

Giới thiệu Thuần Thú Sư

Truyện Thuần Thú Sư của tác giả Dạ Từ Vũ là tác phẩm thuộc thể loại Xuyên Không điển hình. Tác phẩm này được tác giả pha trộn thêm chút ngôn tình, hài hước làm cho truyện trở nên gần gũi hơn.

Có người nói, được một người nam nhân theo đuổi là hạnh phúc, được hai nam nhân theo đuổi là siêu hạnh phúc, được nam nhân theo đuổi thành đàn chính là hạnh phúc trong hạnh phúc! Nhưng nàng có một đàn mãnh thú theo đuổi, vậy thì gọi là gì?

Ai có thể hiểu được lòng nàng, ai làm bạn với nàng? Những con thú và nàng sẽ cùng chinh phục những đỉnh cao, mời các bạn đón xem.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Trở thành nữ nô

Ads Chuyện xưa phải kể từ chỗ nào đây?

Nếu đi tìm căn nguyên nguồn gốc, vậy đầu tiên Liễu Y Na cảm thấy chính mình không nên tâm huyết dâng trào đi thi vào cái trường trung học trọng điểm gì đó.

Giả như, nàng không có đi thi vào cái trường trung học đó, như vậy làm sao sẽ gặp đến tiền bối khác phái làm cho tìm nàng đập thình thịch?

Giả như, nàng không có cảm thấy được thâm mến thì thật vất vả cho nên muốn đi thông báo, cũng sẽ không ngại vì mình rất ‘đầy đặn’ mà quyết định giảm béo xong mới đến thông báo.

Giả như, không phải bởi vì giảm béo ba năm thành công, đến lúc tiền bối đã trở thành sinh viên hàng hải hẹn nàng gặp mặt ở bờ biển, làm sao sẽ nhìn thấy một cô bé con té xuống biển, mà nổi máu thánh mẫu đi giúp người ta.

Y Na nhìn những ‘con người’ tụ tập trước mắt, trong lòng vô cùng sợ hãi, đây là muốn ăn nàng luôn phải không? Thân hình bọn họ cao đến kinh ngạc, lại giống như không phải con người, cách ăn mặc cũng cực kỳ đặc biệt. Có một số, còn đeo đủ loại đầu lâu động vật trên cổ, cũng may là không có đầu người, nếu không nàng sớm đã dọa đến té xỉu!

Cực kỳ may là, khi bọn họ nhìn thấy nàng, tựa như chỉ vào quần áo của nàng, lại tựa như phủ định cái gì đó, sau đó đều lắc đầu thờ dài giải tán!

May là, bọn họ biết dùng ngôn ngữ nói chuyện, không phải dã thú gì đó! Hơn nữa có một chút giống với tiếng Trung, có cùng một loại cách thức diễn đạt, nếu nói chậm một chút nàng còn có thể nghe hiểu vài phần, nói quá nhanh nàng liền nghe không hiểu lắm.

Giống như hiện tại con tinh tinh lông trắng hung hăng trừng mắt nhìn nàng một cái, nói một đoạn với tốc độ rất nhanh.

Y Na phân tích, đại khái là đang mắng nàng.

Nàng lại không trêu ai chọc ai, mới vừa bị hấn xách lên khỏi mặt nước còn không đến nửa giờ. Ngay cả một chút thức ăn này nọ cũng chưa cho nàng ăn, đã bị xách tới nơi này, bị người ta vây nhìn, hiện tại còn mắng nàng, quả thật là dị tộc, không thể nói lý a!

Nàng không biết rốt cuộc mình đã đi đến loại thế giới nào, chỉ biết là đã xuyên qua.

Rõ ràng hẹn tiền bối gặp mặt, giấc mộng lập tức sắp thành hiện thực, hiện tại lại bị một đám người quái dị trói đứng lại, nàng càng nghĩ càng buồn bực, mấy lần muốn khóc, lại bởi vì nơi này toàn các loại người quá mức kỳ quái, cho nên không thể nào khóc ra.

Trên con đường cát bụi đầy trời có ba người đi tới, Y Na thấy bọn họ so với mấy vượn người này thì giống người hơn một chút.

Đương nhiên chỉ là bộ lông, những chỗ khác, như hình thể vẫn cao hơn so với nhân loại bình thường rất nhiều.

Tóc bọn họ đều rối tung lên, một tóc tím, một tóc vàng, một tóc đen. Trên mặt đều có chút lông tơ, nhưng cũng có thể nhìn đến làn da cùng ngũ quan.

Không giống với mấy người vượn bên cạnh nàng, trên mặt giống như Tôn Ngộ Không, ngoại trừ mắt cùng mũi, mấy chỗ khác đều bị bộ lông chiếm đóng.

Còn có một chút rất kỳ quái, Y Na phát hiện bọn họ cùng những người khác nơi này đều khoác da thú trên người, trên lưng buộc da thú, ngay cả trên chân cũng là da thú.

Nàng thấy vô cùng kinh ngạc, bởi vì nơi này chắc là không có vải bố gì đó, cho nên mọi người đều mặc quần áo làm từ đủ loại da thú.

Đang nghĩ ngợi, người tóc vàng đột nhiên nhảy lại đây, đứng vậy, hần là nhảy, hơn nữa động tác thật phần nhanh nhẹn. Hần đột nhiên túm lấy Y Na, xoay nàng qua trái lại qua phải. Sau đó hần quẹt ngón tay trên mặt hần một cái, mặt quay về phía sau cười cái gì đó.

Y Na muốn giãy, nhưng mới bị sắc nước không có khí lực, hơn nữa sức của hần cũng quá lớn.

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên thân thể bị hần ném bay, còn không kịp thét chói tai, đã bị người tóc đen nắm trong tay. Hần cúi đầu nhìn nhìn nàng, vẫn như cũ lắc đầu, sau đó lại duỗi tay ra ném nàng cho vị tóc tím kia. Đáng tiếc vị tóc tím căn bản không có động tay, lãnh ngạo nhìn chỗ khác.

Y Na bay qua mặt hần, trực tiếp đáp xuống trên mặt đất.

Nàng ăn một miếng cát, cả người đau muốn chết.

Đầu tiên nàng dùng tay trái sờ sờ tay phải, nhìn một cái xem mình có phải xuyên qua thành quả cầu hay không, cho nên mới bị người ta ném đi như vậy. Hoàn hảo, tay trái cùng tay phải đều có năm ngón tay. Cái này chứng minh nàng vẫn là người.

Phun cát trong miệng sạch sẽ, chợt nghe người tóc vàng chậm rãi nói: “Đáng tiếc……” Vài từ sau nàng nghe không rõ lắm, bắt quá đoán ý tứ là nàng không đẹp.

Không đẹp thì không đẹp, nếu là trước kia Y Na có lẽ không tự tin như vậy, chính là vừa mới giảm béo thành công cho nên nàng tự thấy tướng mạo cũng dễ nhìn, nhất định quan niệm thẩm mỹ của những người này không giống người thường mới có thể như thế.

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên nghe có tranh cãi âm ỉ, sau đó cái người vượn kia có vẻ rất cao hứng chạy hướng một người vượn có thân hình nhỏ hơn hần một chút, là một nam nhân có chút gầy yếu. Nam nhân kéo da thú trên lưng xuống, sau đó chỉ chỉ Y Na, hơn nữa thử nhe răng với nàng.

Hần có một đầu tóc màu rậm nắng hỏn độn, tuy rằng so với người khác gầy yếu hơn một chút, nhưng đối với Y Na mà nói, vẫn không phải hình thể người bình thường. Nàng thấy trên mặt người vượn lộ ra một loại biểu tình khác, có thể gọi là cao hứng.

Hần tùy tay xách Y Na như xách đồ vật giao cho người vượn kia nói: “Nữ nô này hiện tại là của ngươi.” Những lời này nói khẳng định cực kỳ, cho nên tốc độ cũng không mau.

Y Na nghe hiểu, nàng đã bị người ta bán, còn thành nữ nô của kẻ khác. Nữ nô là như thế nào nàng không hiểu, nhưng cũng không muốn trở thành nữ nô chút nào, vì thế nàng lắc đầu từ chối.

Bất đắc dĩ tay bị cột chặt, nàng không còn khí lực. Càng thêm đáng giận chính là, người nọ tiếp nhận xong liền khiêng nàng trên bả vai, phát ra một tiếng hô đặc ý xong liền chỉ núi đá gần đó mà đi đến.

Nàng không biết hần muốn đem mình đi đâu, đáy lòng nảy lên bất an, nhìn đám người còn lại cầu cứu.

“Cứu mạng, van cầu các ngươi cứu ta, ta không muốn đi cùng hần…… Cứu mạng……”

Đáng tiếc bọn họ ngay cả liếc mắt cũng không thèm liếc nàng một cái.

Y Na hiện tại đã không có tâm tư quan sát xung quanh, bởi vì đầu của nàng treo ở phía sau lưng nam nhân tóc bờm ngựa này, vừa vặn nhìn thấy hần vừa đi vừa kéo da thú trên thân xuống.

Bịch một tiếng, da thú bị hần ném xuống đất. Nàng nhìn thấy cái móng nam tính đầy lông mao. Dài rộng, rắn chắc, thoát nhìn rất có lực.

Y Na muốn khóc, nàng đã biết nữ nô có nghĩa gì rồi.

Đây chắc là nam nhân vừa mới tiến hóa thành loài người, có lẽ vội vã muốn nữ nhân, cho nên mua nàng, hơn nữa còn chưa có đi tới núi đá đã muốn làm cái chuyện kia.

Lớn như vậy, nàng thật ngoan ngoãn, đến ngay cả hôn cũng chưa từng thử một lần.

Bây giờ đã thấy được mong nam nhân, kế tiếp còn sắp bị hần đè xuống ăn luôn sao?

Đầu tiên, thân hình hai người chênh lệch quá lớn. Nàng chỉ cao có một mét sáu lăm, mà đối phương chỉ sợ không phải một mét chín thì cũng là hai mét. Theo thân hần cao như thế có thể phán đoán ra cái nơi kia của hần lớn bao nhiêu, vậy nàng chẳng phải cũng bị tàn phá thể thảm sao?

Trơ mắt, mấy người dị thể này xem ra đều vô cùng lạnh lùng, như vậy chỉ có thể dựa vào chính mình cứu lấy mình. Nghĩ như vậy, Y Na trấn định lại. Ba năm trước nàng cố giảm béo, quá trình đó cũng giúp rèn luyện sức khỏe cùng tính tình của nàng.

Nàng nắm chặt tay thành quyền, thành quả này không thể uống phí, nhất định phải để cho người khác biết cô gái giảm béo các ngươi không đụng nổi!

Nam nhân đi đến một tảng đá lớn, đặt nàng xuống đất, sau đó ném da thú trên thân xuống, đột nhiên nằm úp sấp áp lên.

Nàng hoảng sợ, vội vàng trấn định cười nói: “Bị trói, không thoải mái, ngươi hiểu không? Có thể cởi ra, như vậy chúng ta sẽ thoải mái một chút.”

Nam nhân ngẩn ra, sau đó suy nghĩ một chút, tựa hồ đã hiểu. Hắn cười ha ha, Y Na nhân cơ hội nhìn bốn phía, thậm chí nhìn thấy có hai nam nhân ở bên cạnh bọn họ, nhưng chắc là chỉ nghĩ liếc mắt bọn họ nơi này một cái, nên làm cái gì liền làm cái đó đi.

Xem ra, ở nơi này mấy kiểu chiến đấu đã ngoại vô cùng bình thường, không thể trách bọn họ đứng nhìn.

Cười xong, nam nhân liền duỗi tay kéo Y Na lại, sau đó ngón tay nói lỏng mấy sợi dây trói nàng.

Y Na vừa mới xoa xoa tay, đã thấy nam nhân bỏ nhào đến đè nàng xuống đất, tiếp theo thô bạo xé áo khoác nhung của nàng. Đây chính là quà tặng sinh nhật mẹ nàng đưa cho của nàng, rất đắt tiền.

Nàng vừa sợ vừa giận, quay đầu tránh thoát đầu lưỡi liếm tới của nam nhân. Đột nhiên một ngón tay chỉ sau lưng hắn nói: “Xem kia, máy bay.....”

Hắn đương nhiên không hiểu tứ của nàng, nhưng theo phản xạ quay đầu lại nhìn. Thừa dịp này Y Na vùng hay ngón tay, chọc thẳng vào mắt hắn, nói: “Ta chọc con mắt.....” Chiêu phòng thân nàng học giỏi nhất.

Nhớ lúc trước, người khác học mấy chiêu phòng thân là vì phòng thân, còn nàng là vì giảm béo. Cho nên so với người khác càng cố gắng hơn, tự nhiên cũng học giỏi nhất.

Chính là, nàng quên thân thể nam nhân này cấu tạo không giống người bình thường. Hai mắt cách nhau khá xa, ngón tay của nàng chỉ chọc được vào con mắt trái của hắn.

Tròng mắt là nơi mềm yếu nhất trên cơ thể, nam nhân kia lập tức đau đến kêu to nhảy dựng lên.

Y Na chỉ biết hắn phản ứng như vậy, mình sẽ đồng thời nhảy ra ngoài. Tuy rằng hiện tại thể lực không đủ, nhưng chỉ cần bình tĩnh hành động vẫn có thể thoát ra. Nàng hít vào một hơi, chuẩn bị công kích lần tiếp theo.

Nam nhân tóc bờm ngựa bị nàng chọt bị thương, lập tức phẫn nộ, rống to lên một tiếng, con mắt lành đột nhiên biến thành đồng tử của dã thú. Giống như mèo, đồng tử có hình dạng đứng thẳng.

Y Na đã sớm đoán được bọn họ có thể không phải người, nhưng đột nhiên đồng tử biến thành dọa người như vậy, nàng không khỏi thối lui hai bước mới đứng vững.

Nam nhân không để cho nàng có cơ hội đứng vững, đột nhiên vùng tay tát một cái. Y Na biết bàn tay này nếu đánh tới, nàng không chết cũng trọng thương. Vội lấy lại tinh thần, nhanh chóng ngồi chồm hóm né xuống.

Nam nhân đáng người cực cao, cho nên muốn chụp được nàng thì phải hơi cúi đầu mới có thể.

Hơi do dự, lực đạo liền không mạnh, tốc độ cũng không nhanh như vừa mới này.

Y Na liền lợi dụng điểm ấy né cái tát của hắn, liếc mắt thấy được hai khối ‘quả đào’ cực đại ngang qua tầm mắt. Không khỏi nghĩ đến một chiêu, nhắc chân đá tới nơi đó, ngoài miệng còn không quên thối quen kêu một tiếng: “Hầu tử thâm đào!” (Theo google, hầu tử thâm đào là tên một chiêu võ rất ác, bắt chước tư thế hái đào của Tôn Ngộ Không, thò tay bóp... Nghe nói nạn nhân trúng chiêu trong khoảnh khắc choáng váng mặt mày, trời đất đảo lộn. Đau thật.)

Bạn đang đọc truyện *Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Giành đến cướp đi

Ads Một chiêu này là bởi vì nàng cùng sư phụ dạy võ phòng thân nghĩ tới trong khi đấu, bởi vì vô luận như thế nào nàng cũng không thắng được vị sư phụ đó, liền suy nghĩ đến chiêu này.

Hơn nữa kỳ quái chính là trăm lần như một, nàng quát to một tiếng ‘hầu tử thâm đào’, vị sư sự đó theo bản năng sẽ nhìn tay nàng, cho nên nàng liền sửa thành dùng chân đi ‘thâm đào’.

Kết quả làm cho vị sư phụ đó yên lặng không nói gì, hai mắt lệ rung rung tiễn nàng ra trường, cũng nói với hiệu trưởng, nếu hiệu trưởng lại phê chuẩn nàng vào trường học, hắn nhất định từ chức.

Hiện tại nam nhân kêu rên ôm lấy nơi bị thương của mình lăn lộn trên mặt đất, tuy nói hình thể hai người rất chênh lệch, nhưng đó cũng là nơi yếu ớt nhất của nam nhân, bị Y Na đập một cước thật mạnh như vậy lập tức muốn thành thái giám rồi.

Y Na thấy hấn ngã xuống, nhẹ nhàng thở ra, vội vàng nhân cơ hội chạy đi.

Lại nghe nam nhân kia đột nhiên ngửa mặt lên trời tru lên một hồi, nằng cả kinh, hay là hấn kêu đồng bọn tới? Quả nhiên, phía trước xuất hiện hai nam nhân chặn đường.

Y Na thấy bọn họ xoa hai tay mở hai chân, giống động tác của động viên bóng rổ phòng ngừa cầu thủ đối phương chạy tới. Ngay cả lo lắng cũng không có thời gian, liền trượt người chui qua chân một nam nhân chạy tiếp.

Đồng thời cũng ㄟ một chút, bởi vì nam nhân nơi này không có mặc quần lót. Vừa trượt, nhìn thấy một mảnh đen tuyền, nằng cơ hồ ngã xuống đất hôn mê, ôi bi thương quá, một đời trong sạch của nằng, cứ như vậy mà bị hủy!

Hai nam nhân không nghĩ tới nằng phản ứng nhanh như vậy, xoay lại muốn Chop tới. Y Na quay lại liền tung trái tung phải một quyền, đập vào khớp sau gối của hai nam nhân. Bọn họ chỉ cảm thấy chân mềm nhũn, khuỷu gối quy xuống.

Y Na hiện tại thực cảm kích chính mình học nhiều công phu như vậy, vốn ở niên đại hòa bình chỉ có thể dùng để rèn luyện thân thể, chưa từng nghĩ đến sẽ có một ngày đánh người hữu dụng như thế. Khi nằng chưa kịp cảm động, đã thấy phía trước bốc lên một mảnh cát bụi. Vội vàng ổn định thân mình, đã thấy mười mấy nam nhân chạy tới, trong đó còn có ba nam nhân thập phần cường tráng kia.

Rồi sau đó, cái tên tóc bòm ngựa cùng hai gã đứng chặn cũng đuổi theo. Lần này là trước có sói sau có cọp, nguy hiểm!

Y Na thấy tên tóc bòm ngựa ngay cả da thú cũng không thêm mặc, trần trụi nổi giận đùng đùng đuổi theo nằng.

Đối với ‘tiểu đệ’ của hấn, nằng tự động không dám nhìn, chỉ nhìn thân trên của hấn.

Hấn chỉ vào nằng, rống lớn vài tiếng, lại nói lớn tiếng mấy câu. Tiếp theo hướng Y Na Chop tới.

Lần này Chop không phải là thất lưng của nằng mà là tóc của nằng.

Y Na lui về phía sau một bước, phát hiện nằng đã không còn chỗ chạy, chỉ cầu tên đó sẽ không bởi vì tức giận mà đánh bị thương mình.

Nếu thực sự như vậy, đánh phải liều mạng. Tuy thắng là không có khả năng, nhưng còn có thể thừa dịp nào loạn để đào tẩu.

Nam nhân kia oa oa kêu to, móng tay sắc bén như của động vật đã sắp phóng đến trước mắt.

Phía sau Y Na là hai nam nhân, nằng không nghĩ chủ động dâng tặng chính mình cho người ta bắt giữ, liền vuron tay tát tay của hấn.

Một tiếng ‘bốp’ vang lớn, mấy nam nhân hình như đều giật mình. Mà Y Na thu tay về xoa ở sau lưng, đau quá, da này tựa hồ là da con nhím, đánh vào đau muốn khóc.

Tên bốc bòm ngựa xấu hổ quá hóa giận, tiếp theo lại chụp tới.

Y Na đang nghĩ ngợi, dùng phương pháp gì mới đánh bại được hấn, thì đột nhiên xuất hiện một bàn tay trắng chắn trước mặt nằng. Nếu cái tay kia không có lông tơ màu trắng vàng tinh tế, nằng còn cho rằng đó là tay của một người bình thường.

Là nam nhân tóc tím, hấn muốn làm cái gì?

Vừa mới này lúc nằng kêu cứu mạng, bọn họ chỉ thờ ơ, sao hiện tại đột nhiên ra tay ngăn trở.

Bất quá nằng xem ánh mắt đối phương, cảm thấy được hình như nó tỏa sáng, tựa hồ như muốn ăn tươi nuốt sống nằng.

Không sai, tên tóc bòm ngựa nhú mày gầm nhẹ một tiếng. Nam nhân tóc tím cũng rống lại một tiếng, thanh âm trầm thấp, giống như âm thanh khiêu chiến của động vật.

Bọn họ rống, nam nhân tóc vàng bên kia cũng rống theo.

Kế tiếp, lại có năm ba nam nhân cũng phát ra tiếng rống âm điệu khác nhau nhưng ý tứ thì giống.

Y Na không hiểu, nằng không biết ngôn ngữ động vật, làm sao có thể hiểu được.

Vì thế ánh mắt liếc trái liếc phải chuẩn bị thừa dịp nào loạn mà bỏ trốn, chính là đột nhiên xuất hiện thêm một kẻ bên cạnh. Chỉ cảm thấy hai tay căng thẳng, cả thân hình nằng liền bị bắt lấy. Tiếp theo nằng bị nam tử mặc áo da thú đen trối một bên.

Còn may lần này trời nằng là da thú, cho nên không đau giống dây mây. Làm cho nằng khó hiểu chính là nam nhân này gầm rú là có ý tứ gì, bọn họ muốn làm cái gì? Bất quá, nằng rất nhanh biết ý bọn họ.

Đầu thú, hơn nữa là vật lộn, không lưu tình chút nào.

Nam nhân đánh nhau nằng đã gặp nhiều, nhưng đánh ác như vậy nằng mới lần đầu nhìn thấy. Hơn nữa mấy nam nhân này đều có sức lực rất lớn, một quyền liền có thể đánh nát xương cốt đối phương, thậm chí đánh chết.

Rất nhanh, trong mũi của nằng đầy mùi máu.

Không dám nhìn nữa, nằng quay đầu sang một bên. Rốt cuộc đây là cái thế giới gì, vì sao có thể nói đầu liền đầu, lại trói một tên nhỏ bé ốm yếu như nằng ở một bên nhìn. Muốn nằng làm nhân chứng sao? Nằng chưa có qua lớp đào tạo trọng tài nào hết.

Âm thanh đánh nhau càng ngày càng nhỏ, nhưng Y Na vẫn không dám nhìn tới, thậm chí phải đảo mắt như thế nào. Đột nhiên nằng cảm thấy mình bị một cái bóng rất lớn bao trùm, khi ngẩng đầu gặp một thân ảnh màu tím đứng ở phía trước nằng.

Da thú trên người hắn đã bị xé rách hơn phân nửa, lông ngực trước ngực cũng dính máu.

Nhưng hắn lại tràn đầy kiêu ngạo cùng hưng phấn, nói với Y Na ba chữ, tốc độ rất chậm cho nên nằng hiểu.

Hắn nói là: “Ta thắng. ....” Sau đó đột nhiên xách Y Na lên, không cần dùng sức đã nâng nằng qua đỉnh đầu, lớn tiếng gầm rú lên.

Mấy nam nhân bên cạnh gầm nhẹ lên vài tiếng! Giống như tán thưởng hắn.

Đầu óc Y Na có chút mơ hồ, nhớ rõ mới vừa rồi nằng vẫn là bị người đá tới đá lui như trái bóng, làm sao bây giờ lại biến thành cúp vô địch được nâng thấp nâng cao rồi. Đang lúc nằng bị nâng đến choáng váng đầu là lúc, nam nhân tóc tím buông nằng, sau đó lắc lắc đầu.

Đây là ý gì, nặng quá không nâng nổi?

Y Na đang đoán, liền thấy nam nhân tóc tím nói cái gì đó với nam nhân tóc đen. Hắn gật gù đầu, sau đó rời đi.

Nam nhân tóc tím lại đưa Y Na đến chỗ núi đá, chọn một chỗ bằng phẳng thả nằng xuống.

Y Na muốn khóc, thì ra là thay đổi nam nhân mà thôi. Trốn thoát từ trong tay nam nhân kia, kết quả lại rơi vào tay nam nhân này, lần này này tựa hồ không dễ đối phó như nam nhân tóc bờm ngựa rồi. Chỉ cần so hình thể mà nói, tên này cường tráng hơn tên kia không biết bao nhiêu.

Sớm biết sẽ bị quái vật phá thân, không bằng tuyên cái tên kia gầy một chút thì tốt hơn.

Nhưng nằng đã hiểu lầm, nam nhân tóc tím cũng không có đụng nằng, mà là nhìn chung quanh tìm mối lửa.

Chỉ chốc lát sau, nam nhân tóc vàng cũng đến, hắn bị thương nặng, nửa bên mặt sưng lên, nhưng tựa hồ cũng không có oán hận nam nhân tóc tím, ngược lại hắn còn chỉ trỏ mặt Y Na.

Nam nhân tóc tím thỉnh thoảng nhìn nằng, sau đó đột nhiên đi tới, dùng thanh âm trầm ổn hỏi nằng cái gì đó. Y Na thật sự nghe không hiểu, lắc lắc đầu.

Nam nhân tóc tím đại khái nghĩ nằng sợ, cho nên đã tháo da thú cột trên người nằng xuống. Y Na lắc lắc cánh tay, cảm thấy được bây giờ đảo mắt là không có khả năng, chỉ có thể tìm cơ hội. Vì thế chỉ ngồi dậy, thân hình lui về phía sau bước ra một chân, chỉ cần nếu có cái gì phát sinh ngoài ý muốn, nằng lập tức đảo mắt.

Nam nhân tóc tím tựa hồ cảm thấy bất mãn vì nằng không nói, vì thế lại hỏi rất nhanh một câu.

Y Na sợ hắn thật sự tức giận mà hợp sức với nam nhân tóc vàng động thủ, vì thế cố gắng cùng hắn trao đổi. Nằng chậm rãi nói: “Người có thể nói chậm một chút không? Ta nghe không hiểu. ....”

Còn may, nam nhân tóc tím tựa hồ hiểu được lời của nằng. Hắn bắt đầu tận lực nói chậm, hỏi: “Người là nữ nô của ai, con người đâu?”

Y Na nghe lòng bùng đầu óc, nằng giống phụ nữ đã sinh con sao? Rõ ràng chỉ có mười bảy tuổi, lại bị người ta hỏi, con đâu? Nếu là bạn, bạn sẽ có cảm tưởng gì? Đúng vậy, hiện tại Y Na rất muốn phát điên, chính là đối mặt với hai tên không phải đồng loại của mình, nằng chỉ có thể nhẫn nại.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Tử Hổ

Ads Y Na lo lắng ít nhất hai mươi giây phải trả lời như thế nào, lại nhìn thấy nam nhân tóc tím đã có chút không kiên nhẫn, nghiêng mặt đất gầm nhẹ một tiếng, nằng mới đáp: “Ta còn chưa kết hôn. .... Ở đây chắc phải nói là thành thân đúng không? Tóm lại, ta còn chưa có lập gia đình cho nên. ....” Các

bạn hẳn là biết, đối với một cô gái chưa chồng mà hỏi vấn đề đũa nhỏ, đây là chuyện tình thất lễ đến cỡ nào.

“Con người ở nơi nào mau nói, người bảo hộ nó không được.” Giọng của nam nhân tóc tím vô cùng trầm thấp, hẳn là tức giận.

Y Na cảm thấy nói chuyện cùng bọn họ phải thẳng nói thẳng, vì thế thẳng thừng nói: “Ta không có con.”

Nam nhân tóc tím ngẩn ra, biểu tình thoải mái lên. Nhưng là nam nhân tóc vàng ở phía sau lắc đầu, sau đó nâng ngón tay chỉ bộ ngực Y Na nói một chuỗi từ.

Nam nhân tóc tím quả nhiên nhìn bộ ngực của nàng, sau đó tay nắm chặt.

Y Na không nghĩ tới nam nhân này lại quang minh chính đại nắm bộ ngực nữ nhân, nhéo, cào, cào, sau đó nhịu mảy. Đây thật sự là rất tổn thương tự tôn, ít nhất kích cỡ của nàng cũng là bình thường, cũng không phải bằng phẳng như sân bay mà đã thương người như vậy. Nàng thẹn quá hóa giận, tay nắm tay nam nhân tóc tím gỡ ra.

Nam nhân tóc tím lại nói một chuỗi nàng nghe không hiểu, tiếp theo đánh một quyền trên mặt đất, cát bụi bay loạn. Y Na cảm thấy hẳn là đang uy hiếp nàng, chính là vì cái gì? Đang muốn hỏi, liền nghe nam nhân tóc tím chậm rãi nói: “Rõ ràng đang ở thời kỳ có vú, cũng dám gạt ta.”

Y Na thật hết chỗ nói rồi, nàng cho dù suy nghĩ miên man cũng chưa từng nghĩ tới sẽ bị một người nam nhân chất vấn chuyện có đũa nhỏ hay không. Nếu không như thế, hẳn còn nắm, cào, cào bộ ngực nữ tử, sau đó nói nàng là đang thời kỳ có vú. Đây là ô nhục, ô nhục vô cùng.

Nàng cơ hồ thẳng lưng lên, lớn tiếng nói: “Người mới đang thời kỳ có vú, cả nhà người đều đang thời kỳ có vú. Nữ nhân chỗ các người thời kỳ có vú sẽ không có sữa sao? Mới vừa rồi người sờ soạng, nơi này của ta không phải nên chảy sữa sao?” Uốn ngực chứng minh chính mình ‘trong sạch’ không có sữa.

Không nghĩ tới chính là, động tác nam nhân tóc tím cực nhanh, đột nhiên ra tay, một tay giữ chặt lấy nàng trên mặt đất, sau đó một tay lại nắm ngực của nàng lần nữa, lần này còn dùng sức nhéo nhéo. Khí lực hẳn rất lớn, Y Na chỉ cảm thấy ngực nàng một trận hít thở không thông, thiếu chút nữa hôn mê đi. Còn may, sau khi phát hiện quả thật không có sữa chảy ra, nam nhân tóc tím buông tay, hơn nữa còn kéo nàng đứng lên như cầm con búp bê dựa vào vách đá.

Hắn nói gì đó với nam nhân tóc vàng, nam nhân kia cũng cực kỳ tò mò nhìn Y Na vài lần, sau đó cả hai không hề nói gì nữa.

Y Na sớm đã tức giận đến hết chỗ nói rồi, chính mình hôm nay bị một tên khác loài ăn đậu hủ hai lần, thù này không báo không là thiếu nữ. Đang nghĩ ngợi, gặp người tóc đen xuất hiện. Mà trong tay hắn lại xách một con quái vật có đầu vừa giống dê vừa giống ngựa.

Hắn buông quái vật, sau đó lột da. Y Na phát giác hắn cầm bản không có dùng dao, mà là dùng móng tay thoải mái rọc bụng quái vật, sau đó móc nội tạng ra. Hắn vắt vài thứ sang một bên, xé từng khối thịt ra.

Tiếp theo nam nhân tóc vàng tiếp nhận, lấy một cành cây đã tước nhọn xiên thịt, nướng trong lửa.

Y Na thấy rất kỳ quái, bởi vì lấy nhánh cây này thịt nướng, chỉ sợ thịt chưa chín, nhánh cây đã cháy rụi. Nhưng rõ ràng là nàng lo lắng nhiều. Bởi vì nhánh cây kia tựa hồ không bị lửa thiêu, chờ thịt đã phát ra mùi thơm, nó vẫn không có bị cháy.

Nam nhân tóc tím kể từ sau khi nam nhân tóc đen trở về liền ngồi ở bên người Y Na, thịt nướng xong hắn đem khối thịt thơm phức giơ lên trước mặt nàng.

Y Na nhìn thấy khối thịt trước mắt lớn như quả bong bóng mà run rẩy, bởi vì nàng giảm béo đã muốn hoàn toàn thành người của chủ nghĩa đồ chay, hiện tại ăn khối thịt này, không biết nàng phải thu thêm bao nhiêu cân. Bất quá chịu sức ép lâu như vậy nàng quả thật đói bụng, tiếp nhận lấy, cắn một ngụm.

Kỳ quái, thịt còn có vị muối. Hay là, lúc này nam nhân tóc vàng bỏ gì đó đen đen vào, nàng còn tưởng là thuốc độc, thì ra là muối.

Bất quá, ăn được mấy miếng nàng ăn không vô nữa. Bởi vì nàng phát hiện thịt này cũng không có chín, hai miếng sau còn có máu loãng, nàng ăn không vô. Vì thế, cắn sang chỗ khác, hai miếng lại có máu. Ngẩng đầu nhìn ba nam nhân, nam nhân tóc vàng cùng tóc đen đều không có đụng thịt, mà nam nhân tóc tím đang chăm chú tự nhiên ăn.

Hắn hoàn toàn không để ý thịt có máu loãng hay không, ăn ngon lành. Y Na cắn được miếng thứ năm, hẳn đã ăn hai khối thịt to như trái banh. Sau đó tựa hồ no rồi, liền đem thịt thừa thả vào đồng lửa.

Lúc này, hai nam nhân kia mới bắt đầu ăn. Bọn họ ăn rất nhanh, lúc ăn cũng không có nói nhiều. Y Na nghĩ tới đã thú quân cư, tựa hồ là thù lĩnh ăn thịt trước mới đến phiên phía dưới ăn. Chắc là nam nhân tóc tím có địa vị rất cao.

Đang nghĩ ngợi, liền gặp nam nhân tóc tím nâng tảng thịt trong tay nàng, ý tứ là kêu nàng tiếp tục ăn.

Y Na thấy máu loãng thật sự ăn không vô, hơn nữa chính mình quả thật no rồi. Nàng đem thịt cũng thả lại vào đồng lửa, nói: “Ta đã no rồi.”

Nhưng nam nhân tóc tím cố chấp lấy thịt lại, ra lệnh nói: “Ăn đi, người rất nhỏ gầy.”

Y Na không nói gì, nàng thật vất vả mới giảm cân đến hình thể này. Mà hiện tại, lại bị người ta nói rất nhỏ gầy. Nàng nhìn nhìn khối thịt, nhắm mắt lại cắn

một ngum, sau đó cơ hồ chỉ nuốt chứ không dám nhai, lại đem thịt thả vào đồng lửa.

Lúc này nam nhân tóc vàng đã ăn xong, hần xoa xoa miệng nhìn Y Na, chậm rãi nói: “Nàng ăn ít như vậy, không có sức mạnh nhưng có thể đánh bại ba nam tử?”

Y Na phát hiện ngôn ngữ bọn họ dùng cũng không quá giống nhau, cho nên câu này hẳn là nàng hiểu đúng một nửa.

Nam nhân tóc tím cầm khối thịt trong đồng lửa ra, trực tiếp đưa đến bên miệng Y Na. Nàng bắt đắc dĩ vỗ vỗ bụng nói: “Còn ăn như vậy sẽ vỡ bụng chết.” Động tác như vậy đại khái có thể cho thấy nàng ăn rất no, cho nên nam nhân tóc tím buông thịt xuống, nhưng về mặt thập phần bất mãn.

Y Na mới mặc kệ hẳn là bất mãn hay là vừa lòng, nàng thăm nghĩ phải đi về, ít nhất cũng phải thông báo chuyện tình cảm với tiền bối mới được.

Nhưng phải làm sao mới trở về đây, nàng hoàn toàn không có biết.

Đúng lúc này, nàng nghe được một câu làm cho nàng muốn lập tức bay khỏi thế giới này, nam nhân tóc vàng nói: “Từ Hồ, nếu ngươi giao phối với nàng sinh con nhất định sẽ rất cường đại, bởi vì tuy nàng thoạt nhìn nhỏ yếu, lại có thể đánh bại nam nhân.”

Giao phối? Hai chữ này bay vòng vòng ở trong đầu Y Na sau đó ngừng lại, làm cho nàng hiểu được cái gì gọi là động vật rất trực tiếp.

Vốn là rất muốn tức giận, nhưng nghe thấy nam nhân tóc tím, cũng chính là người tên Từ Hồ đột nhiên nhìn trời gầm nhẹ một tiếng, tựa hồ thập phần vui sướng. Hần liếc mắt Y Na một cái, sau đó thập phần đắc ý đích rống tiếp!

Y Na cuối cùng hiểu được vì cái gì nam nhân này phải đoạt lấy nàng đến đây, nguyên nhân là nhìn thấy nàng đánh bại hai đồng loại của bọn họ. Thế giới này, chẳng lẽ là tôn sùng sức mạnh?

Y Na thật sự nhịn không được muốn đá kích bọn họ một chút, nói: “Thực xin lỗi, vị Từ Hồ tiên sinh này, ta không tính sinh con cho ngươi.”

Từ Hồ đột nhiên đứng lên, biểu tình tức giận, tiếp theo là gầm một tiếng thật dài. Y Na thực bình tĩnh nói: “Ta nghe không có hiểu.”

Nam nhân tóc vàng thiên về trao đổi ngôn ngữ, mặt hần không chút thay đổi nói: “Từ Hồ là vương của thú tộc, thừa kế máu mạch thần thú. Cũng là nam nhân cường tráng nhất trong thú tộc, ngoài hần, ngươi còn muốn lựa chọn nam nhân khác để sinh con sao?”

Những lời này làm cho Y Na hiểu được một chút, nữ nhân ở đây có mong muốn lớn nhất là sinh con cho nam nhân cường tráng. Chính là, nàng bây giờ còn chưa có trưởng thành, đừng nói sinh con cái gì, ngay cả nói chuyện yêu đương còn bị cho là sớm! Từ Hồ lại đột nhiên rống giận tận trời, sau đó cúi đầu. Y Na nghĩ đến hẳn sẽ giết chết mình, lại thấy hần nhìn nàng một cái, sau đó xách một tảng đá lớn bên cạnh đặt trước mặt nàng. Đột nhiên cánh tay giơ lên, đánh xuống một quyền.

Tảng đá liền thành công vỡ thành trăm mảnh!

Cái này xem như ‘tỏ tình yêu đương’? Nếu cái này xem như tỏ tình, thì thật sự là bị kịch trong lịch sử tiến hóa của nhân loại.

Tình huống không thể vẫn hỏi, Y Na sợ hần lại thêm một tảng đá để phô diễn thân hình cường tráng, vì thế xoa dịu, tự giới thiệu nói: “Ta tên là Y Na.”

Ba nam nhân đều sợ run một chút, nam nhân tóc vàng hỏi: “Ngươi có tên?”

“Có, từ nhỏ đã có.” Điểm ấy nếu bị phủ nhận, chỉ sợ mẹ nàng sẽ thương tâm khóc một ngày một đêm. Bất quá, hiện tại nàng đột nhiên mất tích, không biết mẹ phải khóc thương bao lâu.

“Là ai đặt tên cho ngươi?” Nam nhân tóc vàng nhìn nhìn Từ Hồ, trầm giọng hỏi.

“Là mẹ ta. . . . . Là nữ nhân sinh ra ta.”

“Lại có nữ nhân đặt tên cho con gái mình, thật sự là nữ tử kỳ quái.” Nam nhân tóc vàng nói.

Có cái gì kỳ quái chứ, nghe ý tứ bọn hần là nữ tử thế giới này không có tên. Nàng muốn hỏi, lại cảm thấy chuyện không liên quan đến mình thì ít hỏi vẫn tốt hơn.

Kế tiếp, nàng nghe được nam nhân tóc vàng cùng tóc đen nói tên, bọn họ một người tên là Thi Thần (nghĩa là canh giờ), một người tên là Khắc Hùng (nghĩa là gấu chó).

Trời tối dần, bọn họ đem da thú trải trên mặt đất, giống như quyết định nghỉ ngơi tại đây!

Y Na phát hiện Từ Hồ chưa từng rời khỏi nàng, hiện tại lại dùng thân hình thật lớn vây lấy nàng dựa vào tảng đá. Nàng nằm trên một khối da thú, suy nghĩ chờ bọn hần ngủ sẽ đào tẩu. Đầu tiên nghĩ mình xuyên qua nước biển tới đây, không chừng cũng có thể xuyên qua nước mà trở về.

Chương 4: Con cộp háo sắc

Ads Đáng tiếc, nàng quên đối phương là dã thú.

Rõ ràng thấy bọn họ đều ngủ, vừa mới chuẩn bị đi, cái lưng lại trầm xuống nằm úp sấp trên mặt đất. Nàng hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn thấy Từ Hồ nhoè mắt nhìn nàng một cái, sau đó tựa hồ không có để ý nàng đào tẩu mà nhắm mắt lại tiếp tục ngủ.

Y Na rối rắm, một bàn tay thô ấn trên lưng nàng, cho dù sức mạnh gấp đôi cũng không có biện pháp đứng lên. Nàng chỉ có thể nằm úp sấp, ai oán trong chốc lát rồi chậm rãi ngủ thiếp đi. Bất quá, ban đêm ở thế giới này lại lạnh như vậy. Giữa chừng nàng bị lạnh mà tỉnh ngủ, hắt xì hai cái. Bàn tay to trên lưng giật giật, trực tiếp nàng ôm nàng vào trong lồng ngực hần.

Trên người hần khoác da thú, cho dù là ‘nơi ấy’ cũng có lông rậm, cho nên Y Na ấm áp hơn rất nhiều. Bất quá, bị nam nhân ôm ngủ như vậy, nàng cảm giác vô cùng không thoải mái. Nhưng rất mệt mỏi, đột nhiên được ôm vào nơi thoải mái, liền chậm rãi ngủ say.

Trong mộng, nàng cùng tiên bối gặp mặt, sau đó ngồi trên một cái thuyền nhỏ du ngoạn. Nhưng mà thuyền lại xóc nảy. Từ trên xuống dưới lắc lên lắc xuống nàng càng ngày càng khó chịu, nhất là bộ ngực tựa hồ bị cái gì cạ đến, thật sự đau.

Chậm rãi mở mắt ra, phát giác chỉ là giấc mộng mà thôi, không khỏi thất vọng.

Lúc này nàng phát hiện tình cảnh chính mình, trách không được sẽ mơ thấy ngồi thuyền điên như vậy, thì ra là bị tử hổ vác nàng chạy. Tốc độ hần rất nhanh, Y Na chỉ cảm thấy phong cảnh nhanh lui về phía sau, lỗ tai chỉ có tiếng gió vù vù.

Bộ ngực của nàng rất không thoải mái, cho nên cố tách người, vỗ lưng hần nói: “Người thả ta xuống dưới, tự ta có thể đi.”

Đối phương tựa hồ không tình nguyện giảm nhẹ một tiếng, tiếp tục chạy.

Y Na cảm giác đại não đã muốn tự máu, đến ánh mắt bắt đầu hoa lên, dùng một bàn tay đặt ở trước ngực, miễn cho bị bả vai hần cạ đến, lớn tiếng nói: “Ít nhất người đối tư thế đi, ta sắp ói rồi.”

Từ Hồ liền dùng sức kéo một cái, ôm nàng trong lồng ngực hần. Bất quá chỉ dùng một cánh tay ôm hông nàng.

Y Na không thể không dùng hai tay ôm lấy cổ hần cho khỏi ngã xuống, lúc này nhân cơ hội quan sát, lại không thấy hai nam nhân kia, bọn họ đi đâu?

Mà người này mang nàng đi nơi nào?

Bọn họ đi suốt hai ngày, trên đường dừng lại nghỉ ngơi vài lần. Phần lớn là Y Na thật sự chịu không nổi cấn lại cào hần, hần mới dừng lại. Những lúc này, nàng chú ý quan sát địa hình để chạy trốn.

Nhưng vô luận nàng làm cái gì Từ Hồ đều phải đi theo, chiêu viện cố đi tiểu đối với hần hoàn toàn vô dụng. Thậm chí Y Na còn làm chuyện tình vô cùng mất mặt, chính là làm trò ảo ảo trước mặt một đại nam nhân, cái này thật sự là làm cho nàng có loại xúc động muốn giết người.

Quan trọng nhất là, đối phương tựa hồ cũng không để ý mấy chuyện này, thậm chí còn dùng sức hít khịt khịt tựa hồ như phân biệt mùi.

Loại hành vi dã thú này làm cho Y Na rối rắm cả buổi, mặt cháy sạch có thể nấu chín trứng chim. Đây là biến thái quá nhiều tình dục, đúng không?

Nhưng là, nàng lập tức biết sự tất yếu của hành vi này.

Như hiện tại, Y Na thừa dịp Từ Hồ đánh lửa không chú ý đột nhiên cầm cây gỗ cháy đánh hần. Cây gậy bị Từ Hồ trực tiếp ngăn lại, nhưng mục tiêu của nàng không phải da thương hần, mà là châm lửa da thú trên người hần. Bởi vì mặt trên da thú đều là lông rậm, quả nhiên liền bắt lửa.

Từ Hồ ngăn ra, hai tay phui da thú cháy. Tay hần giống như không sợ lửa, trực tiếp dập tắt lửa.

Nhưng Y Na thừa dịp này, đã chạy ra thật xa.

Sau khi nghe được một tiếng dã thú gầm rú truyền đến, tiếng kêu rất giống tiếng cộp. Cảm giác được chim chóc chung quanh kinh sợ bay đi, đến dã thú nấp ở bốn phía cũng bất an. Chúng nó nhao nhao ở bốn phía, thỉnh thoảng Y Na cảm thấy bên người có cái gì đó lúi quái, nhưng động tác quá nhanh nàng nhìn không rõ.

Nhưng còn may, nàng nhớ rõ phương hướng trở về chỗ tảng đá kia, nếu không thật sự thảm.

Một đường không ngừng chạy trốn, thời gian đã rất lâu, tin tưởng hẳn sẽ không đuổi tới đi! Y Na muốn ngồi xuống nghỉ ngơi trong chốc lát, bởi vì hai cái đùi của nàng đã run lên, chạy nữa chỉ sợ sẽ rút gân .

Đối với đôi chân của mình nàng rất tự tin, từ sau khi giảm béo, nàng chính cao thủ chạy đua ma-ra-tông của trường. Đang lúc nàng đắc ý, sau lưng lại cảm nhận được một cổ áp lực, nàng máy móc quay đầu lại.

Một thân hình thật lớn đột nhiên từ trong rừng cây chạy ra, nàng còn không có thấy rõ là cái gì, người đã bị gục trên mặt đất.

Chậm rãi mở to mắt, nàng cảm giác được trái tim sắp nhảy ra ngoài lồng ngực. Cho dù không cần nhìn, cũng biết đối phương là cái gì đó cực kỳ đáng sợ. Đúng là nhìn đến, Y Na chỉ nhìn một cái đã muốn nhắm mắt .

Cộp!

Con cộp chân chính!

Trên trán có một chữ vương màu tím

Răng nanh cộp dài như dao phải không? Móng vuốt cộp sắc bén như kiếm phải không? Con cộp thật sự lớn như vậy sao? Đại não của nàng kịp thời suy nghĩ, thầm nghĩ mình chết chắc rồi.

Nhưng con cộp lại không nhúc nhích, Y Na nhìn thấy nước miếng nó rơi xuống làm ướt ngực áo sơ mi của mình. Bởi vì nút cài áo khoác đã bị tên nam nhân tóc bờm ngựa kéo đứt, cho nên nàng chỉ có thể để phanh. Hiện tại tính mạng quan trọng, quần áo dơ gì đó, nàng ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ.

Con cộp kia uy hiếp hướng nàng rống một tiếng, làm cho tim Y Na vốn sắp sửa ngừng đập liền lập tức dừng hẳn. Cho dù lá gan nàng có lớn hơn, loại quái vật này người bình thường đều không thể chống lại. Người ta đều nói trước khi chết các hồi ức sẽ hiện lên trong đầu, nhưng hiện tại trong đầu Y Na trống rỗng.

Đột nhiên, trong yếu hầu con cộp phát ra âm thanh gầm gừ.

Xong rồi, nó ăn từ bộ ngực sao?

Xem ra là như thế, đầu lưỡi nóng hằm hạp của nó bắt đầu liếm cổ cùng bộ ngực của nàng.

Y Na không dám động, nàng không biết nó khi nào thì sẽ đột nhiên cắn nát cổ họng của nàng.

Đầu lưỡi nóng ẩm liếm láp, Y Na cảm giác cảm giác ngực áo mình đã ướt đầm. Nàng mặc áo sơ mi trắng, nếu có nam nhân ở đây nhất định rất xấu hổ, còn may là chỉ có dã thú, không có nam nhân.

Bất quá, con cộp này rất là háo sắc.

Nó lại thích liếm bộ ngực của nàng, hơn nữa thích dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng khều. Nàng cảm thấy hơi ngứa, trong lòng vốn đang bắt đầu bắt đầu chờ chết, người muốn ăn thì ăn đi, làm gì chơi đùa như vậy?

Chẳng lẽ, đây là tâm tính mèo bắt chuột không lập tức giết chết mà phải đùa bỡn một phen sao?

“Bứt!” Bởi vì đầu lưỡi con cộp rất có lực, làm đứt một cái nút trước ngực nàng. Y Na ngẩn ra, không thể không nhòm đầu nhìn ngực mình.

Áo sơ mi đã ướt đầm, gắt gao dính vào làn da. Phần hồng bên trong ngực đã lộ ra, như ẩn như hiện rất có hương vị dụ dỗ. Mà cái nơi nút áo bị đứt mở ra, vừa vặn ở phía trên ngực. Xuyên thấu qua nó, có thể nhìn đến đường rãnh cận giữa hai khóa trắng hồng!

Con cộp nhìn chằm chằm một chút, mắt nheo lại bắt đầu liếm xuống phía dưới nút thắt một chút.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Thú tộc cùng Nhân tộc

Ads Y Na nhìn không nổi nữa, nàng lấy tay chắn trước ngực, lớn tiếng nói: “Người muốn ăn thì ăn nhanh, không được chơi nữa, như vậy làm cho người ta rất lo sợ.....” Không biết còn tưởng rằng này con cộp này muốn mạo hiểm luyện ái vượt qua thách thức chủng tộc.

Con cộp gầm nhẹ một tiếng trong cổ họng, sau đó cái đầu cùng thân thể run lên.

Y Na thấy lông rậm bay toát loạn nên nhắm hai mắt lại, khi mở mắt ra nàng lại không thể động. Con cộp đã biến thành một nam nhân trần trụi, mùi hắc ngửi ngửi ở trên mặt Y Na. Sau đó một bàn tay vươn đến đem nàng từ trên mặt đất kéo vào trong lồng ngực, khoát lên phía trên bả vai mình.

Y Na bị thương, lại một lần thấy mộng nam nhân!

Nàng nhìn chăm chăm cái mộng mà ngẩn người, tuy rằng nơi đó cũng là phủ lông nhưng, nhưng rõ ràng là mộng con người. Chính là, vừa mới rồi quả thật là con cộp, làm sao mới nhắm mắt lại rồi mở mắt ra đã biến thành con người. Đáp án chỉ có một, Từ Hồ kỳ thật chính là một con cộp, chẳng lẽ hắc là yêu quái?

Nhưng lại không giống, nếu hắc là yêu quái, vậy từ lúc nàng đi vào thế giới này đến bây giờ, nhìn thấy chẳng phải là đều là yêu quái sao?

Thế giới này, thật sự là điên cuồng!

Nàng tuy sợ dã thú, nhưng càng sợ yêu quái hơn. Bởi vì không phải đều nói yêu quái có rất nhiều phép thuật, như vậy cho dù nàng trốn như thế nào cũng đều bị bắt trở lại phải không? Nghĩ đến đây, nàng thật bị thương.

Từ Hồ ở trước mặt nàng phủ thêm da thú, thế nhưng đối với chuyện nàng chạy trốn không nói một câu. Chỉ ôm nàng vào trong ngực chạy vội.

Y Na bị đá kích, tạm thời mất đi hy vọng chạy trốn về nhà, chỉ để hắc tùy ý mang mình chạy.

Không biết chạy bao lâu, Y Na càng thêm xác định hắc không phải là đồng loại của mình, tốc độ cùng thể năng này nhân loại không có khả năng đạt được.

Xa xa, đột nhiên truyền đến một tiếng thú rống, lại một tiếng nữa.

Từ Hồ có chút kích động, cũng gầm rú một tiếng. Thanh âm này làm cho Y Na cảm thấy được bên trong hàm chứa nhiều cảm xúc, nhưng đều tràn ngập tính công kích cùng xâm lược, vô cùng kiêu ngạo bá đạo.

Hắc dùng tiếng gầm, xa xa tiếng gầm của dã thú không ngừng vang lên.

Y Na rất sợ hãi, nàng không dám tưởng tượng bên trong rốt cuộc có bao nhiêu dã thú. Nam nhân này, không đúng, con cộp này đến tốt cùng mang mình tới đây làm cái gì? Sinh đứa nhỏ hay là làm mồi cho dã thú? Hiện tại nàng cảm thấy, thay vì làm mồi cho dã thú, thì sinh đứa nhỏ vẫn tốt hơn.

Bất quá, sinh đứa nhỏ cho một tên lúc là cộp, lúc là người, nàng không thể nghĩ nổi.

Từ Hồ rất nhanh đã chạy lên núi, đứng vậy, hắc ở trên núi. Hơn nữa núi này rất cao, hắc dùng một tay cùng hai chân bò sát. Rất nhanh, nàng thấy được rất nhiều thân ảnh.

Nàng vốn tưởng rằng sẽ nhìn thấy dã thú, nhưng không phải. Nàng thấy một bầy người có thân hình hơi thấp bé một chút, không có lông mao, không có răng nanh mà khá giống con người. Ngoài việc trên người bọn họ cũng quần da thú, thì bọn họ không khác gì con người bình thường.

Thì ra thế giới này còn có người bình thường, Y Na vô cùng cao hứng. Cảnh ngộ xa quê có thể gặp đồng hương, nàng muốn nhảy nhót quá.

Lúc này, nàng thấy Từ Hồ đã kích động tiến vào trong đám người nọ.

Bọn họ tách ra chừa một lối đi, Từ Hồ cứ như mặt trăng được những ngôi sao nhỏ vây quanh, ôm Y Na đi tới một chỗ đã được trải da thú cẩn thận. Hắc ngồi lên, sau đó đặt Y Na ngồi trên đùi mình, hướng về phía mọi người đang đứng rống một tiếng.

Y Na tuy rằng không rõ đây là có ý tứ gì, nhưng nàng lại nhìn thấy có một người giống như con tinh tinh đi tới, hắc vẫy tay về phía sau một cái, chốc lát sau liền có hai người nâng một cái xác thú thật lớn đi tới.

Đây chắc là mồi tiệc tối, ăn luôn con cự thú này phải không? Lúc Y Na khó hiểu, thấy Từ Hồ nói rất nhanh một câu, sau đó dùng tay đẩy bả vai Y Na một chút.

Y Na cảm giác chuyện hắc nói có liên quan đến nàng, không đợi nàng phân tích, chỉ thấy phía dưới ba bốn người cùng động thủ, lột da con dã thú, máu chảy đầm đìa. Hắc tỉnh tỉnh kia cầm một miếng da thật lớn, dâng cho nàng.

Y Na chỉ chỉ cái mũi của mình hỏi: “Cho ta?”

Từ Hồ nhận lấy đặt dưới chân của nàng, gầm nhẹ một tiếng giống như thật cao hứng.

Y Na phát hiện, bọn họ hình như cũng không thường dùng ngôn ngữ trao đổi lẫn, mà thích dùng âm thanh động vật hơn, chỉ là nàng hoàn toàn không hiểu.

Đột nhiên một người giống như người vươn vọt lại, ở trước mặt Từ Hồ vỗ ngực rống to. Hơn nữa còn chỉ chỉ Y Na, giống như rất bất mãn với sự xuất hiện của nàng.

Y Na than nhẹ, nàng còn không muốn ở nơi này đâu, đây hoàn toàn là bị ép buộc.

Từ Hồ vô cùng bất mãn rống lại, hai tên đều trầm mặc trong chốc lát.

Y Na phát hiện lúc Từ Hồ rống khỏe miệng sẽ hướng về phía trước, cái mũi sẽ nhấn lại tỏ vẻ uy hiếp. Nếu không phải bị hấn mang theo, chính mình sẽ sợ hấn tới mức không dám hé mắt nhìn. Hiện tại có nhiều người, nàng ở một bên nhìn hấn, để so sánh hơn.

Ít nhất khuôn mặt không có lông, chỉ có một chút ở hai bên tóc mai và cái cằm. Nếu hình dung với người thường, có thể coi là diện mạo vô cùng uy vũ. Mắt to miệng rộng lỗ tai lớn, tóm lại cái gì cũng lớn, nhìn rất đúng đắn. Hơn nữa tóc màu tím, xinh đẹp khác thường, bóng loáng như lông động vật.

Ách, hấn vốn là động vật mà.

Y Na định thần lại, thấy người vượn kia tiến lên một bước, mở miệng nói chuyện, hơn nữa hấn tựa hồ không quá rành ngôn ngữ, cho nên nói rất chậm, Y Na nghe hiểu được. Hấn chỉ vào Y Na nói: “Nữ tử Nhân tộc không thể sinh hạ người nói nghiệp cường đại cho ngài, thỉnh lựa chọn nữ tử Thú nhân làm phối ngẫu.”

Từ Hồ không để ý đến hấn, mà uy hiếp gầm nhẹ một tiếng.

Người vượn nói: “Nhân loại quá yếu ớt, các nàng sẽ làm yếu dòng máu thần. Nếu vương không muốn như thế, vậy hãy cho nữ tử này quyết đấu cùng nữ tử thú nhân.”

Gi? Y Na co rút khóe miệng, quả nhiên là cái thế giới thần kỳ, nữ nhân cũng quyết đấu sao?

Từ Hồ nhìn nhìn Y Na, hình như cực kỳ không tình nguyện nói gì đó. Y Na nghe không hiểu hấn nói cái gì, bắt quá nhìn thần sắc người khác có thể đoán ra. Hấn cũng không tán thành quyết đấu, hơn nữa muốn thay nàng quyết đấu cùng người vượn.

Nhưng người vượn lại nói: “Vương là nam nhân cực mạnh của mười hai bộ tộc chúng ta, nhất định phải cùng nữ nhân cực mạnh sinh con. Đây là hy vọng của bộ tộc chúng ta, nếu ngài muốn đem nàng làm nữ nô cũng có thể, nhưng thỉnh không lựa chọn nàng làm cho dòng máu thần yếu đi.”

Đây là coi khinh nhân loại phải không? Chẳng lẽ bọn họ không biết nhân loại có trí thông minh vô hạn sao? Nàng nhìn nhìn vài con người quỳ phía dưới cùng, lại thấy không có phản ứng gì.

Từ Hồ hình như lo lắng, sau đó nói với nàng: “Đánh bại họ, ta tin tưởng nàng.” Tiếp theo kéo nàng lên, nhẹ nhàng đẩy ra giữa sân.

Người có tự tin với ta, chính là ta lại không muốn tranh với nữ nhân khác sinh con cho người a, nhưng đây là thế giới khác, cho dù nàng có nói như vậy thì bọn họ cũng sẽ không để ý tới đâu!

Nhưng mà, đây là lần đầu tiên nàng hiểu thế nào là nữ nhân thú nhân trong lời bọn họ. Chỉ cảm thấy đại não oanh một tiếng, nửa ngày phản ứng không nổi!

Đây là nữ nhân sao? So với nam nhân có gì khác nhau? Nhất là bộ ngực, nhìn y như ngực đàn ông. Trừ dáng người nhỏ một chút, thất lưng gầy một chút, còn lại nhìn không ra có cái gì khác nam nhân. Ngay cả ăn mặc cũng đều giống nhau, chỉ là trên người có nhiều phụ tùng hơn một chút.

Cho dù dáng người nhỏ, nhưng cũng đã cao tới mét tám mét chín. Y Na phải ngẩng đầu lên mới nhìn thấy mặt ‘cô ấy’.

Là nữ cho nên lông cũng ít hơn, da lộ ra cũng nhiều hơn.

Nàng tưởng tượng phụ nữ nơi này dùng bộ dáng như vậy làm nũng với nam nhân, nhìn không được rét lạnh một chút. Nhưng mà, quả thật thân thể như vậy mới thích hợp sinh con cho người khổng lồ này. Vừa lên đấu trường, Y Na liền ôm ý tưởng bại trận. Nếu nàng bị đánh bại, sẽ không lại bị Từ Hồ cuốn lấy, là lựa chọn không tồi.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Nữ nô không địa vị

Ads Y Na rất nhanh thừa nhận mình đã đem sự tình nghĩ rất đơn giản, bởi vì người vượn kia thế nhưng đứng một bên lớn tiếng nói: “Đấu võ bắt đầu, không màng sống chết, người bại làm nô, người thắng mới có tư cách ngồi ở bên người vương.”

Nữ nô ở thế giới này không có địa vị gì, điểm ấy từ lúc bị nam nhân tóc bờm ngựa vác đi nàng đã biết. Mà sau khi Từ Hồ đoạt nàng, đại khái là muốn có

nàng như phối ngẫu chân chính, cho nên không có hành động mạnh mẽ làm khó nàng. Tuy rằng, đầu hủ của nàng vẫn là bị con cộp kia ăn hơi nhiều.

Bây giờ nàng phải lựa chọn là, mạo hiểm trở thành nữ nô, hay là cố sức đánh bại đối phương sau đó nghĩ biện pháp.

Y Na không giỏi môn toán lắm, nhưng cũng biết là lập tức bị khi dễ khác với đây đưa một thời gian mới bị khi dễ. Cho nên, trông mắt nàng liếc loạn quan sát tình huống.

Bất quá, người không lồ đáng sợ như vậy, nàng muốn đánh thật đúng là khó khăn.

Nữ nhân kia khởi động cánh tay, sau đó mắt liếc Từ Hồ một cái liền cúi đầu hướng Y Na rống to. Không ai nói cho nàng đây là cảnh cáo bắt đầu chiến đấu, còn may là nàng phản ứng rất nhanh, nghiêng thân sang trái né tránh được một trảo mà nữ nhân kia đột nhiên vung tới.

Cũng may, móng tay của ‘cô ấy’ không giống Từ Hồ cùng với mấy nam nhân lợi hại đến mức có thể cắt da động vật. Hơn nữa động vật cũng không quá linh hoạt, đánh một quyền phải ổn định thân hình mới không ngã sấp xuống. Tình huống này cho thấy, ‘cô ấy’ cũng không rành chiến thuật đánh nhau, ngoại trừ sức lực cùng hình thể thì không có sở trường khác.

Y Na cân nhắc, liền nhảy lên tránh thoát công kích của ‘cô ấy’. Nàng đột nhiên hạ thấp người đá mạnh vào khớp gối. Nữ nhân kia bị đánh bất ngờ không kịp phòng bị, lập tức té quỵ trên mặt đất.

Nữ nhân kia đột nhiên vung cánh tay thô to đâm về phía Y Na, nàng nhẹ nhàng nghiêng người tránh thoát được, thuận đà chặt bàn tay vào gáy đối thủ.

Nàng biết mình không đủ ức mạnh, nhưng có kỹ thuật, hẳn là đánh bại ‘cô ấy’ không khó.

Nhưng không biết là đánh giá sai năng lực của mình hay là đối phương đích có sức lực quá lớn, tóm lại nữ nhân kia đầu chạm mặt đất, nhưng không có té xỉu. Y Na tránh ở một bên xoa xoa tay bị đau, người nơi này xem ra không dễ đánh bại.

Đang nghĩ ngợi, lại nghe mấy người thú tộc xung quanh rống to lên. Y Na thậm chí nghe được, có người kêu: “Giết ả đi. .... Giết ả đi. ....”

“Nữ nhân Nhân tộc thật là lợi hại, mau ra tay giết chết ả đi.”

Trong ngôn ngữ loài người lại mang theo âm thanh của thú, Y Na có chút mờ mịt. Bảo cho nữ nhân này giết chết nàng, điểm ấy có thể lý giải, nhưng rõ ràng là cùng tộc, vì sao còn bảo chính mình giết chết đối phương?

Lúc nàng đang khó hiểu, nữ nhân kia lồm cồm bò dậy, đầu đã đỏ máu. ‘Cô ấy’ băng bó đầu xong, lại chạy muốn bắt Y Na.

Y Na khởi động cánh tay, lại một lần nữa, nhất định phải đánh bại ‘cô ấy’. Giết người thì đời này nàng không nghĩ tới, cho dù đối phương cũng không phải con người thật sự. Lần này nàng giẫm lên chân nữ nhân kia phóng lên, rất cao, sau đó lại dùng khuỷu tay tổng mạnh vào gáy đối phương.

Lúc này nữ nhân kia thật sự hôn mê. Đến trước lúc hôn mê, ‘cô ấy’ vẫn không thể đụng tới đầu ngón tay Y Na.

Việc này không nói lên Y Na lợi hại như thế nào, mà là nữ nhân kia tuyệt không có kỹ thuật đánh lộn.

Đang ở dùng sức xoa khuỷu tay muốn tan nát của mình, đột nhiên cả người bị nâng lên. Y Na biết người nâng nàng tất nhiên là Từ Hồ, cặp móng vuốt rất có lực, nàng muốn tránh thoát cũng chỉ là uống phí sức lực. Loại cảm giác này từ sau khi giảm béo xong nàng mới lần đầu tiên cảm nhận được, cho nên tận đáy lòng không muốn cho Từ Hồ tới gần nàng, này cơ hồ là làm tổn thương hoàn toàn cái lòng tự tin nho nhỏ của nàng.

Từ Hồ nâng nàng đi một vòng, vừa đi vừa kêu thật phần khởi.

Người chung quanh cũng đi theo hưởng ứng, sau một lúc lâu tiếng thú rống đình tại nhưóc mới chấm dứt.

Từ Hồ lại trở về ngồi trên tấm da thú, hẳn đặt Y Na ngồi trên đùi mình, sau đó cao hứng nói: “Tốt lắm.”

Y Na cái gì cũng không muốn nói, những người này cũng không phải người có thể nói đạo lý. Nàng bắt đắcdĩ, ngay sau đó liên tiếp có người dâng lễ vật lên.

Lễ vật kỳ quái nhất là hai nữ tử nhân tộc.

Y Na thấy bọn họ nhỏ hơn thú tộc rất nhiều, nhưng so với chính mình vẫn to hơn. Lúc nàng chưa giảm béo, nếu đứng chung một chỗ với bọn họ thì có thể xưng là chị em. Chỉ là, lúc đó toàn thân mình đều là mỡ, mà hai nữ tử này nói là cường tráng thì đúng hơn.

Về phần dung mạo, bọn họ nhìn cũng không tồi, ít nhất có thể nói là tiểu mỹ nhân.

Từ lúc Y Na chiến thắng trở về nàng liền biết, thế giới này tôn sùng sức mạnh. Bởi vì ánh mắt những người đó so với thời điểm nàng mới đến rõ ràng thân mật hơn nhiều.

Nàng cực lực cúi đầu, mà Từ Hồ cũng nhìn ra. Hướng xung quanh gầm rú vài tiếng, bọn họ lại an phận ngồi xuống.

Từ Hồ chỉ chỉ hai nữ tử nhân loại khoát tay, tiếp theo đem thịt đã nướng chín lấy móng tay cắt ra một khối lớn giao cho Y Na.

Y Na trước kia cũng không phải sạch sẽ lắm, nhưng nhìn tay đầy lông mao của Từ Hồ, quả thật không thể nuốt trôi. Chính là đối phương hoàn toàn không cần để ý ý tứ của nàng mà trực tiếp đưa thịt đến bên miệng của nàng, thiếu chút nữa là thẳng tay nhét vào luôn.

Nàng chỉ có tiếp nhận lấy mà chậm rãi nuốt, mùi vị thịt kỳ thật cũng không tệ lắm!

Về phần hai nữ tử nhân loại quý trên đất, thú tộc chung quanh chỉ trở vài cái, sau đó có người tiến lên nói với Từ Hồ mấy câu, sau đó nhìn nhìn một nữ nhân.

Từ Hồ không nói gì, mà hơi hơi gật đầu.

Nam nhân thú tộc kia liền nắm một nữ nhân đi đến một chỗ tối, chỉ chốc lát sau Y Na nghe thấy từ nơi đó truyền ra tiếng thét chói tai cùng tiếng dã thú gầm nhẹ. Trong lòng nàng tuy khổ sở, nhưng ngoài mặt không có biểu hiện ra.

Nàng không phải người nơi này, đối với loại chuyện này không nên xen vào. Nếu không, chỉ sợ chính mình cũng sẽ bị tha đi, đến lúc đó thật là kêu trời không được kêu đất không xong. Cho dù từng học võ, nhưng so sánh với những người này, thật sự là không đáng kể.

Nghĩ đến lúc mới tới nam nhân tóc bờm ngựa còn cậy mạnh muốn đánh nhau, thật sự là chuyện vừa buồn cười lại vừa đáng sợ! Đang lúc nàng đang mãi suy nghĩ, một thú nhân khác tựa hồ cũng bị thanh âm kia ảnh hưởng, đã chạy tới Từ Hồ xin nữ nhân còn lại.

Từ Hồ lại đồng ý không chút do dự, vì thế nữ nhân này cũng bị kéo đi ra ngoài. Hắn lại kéo đến cái chỗ tối tối lúc này, chẳng lẽ bọn họ muốn hỗn chiến? Từ Hồ hẳn là cũng nghe tới, trong đầu hắn có thể sinh ra ý niệm không tốt hay không?

Y Na nghĩ đến chính mình bây giờ còn ngồi ở trên đùi người ta, hơn nữa chỉ cần hơi lui về phía sau một chút sẽ đụng tới nơi mẫn cảm nhất của nam nhân. Nàng không nghĩ kích thích hắn, cho nên chậm rãi di động cơ thể về phía trước.

Nhưng nàng vừa động, từ hồ liền ôm thắt lưng của nàng kéo lại. Nàng lại động, hắn lại kéo lại. Liên tiếp vài lần, Y Na không dám động nữa, mồ hôi lạnh trên trán đều chảy xuống.

Nơi đó của nam nhân đã muốn cứng lên, nếu động nữa, chỉ sợ không thể vấn hồi.

Nàng cứng ngắc ngồi thẳng thân mình, không biết nam nhân sau lưng sẽ làm ra sự tình gì.

Còn may, hắn cũng không có thêm động tác gì. Đang chuẩn bị thở phào, liền cảm thấy sau gáy có hơi thở ấm áp truyền đến. Tiếp theo một vật ẩm ướt nóng nóng liếm tới liếm lui ở sau gáy, liếm gáy xong, còn di chuyển lên chỗ vành tai cùng sườn mặt.

Rất ngứa, rất tê, nóng quá. ....

Y Na nhắm nhin không dám rụt cổ, đối phương cũng không buông tha, nhưng đầu lưỡi cực lớn kia đã sắp sửa liếm tới bên miệng của nàng rồi.

Nàng rút cuộc nhin không nổi nữa, lớn tiếng nói: “Dừng!” Còn tiếp tục như vậy, nụ hôn đầu tiên của nàng sẽ mất toi!

Bạn đang đọc truyện *Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Xin hãy xem hắn là cạp

Ads Từ Hồ quả nhiên ngừng lại, sau đó vô cùng khó hiểu nhìn nàng.

Y Na cảm thấy bốn phía đột nhiên yên tĩnh, quay đầu lại, thấy tất cả thú nhân đều dừng động tác nhìn bọn họ.

Đây là cái nơi gì vậy, mới vừa nãy con cạp biểu diễn ân ái trước mặt mọi người thì không bị nhìn, tại sao nàng chỉ nói một chữ đã bị nhìn thành cái dạng này.

Đang khó xử, Từ Hồ đột nhiên nói gì đó với thú nhân bên cạnh, sau đó đưa tay bắt Y Na lại ôm ở trước ngực trực tiếp chạy.

Y Na chỉ cảm thấy lồng ngực nhảy không ngừng, đây là muốn ôm nàng đi nơi nào, chẳng lẽ cũng nhin không được, tìm một nơi yên lặng để giải quyết?

Kết quả không phải như thế, Từ Hồ ôm nàng lên núi.

Cảm thấy vừa ôm vừa bò lên núi hơi khó khăn, hắn lại đem nàng ném ra sau lưng, cõng nàng chạy.

Y Na căn bản là không hiểu hấn đang làm cái gì, nhưng nàng bởi vì ngọn núi này rất dốc mà còn có tuyết đóng cho nên không dám hành động thiếu suy nghĩ, nếu không nhất định đã nhảy xuống chạy thoát đi.

Cứ đi như vậy hồi lâu, nàng đã ngủ quên trên lưng hấn, cho đến khi bị cái lạnh làm thức giấc.

Đây là giữa sườn núi, phân nửa diện tích đã bị tuyết bao trùm. Từ Hồ đặt nàng ở một cửa hang động, sau đó đi vào bên trong dọn dẹp, quảng đất đá ra ngoài.

Động tác hấn rất nhanh, khí lực rất lớn, rất nhanh Y Na liền thấy huyết động thật sâu kia trở nên sạch sẽ hơn rất nhiều.

Y Na nghĩ hấn sẽ không phải là muốn làm việc ở trong này đi? Cho dù sạch sẽ nhưng vẫn lạnh dọa người, nền đất lại là đá. Nàng chuẩn bị chạy, lại nhớ rõ lúc lên núi, vách núi cơ hồ là đứng thẳng, nếu nhảy xuống không chết cũng bị thương!

Nhưng là, nhìn đến cái lưng của Từ Hồ rộng đến dọa người, nàng cảm giác mình có thể sẽ bị ép dẹp thành cái bánh tráng, vẫn nên chạy đi cho chắc ăn.

Nàng vừa nghĩ vừa lui về phía sau, mắt thấy sắp ra khỏi cửa động, sắp chạy trốn, đột nhiên chân của nàng bị người ta bắt được, kiên quyết tha trở về.

Quả nhiên là động vật, cảm giác nhạy bén thật, mới vừa nhìn hấn rõ ràng không có quay đầu, nhưng lại bắt được chuẩn như vậy.

Hiện tại làm sao bây giờ? Y Na nhắm hai mắt lại, thân thể co rúm.

“Lạnh?”

Y Na dùng sức gật đầu, nàng quả thật hơi lạnh.

Cảm giác được thân mình hơi nhẹ đi, đang suy nghĩ xem chuyện gì đã xảy ra, không phải là đè lên sao, chẳng lẽ hấn biết thể trọng của hấn rất nặng mà sửa cho nàng ở mặt trên? Đang nghĩ ngợi, lại cảm thấy thân thể ấm áp lên không ít.

Hơi hơi mở mắt, lại lập tức 闭 lên.

Từ Hồ đã mở da thú của hấn, đem nàng bao vào trong lòng ngực hấn, sau đó đem da thú buộc chặt, cứ như vậy biến nàng thành chuột túi con treo trên người.

Y Na không nghĩ tới hấn sẽ làm như vậy, nhưng là nằm trên lòng nhưng trước ngực quả thật rất thoải mái ấm áp. Bên ngoài truyền đến một tiếng thú kêu, hấn nghe được, hình như phải đi ra ngoài, sau đó đẩy đầu Y Na vào lớp da thú, đi ra cửa động.

Bên ngoài lẽ ra phải lạnh hơn, nhưng Y Na chỉ cảm thấy mình bị một đám mùi tanh vây quanh, không có cảm giác được rét lạnh.

Thì ra là Từ Hồ tới lấy đồ vật gì đó, thú nhân tới dâng thức ăn cùng da thú, hấn hình như chỉ nhận một một nửa. Nhưng Y Na nghĩ, bao nhiêu đó cũng đủ bọn họ ăn trong một khoảng thời gian.

Sức lực Từ Hồ rất lớn, cầm một con giống như hưu nai gì đó vắt trên bả vai, một tay kéo một con mồi cỡ lớn có khoác da thú ở trên.

Nàng rất kỳ quái, những người đó vì sao không trực tiếp đến hang của hấn tặng thức ăn, mà làm cho hấn lại đây lấy?

Chỉ chốc lát Từ Hồ đã kéo thức ăn tới sơn động bên cạnh, hấn lại xách Y Na từ bên trong ra. Sau đó dùng da thú còn lộ vết máu đắp trên người nàng, nói một chữ: “Chờ!” Sau đó đi sang một bên bắt đầu động tay.

Y Na trời sinh chỉ sợ lạnh, vừa rời khỏi trong lòng hấn, ngực liền đông lạnh, cho dù khoác da thú cũng không ăn thua.

Nhưng cũng may là động tác Từ Hồ rất nhanh, hấn đào một cái hố rất sâu trên mặt đất, sau đó ném xác thú xuống. Nhưng hấn vẫn là xé rất nhiều thịt trên thân thú ra trước. Y Na nhìn thoáng qua, thịt này nếu nàng ăn thì có thể ăn suốt một tháng, bất quá nhìn đến Từ Hồ thì đây chỉ là hơi nhiều một chút.

Hấn cũng không dùng công cụ gì, mà dùng tuyết lấp kín cái hầm kia, tạo thành một cái tủ lạnh thiên nhiên. Sau đó lại mang Y Na về động.

Y Na còn không kịp nói chuyện, Từ Hồ lại nhét nàng vào trong lòng. Sau đó, hấn cầm lấy tảng đá bắt đầu cạo vết máu trên mấy khối da thú.

Cạo xong hấn trải da thú trên mặt đất, trải ba lớp, xem ra rất êm.

Hấn lại lấy mấy tảng đá lớn chặn cửa hang, như vậy sẽ bớt gió thổi vào.

“Người cũng sợ nơi này lạnh, vậy không cần phải ở nơi này.” Dưới chân núi thật tốt, ấm áp hơn nhiều. Y Na bởi vì muốn được ấm áp, mà lên tiếng.

Từ Hồ nói: “Nơi này là của ta.”

Y Na không nói tiếp được nữa, nơi này là của người ta, nàng cũng không phải người nhà của hấn, tự nhiên không có tư cách bàn chuyện nhà cửa của hấn.

Trầm mặc nhìn hán nhặt củi, sau đó trở lại chỗ cửa hang dùng tảng đá đánh lửa.

Y Na tin tưởng việc này cần dùng sức, bởi vì trước kia nàng thử qua, nhiều nhất chỉ có thể đánh ra đóm lửa, nhưng không châm cháy được cái gì.

Bởi vì có lửa, bên trong liền ấm lên. Y Na bị lôi ra khỏi ngực đích, ngồi ở trên da thú nhưng trong lòng vẫn bất ổn.

Hán đem thịt nướng, đảo mắt liền truyền ra mùi thơm.

Y Na cảm thấy hán dù sao cũng là người, nếu nói chuyện cùng hán, có lẽ có thể thả mình đi thôi!

Vì thế nàng cẩn thận nói: “Ta..... không phải người nơi này.”

Từ Hồ quay lại nhìn nàng một cái, gật gật đầu.

Không chú ý tới, thì ra mắt hán màu vàng, rất có thần.

Y Na thấy hán nghe hiểu, trong lòng cao hứng nói: “Ta muốn quay về nhà của ta, không phải ở chỗ này.”

Từ Hồ tựa hồ run rẩy một chút, nói: “Nàng nên sinh con cho ta.”

Y Na thiếu chút nữa nhảy dựng lên, nhưng vẫn là tận lực bình tĩnh nói: “Ta không thể cho con cho người!”

Từ Hồ quả nhiên kích động, cả thân thể áp lại nói: “Người không phải đã nói, người không có con.....”

“Quả thật không có, nhưng là không có nghĩa là sẽ sinh cho người!” Hai cái thế giới bất đồng.

“Nguyên phối của nàng là ai?” Toàn thân Từ Hồ bắt đầu tỏa ra sát khí mãnh liệt, hỏi.

Y Na nghĩ tới tiền bối, nghĩ nghĩ, chính mình cùng hán cũng không có quan hệ gì nha. Vì thế lắc đầu nói: “Không có.”

Từ Hồ thả lỏng, nói: “Ta sẽ cho nàng biết, ta có tư cách trở thành nguyên phối của nàng.”

Y Na hiểu được, nàng cùng hán cách nhau mấy thế kỷ, không thể nào nói rõ. Nàng nhéo đuôi mình làm cho mình bình tĩnh nói: “Người có thể đi tìm một nữ nhân khác sinh con, giống như cái cô mới đánh nhau với ta, thân thể rất cường tráng đó.” Muốn sinh bao nhiêu có thể sinh bấy nhiêu.

Từ Hồ lại nói: “Cô ta bị nàng đánh bại.”

Y Na rơi lệ trong lòng. Gà cùng vịt nói chuyện có cảm giác gì, hiện tại nàng cảm nhận rất sâu sắc.

Bên ngoài, trời đã chậm rãi tối dần.

Y Na bắt đầu phòng bị, bởi vì nam nhân không đều là lựa chọn lúc đêm tối đối tiến hành công kích nữ nhân sao? Chính là, Từ Hồ lại ném một ít nhánh cây kỳ quái vào đống lửa, sau đó đi đến da thú nằm úp sấp xuống.

Một chuyện kỳ quái đã xảy ra, hán nằm úp sấp xuống rồi biến hình. Một con cạp rất lớn, nhìn nhìn Y Na, sau đó đột nhiên dùng chỉ trước án nàng ngã vào bên người mình.

Y Na hiện tại là sợ cũng không phải, không sợ cũng không phải, chỉ nhận mệnh nằm dưới móng vuốt một con cạp, càng nghĩ càng ngủ không được.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Vấn đề tắm rửa

Ads Nhưng nàng vô luận như thế nào cũng trốn không thoát móng vuốt của Từ Hồ, chán ngán thất vọng chậm rãi ngủ luôn.

Ngày thứ hai, trời vẫn lạnh. Y Na phát hiện nhánh cây bị Từ Hồ ném vào trong lửa cháy rất dai, suốt một đêm, vẫn còn chút đóm lửa.

Từ Hồ chỉ cần châm lửa liền có thể làm thức ăn sáng, đương nhiên thức ăn của bọn họ vẫn là thịt.

Y Na có thói quen rửa mặt đánh răng buổi sáng, nhưng còn bây giờ thì sao, không có thau, nàng làm sao rửa sạch mặt? Nhìn bên ngoài có tuyết, Y Na liền lấy tay bốc một nắm mang vào.

Từ Hồ đại khái nhìn ra nàng không muốn trốn, cho nên cũng không ngăn lại.

Bông tuyết vào trong hang tan thành nước, nàng lấy nước lạnh như băng rửa mặt, mặt sạch, nhưng tay và mặt đã muốn đông lạnh.

Y Na dùng áo khoác xoa xoa mặt và tay, sau đó bỏ tuyết vào trong miệng nhai nhai, môi cùng đầu lưỡi vừa đau vừa tê.

Thật vất vả lấy tay vuốt tóc cho bớt rối, nàng phát hiện một vấn đề nghiêm trọng, đó là mình muốn đi WC.

Cái này xấu hổ, nàng nhìn Từ Hồ đang nướng thịt, liền đi ra sơn động. Đi hai bước hần vẫn ngồi yên, nhưng qua mười bước, Từ Hồ liền đi nhanh theo.

Y Na cho dù da mặt có dày hơn cũng không muốn cái loại tình hình này xuất hiện lần thứ hai, bèn nói: “Ta phải đại tiện một chút, sẽ không đào tẩu, người có thể trở về được không?”

Từ Hồ không có hé răng, tiếp tục đi cùng.

“Đại tiện người hiểu không?” Xem ra là không hiểu. “Vậy bài tiết người hiểu không?” Xem ra cũng không hiểu. “Vậy nước tiểu, nước tiểu người hiểu không?” Y Na đỏ mặt, vẫn là đi theo.

Y Na sờ sờ bụng đã phình của mình, nói: “Ta ngồi xổm xuống, người xoay người không được nhìn, hiểu không?”

Từ Hồ chỉ chỉ phía sau một tảng đá gần đây, sau đó quay người ra.

Y Na xanh mặt, nàng phát hiện Từ Hồ căn bản là là hiểu được, chính là không muốn rời đi mà thôi. Nàng đi ra sau tảng đá, phát hiện có một cái rãnh rất sâu. Rãnh này thông xuống chân núi, nếu bài tiết ở trong này quả nhiên là không cần lo lắng vấn đề vệ sinh.

Chính là, dưới chân núi có người ở hay không!

Y Na bất chấp phía dưới có người hay không, trực tiếp ngồi xổm xuống giải quyết vấn đề của mình.

Đi tới, gặp Từ Hồ vẫn đưa lưng về phía nàng. Chính là đầu của hần lại ngửa lên người, khiến Y Na không được tự nhiên, vội vã trở lại trong động, dọc theo đường đi vẫn muốn mở miệng mắng hần biến thái.

Nhưng đối phương lại cảm thấy đó là chuyện bình thường, trên mặt không có nửa điểm áy náy.

Ăn cơm xong cần hoạt động, Y Na thấy Từ Hồ không có ngăn cản nàng đi, liền khoác da thú tuần tra chung quanh. Sau đó nàng cảm thấy thật 困, phi thường 困.

Đó là Từ Hồ đi theo sau nàng, cách một đoạn thời gian hần sẽ tiểu tiện khắp bốn phía trên mặt đất.

Y Na đương nhiên không dám nhìn tới hần, suy nghĩ hần tại sao lại tiểu liên tục như vậy?

Nếu là người, nàng nhất định sẽ cười người này thậm suy giảm chức năng, phải chú ý tinh dưỡng. Nhưng hành vi đối phương lại rất cẩn thận, chẳng lẽ là lưu lại mùi của mình làm cho động vật khác không dám xâm phạm sao?

Nàng cho rằng điểm ấy rất có thể, bởi vì Từ Hồ dù sao cũng là con cạp.

Bất quá, tuần tra xong, Y Na thấy mùa đông tới rồi, ngọn gió bắc lạnh như băng không ngừng thổi vào người, đông lạnh người ta thành khối băng.

Ở phạm vi ngọn núi này, đi thêm một đoạn là rừng rậm, còn ba mặt đều là vách núi đá đen, nàng muốn chạy trốn là hoàn toàn không có khả năng.

Còn rừng rậm, chỉ cần Y Na vừa đi hơi gần, Từ Hồ sẽ gặp vô cùng khẩn trương bắt trở về, hơn nữa còn nói: “Nơi đó nguy hiểm, không được đi.” Cho nên Y Na cho rằng, nơi bị Từ Hồ nói nguy hiểm nhất định đáng sợ, nàng vẫn là ít làm chuyện tình không biết lượng sức đi.

Dù sao hiện tại mà nói Từ Hồ đối với nàng coi như không tội, ăn có ăn, uống có uống (bọn họ uống chính là nước tuyết)! Cũng không có quá mức làm khó nàng, trừ bỏ bị hạn chế tự do một chút.

Chờ thời tiết ấm áp một chút, nàng có thể ở lúc tuyết tan mà trốn xuống núi. Về phần thuyết phục Từ Hồ, nàng cho rằng so với đi xuống vách đá còn khó hơn, cho nên trực tiếp bỏ qua!

Thẳng đến hai ngày về sau, Y Na thật sự chịu không nổi. Mấy ngày nay nàng ngủ chính là nằm trên da thú, ăn chính là thịt dã thú, toàn thân cao thấp đều nghe thấy mùi tanh, thật sự làm cho người ta chịu không nổi. Nhưng chỉ là rửa mặt đã muốn cố hết sức, tuy rằng sau đó Từ Hồ thấy nàng yêu sạch sẽ, liền khoét một tảng đá làm cái thau rửa mặt cho nàng, nhưng dùng cái này tắm rửa căn bản không có khả năng.

Một ngày, thấy Từ Hồ đi ra ngoài, nàng liền dùng cái thau đá đó chứa nước, lấy củi nấu. Thau đá dù sao cũng không phải thau kim loại, rất lâu mới nóng.

Y Na thật cao hứng, nàng cởi áo khoác, cởi áo somi, dùng một miếng da thú nhỏ nhúng nước để lau cổ cùng ngực. Nước hơi lạnh, cho nên vừa chạm đến trên người nàng liền phát run. Nhưng nữ nhân vốn thích chùng điện, hơn nữa cũng chịu không nổi mùi tanh trên người.

Nàng tiếp tục cố gắng, lấy nước lau lưng.

Đúng lúc có tiếng bước chân nặng nề truyền đến, Y Na vội vàng đem áo somi khoác lên, còn không kịp cài nút, Từ Hồ đã đi đến.

Y Na hiện tại tóc hơi ướt, áo somi cũng hơi ướt. Thấy Từ Hồ nhìn đến, nàng cúi đầu, thấy cái bụng còn lộ ở bên ngoài, mặt trên còn vài giọt nước. Nàng chỉ có xoay thân vào trong, hy vọng đối phương không cần bởi vậy mà suy nghĩ nhiều hoặc là đột nhiên nhào lên.

Từ Hồ vẫn nhào lên, nhưng không như nàng nghĩ, mà là đột nhiên đem nàng bao vào trong lòng ngực, trên mặt lộ ra vẻ phẫn nộ.

Y Na cũng không biết mình nên cao hứng hay buồn bực, một cái cô gái đẹp như vậy, kêu gọi như vậy ngồi chồm hổm ở trước người một nam nhân cường tráng. Hắn không hề cô gái xuống mà ngược lại còn lôi nàng lên, lại tức giận, đây là ý gì?

Người phải nói chuyện, bởi vì Y Na nghe thú rống không hiểu.

Nàng nhỏ giọng nói: “Ta chỉ muốn dùng nước tắm một chút, không biết khối da thú kia là không thể làm ướt.” Hắn chắc là tức giận vì tắm da thú bị ướt đi!

Từ Hồ không nói, làm lửa cháy to hơn một chút, sau đó gióng chuột túi ôm nàng ngồi ở bên cạnh đồng lửa hong khô.

Y Na chỉ cảm thấy ngực mình đã bị nhiệt độ cơ thể hắn hong nóng, phía sau lưng bị đồng lửa nướng, chỉ chốc lát sau đã muốn nóng không thở nổi. Nàng chậm rãi nhìn lên, thấy sắc mặt đối phương cũng không có chuyển biến tốt đẹp, có lẽ không phải là do miếng da thú. Lại nói: “Ta là không cần thận làm ướt cái hang, sẽ lau khô cho ngươi.”

Đối phương vẫn không ra tiếng, tiếp tục thả thêm củi.

Chờ Y Na cảm thấy chính mình sắp chín, giãy dụa vươn một bàn tay nói: “Xin hỏi, đây là một loại trừng phạt phải không?” Thật sự là phương pháp quái dị.

Ai ngờ Từ Hồ gầm nhẹ một tiếng lại ấn nàng trở về, nói: “Không cần đi ra, sẽ nóng lên.”

Y Na ngẩn ra, nàng rốt cục hiểu được ý tứ Từ Hồ. Hắn là bởi vì nhìn đến chính mình ướt sũng mà tức giận, bởi vì sẽ thực dễ dàng cảm mạo. Mà y học nơi này cũng không có hiện đại, cho nên nếu phát sốt lại không có thuốc uống sẽ dễ dàng chết đi.

Hắn lo lắng cho nàng sao? Tuy rằng phương pháp có chút kỳ quái, nhưng Y Na thật cảm thấy được hắn cũng không đáng sợ như bề ngoài. Tính tế quan sát, trừ bỏ lông mao đặc thù của dã thú, kỳ thật vẫn là nam tử anh tuấn. Đương nhiên, nếu đáng người hắn thu nhỏ lại một chút, hình thể thon thả một chút!

Y Na vọng tưởng một chút, liền cúi đầu nói: “Cám ơn ngươi.” Người ta đã ôm bạn cho bạn ấm thân, còn không nói cảm ơn thì rất không có tâm.

Từ Hồ cũng không nói nhiều, vẫn tiếp tục bỏ thêm củi.

Y Na cảm thấy được chính mình sắp tiêu, bèn nói: “Tuy thật cảm ơn ngươi, nhưng ta thật sự đã khô rồi, còn nướng nữa sẽ nóng chết.”

Đại khái Từ Hồ cũng hiểu được nóng, liền đứng lên lui lại mấy bước mới thả Y Na đi ra.

Y Na cài lại một cái nút áo, nhưng Từ Hồ ở một bên nhìn nhìn đột nhiên động thủ cởi cái nút.

Y Na đè tay hắn lại, khàn khàn nói: “Ngươi làm cái gì?”

“Xem!” Từ Hồ đơn giản nói.

Y Na chảy mồ hôi lạnh, nói: “Nơi này không thể tùy tiện xem, ngươi buông tay, nếu không đừng trách ta không khách khí.”

Từ Hồ không buông lỏng, nói: “Chỗ này có thể xem.”

Y Na lớn tiếng nói: “Ai nói có thể xem?”

Từ Hồ cũng sẽ không ằm ỉ cùng nàng, tay liền trực tiếp đem mở tay Y Na ra. Y Na quả nhiên nóng nẩy, còn cởi nữa nàng nhất định sạch trơn. Dưới tình thế cấp bách nàng liền chen chân vào đá háng Từ Hồ! Bởi vì chỗ cao hơn nàng đá không đến.

Chương 9: Đi tới suối nước nóng

Ads Không giống người khác, Từ Hồ căn bản là không tránh không trốn. Mà một cước của Y Na coi như đá vào kim cương, vừa cứng vừa đau, nàng kêu thảm thiết một tiếng, thu chân.

Đồng thời, nút áo trước ngực nàng đã bị Từ Hồ mở ra.

Hắn vốn muốn xé rách, nhưng thấy nàng quý cái áo này cho nên chỉ dùng tay cời.

Y Na lui về phía sau, hiện tại thân thể đã muốn dán dính trên vách đá. Mà Từ Hồ lại tiến tới, cơ hồ là kề sát nàng. Một bàn tay ấn vào vách phòng ngừa nàng chạy trốn, một tay khác nhẹ nhàng cầm lấy hai khối trắng hồng trước thân nàng.

Hình như hắn cảm thấy hứng thú đối với cái bra, nhẹ kéo sang trái, nhẹ kéo sang phải, sau đó đem hai ngón tay nhẹ nhàng dò xét vào.

Y Na cứng ngắc toàn thân, hai ngón tay kia vừa đụng tới nơi không nên đụng. Nơi đó cực kỳ non mềm, cực kỳ sợ va chạm.

Hai ngón tay Từ Hồ rất thô ráp, móng tay lại cứng, mới vừa đụng tới Y Na liền kêu sợ hãi một tiếng. Thanh âm này làm cho cả sơn động rung lên, hai cái ngón tay của Từ Hồ cũng ngừng lại, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Hắn nhìn Y Na, suy nghĩ xem nàng kêu to vì cái gì. Y Na không chút nghĩ ngợi nói: “Rất đau, người bỏ tay ra.”

Từ Hồ quả nhiên nghe lời lấy tay ra, sau đó nhìn ngực của nàng nói: “Nàng rất kỳ lạ.”

Y Na đã tức giận đến phát cuồng, lớn tiếng nói: “Ta làm sao kỳ quái, người mới kỳ quái, đột nhiên sờ nơi đó, người biến thái.” Nàng dùng hết toàn lực rống lại, thấy mặt đối phương không đỏ không trắng, trong lòng uể oải, người này căn bản là không biết nàng là đang mắng hắn, biểu tình này chỉ có nghĩ ngờ cùng hoang mang.

Nhìn trời, đây là một thú nhân thuần khiết!

Bất quá, đối phương cuối cùng nhìn ra Y Na tức giận, cho nên không hề làm ra hành vi như vậy nữa. Nàng được thả ra, đem quần áo mặc vào người.

Không tắm, Y Na cứ cảm thấy thân thể không thoải mái, không ngứa chỗ này thì ngứa chỗ kia, đứng ngồi không yên.

Nhưng đây coi như là mùa đông, muốn đi đâu tắm rửa đây?

Hỏi Từ Hồ? Có thể tự tìm phiền toái hay không.

Rối rắm suốt hai ngày, ở thời điểm nàng quyết định bí quá hoá liều, nhân lúc Từ Hồ đi ra ngoài săn thú lại dùng nước tuyết lau một chút.

Bởi vì thức ăn có hạn, sức ăn của Từ Hồ ăn lại lớn kinh người. Cho nên hắn mỗi hai hoặc ba ngày đều đi ra ngoài săn thú một lần, địa điểm chính là rừng rậm thoạt nhìn cực kỳ hắc ám kia. Mỗi lần trở về đều có thu hoạch.

Y Na mấy ngày nay biết được mấy loại thịt động vật của thế giới này, về phần bộ dáng lúc còn sống ra sao thì không có nhìn thấy.

Tóm lại, động vật nơi này hoàn toàn khác với thế giới của mình. Nàng cho rằng phần lớn là dị dạng, nhiều sừng hoặc là nhiều đầu, có thậm chí nhiều đuôi. Nhưng hình thể đều rất lớn so với thế giới của mình, da cũng vô cùng thô ráp.

Hôm trước hắn mang về một con giống như con thỏ, chỉ là so với con thỏ bình thường nàng thấy thì lớn gấp hai gấp ba, răng nanh rất sắc nhọn, xem ra là con vật có hình con thỏ. Bất quá thịt rất ngon, ngon hơn thịt gà.

Từ Hồ ăn hơn một nửa, mà Y Na chỉ ăn nửa cái đuôi đã no rồi.

Thấy vậy, Từ Hồ rất không hài lòng, giờ một khác đuôi khác ở trước mặt nàng rống lên vài tiếng.

Thẳng đến Y Na ôm bụng rên rĩ, nói ăn không vô nữa, hắn mới bỏ qua.

Tuyết vừa mới tan thành nước, Y Na nhìn vào nước soi bộ dáng hiện tại của mình. Hơn mười ngày mà thôi, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đã muốn tròn lên, còn tiếp tục như vậy nữa, sẽ trở lại hình dáng mập mạp ngày xưa.

Không được, phải vận động. Chính là, bên ngoài rất lạnh. Vừa mới ra ngoài toàn thân đã phát run, nàng thật sự không có dũng khí lại đi ra.

Trước vẫn là mát xa thân thể đi!

Tuyệt hòa tan một chút, nàng đang nghĩ động tác có nên nhanh hơn không, đột nhiên cửa hang không còn ánh mặt trời, nàng vội buông củi trong tay xuống, ngẩng đầu lên nói: “Àch, ta chỉ là muốn rửa mặt. ....” Dù sao chính mình tạm thời trốn không thoát, vẫn là chung sống hòa bình với bạn cùng phòng thì tốt hơn.

Từ Hồ cũng không nói chuyện, đưa tay ôm lấy nàng.

Y Na không biết hẳn muốn làm cái gì, cũng biết hẳn không thích nói chuyện, nhưng nàng chính là kiểu người một ngày không nói chuyện thì sẽ ghen chết. Vì thế hỏi: “Người dẫn ta đi nơi nào?” Những lời này rất đơn giản, hẳn nghe có thể hiểu đi!

Quan sát gần đây cho thấy, Từ Hồ đại khái có thể nghe hiểu nói chuyện bình thường. Tỷ như nói, ăn cơm, uống nước, ngủ. Nhưng một ít từ lạ thì nghe không hiểu, như biến thái, hỗn đản! (chắc là mỗi ngày đều nằng chừ người o(∩_∩)o)

Nơi bọn họ đi tới chính là khu rừng rậm mà hẳn không cho phép nàng vào, Y Na cho rằng bên trong có vô số dã thú, vì không muốn dọn vào sống trong bụng dã thú, cho nên nhẫn nại không tiến vào. Không nghĩ tới hôm nay lại bị hẳn ôm đến.

Bọn họ đã đi một đoạn đường rồi, xung quanh vẫn im lặng. Từ Hồ thỉnh thoảng rống vài tiếng, sau đó tạp âm chung quanh trong rừng cây đều biến mất.

Đây là cái gọi là thú vương quốc thì có thể làm mưa làm gió phải không?

Từ Hồ đi rất nhanh, rất nhanh đã mang nàng vào thật sâu. Y Na bắt đầu có chút sợ hãi, rừng rậm này càng đi càng xa, càng sâu, càng tối. Đến tột cùng hẳn muốn dẫn nàng đi nơi nào? Là bởi vì nàng rất không nghe lời, cho nên muốn đem nàng đút cho dã thú?

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên nghe tiếng nước chảy.

Hơn nữa càng đi càng cảm thấy có khí nóng phả vào mặt.

Loại cảm giác này trước kia từng có, đó là mùa đông năm trước cả nhà đi du lịch tắm suối nước nóng Nhật Bản, khi mới vừa đi đến chỗ suối nước nóng chính là như thế. Chẳng lẽ, nơi bọn họ tới có suối nước nóng?

Chính như nàng suy nghĩ, có một con suối nước nóng trắng xóa xuất hiện ở trước mắt.

Bởi vì nhiệt độ không khí nơi này khác thường, cho nên phía trên suối nước nóng là hơi nước mù mịt.

Từ Hồ thả Y Na ra, nàng cực kỳ cao hứng đi xuống thử nước nóng. Bởi vì là mùa đông, cho nên nước mặc dù nóng nhưng vẫn có thể tắm được.

Vừa muốn cởi quần áo, nàng dừng lại, phía sau có một người nam nhân nhìn chằm chằm, cho dù còn muốn tắm rửa cũng không dám hành động. Nhưng Từ Hồ hình như nghĩ nàng không dám đi vào, chính mình cởi sạch da thú trên người trước, sau đó đi xuống suối nước nóng.

Y Na không nghĩ qua là lại thấy được mộng nam nhân vào đó, nhưng nàng thật sự không phải cố ý. Hiện tại, ánh mắt của nàng nhìn rừng rậm tối dọa người bên cạnh, không dám liếc Từ Hồ một cái.

Từ Hồ đột nhiên mở miệng: “Tiến vào. ....”

Y Na không nói gì, muốn cởi quần áo ra. Nàng vừa muốn mở miệng nói: ‘Người có thể xoay qua không?’ Bất quá còn chưa phát ra một chữ, đã bị Từ Hồ đặt trên tảng đá. Còn không có phản ứng kịp, nàng cảm thấy mình như người bị lột da, vô cùng dễ dàng đem nàng từ đầu tới đuôi cởi sạch sẽ.

Toàn bộ!

Y Na không kịp kêu thảm thiết, người đã bị kéo vào bên trong suối nước nóng. Nàng phản ứng đầu tiên chính là ngồi xuống, làm cho chính mình biến mất ở bên trong nước suối.

Hy vọng không có bị hẳn nhìn thấy toàn bộ, nàng yên lặng cầu nguyện. Chính là ngẩng đầu, đã thấy đối phương bình tĩnh ngồi ở bên người nàng, tựa hồ mới vừa rồi cái gì cũng không có phát sinh.

Y Na lập tức rối rắm, thân thể của hẳn không tốt như vẻ ngoài sao? Thoạt nhìn rõ ràng là nam nhân vô cùng cường tráng, chẳng lẽ nơi đó có vấn đề? Nếu không, nhìn thấy bộ dáng lồ lộ của nàng, cho dù là nam nhân đứng đắn cũng có chút phản ứng đi!

Bất quá, việc này thực dễ dàng bị nàng để ra sau đầu, bởi vì suối nước nóng thật thoải mái. Nàng xoa vai, sau đó cúi đầu làm ướt tóc. Tuy bên ngoài lạnh lẽo, nhưng nếu đụng vào nước liền hoàn toàn không thấy lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Yêu đương vùng trộm

Ads Đầu cúi ở trong nước, thanh âm bên ngoài lập tức không nghe thấy.

Hết thấy đều im lặng, giống như chuyện xảy ra mấy ngày này đều là giấc mộng.

Đúng, nếu là mộng thì tốt biết bao nhiêu.

Y Na thở dài, nàng tưởng tượng một giấc mộng, trong mộng nàng đã trở về thế giới kia.

Đột nhiên, tóc bị người ta kéo lên.

Y Na muốn nằm mơ một chút, nhưng loại thời gian này cũng mất đi. Nàng thở dài, muốn đoạt tóc trong tay đối phương lại.

Nhưng Từ Hồ gào thét với nàng, dùng sức đập mặt nước, khiến cho nước bắn tung tóe lên. Y Na lấy tay che mắt, không rõ vì sao hần đột nhiên tức giận.

Còn may, hần chỉ đập mặt nước, tựa hồ không nghĩ làm hại nàng.

Y Na vẫn muốn chạy trốn, cho nên cũng không có phân tích ý tứ của hần. Nàng thầm nghĩ tắm rửa cho tốt, nghỉ ngơi cho tốt. Chờ tuyết trên núi tan, nàng nhất định có thể bỏ trốn.

Kỳ quái, vì cái gì mưa rơi lại có chút băng.

Chẳng lẽ, trời mưa ?

Đây là cái gọi là mưa xuân phải không? Tuy rằng thời tiết còn rất lạnh, nhưng nếu trời mưa liên chứng minh tuyết lập tức sẽ tan. Y Na cao hứng nhìn mưa rơi, nói: “Thật tốt quá, trời mưa, thật tốt quá.”

“Mưa?” Từ Hồ lặp lại lời của nàng, tựa hồ cũng không lý giải lời này.

“Đúng vậy, trời mưa.” Ngày trở về không còn xa. Đang lúc nàng nghĩ kế hoạch, đột nhiên bị Từ Hồ khiêng lên.

“A..... Quần áo.....” Còn không có mặc.

Nói còn chưa dứt lời, nàng lại thành chuột túi con bị nhét vào da thú Từ Hồ mới mặc lên người. Trên người hần thực ảm ướt, hơn nữa trên lông tơ còn bọt nước, vừa ra khỏi mặt nước còn tỏa ra hơi ẩm, nàng không cảm thấy lạnh.

Còn may, Từ Hồ không có bỏ quần áo của nàng, đều trực tiếp nhét vào trong ngực, sau đó chạy như bay về. Tốc độ nhanh hơn.

Y Na cảm thấy dường như hần có chuyện gì vội vã, cho nên mới gấp như vậy.

Cũng không có nói chuyện, tùy ý hần mang mình về bên trong sơn động, sau đó bị vút ở trên da thú. Hai tay nàng ôm bộ ngực, kéo áo khoác che trước ngực, còn không có che lấp xong đã thấy Từ Hồ điên cuồng hét lên một tiếng xống ra ngoài.

Hần vội vàng đi ra ngoài như vậy là lần đầu, Y Na cảm giác có chuyện gì phát sinh. Nàng vội vàng cầm quần áo mặc, xong lại chạy đến cửa hang nhìn theo hướng Từ Hồ chạy đi.

Hần chạy hướng vào khu rừng rậm, chẳng qua nàng mới vừa ngó đầu ra đã bị hần quay đầu lại điên cuồng hét lên một trận khiến cho nàng lùi ngay về trong động.

Khẳng định là có cái gì đó nguy hiểm, nàng tuy rằng tò mò, nhưng tò mò hại chết mèo, điểm ấy nàng rất rõ ràng. Ngoan ngoãn chờ đi, tin tưởng Từ Hồ hần là có thể bảo vệ mình.

Bất quá, nếu hần có chuyện gì chính mình có thể gặp nguy hiểm hay không?

Vừa đốt lửa vừa bắt an hương ra ngoài nhìn xung quanh, nàng nghe đến dã thú nặng nề kêu to. Giống như voi kêu, vô cùng đáng sợ!

Cảm xúc của nàng từ lúc Từ Hồ đi hoàn toàn bị bất an nhiễu loạn, như thế nào cũng bình tĩnh không được.

Tiếng bước chân? Là ảo giác hay là thật.

Nàng nắm chặt quần áo lui về phía sau, sau đó nhìn thấy một người đầu vàng ở bên ngoài dò xét tiến vào.

Nhẹ nhàng thở ra, thì ra là hần, Thi Thần!

Nhìn thân lông của hần hần là loài báo đi, tuy rằng là vàng, nhưng có màu đen lấm tấm. Bởi vì lần trước căn bản nàng không dám nhìn kỹ bọn họ, hiện tại

hắn đứng ở ngoài sáng cho nên thấy rất rõ ràng.

Hắn cũng không có đi vào, mà là quan sát Y Na từ trên xuống dưới, sau đó hướng nàng gầm nhẹ một tiếng, giống như gọi nàng qua.

Y Na kỳ quái, hắn đột nhiên đi lên vì cái gì, nhưng lại nghĩ nếu cùng hắn đi có lẽ có thể xuống núi. Nàng không biết vì sao lại giống kẻ trộm, nhỏ giọng nói: “Người muốn dẫn ta đi sao?”

Thì Thần cũng không nói dẫn hay không dẫn, lại hướng nàng ngoắc.

Y Na từ trước đến nay cho rằng tri giác của mình rất chính xác, ánh mắt Thì Thần rất kỳ quái, còn dùng đầu lưỡi liếm môi, biểu hiện này tựa hồ là đói khát. Ánh mắt này, giống biểu hiện của dã thú nhìn thấy đồ ăn.

Nàng chẳng những không dám đi đến cửa hang mà còn lùi vào trong, cảm thấy hắn có lẽ đang sợ cái gì đó cho nên không dám tiến vào.

Thì Thần do dự một chút, hắn ở bên ngoài đi vài vòng, cuối cùng mở miệng nói chuyện, nhưng lại chậm rãi nói: “Đi ra, ta mang nàng đi.” Đồng tử của hắn đã biến thành của động vật, nhìn chăm chăm Y Na nói.

Y Na từng xem một bộ phim trinh thám nói rằng, một người đang nói dối sẽ nhìn chăm chăm vào ánh mắt của bạn, đó là lúc hắn gấp rút hy vọng bạn tin tưởng hắn.

Càng nghĩ như vậy nàng càng cảm thấy Thì Thần khả nghi, liền dùng sức xua tay nói: “Không cần.”

Hắn quả nhiên nóng nảy, đột nhiên vọt tiến vào.

Y Na muốn tránh, chính là son động lại nhỏ. Một bên bày đồng lửa, nàng chỉ có thể chạy hướng bên trong. Vốn muốn chạy đến bên trong xong xoay trở lại cho hắn một cước, chính là không nghĩ tới động tác Thì Thần vô cùng nhanh nhẹn. Chờ khi nàng muốn ra tay, một đôi tay của hắn đã bắt được cổ của nàng.

Nàng chỉ cảm thấy mình giống như con gà con, tiếp theo hắn mạnh mẽ đem thân thể của hắn ngã xuống, trực tiếp đè ép lên nàng.

Rất nặng!

Y Na lập tức cảm thấy không khí trong lồng ngực hoàn toàn bị ép đi ra, ngay cả hô hấp cũng có chút khó khăn.

Chỉ cảm thấy thân mình chợt lạnh, quần áo lập tức bị phá tan thành từng mảnh.

Y Na lấp bấp kinh hãi, nàng biết hắn muốn làm cái gì!

“Buông ra, Từ Hồ lập tức quay về đó.”

“Hắn sẽ không quay về ngay, hàng năm thời điểm nước rơi xuống hắn sẽ đi bắt rùa đất.”

Y Na nghe hiểu được, nước rơi xuống đại khái là trời mưa! Sau khi mưa rơi Từ Hồ nhất định phải đi bắt rùa đất gì đó!

Bạn đang đọc truyện *Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Làm giống cái áp lực rất lớn

Ads Y Na nhân cơ hội vùng một chân lên, lại dùng đến chiêu ‘hầu từ thâm đào’.

Lần này không giống lần trước, tuy rằng dùng lực không quá lớn, chính là hai quả đào này đã rất quen thuộc, chín sắp rụng khỏi cây rồi.

Cho nên Y Na giành thắng lợi thực nhẹ nhàng! Nàng nhảy ra rất xa, ngay cả quần áo đều không có kịp nhặt liền chạy vội ra ngoài.

Người hiện đại nói chuyện phiếm trên mạng hay nói về chạy lửa thề, chính là không có mấy người thực sự dám chạy kiểu ấy.

Nàng hiện tại là bị bức, nếu chú ý quần áo thì có thể bị cường bạo. Tuy rằng nàng cũng không cảm thấy mình là trinh tiết liệt phụ cái gì, nhưng là lần đầu tiên cũng rất giá trị a!

Chạy ra khỏi động, hiện tại nàng chỉ có một ý nghĩ, đi tìm Từ Hồ cứu nàng.

Ngoài trời, gió mưa lạnh như băng quất vào người nàng.

Không chút suy nghĩ liền kêu to: “Từ Hồ.....”

“Dừng lại.” Thì Thần mãnh nhào tới, sắc mặt vô cùng khó coi.

Đại khái bởi vì ‘quả đào’ của hắn còn đau, cho nên động tác cũng không nhanh nhẹn như ban đầu. Y Na nghiêng người lẩn qua né, hai tay ôm ngực, hai chân rất nhanh đá ra.

Thì Thần lấy cánh tay chặn, hắn gầm nhẹ một tiếng, nhưng trong thanh âm lại lộ ra hưng phấn.

Nam nhân này có khuynh hướng bị ngược sao, vì cái gì đá hắn, hắn còn hưng phấn!

Y Na hiện tại cũng mặc kệ tinh thần vô đạo gì đó, một lòng một dạ liền đem tất cả công kích đặt ở ‘quả đào’ – nơi yếu ớt nhất của nam nhân. Chỉ có đem ‘quả đào’ đá nát, hắn mới không còn muốn cưỡng bạo nàng.

Nhưng đối phương cũng đoán được ý nghĩ của nàng, vẫn che chở ‘quả đào’ của mình, không cho nàng đá đến. Đang lúc hai người vô cùng lo lắng, Y Na bị trượt chân ngã trên mặt đất.

Hiện tại bởi vì thời tiết rét lạnh, mưa vừa chạm mặt đất liền kết băng. Y Na mang giày, nhưng là dày đế trơn, nó không da thú, rất trơn trượt, có thể bám trên mặt băng.

Té một cái, nàng cảm giác móng mình đã nứt thành bốn mảnh. Vừa muốn đứng lên, chỉ thấy Thì Thần vung tay tới.

Cái quần bò đáng thương của Y Na, vị trí ngay giữa hai chân bị nắm rách một lỗ lớn, ngay cả quần lót của nàng cũng bị móng tay hắn xé rách.

“A.....” Y Na vội vàng kẹp chặt hai chân, lẩn người tránh ở sau một tảng đá. Từ lúc còn nhỏ, cái nơi kia chưa có bị bất kỳ ai nhìn qua, hiện tại lại cho một thú nhân nhìn thấy, cái này bảo người ta làm sao chấp nhận.

Càng thêm khó khăn chính là, thú nhân này hưng phấn, sau đó lại lao tới tảng đá.

Lần này phải làm sao bây giờ, trốn nửa thì mặt sau là vách núi đen. Nàng là vì bảo vệ danh tiết mà nhảy xuống, hay là vì tánh mạng đem lần đầu tiên giao ra đây?

Tìm đập cơ hồ đồng điệu với bước chân của Thì Thần đi tới, Y Na nhặt một hòn đá nhỏ bên cạnh lên, chờ hắn lại đây liền động thủ đánh. Cho dù không thể đánh bể, nhưng hy vọng có thể cho tìm đường trốn.

Đúng lúc này, một tiếng thú gầm rú vang lên trong rừng rậm.

Y Na thấy một con cọp chạy vội đến, lấy tốc độ kinh người đánh về phía Thì Thần.

Thì Thần lấp bắp kinh hãi, thân thể đột nhiên hướng ra ngoài mở từng bước tránh thoát cái cắn của Từ Hồ. Bất quá, đồng tử hắn cũng biến thành của thú. Hai người cũng không có nói chuyện, mà cùng nhau gầm rú. Người hờ ta đáp được ba bốn lần, Từ Hồ không chút do dự đánh móc sau gáy, há mồm cắn thẳng đến yết hầu Thì Thần, tựa hồ phải lập tức cắn chết hắn.

Bọn họ không phải bạn bè sao? Nhớ rõ cách đây không lâu còn đi chung. Hiện tại nhìn thấy một thú một người bộ dạng hung ác đánh nhau, giống như trước đây chưa từng quen nhau.

Đang lúc nàng ôm bộ ngực đã bị lạnh muốn đông lại là lúc, Từ Hồ đột nhiên dùng cái đuôi to quất một cái, đánh trúng Thì Thần như nhuyễn côn, ngã thẳng xuống bên cạnh vách núi đen. Nơi đó lại bởi vì đường trơn, hắn đứng lại không vững liền té xuống.

Trong không trung truyền đến một tiếng hét thảm thiết, có phải đã ngã chết hay không?

Chính là nàng còn chưa có kịp quay đầu đi nhìn thăm trạng của đối phương, đã bị Từ Hồ đặt trên mặt đất. Hắn dùng sức ngửi tới ngửi lui ở trên người nàng, thẳng đến nghe được Y Na ôm bộ ngực không buông tay hắt xì một cái thật to mới ôm nàng vào động.

Vào trong động, Y Na được Từ Hồ đặt lên da thú.

Hắn kẻ sát làm nàng có chút sợ, lỡ hắn cho rằng đó là yêu đương vụng trộm, nàng phải làm sao? Vẫn là nên giải thích một chút đi!

“Ta không có cùng hắn..... Ách, đừng liếm, nơi đó hơi ngứa.....” Tuy rằng chân bởi vì vừa mới nảy vật lộn với Thì Thần mà bị thương, nhưng một nơi cực kỳ mẫn cảm đột nhiên bị người, à, là thú nhân dùng đầu lưỡi cực trơn mịn liếm cũng là vừa tê vừa ngứa, nói không nên lời là cái cảm giác gì.

Muốn cười, chính là nơi đó còn có chút đau.

Nàng biết nước miếng động vật có tác dụng trị liệu miệng vết thương, nhưng chỉ bị thương hai ba chỗ mà thôi, không cần phải liếm cẩn thận như vậy đi!

Nhất là khi liếm đến phần eo và bụng, Y Na liền cảm thấy toàn thân nóng lên. Đang lúc nghĩ muốn cự tuyệt, liền cảm thấy dưới thân chợt lạnh. Nhìn lại, toàn bộ cái quần đáng thương của nàng rốt cục biến thành vãi vụn.

“A, người làm cái gì vậy?”

Con cạp kia liền đem cái mũi lạnh lẽo trực tiếp chạm vào nơi tối mật của Y Na ngửi loạn một trận, toàn thân nàng cứng đờ, sau đó liền bộc phát một trận kêu thảm thiết: “A..... Người con cạp sắc này, nơi đó không thể đụng vào.” Nói xong nhấc chân đạp một cước.

Con cạp nhảy ra, ở trước mặt nàng chậm rãi biến thành một nam nhân trần trụi. Sau đó cũng không nói cái gì, lấy ra tấm da thú ngày ấy có người dâng cho Y Na, ném tới.

Y Na vội vàng phủ lên, lúc này mới cảm thấy ấm áp một chút.

Nàng vốn tưởng rằng Từ Hồ muốn làm cái gì, thì ra hẳn xé khỏi da thú ra, khoác một nửa ở thân trên, dùng dây mây buộc lại. Một nửa kia khoác ở thân dưới, lại dùng dây mây buộc lại.

Thật sự là tiện lợi, nếu nàng có thể mặc như vậy thì tốt rồi.

Chính là trên thân nhất định sẽ đông lạnh hai cánh tay, đông lạnh hai cái đùi.

Từ Hồ người ta có lông nên không sợ, nàng cũng không có nhiều lông bảo hộ như vậy. lui cả thân thể thành một cục ở góc tường, hôm nay thực ỷ khuất, trong sạch của nàng bị hủy hoại, trước bị nhìn sau bị ngửi.

Đang ở thế giới lạ lùng còn chưa tính, vì sao ngay cả ở núi cao cũng có người đến tìm nàng sinh con. Lần đầu tiên nàng cảm thấy, làm một nữ nhân, một giống cái, áp lực thật sự rất lớn!

Hơn nữa bạn đang đối mặt với người vui giận không biểu hiện, lại sắc, đang ở bên cạnh dùng móng tay xử lý da thú, vừa xử lý còn vừa nhìn xem bên này bạn có giấu da thú dưới chân không, bạn sẽ càng ngày càng cảm giác được áp lực vô hạn.

Có đôi khi Y Na cảm thấy mình giảm béo đồng thời giảm choáng váng, thần kinh của nàng vốn là yếu ớt, thế nhưng hiện tại ở dạng tình huống nguy hiểm như vậy cũng có thể nhắm mắt lại ngủ.

Trong mộng càng ngày càng lạnh, còn may bên người có cái đồ vật gì đó như lò lửa, nàng lại thiếp đi.

Thật thoải mái, mùa đông mà có một lò lửa thật không sai, mai một về nhà phải nghĩ biện pháp lấy một cái đặt ở bên người, mọi lúc có thể ôm.

Vừa lúc nàng tỉnh, sau đó đầu vô cùng đau, nhìn thấy động tác chính mình, nàng không nói nên lời.

Cả người ôm Từ Hồ không nói, đầu còn dính sát vào trước ngực người ta. Phía dưới càng 囍, liền trống trơn như vậy đem hai chân cắm ở giữa hai chân người ta hưởng thụ ấm áp. Chỗ này cần phải nói rõ một chút. Thú nhân không mặc quần lót, cho nên chỉ cần vừa động là có thể thoải mái đụng tới hai quả đào phủ lông tơ của hắn.

Còn may, quả đào Từ Hồ chưa chín, vẫn là quả ngủ say.

Đối với hành vi cực vô lễ của mình, nàng rất muốn phản kháng, chỉ là mới quay về phía sau liền cảm thấy đầu văng mắt hoa. Nàng bị ai phát hiện, nàng sinh bệnh, hơn nữa còn sốt cao.

Từ Hồ đã sớm tỉnh, thấy nàng muốn động, thân thủ kéo nàng trở về trong ngực mình.

Hắn thật là chiếu cố mình, chính là phương pháp dùng có sai lầm hay không? Tỷ như, hẳn là nên tìm cái gì đó lạnh lạnh, như băng chẳng hạn, để giảm sốt cho nàng.

Có thể là nàng vẫn phát run, cho nên Từ Hồ mới ôm nàng vào trong ngực. Nhớ tới trong lúc ngủ mơ, cái đại ẩm lô kia là hắn đi! Bếp lò to như vậy vẫn là không cần mang về, rất không bảo vệ môi trường, sẽ bị quản lý đô thị đuổi bắt, nguyên nhân là gây rối loạn xã hội.

Tưởng tượng Từ Hồ chạy đến thế giới hiện đại, hình tượng của hắn đi ở trên đường nhất định sẽ dọa sợ vô số nữ sinh ngây thơ, về sau tuyệt đối ngay cả bạn trai cũng không dám tìm. Đương nhiên cũng sẽ câu dẫn một đám thực nữ, bởi vì quả đào kia thật sự rất hấp dẫn ánh mắt người ta.

“Khụ khụ.....” Bởi vì suy nghĩ quá mức kích thích bệnh tật, cho nên báo ứng đến đây, nàng bắt đầu lớn tiếng ho khan lên.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Từ Hồ cắt tóc

Ads Từ Hồ tựa hồ biết nàng bị bệnh, cũng không có đi săn thú.

Hắn ôm nàng, tựa hồ biết nàng hiện tại vô cùng lạnh. Chính là cái miệng của hắn lại nói: “Nóng.....”

Đúng vậy, nàng sốt cao, có thể không nóng sao?

Bắt đầu hoài niệm đồng thuốc cảm giảm sốt trước kia. Nghĩ đến đây, trong lòng nàng bắt đầu quất to. Vô luận là ai, nếu làm cho nàng đến thời đại này, như vậy ít nhất phải cho cam đoan an toàn cho nàng chứ!

Bất quá, bị gây sức ép như vậy, không sinh bệnh mới lạ.

Từ Hồ bế trong chốc lát đột nhiên xông ra ngoài, thân thể Y Na không được ôm, lập tức run lẩy bẩy lên. Con cộp này đi làm cái gì? Đang nghĩ ngợi, thấy hắn cầm tuyết đi vào.

Hắn không phải lấy nước đá lạnh đắp trán cho nàng đi, vẫn là rất thông minh. Y Na mơ mơ màng màng còn muốn khen ngợi, lại phát hiện Từ Hồ mở da thú của nàng ra, sau đó đem tuyết chà xát lên thân thể của nàng.

Trời ạ!

Cứ chà xát như vậy, nàng không lui sốt đã muốn đông chết.

Y Na dùng khí lực rất lớn mới tung được một chữ: “Lạnh.....” Vốn sốt cao thì lạnh, lại bị trần trụi như vậy trong không khí lạnh hơn, tiếp theo còn bị chà bằng tuyết, nàng còn có thể sống hay không!

“Nóng.....” Từ Hồ chỉ cảm thấy đến nhiệt độ cơ thể nàng cao, cho nên liền nghĩ tới phương pháp này giúp nàng hạ nhiệt độ, đâu thèm xem cảm giác của nàng là lạnh hay là nóng.

Trên người Y Na không còn khí lực, từ nhỏ đến lớn đều không có trần trụi như vậy nằm ở trước mặt một người nam nhân, cho hắn giờ trò với mình. Hơn nữa, hắn còn chà xát thật sự cẩn thận, ngay cả nơi tư mật hắn cũng chà xát. Nói là giúp nàng hạ nhiệt độ, nhưng Y Na cảm thấy mình bị người dùng tuyết giúp nàng tắm rửa.

Vừa thẹn vừa giận lại nhớ nhà, Y Na lần đầu tiên roi nước mắt.

Khóc một hồi, nàng nhắm hai mắt lại.

Cảm giác một đôi bàn tay to trước tiên chà xát ở trước ngực nàng, chà xát đến nàng cảm giác nửa thân trước của mình đã muốn tê dại, sau lại đem nàng lật qua, chà xát phía sau lưng nàng.

Không biết vì cái gì, vừa mới bắt đầu quả thật là lạnh. Chính là sau khi xoa xoa xoa xoa nàng liền cảm thấy nóng lên, tuy rằng tay Từ Hồ so với vỏ cây còn thô ráp hơn, còn may ở giữa có lớp tuyết, không tổn thương đến nàng. Vừa nóng lên nàng liền thấy mệt, sau đó mơ mơ màng màng ngủ mất.

Vừa tỉnh lại, mặt trời đã chiếu sáng.

Cũng không biết là do bình thường thân thể khỏe mạnh hay là do Từ Hồ giúp nàng giảm sốt rất hiệu quả, mà cảm thấy đầu không nặng nữa, sốt cũng lui.

Sốt vừa lui này bụng liền đói, chỉ là người vừa sinh bệnh thấy thịt liền cảm thấy không muốn ăn. Tỷ như hiện tại cho dù có thịt nướng thơm hương phức bày ra trước mặt, một ngum nàng cũng ăn không vô đi.

Chính là người ta có khi thật sự không thể tùy hứng làm mọi chuyện, giống như nàng hiện tại thật sự nếu không chiều cổ thân thể mình, chỉ sợ chưa về đến nhà cũng đã chết tại nơi này. Nàng không cần cứ như vậy chết đi, cho nên tuy rất không muốn ăn thịt nhưng vẫn cảm lên.

Thịt Từ Hồ nướng luôn không chín, Y Na từ ban bắt đầu một ngum cũng ăn không vô, đến bây giờ cũng có thể ăn thịt mang chút máu.

Nàng bắt đầu nghĩ, nếu thực làm cho nàng đói thêm mấy ngày, chỉ sợ ngay cả thịt tươi cũng dám cắn.

Mạnh mẽ ăn mấy miếng, rốt cuộc ăn không vô nữa, Y Na muốn buông thịt trong tay, chính là Từ Hồ găm nhẹ, nâng thịt lên miệng nàng, nói: “Ăn.....”

“Ăn không vô, Từ Hồ, các người nơi này có dao không?” Nàng cảm thấy mình cần dụng cụ phòng thân, nhất là dao.

Bọn họ là người thú tộc, chỉ dùng móng tay liền giải quyết một đồng chuyện. Chính là nàng không được, cho nên cần vũ khí. Đương nhiên, cũng có thể dùng để bảo vệ mình.

“Nhân tộc mới có!” Từ Hồ trả lời, sau đó dùng một đôi mắt to nhìn nhìn nàng nói: “Nàng cần dao?”

“Ừ!” Y Na gật đầu.

“Ăn.....” Từ Hồ lại đem thịt lại.

Rõ ràng mới vừa nói chuyện dao, như thế nào lại làm cho nàng ăn rồi! Y Na chỉ có thể lại cắn mấy miếng, gần đây đã hiểu thấu tính tình Từ Hồ, cũng không cưỡng bạo như ở mặt ngoài, nhưng hấn nếu mở miệng nói chuyện bạn liền nhất định phải làm, nếu không hấn nhất định sẽ phát bực.

Còn may, đại khái đã thú giống đực có bản năng trời sinh bảo hộ giống cái, hấn sẽ không động thủ đánh nàng, chỉ gầm rú uy hiếp. Như thế, Y Na cũng chịu áp lực rất lớn.

tiếng kêu của con cạp, thật sự là đỉnh tai nhức óc đó!

Từ Hồ ăn một mồm to đồ ăn xong, sau đó đứng lên bước đi, ngay cả miệng cũng không lau.

Y Na có hỏi hấn đi làm cái gì, từ lúc mình sinh bệnh hấn đã không từng rời đi. Còn nữa, có hỏi người ta cũng không trả lời bạn.

Trải qua lần trước bị người đánh trộm ở sân sau, Từ Hồ nghĩ thiếu chút nữa mình bị cấm sừng! Hấn cực kiên nhẫn dùng băng bao vây bốn phía vách núi thành một khối rất sắc, bén nhọn, nếu đụng tới có thể bị thương.

Hơn nữa, cái khối đông lạnh đó cũng không rắn chắc. Nếu bám vào, có thể không để ý vung tay một cái sẽ rớt xuống.

Lúc Y Na nhìn đến, liền nghiêng rằng hy vọng mấy khối băng này đông lạnh chết Thi Thần đi.

Không phải nàng ác độc, ngấm lại quần áo mình mang đến, cứ như vậy bị xé rách. Mà hiện tại nàng khoác da thú, nhất là bên trong da thú còn chưa có lớp thịt sạch sẽ, vừa tanh vừa lại thối vô cùng khó ngửi.

Trở lại trong động, nàng mà bắt đầu cân nhắc xử lý da thú như thế nào!

Nàng chọn một tấm da có bề ngoài không tệ lắm, cũng tương đối mềm mại, sau đó nhìn đến bên trong đã tương đối bằng phẳng. Nàng ước ở trên người, có thể làm thân quần áo, chính là vấn đề tay áo. Nơi này không có kim chỉ, làm sao may tay áo vào?

Thú nhân không cần tay áo, cho nên đều để trần cánh tay. Đột nhiên nghĩ đến hai nữ tử nhân loại kia, các nàng tựa hồ đem da thú quấn ở trên cánh tay.

Không có biện pháp, đành phải quấn giống bọn họ!

Vừa nghĩ ra, lại thấy khó khăn. nhìn nhìn móng tay chính mình, trắng trẻo, tròn trĩnh, đối với da thú không có lực thương tổn.

Nàng đặt da thú qua một bên, cầm lấy tóc hét to một tiếng. Trên sách không phải viết xuyên qua dễ gặp may mắn hạnh phúc sao? Không phải dễ thành nữ thần, quốc vương gì sao. Còn nàng, cho dù cố gắng muốn sinh tồn, lại phát hiện chính mình cùng thế giới này không hợp nhau.

Đang cầm tóc tự ngược, Từ Hồ đột nhiên vọt tiến vào. Hấn nhìn đến nữ chính lẫn lộn kéo tóc ở trên da thú, vội đi tới xách nàng lên như xách giỏ. Sau đó ở không trung dùng sức lắc lắc, làm Y Na choáng đầu hoa mắt.

Đang lúc nàng kỳ quái với động tác của hấn, muốn hỏi hấn làm cái gì, Hấn đột nhiên đặt Y Na trên mặt đất, sau đó cái mũi vói vào tóc của nàng hít mạnh. Y Na chỉ cảm thấy trên đầu có khí nóng còn mạnh hơn mấy sậy, vô cùng không thoải mái.

Đang muốn trốn, cảm thấy hấn không hít nữa mà là cắn.

Khách khách vài tiếng, Y Na liền thấy tóc mình rớt xuống dưới.

Ngấm lại rằng nanh Từ Hồ sắc bén như vậy, nếu cắn nữa, chỉ sợ đầu nàng nàng trọc còn nhanh hơn đi đến cửa hiệu cắt tóc cạo đầu. Vội lấy tay che tóc nói: “Đừng cắn, chờ một chút.....” Cắn thêm vài cái, nàng hoài nghi mình sẽ thành người hói đầu.

Nhìn rất nhiều tóc dưới chân, Y Na vô cùng đau lòng.

Từ Hồ ngừng lại, sau đó lại ngửi ngửi, lúc này mới tiêu sái rời động.

Y Na ngấm lại vừa rồi hành vi của hấn, đại khái là nghĩ nàng bị chí cắn đi! Bất quá đông lạnh như bây giờ, làm sao có chí!

Sợ là động tác kéo tóc mới vừa nãy của mình, làm cho hấn nghĩ lầm là rất ngứa, cho nên mới ra tay.

Soi người vào bồn nước, nàng phát hiện tóc của nàng chỉ còn dài đến vai, kiểu tóc cũng thay đổi hoàn toàn. Yên lặng không nói gì, phục vụ không cần tiền quả nhiên không được, thật là đáng sợ!

Bạn đang đọc truyện *Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Dao và quần áo

Ads Dao và quần áo

Đang âm thầm bí thương, đột nhiên nghe được bên ngoài có từng trận âm thanh truyền đến.

Nàng ngó ra ngoài nhìn xem Tử Hổ đang làm cái gì.

Kết quả nhìn đến hần ngồi ở bên ngoài, phía trước bày một tảng đá to, đang mài một khúc xương thú.

Khúc xương kia trắng như trắng rằm trên bầu trời. Không biết Tử Hổ dùng phương pháp gì khiến khúc xương sạch sẽ như thế.

Đang nghĩ ngợi, nàng lại phát hiện một sự kiện 怪, đó là Tử Hổ lộ hàng.

Hần hiện tại là mở hai chân, dùng chân cố định tảng đá mới có thể mài dao, mà mọi người hần là còn nhớ, nơi này không có quần lót.

Y Na quay đầu, không nghĩ mình cũng trở nên nguyên thủy như thế, mình phải làm một chút gì đó mới được.

Nàng nhìn nhìn da thú trên người, quyết định lấy nó ra may.

Y Na đi ra ngoài động, gọi: “Tử..... Tử Hổ.” Bởi vì lần đầu tiên gọi tên hần, có chút không được tự nhiên. Sau đó nói: “Có thể giúp ta cắt tấm da thú không?”

Kết quả nàng không có nghe đối phương trả lời, bất quá cũng không có mài dao nữa.

Y Na thấy Tử Hổ đang nhìn nàng, làm như khó hiểu.

Y Na sửa lại một cách nói khác: “Xé nó ra, có thể chứ?”

Lần này Tử Hổ hiểu, vươn tay cầm lấy tấm da trong tay Y Na, ‘xoạt’ một tiếng xé miếng da thú làm hai.

Y Na lại nói: “Người có kim chỉ không?” Bình thường nhìn hần luôn dùng nhánh dây leo buộc lại, chẳng lẽ mình cũng như thế?

Tử Hổ nói: “Kim? Không có!” Y Na cảm thấy, hần căn bản ngay cả kim là cái gì cũng không biết. Thờ dài, vẫn là chính mình nghĩ biện pháp đi!

Nàng nhìn bốn phía một vòng, nhìn tới nhánh cây trên thất lưng Tử Hổ. Nhánh cây này hoàn toàn khác với cây cối ở thế giới của mình. Hần đã buộc vài ngày, mà vẫn không có héo.

Nàng trở lại trong động kiểm tra nhánh cây, bởi vì dùng làm củi đốt, cho nên trên mặt đất có không ít. Nó nếu có sức chịu đựng tự nhiên như vậy, chất liệu gỗ nhất định vô cùng đặc thù đi!

Y Na kéo, lại uốn cong, quả nhiên đủ mềm.

Nàng nghĩ dùng nhánh cây buộc như vậy khi ngủ nhất định không thoải mái, nhưng nếu dùng vỏ cây thì sao? Ý tưởng này làm cho nàng thực hưng phấn, bắt đầu ngồi xuống lột vỏ cây.

Rất dễ dàng, Y Na vô cùng vừa lòng.

Nhưng dùng thứ gì để may cái này vào da thú đây? Nàng nhớ đến một quyển sách có nói đến người xưa dùng xương thú làm thành các dụng cụ, vậy thử làm kim xem sao.

Nàng lại chạy đi ra ngoài đến chỗ Tử Hổ tìm kiếm khúc xương vừa nhỏ vừa dài, quả nhiên tìm được một khúc, nhưng mặt trên có thịt bám, chỉ sợ không dễ dàng làm được.

Thấy Tử Hổ đang bận, không nên quấy rầy hần, cho nên nàng cũng tìm một tảng đá nhỏ đem vào trong động, bắt chước Tử Hổ bắt đầu mài xương.

Bất quá, nàng là quay lưng về phía cửa động. Bởi vì sợ mình khóa thân bị Tử Hổ nhìn đến, sẽ xấu hổ!

Ào ào mài, chiều này quả nhiên phi thường hữu hiệu.

Rất nhanh, thịt mặt trên không còn. Nhưng lỗ kim phải làm như thế nào? Nghĩ nghĩ, nàng quyết định vẫn là tìm Tử Hổ hỗ trợ.

Lại vận vẹo đến bên người Tử Hổ, nói: “Tử Hổ, người có thể làm cái lỗ ở chỗ này không?”

Từ Hồ nhìn nhìn nàng, lại nhìn nhìn đồng xương cốt, sau đó lắc lắc đầu!

Y Na có chút thất vọng, nhưng đã thấy Từ Hồ đem khúc xương đặt trên tảng đá dùng sức mài.

Rất nhanh, phía trước nhô ra, thân xương cũng trắng hơn. Tiếp theo Từ Hồ đặt khúc xương ở trên tảng đá, vươn móng tay út dùng sức chọc một cái, nơi đó liền có một cái lỗ.

Y Na thế này mới biết thì ra hắc lắc đầu không phải bởi vì không thể làm ra cái lỗ, mà là kỹ thuật mài kim của nàng quá kém. Nàng cao hứng nhận lấy, cười nói: “Cảm ơn!” Sau đó muốn cầm kim đi vào trong động.

Nhưng Từ Hồ vẫn còn ngồi, liền chộp thất lưng nàng lại, sau đó kéo về, Y Na liền ngã ngồi ở trên một cái đùi của hắc.

Từ Hồ chưa thỏa mãn, hắc làm cho nàng cười ở trên đùi mình, sau đó nâng đầu nàng lên tinh tế nhìn.

Y Na không có mặc gì phía dưới, chỉ cảm thấy mình ngồi ở trên một đồng bụi cỏ hỗn độn, vô cùng đau và ngứa. Nàng không an phận giật giật, gương mặt không tự giác nhăn nhó, không rõ người này muốn làm cái gì.

Nhưng, Từ Hồ lại vươn ngón tay kéo kéo má nàng.

Đây là làm cho nàng lại cười?

Y Na lúc này mới nhớ mới vừa rồi hình như nàng bởi vì rất cao hứng cho nên cười đến vô cùng sáng lạn, hay là Từ Hồ thích xem người khác cười?

“Đó là cười. .... Người có từng cười chưa?” Hai má bị hắc kéo nói chuyện không rõ ràng lắm.

“Cười? Nàng cười lần nữa. ....”

Y Na nhăn nhó khóe mắt, kéo tay hắc xuống nói: “Chỉ có cao hứng mới có thể cười, bình thường sẽ không cười.”

“Cao hứng? Vậy nàng cao hứng. ....”

“Này, không phải nói cao hứng là cao hứng.” Y Na hết chỗ nói rồi.

Từ Hồ nghĩ nghĩ, đột nhiên xách Y Na ở một bên sau đó chạy đi, tốc độ vô cùng nhanh.

Y Na sợ run, hắc vội vã đi nơi nào đây?

Lúc đang nghĩ ngợi, hắc lại chạy vội trở về, trong tay cầm hơn mười khúc xương giống với cây kim của nàng. Cũng không nói chuyện, đặt ở trên đá mài.

Y Na lúc này mới hiểu được ý của hắc, đây là làm thêm kim cho nàng, sau đó làm cho nàng cao hứng rồi cười!

Hắc thật đúng là đáng yêu!

Y Na không khỏi bật cười.

Từ Hồ nhìn nhìn xương trong tay, nói: “Còn chưa có làm xong.”

Y Na nói: “Nhưng ta bây giờ cao hứng rồi.”

Từ Hồ nghĩ nghĩ, vẫn là tiếp tục mài xương, vừa mài vừa nói: “Còn muốn xem.”

Y Na nhăn nhó nói: “Không cần, một cây là đủ rồi.” Nhưng Từ Hồ cũng không dừng, tiếp tục mài.

Y Na nói: “Người mài nữa ta cũng sẽ không cao hứng, cho nên dừng đi!”

Từ Hồ lo lắng một chút, lúc này mới dừng lại. Nếu theo suy nghĩ của nam nhân bình thường, hắc đại khái sẽ hỏi phải như thế nào mới có thể làm cho nàng cao hứng. Nhưng Từ Hồ không phải nam nhân bình thường, hắc không hỏi, mà nhìn Y Na, sau đó giống như cực kỳ phiền não cầm lấy khúc xương tiếp tục mài.

Y Na mặc kệ hắc đi trở về động, bất quá tâm tình rõ ràng rất tốt.

Từ Hồ này kỳ thật cũng đáng yêu, dù sao hắc không phải hoàn toàn là thú, vẫn là người!

Nàng bắt đầu may quần áo, đầu tiên là may phần thân cho tốt, sau đó may phần váy cho tốt. Nàng buộc vỏ cây vào thất lưng, lúc mặc chỉ cần kéo một cái là được.

Tối nữa là quần lót, dùng da thú quả nhiên là có chút đặc biệt.

Còn may, bên trong cũng không cứng, chỉ cần tạo hình một chút sau đó thử mặc vào, thật cũng không tệ, ít nhất sẽ không khóa thân, còn có chút cảm giác hoang dã. Nàng cảm giác nếu ở sau lưng có thêm cái đuôi, nàng sẽ rất giống miêu nữ.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Chén bát gạo chấu

Ads Làm quần áo suốt nửa ngày, thấy da thú còn lại, liền may thành cái mũ ở phía sau áo, đi ra ngoài là có thể trùm lên đầu, tựa như mũ áo lông vậy.

Lại quần da thú lên cánh tay và đùi, tuy rằng đi ra ngoài vẫn bị gió thổi vào rất lạnh, nhưng so với lúc chưa quần vẫn ấm hơn nhiều.

Từ Hồ thấy nàng đi tới thì nhìn nàng vài lần, sau đó đứng lên đưa cho nàng một thứ gì đó.

Y Na thấy thứ hắn đưa đã mừng rỡ lắm, đó là một thanh dao găm. Chuôi đao quần da thú, cầm vào sẽ không đứt tay.

Nàng không nghĩ tới Từ Hồ cũng cẩn thận như vậy, vui vẻ nhận lấy, chém một nhát vào nhánh cây bên cạnh. Con dao vô cùng sắc bén, làm nhánh cây đứt thành hai đoạn.

Y Na cười nói: “Cảm ơn người.”

“Cao hứng?”

“Ừm, người tặng ta đồ vật nên ta cao hứng. Đúng rồi, có thể dùng thứ gì đó bao nó lại, để như vậy mang theo sợ sẽ đâm trúng thân mình.” Y Na vươn tay chỉ vào thân dao.

Từ Hồ lĩnh hội, hắn đi vào trong động chọn một tấm da thú cực kỳ cứng, sau đó dùng nhánh cây buộc lại đưa cho Y Na.

Y Na đặt đao ở bên trong, sau đó buộc vào thắt lưng.

Bây giờ có dao có quần áo, nàng rốt cục có dũng khí sống sót tại cái thế giới này. Ở bên ngoài hít một miếng không khí lạnh như băng, lại phát giác không khí hơi ẩm ướt.

Này nói lên, sắp tới mùa mưa?

Băng trên mặt đất còn chưa có tan hết, nếu xuống chỉ sợ sẽ đông lạnh luôn. Giày thể thao của nàng cũng không có hư, nhưng hình như không thích hợp ở đi trên băng. Không bằng lấy da thú bao chân lại giống Từ Hồ, đi dễ hơn.

Hôm nay nàng thử đi ra bên ngoài một chút, sau đó chọn một tảng đá đem về.

Trong động có quá ít đồ vật có thể dùng, trừ bỏ một cái có thể coi là chậu rửa mặt thì không còn vật gì. Tỷ như thau dùng để chứa thịt, dùng để nấu nước, dùng để uống nước, thứ gì bọn họ cũng đều cần.

Từ Hồ ngồi ở một bên nướng thịt, vừa nướng vừa nhìn tảng đá nàng cầm trở về.

Y Na cẩn thận nhìn tảng đá này, sau đó học bộ dáng Từ Hồ, cầm lấy một mảnh đá nhọn bắt đầu mài. Bất quá sức nàng yếu, mài nửa ngày mới được một cái hố nhỏ.

“A.....” Đột nhiên cảm thấy bàn tay rất đau, giờ lên đến phát hiện nơi đó đã bị phồng thành một cái bọt nước trong veo.

Trên đầu chụp xuống một cái bóng đen, Từ Hồ cầm tay nàng liếm liếm, liếm thùng cái bọt nước, lại liếm sạch nước mới buông tay nàng.

Hắn ngồi xuống, cầm tảng đá bắt đầu mài!

Y Na cảm thấy được có chút ngượng ngùng, dù sao mấy thứ này đều là nàng dùng, nhưng lại bắt Từ Hồ làm, thật sự không công bằng.

Từ Hồ mài rất nhanh, đảo mắt đã mài thành một cái muỗng uống nước. Hắn giao cho Y Na, sau đó nói hai chữ: “Cao hứng.”

Y Na nhận lấy, nhưng hắn lại cứ cầm lấy, giờ giờ mà không đưa cho nàng, nói: “Cao hứng.”

Nàng rói rắm một chút, đây là bảo nàng cười đi! Vì thế nhẹ nhàng nhú nhú khóe miệng, nặn ra một nụ cười.

Từ Hồ rất không vừa lòng nói: “Cao hứng, không đẹp.” Nhưng vẫn đưa thìa cho nàng.

Y Na nhận lấy, nhìn nhìn, nếu ở mài mặt dưới hần là một dụng cụ không tồi. Nàng cầm một tảng đá lớn đưa cho Từ Hồ, nói: “Mài cái này, sau đó làm một thứ có thể chứa nước. Cái này chắc tốn rất nhiều thời gian, ngươi không cần gấp, có thể từ từ.”

Người ta còn muốn săn thú, cái này đương nhiên từ từ hãy làm.

Từ Hồ cũng không trả lời, liền mài.

Hần mài rất nhanh, hơn nữa hòn đá cũng to, bụi đá liền bay tán loạn trong động. Y Na chú ý tới thịt để bên cạnh nói: “Dừng lại đi, mài nữa thịt này sẽ không thể ăn được.”

Từ Hồ dừng lại nhìn bụi bay, mà Y Na chú ý tới lông tơ trên mặt hần đều biến thành màu xám, chỗ chớp mũi cũng đen đen rồi.

Nhìn đến hần như vậy, liền cảm thấy thì ra hần cũng giống con người, không khỏi cười ha ha.

Từ Hồ hình như biết nàng đang cười mặt mình, lau một phen, sau đó đột nhiên chỉ vào mặt nàng cũng rống lên.

Y Na cũng sờ mặt mình, sau đó ‘a’ một tiếng, chạy tới chậu rửa mặt bên kia nhìn vào. Bình thường nàng đều là lấy nước soi mặt. Nhưng mà bây giờ trên mặt nước cũng là một tầng bụi, cái gì cũng không thấy!

Bưng lên, đổ nước ra ngoài, lại bốc chút tuyết vào, đặt cạnh đồng lửa. Chỉ chốc lát sau, tuyết tan, nàng lại nhìn vào soi mặt.

Mặt xám mảy tro là cái bộ dáng gì? Bây giờ nàng đã hiểu được.

Vội vàng lấy tay chùi, đã thấy Từ Hồ đã đem tảng đá ra bên ngoài đi mài, nhưng thịt trong động phải xử lý như thế nào?

Nhưng đợi nửa ngày cũng không thấy Từ Hồ động tay xử lý thịt, nàng rói rắm.

Đây là tính cứ như vậy ăn?

Chính như nàng suy nghĩ, Từ Hồ trở về ngồi thấy thịt chín, liền lấy tay xé một khối cho Y Na.

Y Na nhìn thịt trong tay mà run rẩy, tràn đầy bụi, nàng phải ăn như thế nào. Ngắc đầu, thấy Từ Hồ đã sắp cần một ngum lớn.

Nàng vội vàng nói: “Không được ăn.”

Từ Hồ ngắc đầu khó hiểu nhìn nàng, sau đó lại nhìn nhìn thịt, cuối cùng đem tất cả thịt đều giao cho nàng.

Y Na ngần ra, sau đó thấy hần lại đi ra nướng thịt. Hần chắc là nghĩ nàng muốn ăn toàn bộ, cho nên liền đem hết thịt cho nàng.

Động vật không phải đều rất bảo vệ thức ăn sao? Làm sao con cạp này không có loại hiện tượng đó?

Y Na mới mặc kệ nhiều chuyện như vậy, gọi lại hần nói: “Từ Hồ, thịt của ta phải chùi sạch sẽ, không cần đi nướng thịt nữa.”

Từ Hồ quay đầu lại nói: “Sạch sẽ?”

“Đúng vậy, mặt trên dính bụi không thể ăn, sẽ sinh bệnh.” Nàng vừa nói vừa đặt thịt ở trên nhánh cây, sau đó lấy chậu rửa mặt bỏ tuyết vào chờ tan thành nước.

Không có biện pháp, bây giờ không có dụng cụ khác, chỉ có thể chấp nhận.

Nàng dùng nước tuyết rửa thịt, sau đó lại đặt ở trong đám lửa nướng.

Từ Hồ trở lại ngồi xuống, chờ thịt bốc mùi thơm liền lấy đến há mồm ăn. Lần này đại khái là bởi vì không có mùi bột đá, hần vừa lòng gầm nhẹ một tiếng tiếp tục ăn.

Y Na cũng thả lỏng, ăn khối thịt nhỏ của mình.

Bất quá, bây giờ nàng rất nhớ cơm gạo và bột mì a!

Trước kia luôn nói thịt ăn ngon, nhưng nếu ăn cả ngày bạn sẽ phát hiện, thật sự là một loại khổ ải.

Từ Hồ ăn xong lại đi mài dụng cụ, Y Na bắt đầu thu dọn.

Bởi vì trước kia nàng luôn muốn chạy trốn, chung quanh hết thảy đều không liên can tới nàng, cho nên không để ý. Nhưng bây giờ nhìn đến, liền phát hiện

chỗ mình ở chính là một cái ổ chó.

Nàng trước kéo da thú ra bên ngoài giữ giữ, sau đó dùng nhánh cây buộc thành cái chổi, quét rác rưởi trong động ra.

Lại đem da thú lại trở về, trải cẩn thận ở hai bên trái phải, coi như hai cái giường.

Mặt khác nàng lựa một tấm da thú mềm, sau đó xếp lại gọn gàng đặt trên giường dùng làm chăn, vẫn là lông mao vô cùng thoải mái.

Nghĩ nghĩ, lại lựa một cái chăn cho Tử Hồ, như vậy có lẽ buổi tối liền không cần biến thành cọp.

Mỗi khi mở mắt ra, liền nhìn thấy bên người có một mảnh thú đang ngủ, mùi vị này cũng không tốt lắm.

Bởi vì cái bồn dùng để chứa nước kia rất lớn, cho nên Tử Hồ cũng chưa có mài xong.

Đến khi hần trở về, Y Na đang xếp chăn da thú, thấy hần tiến vào, nhân tiện nói: “Người thử nằm xem có thấy ấm áp không.” Nàng vỗ vỗ một bên giường, ý là bảo hần nằm xuống.

Tử Hồ nghĩ nghĩ, đi qua, bất quá là đưa tay kéo hai cái giường lại sát nhau, hần mới nằm xuống.

Y Na thở dài, xem ra phân giường ngủ là không có khả năng.

Nàng dùng sức đem da thú đắp ở trên người hần, sau đó mình cũng tiến vào bên trong ổ chăn, nằm lên quần áo rách nát của mình làm thành gối đầu, nghĩ muốn thoải mái ngủ một giấc.

Nhưng, một nằm xuống liền phát giác trên mặt đất lạnh lên. Thì ra, mấy tấm da thú bị nàng rút ra hai cái, lại chia làm hai cái giường, cho nên mới lạnh hơn.

Nàng không thoải mái giật giật thân thể, lại ngượng ngùng không muốn kêu Tử Hồ đứng lên đem giường hợp lại thành một. Cứ như vậy vòng vo vài vòng, đột nhiên một bàn tay tiến vào trong chăn nàng, nhắc lên.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Săn bắt rùa đất

Ads Người bị kéo lên cái bụng Tử Hồ, hần nằm ngửa, sau đó đem cái chăn da thú đắp ở trên người Y Na.

Hành động này làm cho nàng lắp bắp kinh hãi, rõ ràng nàng không có nói trên mặt đất rất lạnh, vì cái gì hần lại biết.

Nghĩ nghĩ lại hiểu được, động vật linh tính rất cao. Hần đại khái cũng cảm giác thấy trên mặt đất lạnh đi!

“Chúng ta đem giường hợp thành một đi!”

Tử Hồ không nhúc nhích!

“Như vậy người cũng sẽ bị cảm lạnh!”

Tử Hồ không có động!

“Này người. .... Không phải đi, lại đang ngủ.” Y Na nghe được tiếng ngáy, trên người hần có người nằm mà cũng có thể ngủ, thật sự là lợi hại!

Vốn là muốn xoay người đi xuống ngủ, thân thể Tử Hồ mặc dù ấm áp, nhưng lại cứng ngắc, so với tấm ván gỗ còn làm cho người ta khó chịu hơn.

Nhưng nàng vừa động, liền có một cái tay đặt trên lưng nàng, ấn nàng nằm xuống.

Y Na không nói gì, này rốt cuộc là giả bộ ngủ hay là phản ứng bản năng? Cho dù là cái nào, nàng cũng cảm thấy vị này nếu sinh ở hiện đại, nhất định là một nhân vật phức tạp.

Bất quá, cái da thú trên người vô cùng thoải mái, nàng mơ mơ màng màng ngủ mất.

Còn chưa có tỉnh ngủ đã cảm thấy mình bị người dựng dậy, đang ngồi dưới đất dụi mắt lại nghe thấy Tử Hồ hưng phấn gầm rú. Loại tiếng kêu này trước kia nàng đã nghe qua, hình như là lúc trời mưa.

Nàng đi tới trước cửa động, quả nhiên thấy trời rơi xuống vài hạt mưa nhỏ.

Theo Thi Thần nói trước kia, trời mưa cũng chính là lúc Từ Hồ hẳn là muốn đi săn bắn rùa đất!

Bởi vì lần trước bị quấy rầy cho nên thịt rùa đất Từ Hồ mang trở về rất ít, nhưng mà khá ngon.

Nàng nghĩ Từ Hồ chắc chút nữa sẽ đi, đang nghĩ ngợi, đột nhiên ló một cái, nàng còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, đã bị đóng gói mang đi.

Không thể nào! Vì sao muốn dẫn nàng đi?

Chẳng lẽ là hấn sợ hấn không ở nhà, lại có người xông tới? Nhưng, rõ ràng đã làm hàng rào phòng vệ rất kỹ rồi mà!

Từ Hồ chạy rất nhanh, mà da thú lại che mưa rất công hiệu, cho nên Y Na được bao ở bên trong không bị dính một giọt mưa nào.

Hấn chạy mấy trăm thước, đột nhiên dừng lại.

Y Na còn chưa hiểu, liền cảm thấy hình như hấn treo lên cây. Ló đầu ra nhìn, quả nhiên là hấn treo cây, hơn nữa là một gốc cây tương đối cao.

Con cộp không phải sẽ không treo cây sao? Vì sao hấn treo nhanh như vậy!

Thế giới này chuyện kỳ quái nhiều lắm, cho nên Y Na cũng không bởi vì thấy con cộp treo cây mà rối rắm lâu.

Tóm lại, nàng bị an trí ở trên một nhánh cây to có thể ngồi, thậm chí nằm được, sau đó Từ Hồ nhảy xuống. Y Na nhìn hấn biến thành thú sau đó núp ở trong bụi cỏ.

Hấn đang chờ con mồi sao? Chẳng trách lúc đi dọc đường không có gầm rú như lúc bọn họ đến tắm rửa, mà thật cẩn thận đi tới.

Cho dù nàng muốn ăn thịt hay không, nhưng nó vẫn là thức ăn để sinh tồn duy nhất.

Cái tên đang nằm úp sấp cụp cái đuôi kia đúng là com áo của nàng, nàng mặc dù không thể hỗ trợ cái gì, nhưng ít ra không cần phát ra âm thanh dọa con mồi chạy mất!

Nơi này như rừng rậm nguyên thủy, mưa lớn như vậy cũng không thể gội ướt tàng cây che trên đầu nàng.

Nhưng mà Từ Hồ phía dưới đã dính mấy hạt mưa trên người.

Có thể thấy được, hấn là chọn một cái cây có tán rất dày mới đặt nàng lên.

Cho dù như thế nào, đều cảm kích hấn một chút.

Đột nhiên, cái đuôi Từ Hồ không động. Hai móng vuốt phía trước cũng chậm rãi nâng lên, đầu chậm rãi dò xét đi ra.

Phải bắt đầu rồi sao? Y Na khẩn trương lên, chậm rãi ngó đầu nhìn kỹ.

Mưa càng lúc càng lớn, nàng cảm giác tầm mắt mình đều bị nhòa đi. Xoa xoa nước trên mặt, khi mở mắt ra lần nữa liền thấy có một cái tảng đen chậm rãi tiến lên, tiếp theo Y Na nhìn đến một bàn chân có màng vươn ra.

Tiếp theo là đầu, sau đó là thân thể.

Đầu nó giống đầu rùa, nhưng mà lại mọc một cặp sừng vô cùng đáng sợ. Nàng phát hiện, đao của mình đao đúng là dùng sừng của loài rùa đất này mài thành.

Nàng thử qua độ sắc bén, nếu ai cứa vào người, nàng nghĩ hẳn là dữ nhiều lành ít.

Xem ra, thịt ngon cũng cần dùng sinh mệnh đổi lấy, đây là cách sống trước kia.

Kế tiếp, Y Na nhìn đến toàn bộ thân thể nó xuất hiện, sau đó liền nhú nhú mảy. Không nghĩ tới rùa đất dài như vậy, dài hơn rùa biển bình thường, lại còn có cả hung khí hộ thân.

Nàng có chút lo lắng nhìn Từ Hồ, nhưng nó lại không hề động!

Rõ ràng đã rùa đã bò đến rất gần, hấn nếu không động thì phải chạy ngay chứ!

Đang nghĩ ngợi, đã thấy trên mặt đất lại có vô số gò đất nhô lên. Thì ra không chỉ có một con rùa đất, mà là rất nhiều con.

Trong nháy mắt, mặt đất đã đầy rùa đất bò tới, có to có nhỏ, bất quá chúng nó không phải bò loạn mà là có trật tự. Mục tiêu, hình như là một cái hồ phía trước.

Chúng nó đem rùa đất nhỏ vậy ở giữa, chậm rãi đi động tới. Y Na nhìn tới, phía dưới giống như một đội áo giáp đi động, căn bản là không chệch vào đâu được.

Nàng đang nghĩ ngợi, vì sao chúng nó chỉ xuất hiện ở ngày mưa? Chỉ thấy Từ Hồ đột nhiên ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng, giống như là sấm nổ giữa không trung.

Một tiếng rống này làm cho rùa đất vốn có bờ có hàng lập tức loạn cả lên, mà lúc này Từ Hồ nhanh như điện vọt ra ngoài, tìm chỗ có khe hở liền vọt đi vào.

Nhưng trong nháy mắt, Y Na liền nhìn đến Từ Hồ cắn một con rùa đất nhỏ từ bên trong nhảy ra.

Rùa đất tuy rằng hoảng sợ, nhưng nhanh chóng lập lại đội hình. Sau đó giống như cái gì cũng chưa phát sinh, tiếp tục tiến về phía trước.

Y Na cho rằng đây là bản tính động vật, cho dù bị săn bắt là Từ Hồ hoặc là rùa đất. Chúng nó tự biết là đuổi không kịp Từ Hồ, hơn nữa đuổi theo cũng không thể đánh thắng được, cho nên lựa chọn tiếp tục đi tới.

Sinh tồn, chúng nó chỉ theo đuổi sinh tồn mà thôi.

Đang nghĩ ngợi, Từ Hồ lại vòng trở về, nhưng mà lần này hấn quang minh chính đại chạy trở về. Vừa vui vầy cái đuôi, vừa nhảy lên nhành cây chỗ nàng ngồi. Nhưng mà biến thành hình người không nhảy được, bèn treo cây đi lên.

Hắn ôm Y Na, sau đó rời khỏi trong cái nhìn cảnh giác của lũ rùa đất.

Y Na lại bị hấn đóng gói, nàng thậm chí ngửi được mùi máu tanh trên người hắn. Nhưng nàng cảm giác được hình như hắn rất vui, đại khái lần này con mồi vô cùng hợp ý đi!

Chỉ chốc lát sau, bọn họ đi tới nơi Từ Hồ để thi thể rùa đất, sau đó đặt Y Na xuống liền bắt đầu xử lý thi thể.

Y Na thấy hắn giẫm lên cổ rùa đất một cái, hai tay dùng sức lột một cái, mai rùa đất liền bay.

Kỳ quái là bên trong mai rùa đất trơn bóng như một mặt gương, nếu soi vào có thể thấy rõ khuôn mặt. Nàng hưng phấn chạy tới, sau đó sờ một cái, bóng loáng lạnh như băng.

Nàng lại thử xem độ lớn nhỏ, có thể chứa cả nàng nha!

Nó dường như một cái bồn tắm! Lại có thể dùng để chứa thủy. Nếu dùng loại mai rùa này sẽ không cần đi mài tảng đá làm gì.

Vừa thấy Từ Hồ đã bỏ đi đầu cùng nội tạng, xách thịt tươi đến gần kéo Y Na đứng lên.

Y Na nói: “Ta có thể tự mình đi, nhưng mà mầy thứ này ta thấy hữu dụng, mang theo được không?”

Từ Hồ khó hiểu, Y Na cũng không hỏi lại hắn, tự mình đem xách mai rùa lên.

Mai tuy rằng không nặng, nhưng là quá lớn, cầm rất khó khăn.

Ôm không được, kéo không được.

Nàng úp ở sau lưng, sau đó nhẩn nhó. Nơi này may mắn không có ai chú ý, nếu không nàng nhất định sẽ bị châm chọc thành con rùa rút cổ. Còn may, Y Na là phụ nữ, cũng không sợ loại so sánh này! Hơn nữa, cũng bớt bị ướt nước mưa.

Từ Hồ thấy nàng kiên trì cho nên cũng không có ôm nàng đi, vì thế hai người liền đi ở trong mưa về tới động.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Quá nhỏ quá lớn

Ads Sau khi trở về Y Na cởi giày da thú, sau đó thay giày thể thao, liền bắt đầu sửa sang lại cái mai rùa.

Mà Từ Hồ đặt một miếng thịt trên đồng lửa xong sau liền đi ra ngoài đem thịt chôn, khi trở về thấy Y Na vùi đầu vào mai rùa chậm rãi dùng dao tách

sạch thịt.

Sau đó nhìn kỹ, quả nhiên là một cái dụng cụ tốt.

Nàng cao hứng nhảy dựng lên kéo mai rùa đi ra ngoài tuyết!

Từ Hồ cũng theo đi ra, nhìn đến nàng bốc tuyết vào trong, cũng hỗ trợ.

Y Na quả thật cảm thấy tay hơi lạnh, bốc mấy cái liền chà xát tay. Mà Từ Hồ hoàn toàn không cảm giác giống như vậy, bốc liên tục đến đầy mai rùa.

Y Na nói: “Đủ rồi.” Sau đó muốn mang mai trở về. Đáng tiếc mai rùa chứa tuyết rất nặng, nàng không mang nổi.

Từ Hồ cũng không trả lời, giúp nàng vác mai rùa quay về động.

Tuyết dần tan thành nước trong veo.

Y Na có chút kích động nói: “Có cái này về sau sẽ không phải đi ra ngoài kiếm nước, nhiều đây có thể dùng trong nhiều ngày.”

Từ Hồ giống như không có nghe thấy, chỉ đi nướng thịt, sau đó chín xé ra cho Y Na.

Nàng thờ dãi, xem ra trong mắt nam nhân này trừ bỏ đồ ăn thì cũng là đồ ăn, thật sự rất không có niềm vui cuộc sống.

Phần nộ cắn một miếng thịt vào miệng, hương vị là không tồi, nhưng mà cái gia vị gì cũng không có.

Đột nhiên nàng búng tay cái tay, không thể ăn vậy nghĩ biện pháp ăn cho ngon, vì cái gì chỉ có thể nướng ăn chứ? Nghĩ, nàng lại nhìn đến mai rùa. Trước đặt thịt xuống, sau đó chạy đến đồng lửa lấy một cây củi đốt bên cái mai.

Nàng muốn thử xem cái mai này có thể bị cháy hư không, kết quả phát hiện nó không sao.

Cái này nàng liền cao hứng, như vậy có thể dùng làm nồi. Nhưng nồi này hơi lớn, nếu là này rùa đất rất nhỏ, có lẽ có thể!

Lúc ấy Y Na cũng chú ý tới, trong đàn rùa đất quả thật có vài con nhỏ như rùa bình thường, có lẽ có thể làm nồi dùng. Như vậy, chỉ cần nói Từ Hồ bắt vào mấy ngày mưa sắp tới là được.

Nàng đang hưng phấn, đột nhiên thấy một miếng thịt đưa tới: “Ăn!”

Một bát nước lạnh đổ xuống đầu, thật sự là rất đả kích người. Y Na tiếp nhận, cắn một ngụm rầu rĩ ăn.

Lần này nàng ăn rất nhiều, bởi vì nàng biết lúc Từ nàng ăn nhiều Hồ sẽ vô cùng cao hứng.

Thừa dịp hân cao hứng, Y Na mới tiến đến bên cạnh hân nói: “Từ Hồ, ngày mưa lần sau, lúc bắt rùa đất, người có thể bắt một con nhỏ như vậy thôi được không?” Nàng lấy tay hình dung cho hân thấy.

“Mưa?” Từ Hồ hỏi.

“Là lúc rơi nước xuống.” Y Na nghĩ tới Thi Thần, nói.

Từ Hồ hiểu được, sau đó nói: “Quá nhỏ.”

Y Na thiếu chút nữa té ngã, nói: “Ta không phải dùng để ăn, ta nghĩ cái mai của nó sẽ hữu dụng.”

Từ Hồ vẫn nói: “Quá nhỏ.”

Y Na hết chỗ nói rồi, hừ một tiếng ngồi xuống không nói nữa.

Từ Hồ thấy nàng đột nhiên không nói nữa thì ngừng động tác, sau đó cái gì cũng không nói, đem thịt Y Na ăn thừa nuốt hết, vỗ vỗ tay liền nằm ở trên da thú.

Da thú này Y Na đã sửa sang lại tốt lắm, trải chung một chỗ như trước, như vậy sẽ không quá lạnh. Hân vừa nằm liền chiếm hơn phân nửa diện tích.

Y Na biết mè nheo với hân là vô dụng, hân không phải nam nhân bình thường, sẽ không nghĩ tới dụ dỗ cho bạn gái vui vẻ.

Nếu hân không dụ dỗ, vậy mình vì cuộc sống phải đi dụ dỗ hân thôi. Dù sao qua một đoạn thời gian này, có lẽ nàng có thể đi trở về, đến lúc cũng không có người nói nàng dè tiện dụ dỗ nam nhân gì đó.

Vì thế đi đến bên người Từ Hồ nhỏ giọng nói: “Từ Hồ, ta rất cần, nếu không người bắt hai con? Hoặc là bắt con mới khác?”

Từ Hồ gầm nhẹ một tiếng quay thân qua, Y Na đưa tay khoát lên cánh tay hân nói: “Người bắt ta sẽ cao hứng nha!”

Từ Hồ đột nhiên ngồi dậy, nói: “Cao hứng?”

Y Na không nghĩ tới chiều này sử dụng tốt như vậy, chẳng lẽ đây chính là cái gọi là anh hùng khó qua cửa mỹ nhân? Nàng dùng sức gật đầu nói: “Người bắt, ta sẽ cao hứng.”

Từ Hồ không hề nghĩ ngợi nói: “Bắt!”

Y Na quả nhiên cao hứng, vỗ bả vai hân nói: “Thật tốt quá.” Nói xong không chút nào keo kiệt cười cho Từ Hồ xem.

Nhưng Từ Hồ nhưng giống như cũng thực kích động, đột nhiên vòng thân đè Y Na xuống mặt đất, sau đó mặc kệ là mặt hay là cổ, vuron đầu lưỡi thật to liếm lên.

Y Na bị hân ấn không động dậy nổi, sau đó liền cảm giác mặt cùng đầu mình lại hoàn toàn bị cướp sạch.

Nhưng hân rõ ràng còn chưa thỏa mãn, lại tiếp tục liếm xuống phía dưới!

Giờ này khắc này Y Na hiểu được, thì ra tiết mục mà nàng cho là quá nhiều tình dục, kỳ thật là động tác vô cùng thân thiết Từ Hồ dùng để biểu hiện mình cao hứng với bạn đời.

Lúc Y Na cảm thấy mình sắp trở thành người đầu tiên trên thế giới bị nước miếng làm ngộp chết, thì Từ Hồ ngừng lễ rửa tội.

Nhưng mà, hân đi đột nhiên bỏ đi tất cả da thú trần trụi ngồi xuống gằm nhẹ với Y Na một tiếng.

Y Na liền cảm thấy không thích hợp, bởi vì màu lông ngực Từ Hồ biến thành phấn hồng, thậm chí ngay cả lông tơ màu trắng trên mặt cũng biến màu.

Đương nhiên biến hóa lớn nhất là hai quả đào cùng gốc cây đại thụ kia!

Nàng cơ hồ là thấy cả quá trình một cây nhỏ biến thành đại thụ ngàn năm, tốc độ chỉ dùng 0.1 giây. Biến thành đại thụ xong, nó còn nhảy dựng hình như gật đầu thăm hỏi với nàng.

Nhưng Y Na lại nghĩ muốn chảy nước mắt, loại này cũng quá lớn, hoàn toàn là phạm quy a!

Nàng quay đầu, mau lui về phía sau. nhưng Từ Hồ lại đi theo, luôn luôn gằm nhẹ lúc này đột nhiên biến thành kêu to vô cùng uyển chuyển, giống như ca hát, nhưng giọng hát này làm cho nàng không dám khen.

Y Na kẹp chặt hai chân mình không cho hân lại, sau đó khấn trương nói: “Người người... Người đừng lại đây, nếu thực nhìn không được phải đi tìm cái loại thích hợp, người như vậy... Ta nhất định sẽ chết. Tránh ra tránh ra...” Nàng dùng hai tay công kích mặt Từ Hồ, sau đó tiếp tục lui về phía sau.

Từ Hồ lại kêu to, ngay cả làn da đều dần dần biến thành phấn hồng.

Y Na thấy hân lập tức sẽ động thủ, liền sợ tới mức quát to một tiếng, lui thành một cục.

Không nghĩ tới chiều này lại hữu dụng, giọng Từ Hồ âm trầm xuống, sau đó thối lui về nằm úp sấp không hề để ý nàng.

Đây là cái ý tứ gì? Chẳng lẽ động tác vừa nãy của mình là mang ý cự tuyệt?

Nàng nhẹ nhàng thờ ra, nhìn đến lông trên người Từ Hồ lại nhạt màu dần.

Nhưng, lông trước ngực vẫn hồng nhạt. Như vậy có ý nghĩ gì?

Y Na rung mình, người ta đều nói động vật có thời kì động dục, chẳng lẽ hân tới kì động dục rồi? Vậy mình phải làm sao bây giờ, trốn thì không thoát, còn may vừa mới phát hiện phương pháp này, có lẽ có thể chặn được hân.

Ngày hôm sau, buổi chiều lại có mưa, lần này Y Na cự tuyệt không đi cùng. Lỡ hân sẵn động vật xong lại hưng phấn đem nàng giải quyết ngay tại chỗ thì làm sao bây giờ? Mặc dù ở trong động cũng có thể, nhưng nơi này ẩm áp hơn, mình sẽ không bị đông chết vào cái lúc ấy.

Y Na đã nghĩ rồi tung, nhưng nghĩ thế nào nàng cũng phát hiện mình không nghĩ giết chết Từ Hồ. Dù sao thời gian ở chung dài như vậy, nàng không thể coi hân như người xa lạ mà giết chết!

Hơn nữa giết hân, nàng cũng không thể tiếp tục sinh tồn ở nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Bá vương

Ads Cứ như vậy ngày lại ngày trôi qua.

Y Na phát hiện rất nhiều chuyện thú vị, nhất là Từ Hồ rõ ràng không đánh răng, nhưng răng hắn lại trắng dọa người. Càng thêm kỳ quái là miệng không có hôi! (điểm ấy là lúc đột nhiên bị hắn liếm cảm nhận được)

Nàng cũng có rất nhiều ngày không có đánh răng, chỉ lấy ngón tay chà xát răng, nhưng lâu lâu luôn cảm giác miệng có mùi thực khó chịu.

Bởi vì Từ Hồ càng ngày càng ôn hòa, cơ hồ không hề rống nàng một tiếng. Thậm chí động một chút là giúp nàng vuốt tóc (dùng đầu lưỡi!) thậm chí là chân!

Y Na chưa từng bị nam nhân liếm chân, trong lúc nhất thời không thích ứng kịp, xấu hổ chạy ra khỏi động.

Hôm nay, nàng cùng Từ Hồ đi ra ngoài.

Nàng đi theo phía sau càng nghĩ càng xấu hổ, nhưng con cạp phía trước cũng không ngừng quay đầu dõi nàng, dùng sức lắc lư cái đuôi của mình.

Hắn càng ngày càng thích biến thành cạp, mà Y Na cũng chú ý tới lồng ngực hắn chẳng những không nhạt màu mà ngay lông cò cũng dần dần hồng lên.

So với phía trước càng thích sạch sẽ, động tí là đi tắm suối nước nóng, ngâm mình còn lâu hơn Y Na. Thân thể còn muốn lăn qua lăn lại ở giữa cây cỏ, làm hương vị trên người vô cùng dễ ngửi. Quan trọng nhất, nàng phát hiện hôm nay hắn dùng một loại cây cỏ to để chà răng!

Cây cỏ đó mùi thơm ngát, hơn nữa trên thân cây có chút vảy thô có thể chà sạch răng. Nếu không như thế, đặt ở trong miệng hương vị cũng không tệ lắm.

Cây cỏ này là có thể ăn!

Phát hiện này làm cho Y Na vô cùng cao hứng, nàng tìm cách đó không xa có vài cây, liền dùng đao cắt. Hôm nay rốt cục có thể ăn thức ăn khác ngoài thịt!

Từ Hồ lại biến thành con cạp to nằm trên cỏ, bởi vì trong rừng có cây cối chung quanh cho nên không có tuyết và băng, nhiệt độ không khí cũng cao hơn một chút. Hắn nằm rạp trên mặt đất, trừng một đôi mắt cạp nhìn Y Na chăm chăm. Chòm râu động động, như muốn chơi đùa cùng nàng!

Có thể nhìn ra hắn thật cao hứng, Y Na đi về phía trước vài bước, mắt hắn cùng cái đuôi lại động, nhìn theo.

Nhăn nhó khoe miệng, nàng xoay người đi ra sau, ánh mắt hắn lại nhìn theo, cái đuôi lại lắc!

Cái này hình như rất giống trò chơi mèo vờn chuột mà ti vi hay chiếu, chẳng lẽ hắn muốn chơi đùa cùng mình? Đang nghĩ ngợi, đột nhiên một cái thân ảnh thật lớn giống như trận gió từ bên người lui qua, nàng hoảng sợ quay đầu lại, đã thấy kia con mèo to kia đã không thấy bóng dáng.

Quay đầu lại, không ngờ hắn ghé vào chỗ đối diện.

Y Na vừa muốn khóc vừa muốn cười, con cạp lớn như vậy làm sao còn chơi đùa. Đang nghĩ ngợi, có cái móng vuốt to nhẹ nhàng vỗ ở trên mặt mình, sau đó một cái đầu cạp lớn lại cạp ở nàng trước ngực.

Có đáp lại một chút hay không?

Y Na nhẹ nhàng nâng tay lên vỗ ở trên đầu hắn, như vậy xem như cùng hắn chơi đùa đi!

Không chơi thì còn may, vừa chơi liền cảm thấy cái móng vuốt tăng thêm lực, đè bả vai nàng, ấn ngã xuống đất.

Từ Hồ vừa nằm xuống, đầu to cạp ở trên vai nàng, cái đuôi thượng võ vỗ vỗ trên nền cỏ, trong yết hầu phát ra tiếng kêu thoải mái.

Y Na lớn như vậy còn chưa từng nằm lăn trên mặt đất như thế này, nàng nghĩ đầu tóc mình chắc thành hình con nhím rồi.

Thật vất vả Từ Hồ mới ngừng động tác vô cùng thân thiết, nàng đứng lên phui lá cỏ dính trên người!

“Trò vèđi, ta muốn thử nấu canh!”

Từ Hồ ít nhất nghe hiểu lúc ý nàng muốn đi về lúc này, hắn không tình nguyện đứng lên lắc lắc lông trên người đi tới.

Lúc hắn đứng lên Y Na chợt phát hiện, lúc hắn biến thành cạp, ngay cả lông trên cằm đều biến thành phần hồng.

Này nhất định là tiến hóa nào đó, nàng cho là như thế.

Sau khi trở về nàng rửa sạch cái loại cỏ dại không biết tên này, dùng dao cắt thành từng đoạn rất nhỏ. Sau đó lại xắt thịt, xắt rất nhỏ.

Tiếp theo đặt nồi ở trên đồng lửa, đổ nước nào rồi lại đem một ít muối đất đen đen gì đó mà Từ Hồ thường mang theo bỏ vào nồi!

Cái nắp làm bằng gỗ cây, mặt trên Từ Hồ khoét một cái lỗ cho nàng. Nếu muốn mở ra, liền dùng nhánh cây làm thành chiếc đũa là có thể.

Đội đã lâu, khí nóng trong nồi không ngừng bốc lên.

Y Na biết có thể là chín, liền mở nắp nồi.

Nàng vội vã lấy chén đá đến, dùng cái muỗng đá múc một ít vào chén.

Vừa thơm vừa nóng, quả nhiên ăn ngon.

cảm động rót nước mát, nàng rót cục ở chỗ này đã nấu được một bữa ăn ngon.

Nhưng mà đối với Từ Hồ vẫn giúp mình, cũng không thể cho người ta ngồi nhìn không, vì thế đặt bát ở bên miệng hần nói: “Người ăn thử xem ngon không?”

Từ Hồ bây giờ cho dù là ban ngày hay buổi tối nếu không cần thiết đều không muốn biến thành người hình, nghe nàng nói liền đem đầu lưỡi vói vào trong chén liếm liếm

Y Na chờ, nhưng đột nhiên cái đầu cộp to dùng của hần lắc mạnh, đứng lên đi ra ngoài.

Chỉ chốc lát ngậm một miếng thịt quay về đặt ở trên đồng lửa, sau đó nằm chờ thịt chín.

Hiển nhiên, hần không thích thức ăn của nàng.

Dù sao cũng là vấn đề thói quen, Y Na cũng không có ép hần ăn nữa, tự mình bưng chén đá liên tiếp nhắm ba chén. Sau đó vỗ vỗ bụng, no căng rồi!

Nhưng lại thấy Từ Hồ đem cục thịt chín đến cho nàng.

Y Na cười nói: “Lần này ta ăn rất no, thịt này người ăn đi!” Nói xong lại đẩy thịt trở lại, nằm lên da thú nghĩ đến một buổi ngủ trưa thỏa mãn.

Mới vừa mơ mơ màng màng liền cảm giác trên người hơi nhột, nhất là trong sườn đùi.

Nàng theo bản năng lấy tay bắt, nhưng lại quơ được một cái XX tròn tròn có lông!

Bình tĩnh vừa muốn đứng dậy, liền phát giác thứ gì đó phía dưới nhân cơ hội định đi lên.

Phản ứng của Y Na dù sao cũng nhanh hơn người khác một chút, nàng lập tức nằm úp sấp xuống, lúc này mới hóa giải nguy cơ.

Đồng thời nàng cảm giác được tình cảnh của mình vô cùng xấu hổ, nhớ rõ khi ngủ nàng là nghiêng người ngủ, nhưng bây giờ lại thành tư thế nằm úp sấp.

Hiển nhiên là có người lật thân mình nàng mới có thể như thế.

Hơn nữa da thú nửa người dưới đã không thấy đâu, nhất định là có người cời ra.

Hơn nữa tuy nằm úp sấp, nhưng nàng vẫn cảm giác được có tiếng hít thở thật lớn ở nàng trên lưng. Hơn nữa phía dưới còn có thứ gì đó đang tham lam tìm tìm kiếm.

May mắn là, đối phương hình như muốn lấy thân phận cộp khi dễ nàng cho nên mới dùng này tư thế. Nhưng nàng nằm úp sấp, muốn tiến vào cũng khó khăn.

Nhưng mà bây giờ nàng lại rối rắm, đến lòng bàn tay cũng chảy ra mồ hôi.

Muốn thoát phải dùng sức của chân cùng thắt lưng, nhưng nếu vừa đẩy thắt lưng liền có chỗ trống có thể bị đối phương chui vào.

Nhưng không đứng dậy, chỉ sợ sớm muộn gì cũng sẽ như thế.

Đầu đột nhiên nghĩ đến tình huống ngày đó, nàng rất nhanh nghiêng thân sang trái, sau đó co rút tứ chi lại.

Phía trên đột nhiên không có động tĩnh, đội nửa ngày Từ Hồ rót cục bò tới trên người nàng, lần này tuy rằng hần ô ô kêu to, nhưng còn kèm theo vài tiếng rống giận.

Thậm chí, Y Na còn nhìn đến con cộp này nhe răng nanh với nàng!

Cái này có thể coi là muốn làm bá vương cường ngạnh hay không?

Y Na theo bản năng muốn chạy, nhưng trực giác nói cho nàng không có chỗ để đi. Vì thế nàng ôm thân thể, nhìn Từ Hồ há cái miệng khổng lồ từng chút từng chút tới gần mình.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Rất khó câu thông

Ads Răng nanh của Từ Hồ hạ xuống ở cổ nàng, sau đó kêu vài tiếng.

Lần đầu tiên Y Na cảm giác sợ hãi như thế, thậm chí ngừng cả hô hấp. Ở lúc nàng tuyệt vọng muốn nhắm mắt lại, đầu Từ Hồ rút cục rời khỏi cổ nàng.

Y Na thờ từng ngum từng ngum, nước mắt trào ra. Nàng đột nhiên cảm thấy thì ra khi đối mặt với con dã thú này là vô lực như thế, thậm chí ngay cả một chút động tác phản kháng đều không làm được.

Nàng hận nhất như vậy mình, yếu đuối như vậy, vô lực như vậy.

Từ Hồ đi hai vòng ở trước mặt nàng, sau đó đi nghỉ ngơi!

Y Na khóc đủ, nghỉ ngơi, dù sao hẳn không phải con người chân chính, bởi vì trước kia đối xử với nàng coi như tốt, cho nên làm cho nàng dần dần quên mất điểm mấu chốt này. nhưng bây giờ, hẳn lộ ra răng nanh với mình, liền chứng minh hẳn đã muốn mất đi kiên nhẫn.

Nàng phải chạy trốn rồi, cho dù có bao nhiêu nguy hiểm, nhất định phải nghĩ biện pháp!

Lại một lát sau thấy Từ Hồ giống như đang ngủ, nàng liền chậm rãi mặc da thú vào , sau đó nghĩ biện pháp rút lui.

Mấy ngày này nàng đã hiểu biết thế giới này chút ít, có lẽ có thể chạy trốn.

Đầu tiên, nàng nghĩ tới cái nhánh cây mềm dẻo kia, nếu buộc lại một chỗ, có lẽ có thể dùng làm dây thừng. Chỉ cần trên mặt khối băng trên mài nhọn một chỗ, đem dây thừng bằng nhánh cây treo xuống là có thể trốn xuống núi.

Phương pháp này tuy rằng mạo hiểm, nhưng so với ngồi chờ chết ở trong này vẫn tốt hơn.

Nghĩ như vậy, Y Na liền chờ đợi thời cơ.

Thời cơ đó là Từ Hồ đi ra ngoài săn thú!

Bởi vì mấy ngày nay hẳn luôn bồi ở bên người nàng, cho nên bình thường một ngày hoặc là hai ngày đi ra ngoài một lần biến thành ba bốn ngày hoặc là lâu hơn, thậm chí nếu có thức ăn hẳn căn bản sẽ không động.

Y Na vì làm cho hẳn sớm ngày đi ra ngoài, hai ngày này cũng không bận tâm mình có thể béo hay không, dùng sức ăn thịt. Kết quả Từ Hồ cuối cùng đi ra, hẳn trước tiên ở cửa động tuần tra bốn phía một lần, sau đó gầm nhẹ một tiếng hình như nói cho Y Na hẳn đi ra ngoài.

Y Na thấy hẳn kích động tiến vào rừng rậm, liền bắt đầu đem nhánh cây từ da thú rút ra. Bởi vì nàng trước kia phải buộc nhiều thứ cho nên gom góp không ít, lần này dễ chạy trốn cần chuẩn bị nhiều một chút. Từ Hồ còn nghĩ nàng vừa muốn buộc quần áo, cho nên cũng không có ngăn cản.

Nàng vội vàng bện nhánh cây lại, sau đó kéo kéo, bảo đảm đủ rắn chắc.

Núi này rất cao, chỗ vách núi lại chỉ có cao như lầu sáu thôi. Kế tiếp là đường dốc, nàng chỉ cần xuống đường dốc này, là có thể đi.

Dây thừng đã muốn dài, cho nên Y Na đem một đầu buộc vào cục đá, sau đó đi tới vách núi. Trước đó nàng đã chuẩn bị một tảng đá, dùng đập nát một khối băng, sau đó lại mài băng cho bớt sắc, miễn cho một lát cửa đứt dây thừng.

Quấn dây thừng vào băng, chậm chậm bò xuống vách núi

Đối với việc leo núi, từ trước đến nay nàng có thể tự tin vào thể lực của mình, hơn nữa mấy ngày này toàn ăn thịt, trên người như có khí lực vĩnh viễn sử dụng không hết.

Nhưng dù sao đó là một việc tốn sức, không biết đi bao lâu, nàng cảm thấy hai cánh tay mình đã sắp chết lạng, chân cũng run rẩy.

Đang lúc nàng nghĩ muốn dừng lại hít thở, dây thừng đột nhiên đứt. Nàng kêu to trong lòng ‘không xong’, sau đó thân thể rơi tự do.

Vốn tưởng rằng mình lần này đỡ nhiều lành ít, nhưng phía sau lưng đột nhiên đau xót, nàng mở to mắt phát hiện mình đã xuống đất. Thì ra, bởi vì lúc leo núi rất khẩn trương sợ hãi, cho nên căn bản không dám nhìn xuống phía dưới, kết quả cũng không biết mình đã leo sắp tới mặt đất.

Chân vừa đứng trên mặt đất, nàng cơ hồ muốn kích động kêu to, không chết thật sự là quá tốt!

Tháo dây thừng khỏi người,, sau đó bắt đầu tìm kiếm phương hướng.

Nàng phát hiện địa thế tuy rằng không cao lắm, nhưng nơi này tuyệt đã bắt đầu tan. Thậm chí vài chỗ đã mọc cỏ xanh!

Đại khái nhớ rõ mình đến từ nơi nào, chỉ cần đi dọc theo phía tay trái là được.

Nàng sợ Tử Hồ đuổi theo, muốn thừa dịp hán chưa trở về mà tận lực đi xa một chút. Hơi hoạt vung tay vung chân, sau đó cất bước chạy xuống dưới chân núi.

Y Na thấy may mắn vì mình từng là người giảm béo phóng khoáng lạc quan, bằng không người thường ở loại tình huống này, đừng nói chạy, chỉ sợ đã sớm quát to một tiếng ‘mệt mỏi quá’, sau đó ngã xuống đất không dậy nổi.

Chạy một đường chạy ước chừng hơn mười dặm, chân nàng đều run lên. Trước tiên tìm nơi nghỉ ngơi, ăn chút thịt rồi chạy tiếp.

Thịt này là do Tử Hồ nướng. Tối hôm qua lúc nướng nàng lấy một khối to, sau đó nói là để dành buổi tối ăn. Nếu không sớm bị Tử Hồ lấy ăn sạch !

Nàng tìm chỗ không dễ dàng bị phát hiện, ngồi xuống, một tay cầm dao, một tay cầm thịt ăn. Thế giới này tràn ngập nguy hiểm, ai biết đột nhiên có cái gì thứ gì đột nhiên xông ra.

Chỗ này là khe núi đá, Y Na ăn mấy miếng thì phát hiện phía trước cách đó không xa có một cái sơn động rất lớn. Hơn nữa cửa động còn phơi da thú.

Cho thấy nơi này có nhân loại. .... Hoặc là thú nhân!

Nàng vội vàng dọn dẹp, sau đó muốn chậm rãi lui. Lui hai bước, nàng phát hiện từ bên trong đi ra một người, đúng là nhân loại, hơn nữa là nữ nhân.

Đã lâu Y Na không có gặp con người, không khỏi nghĩ muốn tới gần, ít nhất để hỏi tình hình nơi này, cũng chớ thể chuẩn bị cho mình chạy trốn.

Nàng đặt thịt vào một cái túi mình đeo, sau đó đợi thêm một chút cũng không thấy xuất hiện thêm nhân loại hoặc thú nhân ở cửa động.

Có lẽ rất an toàn? Làm quen với nhân loại ít nhất cũng an toàn hơn với nhân thú đi!

Thật cẩn thận đi qua, sau đó chậm rãi đi đến trước động. Cảm thấy cũng không có cái gì nguy hiểm liền nhỏ giọng hỏi: “Xin hỏi, có người không?” Nơi này lại không có cửa, chỉ có thể dùng câu vô nghĩa này chào hỏi.

Chỉ chốc lát sau, bên trong nhô ra một cái đầu dò xét, tóc nàng hơi rối, mặt hơi bần. nhưng trên mặt không có lông, ngũ quan giống nhân loại. Chờ nàng đi tới, Y Na mới phát hiện cho dù là nhân loại, nàng cũng là cao hơn mình nửa cái đầu.

Nàng nhìn thấy Y Na hình như vô cùng khẩn trương, vội vàng từ trong động chạy đến nói một chuỗi dài. Nhưng mà Y Na nghe ra nàng nói nhanh hơn thú nhân một chút, cũng không có mang theo tiếng hú đặc biệt gì, cho nên có vài câu nàng nghe được hiểu được.

Nữ nhân đang hỏi nàng vì cái gì đến nơi này, hơn nữa hình như cực kỳ sợ hãi gì đó, cứ nhìn xung quanh.

Y Na nghĩ nàng là hiểu lầm mình dẫn theo người khác lại đây, vì thế nói: “Ta đến một mình, không có mang bất kỳ ai.”

Nữ nhân lo lắng còn nói tiếp, Y Na nói: “Người có thể nói chậm một chút không.”

Nữ nhân đại khái hiểu được ý nàng, chậm rãi giải thích: “Người... Vì sao chạy lung tung trong lãnh địa thú nhân, nếu không mau đi sẽ bị bọn họ xé rách.”

Y Na vậy mới biết đây là lãnh địa thú nhân, vì thế nói: “Vậy vì sao người cũng ở lãnh địa thú nhân?”

Nữ nhân nói: “Bị bắt đến, thú nhân nơi này đột nhiên thích giao phối cùng nữ nhân nhân loại, cho nên đã đi xuống núi bắt ta.”

Y Na cảm thấy trên mặt nữ nhân này hiện lên một tia đau thương, nhưng cũng không rõ ràng, nàng không có thời gian đi để ý chuyện người khác, mình còn đang chạy trốn chết mà. Nắm chặt cơ hội, hay là hỏi chút chuyện có liên quan đến mình đi!

“Đi khỏi nơi này như thế nào?”

Nữ nhân lấp bắp kinh hãi, dùng ánh mắt không tin nhiệm nhìn nàng thật lâu mới lắc đầu nói: “Thú nhân cai quản nơi này, người không thể chạy thoát bọn

hộ đầu, từ bỏ đi, trở lại bên cạnh thú nhân bất ngời. Nếu bọn họ chán ghét nữ nhân nhân loại, có lẽ sẽ thả ngời đi.”

Bạn đang đọc truyện *Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Mỹ nữ cùng dã thú

Ads Y Na vốn là người theo thuyết vô thần, nhưng sau khi đột nhiên đi vào thế giới này, nàng cho rằng hết thảy đều có thể. Nhưng nàng cũng không thích con người yếu đuối như thế.

“Vậy ngời nói cho ta biết, từ nơi này chạy ra chỗ nào nhanh nhất?”

Nữ nhân chỉ chỉ nói: “Nơi đó, nhưng mà có rất nhiều dã thú.”

Dã thú nơi này vô cùng hung mãnh, hơn nữa hoàn toàn không giống với thế giới của nàng. Tỷ như nói sau khi Từ Hồ biến thành con cọp, tuy rằng bên ngoài giống cọp, nhưng cặp răng nanh lại dài tới cằm chỗ, răng sáng như tuyết.

Nhưng mà, Y Na cho rằng răng hân so với ngà voi còn có lực sát thương mạnh hơn.

Nàng quyết định mạo hiểm, bởi vì nếu bị Từ Hồ bắt trở về, nàng có thể bị xé xác, còn không bằng cứ như vậy xông ra một lần, có lẽ có cơ hội sinh tồn.

Nếu phải đi chỗ rừng rậm kia nàng không dám, bởi vì không thể biết đường ra ở đâu. Nhưng nếu là cánh rừng nhỏ này, nàng cảm thấy mình hẳn là có thể đi ra ngoài được.

Đang chuẩn bị đi, lại nghe trong động truyền ra tiếng kêu thảm thiết.

Chẳng lẽ trừ nữ nhân này, trong động còn có người? Đang nghĩ ngợi, chỉ thấy nữ nhân này co người nấp sau tảng đá. Nàng cũng đi núp theo, sau đó nhô đầu ra.

Chỉ thấy trong động đi ra một con nhện vô cùng lớn, tám chân lớn, miệng đang nuốt một người, mà còn không nhanh không chậm đuổi theo hai nữ nhân.

“Là sói đất, mau tránh đi.” Nữ nhân núp toàn thân sau tảng đá, lạnh run nói.

Đây là sói?

Y Na biết bây giờ không phải lúc rồi rắm loại xung hô này, nhưng nàng chú ý tới hai nữ nhân bị truy đuổi có một là nữ nhân nhân loại, người còn lại là nữ thú nhân. Các nàng vừa kêu to vừa điên cuồng hét lên chạy về phía trước, nhưng sói đất cứ từng bước đuổi theo.

Nuốt thức ăn vào miệng xong, nó vươn hai chân trước chém tới.

Hai nữ nhân hoảng hốt không còn đường lựa chọn, lại chạy hướng tới chỗ Y Na.

Không hề nghi ngờ, nếu sói đất đã chạy tới tất nhiên sẽ phát hiện các nàng, đến lúc đó ngay cả các nàng cũng khó giữ tính mạng.

Y Na phát hiện thì ra mình là người ích kỷ như thế này, tại đây nàng chưa từng nghĩ tới đi cứu người nào, mà là nghĩ biện pháp giữ mạng mình.

Nếu là trước kia, nàng xem phim truyền hình mà xuất hiện người như vậy thì luôn mắng, không nghĩ tới bản tính mình cũng là như thế! Trong lòng cười khổ một trận, nhưng phải nghĩ làm sao mới có thể sống sót.

Sờ sờ dao trong thắt lưng, nhìn chân sói đất kia. Có lẽ sẽ thành công!

Nàng thấy kia hai nữ nhân bị chân sói đất chém bị thương mấy chỗ, chạy cả nhấc đến bên này. Sau đó chờ một nữ nhân chạy qua, sói đất cũng lại đây.

Y Na không chút nghĩ ngợi liền chém vào chân nó, chỉ nghe roẹt một tiếng, sói đất kêu rên phóng mạnh về phía trước.

Nhưng phía trước là nữ nhân thú nhân đang chạy trốn, không có tránh thoát, bị thân thể sói đất kéo lê thật xa.

Sói đất vô cùng hung tàn, tuy rằng chặt đứt một chân nhưng vẫn còn lại bảy chân. Nó một ngụm cắn chết nữ nhân thú nhân kia, sau đó quay đầu lại hướng về Y Na rống lên.

Y Na sợ hãi, nếu nó lại vọt tới mình không chắc có thể đối phó rồi. Vì thế lôi kéo nữ nhân bên cạnh nói: “Chạy a!”

Nữ nhân đáp lại liền theo nàng cùng nhau chạy.

Nữ nhân cổ đại thực cường tráng, cho nên tốc độ chạy cũng rất nhanh. Nhưng chạy trong chốn lắt, nàng đột nhiên ôm bụng rên một tiếng quỳ trên mặt đất.

Y Na hoảng sợ, nghĩ đến sói đất này có chiêu đánh lén gì. Nhưng nhìn kỹ nhìn mới cảm thấy hoàn toàn không phải như vậy, bởi vì nữ nhân rên rỉ vài tiếng xong, hạ thể nàng chảy xuống dòng máu đỏ tươi.

Y Na sợ run, không biết nên làm như thế nào.

Nàng có ngốc đến thế nào chẳng nữa cũng hiểu được này tuyệt đối không phải là kinh nguyệt đột nhiên đến, nếu không có đoán sai, nữ nhân này hẳn là là sanh non hoặc là điếm báo sanh non!

Không nghĩ tới chạy vài bước liền mất mạng người, vậy phải làm sao bây giờ?

Trong lúc do dự sói đất đã sắp đến gần, Y Na cắn răng một cái, liều mạng! Nắm dao vọt tới phía dưới chân sói đất.

Chân sói đất rất nhỏ rất dài, bên chân còn có cựa thật dài giống như chân gà đá. Y Na nhảy hai lần đều không thể công kích đến bụng sói đất, đành phải xoay người chém đứt một cái chân sói đất.

Sói đất kêu rên té trên mặt đất!

Nhưng mà lần này không kịp chạy trốn nữa, mà là đứng ở tại chỗ.

Y Na thấy được cơ hội, không chút nghĩ ngợi đã duỗi dao đâm vào bụng sói đất.

Nhưng, đây không phải là chỗ hiểm của sói đất, sáu cái chân của nó đá loạn trên mặt đất, muốn chém chết Y Na. Nàng dùng hết toàn bộ khí lực muốn rút dao, nhưng bụng sói đất hình như có lực hút, như thế nào cũng không nhổ ra được.

Mà mấy chân của nó lại chém tới, rơi vào đường cùng, Y Na lăn lộn, chật vật chạy ra.

Đang nghĩ ngợi dùng phương pháp gì giết chết nó, đảo mắt đã thấy một thân ảnh màu vàng nhanh như điện từ rừng rậm phóng ra nhào vào trên người sói đất.

Rốp một tiếng, sói đất tuôn ra máu màu xanh biếc, đi đời nhà ma!

Y Na còn chưa thấy rõ là cái gì đến, người cũng đã bị đè gục.

Từng giọt máu xanh biếc dừng ở trên mặt trên cổ nàng, nàng ghê tởm, nhưng đầu lại bị một cái móng vuốt đè cố định không thể nhúc nhích.

Chờ đôi phương liếm xong máu trên mặt, mở hai mắt mới nhìn đến kẻ đè mình thì ra là con báo hoa văn màu vàng!

Không biết vì cái gì, Y Na nghĩ tới Thi Thần, bởi vì ánh mắt nó liền giống Thi Thần như đúc.

Trong lòng run rẩy, vội vàng nói: “Buông.” Đây là thú hay là thú nhân, tóm lại trước thử nói chuyện một lần.

Nhưng mà rất nhanh, nàng thấy con báo ở trên người nàng biến thành một nam tử trần truồng, đúng là Thi Thần!

“A, là người...” Y Na lần này càng muốn chạy thoát, nhưng dao còn ở trên người sói đất, mà lần này hẳn hình như cũng biết nàng thích công kích hạ thể, cho nên dùng hai hữu chân hằn kẹp chặt hai chân nàng.

Y Na không động đậy, chỉ có thể không nói gì nhìn trời. Sớm biết rằng mình trốn tới sẽ bị hãm bắt, còn không bằng giao cho Từ Hồ, ít nhất đối hãm còn có một chút cảm tình sống nương tựa lẫn nhau.

Nàng nghe Thi Thần gầm nhẹ nói: “Người tới tốt lắm.” Nói xong không nói hai lời, một cái bàn tay chìa ra mở vảy da thú của Y Na.

Y Na hoảng hốt nói: “Từ Hồ sẽ đến, đến lúc người sẽ bị giết chết.”

“Trước khi hãm đến người nên sinh con cho ta.”

“Sinh con cũng không phải có thể sinh ngay.”

“Ta sẽ giết Từ Hồ cướp nó về.” Nói xong Y Na cảm giác được nơi nào đó của hãm biến hóa. Cúi đầu vừa nhìn đã sợ hãi than, nhưng mà tự nhiên nghĩ một chút, thì ra quả đào con báo không to như con cọp~!

Y Na bị ý niệm trong đầu làm tức muốn phát điên, bởi vì bây giờ căn bản không phải lúc nghĩ cái chuyện này. Nàng quyết định, trước dùng cái gì đó phân tán một chút lực chú ý của hãm. Vì thế nghĩ đến nữ nhân ban nãy, nàng vội vàng nói: “Động này là của người hả?”

Rống!

Thì Thần không đáp, nhưng gầm nhẹ một tiếng, sau đó ngón tay khều một cái, phần vỏ cây buộc váy của Y Na đã bị hấn phá.

Nàng vội vàng nói: “Con của người chỉ sợ phải bỏ... Không đúng, là không có. Đứa nhỏ kia hẳn cũng là người đi, nếu kịp tới, có lẽ còn có thể giữ lại.” Quay đầu, gặp nữ nhân kia cách đó không xa, đang ôm bụng đau lặn lội.

Nguyên bản nghĩ đến lời này hữu dụng, nhưng Thì Thần lại nói: “Chỉ có người mới xứng cùng ta sinh con, nhân loại không xứng, bây giờ không có thì tốt lắm, không cần ta động thủ giết nó.”

Y Na ngẩn ra, nàng chưa từng nghĩ tới thú nhân nơi này ngay cả con mình cũng giết, hơn nữa phải ở sau lúc sinh xong.

“Vì cái gì muốn giết đứa bé, nó là người...” Y Na có chút choáng váng, chẳng lẽ ở thế giới này, thú nhân giống như cá cảnh nhiệt đới, mình sinh con xong cũng đem ăn luôn.

“Người không phải phối ngẫu của ta, nhưng là nữ nhân cường đại, ta cho phép người sinh con cho ta.” Thì Thần nói xong, ánh mắt biến thành hình thái dã thú, xem ra đã bắt đầu kích động.

Y Na nghĩ hẳn muốn động thủ cởi quần lót của mình, nhưng mà, không nghĩ tới là Thì Thần cầm lấy bả vai nàng xoay về sau, sau đó một bàn tay nhẹ nhàng nâng thắt lưng nàng lên.

Nàng hoảng sợ, thú nhân này thích tư thế mặt sau, hay là hẳn sợ mình động thủ mà muốn dùng loại biện pháp này để cưỡng bức nàng?

Cho dù là cái nào, loại phương pháp này thực hữu dụng, nàng cơ hồ là quỳ rạp trên mặt đất không có một chút năng lực phản kháng. Lúc này mới biết được Tử Hổ cũng không có tính toán dùng sức mạnh, nếu không hẳn hoàn toàn có thể học tập phương pháp này của Thì Thần.

Có lẽ lúc đó hẳn rất tức giận mới uy hiếp nàng? Hoặc là, hướng nàng biểu hiện mặt nam tính hung tàn? Tóm lại, nếu hẳn nghĩ muốn, bây giờ nàng chỉ sợ không biết bị bao nhiêu lần rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thuận Thủ Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Thú dục cùng thú tính

Ads Nhưng bây giờ, chỉ sợ thực sẽ bị cưỡng bức!

Cảm giác được thứ cứng rắn gì đó đã tìm được đuôi của nàng, nước mắt nàng thiếu chút nữa bay ra.

Nhưng vào lúc này, đối phương đột nhiên dừng động tác lại, sau đó quay mặt sang phải lớn tiếng gầm rú!

Mà Y Na cũng nghe nơi đó truyền đến một tiếng dã thú gầm rú, loại này gầm rú nàng nghe đã hai ba tháng, tự nhiên biết là ai xuất hiện.

Thấy Thì Thần quay thân sang trái, dồn lên toàn bộ sức mạnh. Có thể thấy được, hẳn biết đối phương khó đối phó.

Y Na nhân cơ hội thoát khỏi hẳn, lộn một vòng né tránh, cuống quýt đem da thú trùm lên. Nhưng phần lớn đã bị xé rách, không thể che chắn, chắn đến chắn đi, hai cái bánh bao trước ngực làm thế nào cũng không che được!

Lại chú ý bên cạnh, nữ nhân kia đã tự mình đứng dậy. Nàng tìm nước rửa sạch hạ thể, sau đó không thèm liếc Thì Thần một cái, cũng không nhìn thi thể nữ nhân thú nhân, trốn vào động.

Thật lạnh lùng a!

Nhưng cũng không lạnh lùng bằng Thì Thần, con của mình bị sảy, hẳn lại ngay cả nhìn cũng không nhìn nhìn một cái, mà là nghĩ như thế nào làm cho nữ nhân khác sinh con cho hẳn!

Nàng hơi tỉnh táo nghĩ, cho dù mình có con của hẳn, lại sinh ra, như vậy Tử Hổ sẽ cho đứa bé đó sống sót sao? Hẳn nói hẳn sẽ mang đi, ý tứ kia chính là biết Tử Hổ sẽ giết chết con hẳn!

Kỳ quái, hẳn vì cái gì không nghĩ muốn đoạt được mình mà là đoạt được đứa nhỏ? Chẳng lẽ nàng đã bị hẳn cưỡng bạo, thì Tử Hổ vẫn còn muốn nàng sao?

Đang nghĩ ngợi, chỉ thấy trong đám đất đá mịt mù đột nhiên thoát ra một bóng thú.

Hai con thú gầm lên phóng đến cùng một chỗ!

Con báo linh mãnh, cộp lại thể công sắc bén. Đầu loạn xạ, hai con thú đều bị thương. Nhưng vết thương trên người Tử Hổ rõ ràng nhẹ hơn, mà hai chân trước của Thi Thần đều bị rách lòi xương.

Nhưng mà con báo tương đối giáo hoạt, nó tuy rằng hung tàn cũng không lấy sinh mệnh mình vui đùa. Đối với Tử Hổ hét lớn một tiếng, đột nhiên xoay người chạy mất.

Nhìn đến Tử Hổ đi tới phía nàng, Y Na biết mình trốn không thoát. Sau đó thở dài, giơ lên hai tay nói: “Ngươi mở miệng đi!”

Đối phương đúng là mở miệng, nhưng mà liếm lên miệng vết thương trên ngực cùng lưng nàng do Thi Thần gây ra. Hơn nữa vừa liếm còn vừa ôn nhu kêu, giống như đang an ủi nàng.

Y Na căn bản là không biết tâm lý lũ dã thú, nếu dựa trên tâm tư nam tử nhân loại, bọn họ bây giờ hẳn là tức giận a!

Đang nghĩ ngợi, Tử Hổ đã biến thành hình người. Hắn ôm lấy nàng, bởi vì thân thể trần trụi không có mặc da thú, dùng tay ôm hông nàng giống như ôm em bé, tay hắn thật lớn, thể ôm rất vững.

Trải qua chuyện này, Y Na lập tức tăng ấn tượng tốt về Tử Hổ. Nếu hắn không đánh nàng, thậm chí còn không trách nàng. Tuy rằng, hắn là giam cầm tự do của nàng, nhưng mà so với Thi Thần thì tốt hơn nhiều lắm.

Đang nghĩ ngợi, thấy hắn đi vào son động của Thi Thần, sau đó Y Na gặp lại cái nữ nhân kia đột nhiên chạy tới quỳ gối bên người Tử Hổ, nàng cực kỳ thành kính bỏ đi quần áo mình, sau đó bám vào đùi Tử Hổ, hướng về phía trước, hướng về phía trước, lại hướng về phía trước...

Y Na nhìn đến động tác nàng liền 囧, bởi vì nữ nhân kia thể nhưng làm trò kỳ cục, nàng đối mặt với Tử Hổ, chơi đùa hai quả đào của hắn. Lấy tay đùa còn chưa đủ, miệng cũng dùng luôn.

Toàn thân Y Na đều cứng ngắc, cho dù phải đùa cũng nên chờ lúc nàng không có mặt chứ, Tử Hổ ôm nàng như vậy, mà nữ nhân kia ôm quả đào của Tử Hổ, tình huống rất quý dị đi!

Nhưng hơi vừa quay đầu, gặp Tử Hổ đang nhìn chăm chăm nàng, trong yết hầu phát ra tiếng kêu giống như cầu xin.

Đây là bảo nàng cứu hắn? Nhưng cái chuyện này, người thoải mái hẳn là hắn đi!

Lúc nàng do dự, Tử Hổ cầu xin càng lúc càng rõ ràng, nhánh cây phía trước quả đào càng lúc càng lớn mạnh.

Xem ra là hắn không đánh phụ nữ, cứ để nàng ta hành động như vậy, giống như để báo đáp hắn mới cứu nàng.

Thế là từ trong lòng ngực hắn nhảy xuống kéo nữ nhân kia ra nói: “Cô đang làm gì vậy, tránh ra...”

Nữ nhân nói: “Hắn đánh bại chủ nhân nói này, ta thuộc về hắn.”

Nói xong, còn muốn leo lên.

Y Na thấy nữ nhân như vậy thật làm mất mặt phụ nữ, thế là lần này thật dùng sức đẩy nàng ta ra, bởi vì mới bị sảy thai mất nhiều máu, cho nên trên người nàng ta không còn một chút khí lực, nhưng kinh ngạc hỏi: “Nàng là phối ngẫu của hắn?”

Y Na không hiểu sao mình lại biến thành phối ngẫu của con cộp nào đó rồi.

Nữ tử kinh ngạc nói: “Chưa từng có thú nhân chịu thu nữ nhân loại làm phối ngẫu, ngươi chỉ là nữ nô của hắn thôi, như vậy để ta cũng đi theo đi, nếu không ở đây ta không thể sinh tồn.”

Y Na hiểu lời nàng ta nói, nhưng mà chuyện này không phải nàng có thể quyết định, mà nhìn Tử Hổ, hắn đang gom da thú trong động lại, sau đó mang theo da thú tới ôm lấy Y Na.

Y Na chỉ vào nữ tử, nói: “Không đi theo chúng ta, nàng sẽ chết sao?”

Tử Hổ không đáp lại, chỉ ảm Y Na lên, Y Na nói: “Vậy ít ra cũng để lại một tấm da thú cho nàng ta đi.”

Tử Hổ suy nghĩ một chút, sau đó rút một tấm da thú ra, vút trên mặt đất, sau đó ôm nàng đi rất nhanh.

Có nhiều thứ Y Na rất không hiểu, chỉ là hiện tại nàng hiểu một chuyện, chính là kẻ thắng có thể mang đi mọi thứ của kẻ bại, bao gồm cả phụ nữ.

Còn có, nữ nô và phối ngẫu không giống nhau.

Phối ngẫu đại khái giống như vợ, được thú nhân tôn trọng, hơn nữa có thể sinh con cho bọn họ. Mà nữ nô hình như không có quyền này, cho dù sinh ra không bị giết chết thì cũng rất khó sinh tồn.

Đang lúc nghĩ ngợi lung tung nàng đã được mang lên núi.

Y Na không biết Từ Hồ sẽ làm cái gì với nàng, nhưng nàng khẳng định hẳn sẽ không ôn tồn với nàng như trước kia.

Chỉ là nàng không ngờ hết thấy đều rất yên bình, Từ Hồ chỉ trải da thú trên mặt đất, sau đó biến thành cọp, cọ sát vào mặt nàng. Kịch liệt nhất cũng chỉ là liếm miệng vết thương mà thôi, không có một chút ý muốn công kích hoặc là trừng phạt nàng, còn ở bên lở tai nàng thủ thủ thì thì khò khè. Điều này làm cho Y Na thật hoài nghi, trong thế giới thú nhân, những nữ nhân khác có thể lựa chọn phối ngẫu cho mình.

Nhưng, chỗ Thi Thần hình như cũng có nữ thú nhân, chẳng lẽ nàng ta chính là phối ngẫu của hắn? Chẳng lẽ đã có phối ngẫu, còn nuôi thêm nữ nô nhân loại?

Thật nhiều chuyện phức tạp, cho nên nàng không nghĩ nữa.

Hôm nay không có chạy trốn.

Chạy trốn không thành công giúp nàng hiểu được rất nhiều việc. Một là nàng rất khó tránh khỏi Từ Hồ đuổi bắt, hai là dưới chân núi thú nhân sống rải rác khắp nơi, nàng muốn chạy thoát rất là khó khăn.

Như vậy, còn không bằng nghĩ biện pháp xây dựng mối quan hệ tốt đẹp với Từ Hồ, ngày nào đó sẽ nhờ hắn mang đi. Như vậy có thể an toàn, cũng không cần sợ hắn tức giận.

Nhưng điều kiện tiên quyết là, hắn phải đồng ý xuống núi mới được.

Trong lòng có chút không yên tâm, thế là đứng lên nấu nước, muốn dùng nước nóng giúp hắn rửa miệng vết thương.

Nhưng nàng vừa mới đứng dậy, Từ Hồ liền kêu một tiếng, sau đó hướng về eo nàng, dùng miệng kéo vớynàng xuống.

Roẹt một tiếng vớ da thú liền rách, rơi trên mặt đất.

Nàng sợ run, con cọp tựa hồ cũng sợ run một chút.

Y Na thấy nó đem mũi nhét vào nơi không nên nhét ngửi mạnh một trận. Nó ngửi xong còn dùng đầu lưỡi liếm.

Đầu lưỡi của nó rất mạnh mẽ, giống như muốn xuyên qua quần lót, khiến toàn thân Y Na run lên.

Nàng vội khom lưng quyết định quỳ xuống ngăn cản đối phương, chỉ là lần này Từ Hồ nắm được bí quyết, hắn nhanh chóng biến thành hình người sau đó xoay thân Y Na lại.

Nàng xoay thân, hắn liền mượn cơ hội liếm ở phía sau, như vậy càng hồng bét.

Bởi vì dây buộc quần lót ở phía sau, Y Na liền nghe đến một tiếng ‘xoẹt’, quần lót da thú của nàng đã bị Từ Hồ dùng đầu lưỡi mở ra, rơi trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Thương lượng là thiết yếu

Ads Rơi trên mặt đất liền rơi trên mặt đất đi! Hắn còn cúi đầu hít hà sau đó thực tự nhiên liếm vài cái!

Nội tâm Y Na liền rối rắm, nàng cả đời này, chưa thấy qua đầu lưỡi tẩy đồ lót hữu dụng như vậy. Hơn nữa bộ dáng hình như còn tẩy đến vui vẻ, vô cùng vui sướng.

Này tuyệt đối không cần trị thương, hơn nữa còn cứ tiếp tục như vậy, Y Na cho rằng mình nhất định sẽ bị thương lần thứ hai. Nàng nghĩ muốn đối hắn một cái, nhưng lại cảm thấy người ta dù sao cũng là ân nhân cứu mạng, làm như vậy có chút ngượng ngùng!

Nhân loại là như thế đó, nghĩ đồng nghĩ tây lại không thể nghĩ rõ ràng.

Cho nên lúc Y Na đang do dự, nàng cảm giác nơi ẩn mật nhất của mình bị liếm tới rồi.

Y Na kinh hãi, thân mình không tự chủ nhào tới phía trước trốn.

Lần này dùng khí lực rất lớn, lập tức tông vào trên tường thiếu chút nữa bỏ đầu mà chết. Nàng ôm đầu kêu đau, kết quả Từ Hồ lại đưa đầu lưỡi đến liếm đầu nàng.

Y Na càng rối rắm, mới vừa liếm nơi đó bây giờ lại liếm đầu, ngay cả miệng cũng chưa rửa, thật sự là rất không vệ sinh. May mắn nàng không có đụng môi vào, nếu không.....

Thật sự là muốn nghĩ đến cái gì? Từ Hồ mặc kệ mầy chỗ còn lại của nàng có bị thương hay không, đem cả khuôn mặt đều liếm.

Y Na rất muốn phóng đi rửa mặt, lại sợ con thú nao đó thương tâm, cứ chịu đựng như vậy đi!

Liếm xong mặt rồi, Từ Hồ hình như còn muốn tiếp tục, Y Na liền vội hỏi: “Chờ một chút, chúng ta thương lượng một chút đi.”

Từ Hồ tự nhiên biết ý tứ ‘chờ một chút’, vì thế hắn nâng mặt bình tĩnh nhìn Y Na.

Nhưng Y Na đối với cái đầu hồ này, tuy rằng sẽ không bị dọa sợ đến bỏ chạy, nhưng là nó như vậy chăm chăm nhìn mình, tim nàng thiếu chút biến thành bọt nước.

Nàng ho nhẹ một tiếng, nói: “Ngươi có thể biến thành người hình không?”

Từ Hồ gật đầu, sau đó biến thành người ngồi ở trước mặt Y Na.

Vì thế, Y Na lại thấy được hai trái đào cực lớn, cẩn thận đối chiếu một chút, nhánh cây phía trước còn lớn hơn của nam nhân hưng phấn trong phim người lúc nàng trộm xem. Cái này có thể đảm bảo chết nữ nhân đi!

Cúi đầu nhìn nhìn phía dưới bụng mình, thật sự kém nhiều lắm! Không được, nàng phải tranh thủ thoát khỏi miệng cạp.

“Ta là nhân loại, nhân loại là nói chuyện yêu đương trước kết hôn, sau đó mới có thể cái kia..... cái kia.”

Từ Hồ ngồi đối diện nàng, cao hơn nàng rất nhiều, hắn lắc người đầy lông mày cái, hỏi: “Kết hôn? Cái kia? Cái gì?”

Y Na cắn chặt răng, dù sao lại không có người ngoài sẽ không mất mặt. Vì thế dùng phương thức nói chuyện của thế giới nói thẳng với Từ Hồ: “Ta là người, cho nên trước phải làm quen với ngươi một chút mới có thể nghĩ trở thành phối ngẫu của ngươi hay không, sau đó mới có thể nghĩ vấn đề giao phối.”

Giết nàng đi, này nói xong mặt lập tức đỏ lên!

Từ Hồ nghe, nhưng trong mắt lại chú ý tới bộ dáng đỏ mặt của nàng, gương mặt trắng nõn đó hoàn toàn khác với nữ nhân và nữ thú nhân ở đây. Hắn chưa từng gặp qua nữ tử nhân loại nhỏ xinh như vậy, nhưng lại dám đấu cùng thú nhân như vậy.

“Nàng là phối ngẫu của ta, sẽ cùng ta giao phối.”

Y Na hết chỗ nói rồi, mới vừa thấy hắn không nói gì thì thực lo lắng, nhưng nghe câu này nàng hoàn toàn hiểu được, mấy lời nàng vừa nói hắn căn bản không có nghe vào tai.

Nàng ôm chặt da thú trong lòng ngực thở dài, nói: “Vậy ngươi muốn xuống tay với ta lúc nào?” Nhặt chỉ cúi đầu, lúc này gặp Thi Thần thể nghiệm rồi, nếu thú nhân thực động đến nàng, như thế nào cũng phản kháng không được! Thay vì bị cưỡng bạo, còn không bằng chính mình chuẩn bị một chút... thì tốt hơn. Nếu hắn không ôn nhu, có lẽ nàng sẽ trở thành một nữ chính xuyên qua bị cưỡng bạo mà chết!

Từ Hồ đại khái hiểu được ý nàng, suy nghĩ trong chốc lát phải trả lời như thế nào. Thú nhân không giống nhân loại, bọn họ cũng không dùng ngôn ngữ trao đổi nhiều.

“Nàng là phối ngẫu của ta, không phải nữ nô, nàng không muốn giao phối với ta, ta sẽ chờ cho đến khi mặt trời lên tới đỉnh.”

Y Na tin tưởng lỗi tai mình, tuy rằng nàng không hiểu ‘mặt trời lên tới đỉnh’ là lúc nào, nhưng là theo ý Từ Hồ, hắn sẽ không dùng sức mạnh với phối ngẫu của hắn.

Đồng thời nàng hiểu được, phối ngẫu chính là vợ chồng, là muốn trao đổi tình cảm. Mà nữ nô giống như là kỹ nữ, là đồ chơi của thú nhân. Bọn họ sẽ không cho phép các nàng sinh con cho bọn họ, cho dù sinh ra cũng sẽ giết chết.

Thi Thần cũng không muốn hoặc là không thể làm cho nàng trở thành phối ngẫu, cho nên mới muốn cùng nàng sinh hạ con, sau đó trộm ôm quay về. Nhưng mà, bọn họ hình như đều sai lầm rồi! Đứa nhỏ do nàng sinh chỉ sợ sẽ yếu ớt chứ không mạnh mẽ, trừ phi học các loại vận động giảm béo từ mẹ chúng!

“Cho dù như thế nào đi nữa, ta vẫn cảm ơn ngươi, Từ Hồ.” Cho dù là lúc bắt đầu cướp được nàng, đến bây giờ cho nàng thời gian, mấy việc này đều phải nói cảm ơn!

“Cám ơn?” Từ Hồ nghiêng đầu.

Y Na tuyệt đối bị động tác này của Từ Hồ làm ngạc nhiên! Một nam nhân cực to lớn, lại nghiêng đầu nhìn người ta, này không phải cố ý đùa giỡn thì là cái gì?

“Ách, chính là mấy lời người nói làm ta thật cao hứng.” Đột nhiên có loại cảm giác giống như đang dạy mấy con vật ‘nhỏ nhỏ’ học nói, làm thỏa mãn bản năng làm mẹ của nàng vô cùng.

“Nàng cao hứng?” Từ Hồ hình như thực kích động, nếu bây giờ hắn có cái đuôi nhất định lại lắc đuôi vòng vòng.

” Ừm, ta thật cao hứng, cũng thật cao hứng người đã cứu ta!” Nhìn đi, bây giờ bọn họ đã có thể hiểu nhau rồi!

Y Na thật cao hứng với tiến triển này, trong lòng thầm nghĩ nếu tiếp tục trao đổi, có thể có một ngày Từ Hồ sẽ đem nàng trả về nơi nàng đến hay không?

“Nếu người dẫn ta xuống núi, ta sẽ càng cao hứng!” Y Na nhin không được nói, sau đó nhìn đến Từ Hồ hô một tiếng đứng lên quả đào cùng nhánh cây thô to đối diện trước mắt nàng dùng sức lung lay vài cái.

Y Na theo bản năng trốn về phía sau, sợ chúng nó đụng tới mình. nhưng mặt sau đó là vách đá, quả nhiên là muốn tránh cũng không được. Mất thấy nhánh kia cây đã sắp đụng tới cái mũi nàng, Từ Hồ đột nhiên đi vòng quanh vài vòng.

Y Na nhẹ nhàng thở ra, xoa xoa cái mũi mình, chỉ kém một chút nó liền quang vinh cùng hôn chỗ ấy của người ta nha! nhưng mà Từ Hồ đang làm cái gì đó, đưa lưng về phía nàng, bả vai run run. Sẽ không phải là khóc đi!

Chẳng lẽ trong lúc vô tình mình đã làm một cái thú nhân thuần khiết thương tâm sao?

Nàng nhăn nhó khóe miệng, rút cục sau khi trầm mặc hơn mười phút, nhin không được đem da thú khoác trên người chậm rãi đi lên đi nhìn.

Vừa nhìn, nàng thế nhưng có chút cảm động nho nhỏ.

Từ Hồ đang ngồi may áo da thú. Mà một khối da tuyết trắng thú rất đẹp đã bị hắn xé thành từng khối từng khối, đang cầm kim bằng xương may may.

Đại khái là bởi vì lần trước thấy nàng may, cho nên hắn học theo nàng, cẩn thận may từng mũi kim.

Một thú nhân thô kệch may vá đó! Y Na vừa buồn cười lại cảm thấy không được tự nhiên. Không khỏi nghĩ nếu đặt hắn ở hiện đại, nhất định là một người đàn ông đảm đang, là mơ ước của nhiều cô gái!

Nàng ngồi xổm xuống nói: “Làm cho ta?”

Từ Hồ nói: “Ừ! Nàng không có lòng!”

Y Na 囧 một chút, cái này nói rất thẳng, làm cho nàng có chút ngượng ngùng.

“Khụ! Cám ơn!”

“Nàng cao hứng?”

“Thật cao hứng!” Nàng vui lòng tặng cho hắn một nụ cười tươi, nói: “Hay là để ta làm đi!”

Từ Hồ lại nói: “Cao hứng!” Nói xong hình như sợ nàng giành lấy liền quay lưng lại may tiếp.

Y Na bắt đầu dĩ nộ nụ cười, biết hắn nhất định không chịu cho nàng làm, vì thế an vị ngồi nhìn hắn may. Nhìn một chút liền thấy mệt nhọc, ngã vào trên da thú mơ mơ màng màng ngủ.

Tỉnh lại, bị kích thích một phen, thiếu chút nữa máu văng ra khỏi mũi.

Thấy Từ Hồ nửa quỳ ở trước mặt nàng, tư thế có chút giống phụ nữ Nhật Bản hoan nghênh chồng về nhà. Quan trọng nhất là là, hạ thể của hắn cũng bắt chước Y Na mặc vào một cái quần lót vừa mới may xong, nhưng mà thật sự là hơi nhỏ, cái da thú màu rậm nắng bao ở một nửa quả đào cùng một nửa nhánh cây, mà nửa phần còn lại hướng ra ngoài, hình như nghĩ muốn mau chóng chui từ dưới đất mà mọc lên!

Bạn đang đọc truyện *Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Con cạp nghe lời

Ads Y Na che mình cái mũi, sau đó vỗ vỗ mặt, lúc xác định mình không có bởi vì loại kích thích quá độ này mà chảy máu mũi, thì Từ Hồ đang cầm một miếng thịt đặt ở trước mặt nàng nói: “Ăn!”

Y Na muốn rửa mặt trước, vì thế nàng bắt đầu lấy chậu đá rửa mặt.

Rất nhanh, cái kia chậu rửa mặt được mang lại. Y Na rửa xong, quần áo da thú cũng được đưa tới.

Nàng yên lặng mặc vào, tổng cảm cảm thấy mình giống kẻ há mồm chờ cơm tới miệng, nhưng mà nàng à đưa lưng về phía Từ Hồ mặc áo vào, quay đầu lại đã thấy Từ Hồ đang cúi đầu đùa nghịch cái gì ở giữa hai chân mình.

Hắn không nhìn không được cho nên tự an ủi mình đi! Nhưng nhìn kỹ, thấy hắn thì ra là cảm thấy quần lót kia không thoải mái, kéo kéo nó ra phía ngoài.

Đương nhiên không thoải mái, lớn như vậy lại giấu trong quần lót nhỏ như vậy. Nhưng, sao hắn lại đột nhiên nghĩ tự ngược mình như thế?

Mặc Từ Hồ đem thịt đưa cho nàng, sau đó lắc lắc, ý tứ là bảo nàng ăn.

Y Na chạy lâu như vậy lại ngủ hồi lâu quả thật đói bụng, nàng há mồm ăn vào. Cảm thấy hôm nay thịt thực mềm, đại khái là thịt thú con. Ăn mấy miếng đột nhiên thấy Từ Hồ còn kéo kéo cái quần, không khỏi nhớ tới một sự kiện.

Hắn vừa mới mần mê nơi đó, hình như không rửa tay đã cầm thịt đưa cho nàng, nghĩ đến đây miệng co rút, cố như thế nào cũng ăn không vô nữa.

“Ăn.” Từ Hồ thấy nàng không ăn liền thúc giục.

“Dao đã đánh mất, xé không nổi.” Y Na nhìn miếng thịt so đo, Từ Hồ lập tức hiểu được. Hắn đoạt lấy khối thịt trong tay Y Na, đảm nhận nhiệm vụ xé thịt!

Y Na vội vàng nói: “Không cần lấy tay……”

Từ Hồ ngẩn ra, nhìn nhìn hai tay mình sau đó nhìn nhìn Y Na, tuy rằng khó hiểu nhưng hắn đột nhiên biến thành con cạp dùng miệng xé thịt.

Nước mắt Y Na liền rơi ào ào, dùng miệng không bằng lấy tay đi? Đang rối rắm, đã thấy trên mông con cạp này vẫn còn cái quần lót! Chỉ cần hắn hơi dùng sức, khối da thú kia liền bay, nhưng hắn chính là không nhúc nhích, chuyên tâm cắn thịt đặt ở trước mặt nàng.

Y Na thấy buồn cười, nàng cắn răng chọn một khối thịt xem như sạch sẽ đặt vào miệng. Nhưng lúc này con cạp ra một động tác, hắn ngồi dưới đất nâng chân sau lên một cái, sau đó dùng miệng cắn cắn khối da thú kia, có thể thấy được cho dù biến thành cạp, nơi đó vẫn đang ở uy khuất hắn.

Động tác này thật sự rất buồn cười, hơn nữa hắn phát ra tiếng kêu cực không thoải mái, Y Na cắn cắn thịt rốt cục không nhìn nổi mà phun ra.

Khanh khách cười một trận, con cạp lại không hiểu nghiêng đầu nhìn nàng, nhưng chân sau vẫn duy trì trạng thái ban nãy.

Thật sự là rất giống một con mèo to!

Y Na cười đủ mới nói: “Ngươi không thích có thể không mặc nó.” Nói xong chỉ chỉ cái quần lót!

Từ Hồ biến thành người nói: “Ta mặc, nàng sẽ cao hứng?”

Y Na lắc đầu nói: “Ngươi không thoải mái ta sẽ không cao hứng.”

“Nhưng nàng mới vừa cao hứng.”

“Ta bởi vì…… Ách……” Nàng không biết nói tiếp như thế nào, đành nói: “Tóm lại ngươi không cần mặc, như vậy ta sẽ càng cao hứng.”

Từ Hồ nghe hiểu, liền kéo xuống.

Nhưng mà, trói buộc được cởi bỏ, thứ cực đại kia lại hoàn toàn chính chính nhảy ra.

“Khụ, ngươi có thể mặc da thú vào!” Y Na ngẩng đầu không nhìn.

Ngay cả khi nàng đã xem qua rất nhiều lần, nhưng vẫn không khỏi có chút thẹn thùng.

Từ Hồ chọn một khối da thú khoác lên, nhưng chỉ khoác ở hạ thân, nửa người trên để trần.

Y Na nghĩ đại khái bây giờ thời tiết đã bắt đầu ấm áp lên, cho nên hắn không cần mặc.

Bây giờ, Y Na không nghĩ chạy thoát. Bởi vì dù sao nàng trốn không thoát, phía dưới so với trên đây còn nguy hiểm hơn. Tạm thời cứ sống như vậy đi,

bây giờ Từ Hồ có lẽ sẽ không làm gì nằng.

Chính như nàng suy nghĩ, thời tiết thật ấm lên chỉ trong một đêm, tuyết tan toàn bộ, gió cũng nổi lên. Mà trong gió, mang theo hơi ẩm cuộn cuộn.

Từ Hồ bắt đầu rụng lông, trong động thường xuyên đầy lông, bay loạn trong không trung.

Y Na mỗi ngày đều quét động vô cùng sạch sẽ, sau đó đem da thú phơi nắng, giặt da thú, cảm thấy ngày qua ngày cũng không tồi.

Từ sau khi Từ Hồ đem nàng trở về, hắn càng thêm nghe lời, nàng phơi da thú hắn liền ghé đầu vào thân nàng giống như con cún nhỏ, ha ha. Tuy nói bây giờ trời không nóng, nhưng hình như với hắn mà nói, nhiệt độ không khí này đã muốn không thấp.

Y Na quay đầu lại, gặp Từ Hồ nằm úp sấp rất đáng yêu, liền nói: “Bắt tay.”

Từ Hồ đối với những lời này đã nghe thật nhiều lần, mỗi lần nàng giải thích xong, sẽ ôn nhu vuốt ve hắn. Hắn đưa móng vuốt qua, ép bàn tay nhỏ bé xuống phía dưới.

“Rất ngoan nha!” Y Na xoa xoa đầu Từ Hồ, đại sủng vật mèo lớn này thật sự rất nghe lời. Vì thế lại nói: “Ngồi.”

Từ Hồ liền ngồi dậy, còn vron đầu cọ cọ ở trên đùi nàng.

Y Na lại xoa xoa đầu em cọp, phát hiện mình quả nhiên lácó được một sủng vật rất tuyệt.

“Đúng rồi, Từ Hồ, ta muốn đi tắm rửa, đã ba ngày không tắm rồi.” Thời tiết bây giờ không quá nóng, cho nên cũng không cần đi tắm mỗi ngày.

Từ Hồ gầm nhẹ một tiếng, đi vài vòng trên mặt đất rồi tới bên chân nàng.

Cho dù hắn nằm úp sấp cũng cao đến thất lưng Y Na, nàng nhắc chân cười ở trên người hắn, nói: “Thuận tiện mang khăn mặt theo.” Từ Hồ nghe lời trở lại cửa động, ở bên trong lôi ra da thú rất mỏng. Da thú này vô cùng đặc biệt, làm như da rắn, nhưng vô cùng thấm nước.

Y Na liền xem nó như khăn mặt, hơn nữa dùng tốt vô cùng.

Mỗi lần tiến rừng rậm Từ Hồ sẽ gầm nhẹ vài tiếng, điều này làm cho tất cả động vật tai hại chung quanh chạy trốn. Sau đó hai người liền có thể im lặng tắm ở trong suối nước nóng!

Không biết vì cái gì, Y Na cảm thấy nước nóng này dường như rất tốt. Trước kia có thể tới thất lưng, bây giờ đã thấp tới bụng dưới rồi.

Nàng cũng không có để ý tiếp, liền cõi da thú đi vào.

Da mặt được rèn luyện, bây giờ nàng đã hoàn toàn không ngại mà trần truồng lỏa thể ở trước mặt Từ Hồ. Mà Từ Hồ đương nhiên lại càng không để ý, đã sớm ‘âm’ một tiếng nhảy vào nước.

Hắn biết Y Na thích nghịch nước, cho nên từ sau một lần nàng đập nước mà nở nụ cười, hắn liền nghĩ biện pháp đập ra bọt nước cùng nàng chơi đùa.

Y Na lập tức ướt cả đầu tóc, nàng cười nói: “Dừng lại dừng lại, sắp ngập rồi.”

Từ Hồ rống lên một tiếng biến thành hình người, sau đó liền đè đầu Y Na lại, bắt đầu thay nàng liếm tóc.

Bị hắn mát xa thoải mái, Y Na có chút buồn ngủ, đang hưởng thụ đột nhiên cảm thấy phía dưới mình nóng lên, hình như có cái gì chảy xuống.

Nàng hoảng sợ nhìn, chỉ thấy từ dưới mặt nước nổi lên vết đỏ. Chẳng lẽ là cái kia đến? Lúc này Y Na mới phát hiện mình từ khi đi vào thế giới này, cái kia vẫn không có tới, tại sao bây giờ lại đột nhiên đến? Đang kinh nghi không biết làm sao, thấy Từ Hồ cúi đầu tình tế ngửi, sau đó là lưỡi liếm mặt nước.

“Đừng, bần. ....” Không còn kịp rồi, hắn đã muốn liếm tới rồi.

Vốn tưởng rằng nhất định hắn sẽ nhổ ra hoặc là nhú mày, đây là biểu tình duy nhất giống con người của Từ Hồ mà nàng nhìn thấy. Nhưng Từ Hồ lại kích động lên, hắn đột nhiên nhảy ra khỏi mặt nước, nhảy loạn ở chung quanh, điên cuồng gào lên, sau đó hình như vô cùng bất an cảnh giới đứng lên.

Đây là làm sao vậy, chẳng lẽ mùi máu tươi sẽ đưa tới quái vật đáng sợ gì?

Y Na sợ hãi, nàng cũng nhìn chung quanh, sau đó cũng không tắm nữa, bước ra khỏi mặt nước mặc quần áo vào.

Nhưng Từ Hồ lại đột nhiên phóng lại đây, hắn cúi đầu ngửi loạn ở trên người nàng, sau đó đột nhiên lại ngửi xuống phía dưới.

Y Na còn chưa phản ứng lại, hai chân liền bị Từ Hồ bế đứng lên, đồng thời hắn biến thành hình cọp đặt nàng trên tảng đá bắt đầu liếm nơi chảy máu của nàng.

Chương 23: Con cạp khẩn trương

Đã thú có thói quen liếm miệng vết thương, cho nên Y Na nghĩ Từ Hồ cho là nàng bị thương cho nên mới liếm ‘miệng vết thương’ cho nàng đi!

Nhưng mà trong chốc lát nàng liền phát hiện không đúng, bởi vì Từ Hồ vừa liếm vừa kêu như mèo. Hắn khẩn trương chú ý bốn phía, hình như sợ có cái gì đó lại đây.

Sau một lúc lâu, cũng không thấy có thứ gì chạy tới, nhưng Y Na cảm thấy nàng có thể không cần băng vệ sinh, bởi vì nơi đó hình như đã không đổ máu, đương nhiên là bởi vì ngày đầu tiên cho nên ra ít.

Từ Hồ thấy không có máu mới dừng lại, hắn lại biến thành người ôm Y Na vào trong ngực, đồng thời thu thập quần áo nàng rồi chạy về động.

Bởi vì hắn vẫn ở trạng thái khẩn trương cao độ, cho nên Y Na cũng bị cuốn hút vào loại cảm xúc này, không dám nói chuyện. Thẳng đến lúc về tới động nàng mới nhẹ nhàng thở ra!

Nhưng nàng phát hiện Từ Hồ không có thả lỏng, hắn bắt đầu đi tiểu ở cửa động, thậm chí còn không ngưng hương bốn phía mà điên cuồng hét lên.

Y Na cảm thấy không đúng, cảm giác hắn hình như đang cảnh giới, hình như sợ có người xông tới.

Nhưng mà, bây giờ nàng vô tâm tư quản hắn, thân thể mình mới quan trọng, không thể cứ để mặc cho máu chảy xuống. Nhưng mà, nàng mới vừa chảy ra chút máu đã thấy Từ Hồ hình như ngửi được mùi, vội vàng chạy trở về. Cũng bất kể nàng đang ở cái tư thế gì liền nằm úp sấp xuống liếm.

Y Na tuy thực thoải mái, nhưng mà cũng quá làm cho người ta xấu hổ đi. Nàng từ chối vài cái không được, bèn nói: “Người buông ra để ta chuẩn bị cho tốt……”

Từ Hồ không nhúc nhích, khò khè liếm, về mặt là—— hưởng thụ như vậy.

Y Na buông tha, ngã vào trên da thú, hai tay cầm lấy quần áo da thú mặc trên thân mà chịu đựng.

Hỏi vì sao chịu đựng?

Từ Hồ liếm nơi mẫn cảm nhất của phụ nữ, tuy còn chảy máu, nhưng nên thoải mái thì thoải mái, nên có cảm giác thì có cảm giác! Nàng cắn răng, chỉ biết than trời.

Qua một thời gian dài như nửa thế kỷ, Từ Hồ rốt cục dừng lại, sau đó buông hai chân nàng lại chạy ra bên ngoài tru lên!

Y Na lại nằm không thể động, nước mắt chảy vào tim, nàng đây là gây tội gì vậy! Nhẹ nhàng đứng dậy, muốn mặc quần lót vào, nhưng liền phát hiện mình gặp bị kịch, bởi vì nơi đó hình như lại chảy máu!

Nàng dùng sức dấm da thú, cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì nàng sẽ cầm giữ không được ‘miệng vết thương’, nàng là người không phải là tảng đá, sẽ có cảm giác, có cảm giác, có cảm giác đó!

Từ Hồ kêu một trận, sau đó lại chạy trở về, cũng không hỏi ý kiến Y Na, tiếp tục liếm!

Toàn thân Y Na đã muốn vô lực, tùy ý hắn đi!

Kết quả, suốt đêm, cho dù nàng ngủ hay thức, hạ thân luôn sạch sẽ.

Chờ buổi sáng ngày hôm sau tỉnh lại, nàng phát hiện mình vẫn duy trì tư thế mở hai chân ra, mà Từ Hồ ngủ ở bên cạnh nàng, trên cửa động bày đồng lửa nướng thịt!

Y Na khép hai chân lại, cười khổ nói: “Trời ạ, cảm giác này thật không ai có thể chịu được.”

Từ Hồ thấy nàng tỉnh lại liền mở hai mắt, trước tiên ngửi ngửi ở phía dưới nàng, xác định không có máu mới đi loay hoay với đồng thịt nướng.

Nhưng mà cho dù đang ăn thịt, hắn vẫn không ngừng ngửi trong không trung! Ném thịt xong, lại lập tức đi ra bên ngoài rống.

Khẩn trương ba ngày như vậy, thẳng đến phía dưới Y Na hoàn toàn sạch sẽ, hắn cũng rống lên. Nhưng mà, lại càng kề cận Y Na, đựng chút là cạp đến cạp đi trên người nàng.

Mà Y Na cũng phát hiện, hẳn không biết là bị kích thích cái gì, hai cái quả đào thêm một nhánh cây kia lớn lên, cây có thể liên tục duy trì thân hình cao ngất một ngày. Nàng cảm thấy sợ hãi, sau đó nghĩ, nếu hẳn thực muốn làm, đại khái có thể làm suốt một ngày đi!

Lông trên người Từ Hồ bây giờ cơ hồ tất cả đều là màu hồng phấn, hẳn cơ bản là không đi ra, cho dù đi ra ngoài săn thú cũng săn một ít động vật ở gần mà thôi. Thậm chí, hẳn còn hái hoa trở về, đặt hoa vào trong bồn tắm của Y Na.

Y Na cảm thấy hẳn đã mất đi uy nghiêm của Hồ Vương, thật giống con mèo to cầu xin nàng vuốt ve yêu thương.

Hôm nay Y Na mới vừa tắm xong, đang dùng khăn mặt da rắn lau lưng, vừa lúc Từ Hồ đi tới giúp nàng lau, sau đó lại là một phen làm lễ rửa tội bằng đầu lưỡi.

Từ thói quen thành tự nhiên, Y Na để hẳn liếm tới liếm lui ở trên người.

Hôm nay Từ Hồ ôm Y Na từ phía sau, sau đó tình té liếm lưng nàng, nhưng mà thứ gì đó phía dưới của hẳn cũng không an phận, thẳng tiến vào giữa hai chân Y Na. Nàng căng thẳng không tự chủ được kẹp chặt chân, nhưng vừa kẹp, Từ Hồ lại thoải mái gầm nhẹ một tiếng, sau đó chậm rãi vận động ma sát ở giữa hai chân nàng!

Y Na đã muốn 囧囧, hẳn thực muốn như vậy sao?

Nhưng mà làm việc ấy giữa hai đùi tốt hơn bị cưỡng bạo, kệ hẳn đi!

Nàng cũng không phản kháng, tùy ý hẳn càng lúc mà ma sát nhanh. Nhưng thứ đó thế lại dần di chuyển lên, từ giữa đùi đã nâng lên hết mức, hơn nữa kịch liệt ma sát nơi đó của nàng.

Không thể được, nơi đó là có cảm giác! Nàng muốn ngăn cản, nhưng đối phương đang kích động, lại ôm thân thể nàng không cho nàng xoay người lại. Đồng thời, một cái chân cũng ngăn chặn chân nàng, căn bản làm cho Y Na là không thể nhúc nhích.

“Ừm. ....” Ma sát một hồi lâu Y Na thật sự nhịn không được phát ra một tiếng hừ nhẹ, thanh âm ngọt ngào này dọa nàng nhảy dựng!

Lỗi tai thú nhân lại thính, Từ Hồ nghe đến liền kêu liên tục, cả thân thể lắc mạnh ở phía sau va chạm thân thể Y Na, sau đó dừng lại bất động.

Y Na cảm thấy giữa chân ấm áp một mảnh, mà nàng cũng vừa xuất nữa. .... Mới nhẹ nhàng thờ ra, liền cảm thấy chân bị người ta nâng lên, tiếp theo một đầu lưỡi tiến đến gần.

Nàng không nghĩ tới còn có loại này, lắc mông nghĩ muốn cự tuyệt, nhưng rồi lại muốn cho đầu lưỡi Từ Hồ đụng vào mình. Hẳn liếm vài cái, nàng cảm thấy suy nghĩ của mình lập tức bay rất xa, tiếp theo thân mình co rút một trận.

Thật dễ chịu. Y Na nằm vô lực, nước mắt ràn rụa. Thể nghiệm đến cảm giác thoải mái này, nàng cảm thấy ngay cả tâm mình đều hòa tan!

Đột nhiên, Từ Hồ đi lấy thìa múc nước cho nàng uống, sau đó lại đi nướng thịt.

Không đúng, làm sao hẳn biết mình khát nước, chẳng lẽ Từ Hồ biết mình vừa mới hưng phấn. Nàng cúi đầu xuống khuỷu tay, thực không còn mặt mũi gặp hồ!

Thân thể mệt mỏi, Y Na ăn một ít thịt nướng liền tiếp tục đi ngủ.

Từ Hồ lại không có đi ra ngoài, vẫn ở bên người nàng nhìn nàng ngủ.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Y Na tỉnh lại, chợt nghe đến bên ngoài động có dã thú tiếng gầm không ngừng.

Nàng quay đầu lại không thấy Từ Hồ biết nhất định là đã có chuyện xảy ra, vội vàng đứng lên, đương nhiên không quên mặc quần áo da thú vào mới đến phía trước cửa động.

Bây giờ là buổi tối, dưới ánh trăng nàng thấy vô số cặp mắt màu xanh biếc nhìn hướng bên này. Mà Từ Hồ đã bị vây quanh ở giữa, đánh nhau với đám động vật ấy.

Y Na biết chúng nó là động vật mà không phải thú nhân, bởi vì trước kia trong số mấy con mồi mà Từ Hồ săn về có mấy con giống chúng nó.

Chúng nó nếu đứng thẳng, còn cao hơn Từ Hồ một cái đầu, hình thể thật lớn. Toàn thân đầy lông đen như gấu, đầu lại giống chó sói. Thật là dọa người.

Càng làm cho người ta sợ hãi là, mục tiêu của chúng nó hình như không phải Từ Hồ, nhìn chăm chăm vào cửa động muốn vọt đến. Chẳng lẽ là mình hấp dẫn chúng nó, nhưng mấy ngày nay nàng bị Từ Hồ canh giữ bên người, ngay cả cửa động cũng không bước ra.

Canh giữ? Đột nhiên nhớ đến Từ Hồ khản trương, chẳng lẽ là bởi vì nguyệt sự của mình mà lôi kéo mấy con này tới? Chúng nó ngủ được mùi máu, nghĩ nơi này có con mồi cho nên mới đến?

Nhưng nghĩ lại, mình cùng Từ Hồ mỗi ngày đều ăn thịt, có mùi máu loãng tích đầy, sao chúng nó không ngủ được.

Như vậy.....

Y Na rung mình bắt đầu cầm chặt con dao mấy hôm trước Từ Hồ mới mài đưa cho nàng, cẩn thận nhìn ngoài động, chỉ cần chúng nó dám vào liền động thủ.

Đây không phải vui đùa, đây là sống còn!

Bạn đang đọc truyện *Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Qui tắc của tộc sói

Ads Từ Hồ tuy rằng lợi hại, nhưng đối phương to hơn hẳn cũng không nói đi, số lượng cũng nhiều hơn hẳn gấp mấy lần a! Vạn nhất có chuyện gì, chỉ có thể dựa vào mình bảo vệ mình. Nghĩ đến đây Y Na kéo cây gậy gỗ ở bên cạnh đồng lửa qua, trong lòng nghĩ, chỉ cần chúng nó lại đây, trước đó sau đó, tuyệt đối không cần khách khí.

Nàng ở bên này chuẩn bị kỹ, nhưng không nghĩ tới Từ Hồ cường hãn như vậy, động vật giống như sói này tuy nhiều nhưng không có một con nào có thể chạy lại đây.

Xem ra, vua trăm thú này thật không phải chỉ có cái danh, cho dù ở thế giới nào, cộp đều rất mạnh. Nàng thoáng nhẹ thở ra, nhìn thấy dáng Từ Hồ đánh nhau mà có chút ngẩn người.

Đúng lúc này, một con thú hình sói đột nhiên nhảy tới, hé mồm ngoạm lấy Y Na đang lúc thất thần.

Y Na cảm thấy một cỗ mùi tanh nồng bay vào mũi, thiếu chút nữa ngất đi, hoảng sợ kêu to, con sói muốn đột nhiên muốn chạy vào rừng, mà mấy con khác tự động vọt tới che ở trước mặt Từ Hồ.

Y Na nhìn thấy Từ Hồ bởi vì chỉ lo vọt tới cứu nàng mà bụng lỏng phòng thủ. Kết quả thân thể ở nháy mắt bị cào rất nhiều vết, máu tươi đầm đìa, nhưng hắn vẫn đang rống về phía Y Na, không hề có ý muốn lui.

Nàng có chút cảm động, dù sao bọn họ cũng không có quan hệ gì, mà hắn lại phải liều mạng cứu mình. Có lẽ hắn xuất phát từ ý muốn độc chiếm, nhưng đồng thời cũng là tránh cho nàng bị thương. Y Na cũng không phải không nhìn ta, đối với Từ Hồ, nàng từ trước đến nay luôn tin tưởng hắn nhất định là một nam nhân dám vì mình mà chết.

Trên thế giới có thể có mấy người dám vì người mình yêu mà cam nguyện đi tìm chết, cho nên nói Y Na không cảm động là giả. Nàng bị con sói cấp đi thật xa, mắt đã nhìn không tới Từ Hồ.

Mà tiếng gầm của hắn vẫn quanh quẩn bên tai, không thể, không thể chỉ trông cậy vào hắn!

Y Na nghĩ một chút, phát hiện trong tay còn nắm con dao.

Nàng thấy con soi căn bản không để nàng vào trong mắt, nhìn đường, Y Na không chút nghĩ ngợi liền giơ tay đâm phập dao xuống mắt sói.

Bởi vì khoảng cách gần, lại không có đem toàn bộ tinh thần đặt trên người ở nàng, con sói lập tức trúng chiêu rên rỉ một tiếng.

Y Na mượn cơ hội lui thân, đá mạnh vào bụng nó một cước, sau đó thoải mái rơi xuống đất.

Nàng biết không thể nương tay, nếu nương tay, gặp nguy hiểm đều là mình. Sau khi rơi xuống đất, nàng thừa con sói còn đang tru lên, liền không chút nghĩ ngợi dùng đao đâm thẳng phía sau lưng nó.

Nhưng không nghĩ tới da con sói quá rắn chắc, con dao đâm vào một nửa liền không thể đâm sâu hơn. Y Na không có biện pháp, quyết định rút dao về, lui ra phía sau ba bước.

Con sói đột nhiên chạy trốn về phía trước vài bước, sau đó đột nhiên quay đầu lại, hai chân chộp tới phía Y Na.

Nàng biết dựa vào tốc độ của nó, nếu bây giờ lui về phía sau đã không kịp rồi, như vậy liền tiến về phía trước đi!

Mắt trái của con sói đã mù, cho nên Y Na đâm dao về phía bụng trái của nó. Nhưng không nghĩ chạy quá đà, lại hướng thẳng đến chỗ cái đuôi con sói.

Mà con sói lại đè hạ thân xuống, áp Y Na ở phía dưới, Y Na [?] một chút, nàng đối với hoa cúc của con sói bại lộ ở trước mắt mình do dự một chút, bạo hay là không bạo? Đầu óc tuy rằng nghĩ như vậy, tay đã hành động.

Một cổ máu tươi bay ra, đồng thời cái đuôi to của con sói đập vào, Y Na liền bay ra văng vào thân cây, nửa ngày không có biện pháp hô hấp.

Con sói cũng bị trọng thương, lắc lắc đi vài bước, sau cùng ngã xuống đất không dậy nổi, co giật vài cái liền chết đi.

Y Na cảm thấy toàn thân đau đến sắp nứt, không thể động một chút. Vốn tưởng rằng mình cứ như vậy đã xong, xuyên qua không gặp được thứ gì dễ nhìn, lại gặp trúng mấy quái vật có lông.

Nhưng mà, nếu thực sẽ chết, nàng muốn nhìn Từ Hồ một lần cuối cùng, hẳn sẽ đến chứ?

Ánh mắt có chút mơ hồ, nàng không xác định mình nhìn thấy có phải Từ Hồ hay không. Nhưng mà một tiếng gầm nhẹ truyền đến, tiếp theo một cái ôm quen thuộc đem nàng ôm vào trong ngực, Y Na an tâm.

Nàng lấy tay nắm lấy lông trước ngực Từ Hồ nói: “Từ Hồ, xách luôn con sói này về, nó là con mồi ta săn được.”

Hình như nghe được trả lời, cũng không biết hẳn là đồng ý hay phản đối, dù sao nàng ngất xỉu đi, cái gì cũng không biết!

Cũng không biết qua bao lâu nàng mới tỉnh lại, cảm giác thứ nhất là rất thoải mái. Suy nghĩ một chút, nàng càng lúc càng cảm thấy không thoải mái.

Chậm rãi mở mắt ra, lúc này mới phát giác mình bị hai phiến lá cây thật lớn bao vây lấy, chỉ thò đầu ra.

Nàng lắc thân mình, cảm thấy mình biến thành con sâu to!

Từ Hồ ở bên ngoài động chạy vội trở về, nhìn thấy nàng tỉnh vô cùng cao hứng, phóng lại liếm loạn.

Y Na cố gắng nói: “Có thể buông ta ra không, thật là khó chịu.” Nói xong lại lắc, tại sao càng nhìn càng thấy mình giống con sâu xanh vậy?

Từ Hồ thấy nàng không có việc gì liền tháo lá cây ra, lúc này Y Na mới phát giác bên trong lá cây, mình là trần trụi không có mặc một mảnh quần áo. Nàng vội vàng ôm lấy ngực, suy nghĩ một chút lại giác không đúng. Bởi vì thú tộc dường như chỉ hứng thú với phía dưới, vì thế lại ôm hạ thân!

Từ Hồ thấy nàng che chắn, liền ôm nàng vào trong ngực nói: “Lạnh?”

Y Na 囧, thú nhân không có từ ‘thẹn thùng’ sao, lại cho rằng nàng làm như vậy là vì lạnh. Thờ dài, dù sao không tùy ý hắn đi!

Nhưng mà Từ Hồ lấy quần áo da thú của nàng lại, tự tay mặc cho nàng.

Y Na cười xấu hổ, nói: “Ta tự mặc.” Cũng không phải em bé, còn muốn hắn mặc quần áo cho mình sao?

Từ Hồ không đồng ý nói: “Nàng bị thương, ta mặc.”

Lúc này Y Na mới nhớ tới mình hình như bị con sói đánh bay vào thân cây, nàng động thân giật giật xương cốt, trừ bỏ sau lưng có hơi đau, hình như không có gì không đúng. Nghĩ nghĩ, nhất định là bởi vì đột nhiên bị va chạm mạnh mới té xỉu, kỳ thật căn bản không tổn thương cái gì.

Nàng cười nói: “Ta hoàn toàn không có việc gì, ngươi không cần lo lắng.” Nói xong phối hợp với Từ Hồ mặc quần áo da thú vào, sau đó đứng lên lắc lắc thân thể.

Từ Hồ thấy nàng quả nhiên không có việc gì mới thả lỏng tâm tình, sau đó đột nhiên nghĩ đến thịt nướng, vội vàng mang tới đưa cho Y Na nói: “Ăn, thịt tộc sói.”

“Thịt tộc sói?”

Y Na cũng có chút đói bụng, cũng không khách khí liền ăn mấy miếng.

Từ Hồ hiếm khi vừa ăn vừa mở miệng nói: “Phối ngẫu của ta, là người đầu tiên có thể giết chết người tộc sói.”

Y Na há hốc một chút nói: “Thịt này, chẳng lẽ con thú hình sói đó?”

Từ Hồ nói: “Bọn họ không phải thú, là tộc sói.”

“Được rồi, tộc sói.” Y Na sẽ không ngốc đến nỗi đi tranh luận về vấn đề mình không rõ ràng lắm với Từ Hồ, nàng hỏi mấy tin tức cần thiết: “Chúng nó tới làm cái gì, cướp ta sao?”

Từ Hồ gần đây vẫn thực nhu thuận trả lời vấn đề của Y Na, cho dù hắn không hiểu cũng sẽ cố gắng trả lời. Nhưng mà câu này hắn lại bối rối: “Ngày mặt trời đến chính giữa là kì động dục của tộc sói, chúng nó sẽ bắt giống cái đang ở kì động dục.”

Chương 25: Tưởng tượng ra vòng lửa

Ads Y Na vừa nghe liền hết chỗ nói rồi, tộc sói không có giống cái, ý là sao? Chúng nó bắt người đến giao phối sao?

“Đây là lý do chúng nó muốn bắt ta sao?” Y Na buồn bực, nếu về sau chúng nó mỗi ngày đều đến bừa bãi, làm sao bây giờ? Lại nói, có người xuyên qua có gặp bị kịch như nàng sao?

Từ Hồ gật đầu, hình như nhìn ra nàng lo lắng. Nhưng mà hắn sẽ không an ủi người ta, chỉ kêu nhỏ một tiếng liếm liếm ở trên đầu Y Na. Đột nhiên đã thấy nàng đứng lên, nói: “Không bằng, chúng ta làm sân đi, vậy hang động lại, như vậy chúng nó vào không được.”

Từ Hồ khó hiểu!

Y Na nói: “Chính là dùng thứ gì đó rào sơn động lại, làm cho lũ sói không thể tiến vào. Sau đó làm cái cửa, chúng ta có thể đi ra ngoài.”

Từ Hồ hơi bối rối, nhưng mà lại nói: “Chúng nó lại đến ta sẽ cản nát chúng nó, nàng sẽ không có việc gì.”

Thật ra Y Na tin tưởng hắn có thể liều mạng bảo vệ mình, nhưng nếu bị thương làm sao bây giờ? Ở hoàn cảnh này phải tránh bị thương mới tốt.

Nàng nhìn cây cối, thiệt nhiều vật liệu a! Nhưng, này sói có thể trèo cây hay không?

“Sói có thể trèo cây hay không, chính là lên cây ấy?” Y Na sợ Từ Hồ không rõ, vung tay vung chân làm tư thế trèo cây.

Từ Hồ nhìn thấy tư thế nàng nhăn nhó cái mũi, thoát nhìn hình như có chút hưng phấn. Sau đó mới nghĩ đến vấn đề phải trả lời: “Sẽ không.”

Y Na vừa nghe liền cao hứng, nhưng nghĩ nghĩ lại trầm xuống, nói: “Cho dù sẽ không, nhưng làm sao có thể chặt mấy cái cây to như vậy!” Còn to lon thất lung của nàng.

Từ Hồ nói: “Chặt cây?”

Y Na gật đầu nói: “Đúng vậy, sau đó đào hố trên mặt đất, cắm cây xuống thành một hàng. Như vậy sẽ thành một cái hàng rào, chúng nó liền vào không được.” Con người là làm như thế này, nhưng là nhìn đến thời kì này hình như chưa ý thức về kiến trúc.

Từ Hồ nhìn nàng vẽ vẽ trên mặt đất, cái mũi lại giật giật, nhưng mà trong lòng cũng hiểu được ý tứ, gầm nhẹ một tiếng, nói: “Mặt trời dâng lên, liền làm hàng rào.”

Y Na không nghĩ tới năng lực lý giải của hắn mạnh như vậy, vì thế cao hứng ôm hắn nói: “Người quá lợi hại, làm hàng rào xong chúng ta liền an toàn, mỗi đêm người cũng không cần chạy đi gác đêm.”

Từ Hồ nói: “Chỉ cần bây giờ.....” Hắn ngửi ngửi ở trong không trung, nói: “Mặt trời đi ra xong mùi sẽ không có.”

Hắn ngửi thấy gì? Y Na không tự giác rụt lui hai chân, sau đó nghĩ mấy ngày nay mặt hắn đã muốn đỏ bừng. Nàng ho nhẹ một tiếng, lập tức tìm cái đề tài làm cho mình không còn quần bách, nói: “Sói này sinh con như thế nào?”

Từ Hồ đi ra ngoài nhóm lửa, thậm chí dụng nướng cụ thịt trong động cũng đem ra. nhưng mà lại không tắt lửa trong động. Y Na cho rằng đại khái là thời tiết dần dần nóng lên, chỗ nướng thịt hắn thay đổi. nhưng mà bởi vì thời tiết vẫn lạnh, cho nên sẽ không tắt lửa trong động.

Từ Hồ vừa vội vừa trả lời: “Chúng nó sẽ mạnh mẽ cùng nữ thú nhân giao phối trong rừng rậm, làm cho các nàng sinh con, lại mang trở về bầy sói.”

Y Na nghĩ đến một vấn đề rất không thuần khiết, tò mò đặt câu hỏi: “Chúng nó rõ ràng là cùng nhau, như vậy là một con sói giao phối, hay là.....”

Từ Hồ cũng không có cảm thấy thẹn thùng, nói: “Chúng nó sẽ giam giống cái trong hang sói vài ngày, sau đó không ngừng giao phối với nàng, đến khi qua thời kì.”

Y Na rung mình, may mắn mình không bị cướp đi, nếu không dựa vào đặc tính NP của bầy sói, nàng nhất định xong rồi!

Nhưng mà, hình như hôm nay Từ Hồ nói rất nhiều nói với nàng. Tuy nàng vẫn dựa theo ngôn ngữ nơi này nói chuyện, nhưng hắn có thể trả lời, trước kia hắn chỉ là gầm nhẹ, không nói nhiều.

“Cám ơn!” Y Na lại cảm ơn Từ Hồ, lần này nàng thật là nghĩ mà sợ.

“Ngủ!” Từ Hồ đột nhiên ôm lấy nàng đi vào trong động.

Y Na nhìn bầu trời sao, rõ ràng nàng cảm thấy hôm nay tiến triển không tồi, chẳng lẽ này hết thảy là ảo giác sao? Đào mắt, con cạp này lại khôi phục bản tính, không hỏi xem nàng có nguyện ý hay không liền kéo vào trong động ngủ.

Thế nhưng nàng ngủ rất sâu.

Buổi sáng, nàng là bị một trận âm thanh làm tỉnh. Không biết Từ Hồ ở bên ngoài làm cái gì, nàng rửa mặt, sau đó lại dùng cỏ chà răng. Sau đó nàng phát hiện trước cửa động đã có ba bốn gốc cây thô to, nhưng còn nhánh cây, cho nên chiếm diện tích rất lớn.

Y Na lấp bấp kính hải, hấn chặt cây như thế nào? Xuyên qua nhánh cây, nàng nhìn thấy Từ Hồ dùng móng vuốt cửa cây.

Móng vuốt hấn thực lợi hại, sức cũng mạnh, cửa cửa, đẩy đẩy, cây ngã cái rầm!

Tiếp theo hấn xách thân cây như xách con chó con mang trở về!

Y Na co rút từng trận!

Thượng đế à, Phật tổ à, các vị xem đi!

Đang nghĩ ngợi, thấy Từ Hồ hướng nàng rống lên, sau đó tay cầm thân cây nâng lên lắc lắc.

Y Na biết hấn đây là chào hỏi nàng, nhưng phương thức này quả nhiên là không bình thường, làm cho nàng muốn phát cuồng.

Còn may, gần đây khả năng tự chủ của nàng càng ngày càng mạnh. Vì thế rút ra con dao nhỏ bắt đầu chặt nhá cây, chỉnh thân cây cho sạch.

Đối với một người hiện đại mà nói, không chỉ hữu dụng mà còn phải có mỹ quan a!

Còn may con dao cực kỳ sắc bén, chặt cây giống như thái thịt. Nàng thậm chí bắt đầu suy nghĩ, có cần làm ra nhiều loại dao cho tiện sử dụng không.

Vừa nghĩ xong, nàng liền vô lực ngồi xồm xuống than thở!

“Ta điên rồi, vì sao lại tích cực như vậy. Trời ạ! Hấn đây là giam cầm, giam cầm bất hợp pháp, vì sao ta còn muốn sống cùng hấn, nghĩ muốn làm cái này nghĩ muốn làm cái kia!” Sau đó ở trong lòng nhớ kỹ “Ta phải về nhà, ta phải về nhà. ....” nhưng trên tay vẫn gọt vỏ cây!

Cứ như vậy, Từ Hồ chặt được mười thân cây, mặt vẫn không đỏ không thở hổn hển.

Mà Y Na tước sạch hai thân cây, nhìn lại hai tay đều sưng phồng bọt nước. Từ Hồ đại khái là đau lòng, đem nàng đặt tại bên cạnh đồng lửa nướng thịt, chỉ chỉ thịt, chỉ chỉ nàng: “Nhìn!” Sau đó tự mình chạy tới xả nhánh cây cùng vỏ cây.

Y Na bắt đầu nhìn thịt trên đồng lửa, trên thế giới này nàng thực là siêu cấp vô dụng.

Chờ thịt nướng tốt, Từ Hồ cũng hoàn thành công việc, hấn lắc lắc bụi gỗ trên người, ngồi xuống gặm lấy gặm để.

Ăn xong, hấn lại bắt đầu đào hầm! Y Na nhìn thấy hấn biến thành con cạp, hai chân trước cào cào xuống mặt đất, không khỏi nhớ tới hình ảnh mấy con chó đào hang trên mặt đất vô cùng đáng yêu. nhưng động tác của mấy con chó kém quá xa Từ Hồ.

Y Na muốn đi lên hỗ trợ, nhưng phát hiện nàng chỉ thêm vướng bận. Vì thế nàng liền ngồi xồm bên cạnh, tay nâng má nhìn thấy mấy động tác nàng không thể làm.

Đào lỗ xong, nàng hướng dẫn một chút, hấn liền làm theo.

Y Na đột nhiên nhớ tới con cạp trong vườn bách thú, nếu bây giờ nàng chắm vòng lửa đặt trước mặt hấn, hấn có thể nhảy qua không?

Sau đó cười, nàng muốn cái roi, vung một cái chống nạnh đứng, đó là tạo hình của nhà xiếc thú. Nhưng mà, con này của nàng hình như thông minh hơn cạp trong đoàn xiếc cả trăm lần. Bạn nhìn đi, nó còn có thể cắm cột vào đất xong còn cao hứng vẫy tay với nàng!

Bạn đang đọc truyện *Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Trời nóng

Ads Bởi vì Y Na bị ‘trọng thương’ cho nên thành động vật được bảo hộ, nàng phụ trách nướng thịt, chiếu cố đồng lứa!

Nhưng mà bình thường nàng thấy Từ Hồ người ta nướng thịt vô cùng thoải mái, tại sao đến tay nàng hoàn toàn thay đổi. Ví dụ như, nàng đảo khối thịt một vòng, nhưng đảo nửa ngày thịt không mấy may nhúc nhích.

Đánh giá khối thịt đùi này một chút, chừng năm sáu chục ký, tuy nói nàng gần đây béo ra rất nhiều nhưng cũng còn không tới trăm ký. Bắp thịt như vậy, nàng đảo không nổi.

Mắt thấy nó sắp khét, nàng đang chuẩn bị tìm đòn bẩy hỗ trợ, đột nhiên cảm thấy một trận gió lạnh thổi qua, một cái bàn tay to từ sau lưng nàng đẩy tới, thịt liền đảo bề.

Lần này, Y Na lại nhìn Từ Hồ, tâm tình liền vô cùng phức tạp. Nàng không rõ mình một nữ thanh niên thế kỷ hai mươi mốt, làm sao ở trong này lại thành phế nhân rồi. Nếu Từ Hồ tìm phối ngẫu không phải nàng mà là nữ nhân tộc, cũng không vất vả như vậy đi!

Ngẩng đầu, phát hiện trên mặt mỡ Hồ cũng không có vẻ buồn bực, liên tục làm công việc chưa xong. Hắn coi như là người tốt đi, ít nhất không có oán nàng vô dụng.

Trong xã hội hiện đại, nữ nhân cùng nam nhân là ngang hàng, cùng đi làm, về nhà còn chăm sóc con cái, nấu cơm. Tuy nói mấy thứ này nàng chưa thể nghiệm đến, nhưng nhìn cuộc sống của mẹ nàng sẽ biết. Nàng vẫn cảm thấy kỳ thật nữ nhân vẫn thật vất vả.

Hơn nữa có chút đàn ông ở bên ngoài hơi có chút không như ý sẽ trở về đổ lên người phụ nữ, thậm chí còn mượn rượu đánh đập. Mấy loại người kiểu này rất nhiều, quơ đại tai cũng lôi ra được một đồng. Nhưng, không thể nghi ngờ, Từ Hồ không phải là người như vậy.

Hắn tuy rằng bá đạo một chút, nhưng vô cùng ôn nhu.

Trí thông minh của hắn tuy rằng hơi kém một chút, nhưng đủ mạnh mẽ.

Hắn tuy rằng không biết nhiều thứ, nhưng đủ thành thật.

Tóm lại, hắn so với mấy gã đàn ông có bề ngoài xa hoa phù phiếm vẫn làm cho người ta cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều.

Y Na nghĩ, nếu hắn sinh ở trong xã hội hiện đại, nàng nhất định hội sẽ không bỏ qua đàn ông tốt như vậy.

Lại nghĩ tới đàn anh lớp trên của mình, so sánh hai người, cảm thấy gả cho Từ Hồ cũng được.

Đang nghĩ ngợi, Từ Hồ đã hoàn thành một nửa công việc, chạy đến xé thịt.

Y Na nhăn nhó khóe miệng, nói: “Rửa tay trước đã. ....” Ông trời, nàng thu hồi lời vừa mới nói có được không? Nói chuyện vệ sinh với con cọp này thật là bó tay.

Từ Hồ biết ý nghĩ của rửa tay, hắn hình như biết mình quên, liền chạy đi rửa tay mới chạy lại xé thịt.

Xé thành hai khối, hắn lấy khối nướng gần khét khó cắn, mà Y Na được đưa một khối mềm mềm thơm ngon. Thậm chí hắn sợ nàng nóng tay, lấy lá cây bao lại đưa cho nàng.

Con mèo to tri kỷ, Y Na cảm động thật sâu.

Hàng rào làm xong rất nhanh, Từ Hồ lại dựa theo lời Y Na chỉ mà làm cái cửa.

Nhưng nàng không nghĩ tới Từ Hồ suy một ra ba, ngay cả vách núi đen cũng làm hàng rào bao lại, lần này nàng muốn chạy trốn hoặc là pùt hía dưới đi lên là không có khả năng.

Chờ xây xong, mấy ngày này cũng càng lúc càng nóng, Từ Hồ lại thích tắm nắng, mỗi ngày sẽ đi ra ngoài phơi nắng, có lúc còn biến thành con mèo to nằm ngửa bụng phơi mình.

Y Na muốn phơi da thú, phơi xong, nằm trên da thú vô cùng ấm áp.

Phơi da thú xong, Y Na cũng ngồi trên tảng đá phơi nắng, nàng híp mắt nhìn cái bụng trắng màu phấn hồng của Từ Hồ, rất muốn đập thử lên một cước kiểm tra a!

Hắn thật sự là càng ngày giống con mèo trong cửa hàng thú cưng, rất đáng yêu a!

Y Na vốn tưởng rằng mình phơi nắng bị mặt trời làm hôn mê, hay là tay chân mình run rẩy. Chờ nàng có ý thức, cả người đã ở trên cái bụng Từ Hồ.

Thật thoải mái, rất ấm áp, nàng không có ý thức được hiện tại mình đang khinh bạc người ta. Xem hắn thành con mèo mà sủng ái, vuốt ve! Sau đó khanh khách cười nói: “Chỗ này so với da thú trong động rất thoải mái, có thể nằm ngủ ở chỗ này thì tốt rồi.”

“Ngao!”

Từ Hồ kêu đáp lời một tiếng, sau đó cũng không có lật người, cho Y Na tùy ý sờ sảng ở trên người hắn, ban đầu còn phát ra tiếng hừ hừ thoải mái, chỉ chốc lát sau đã bắt đầu khó khề.

Cái này Y Na lại thích, chu miệng hôn một cái vào bụng hắn.

Hôn xong nàng 囁, cái này là bất lịch sự với người ta nha! Nhưng nhìn Từ Hồ cũng không để ý, nàng đột nhiên cảm thấy thế giới này thật là có lợi, quang minh chính đại phi lễ người nào đó cũng không bị khời tố! (Nữ nhân a!)

Y Na cuối cùng ghé vào trên cái bụng người ta ngủ trưa. Chờ lúc tỉnh lại, nàng phát hiện mình ngủ ở trên người nam nhân hỏa thể, con mèo này không biết khi nào đã biến thân rồi.

Nàng mắt húng, lôi kéo Từ Hồ lớn tiếng nói: “Đưa cái bụng cho ta làm giường.”

Từ Hồ cũng không biết nàng muốn cái gì, một tay ôm nàng đưa đến trong động, khi đi vào còn nhìn nhìn mặt trời.

Y Na nghĩ đến hắn đang xem giờ ăn cơm, nhân tiện nói: “Còn chút thời gian, không bằng chúng ta đi tắm rửa, rồi múc nước đem về luôn.” Bởi vì đã hết tuyết, cho nên bây giờ bọn họ dùng nước trong suối nước nóng.

Từ Hồ gặm nhẹ một tiếng, đây là ý tứ đồng ý.

Vì thế Y Na cao hứng cảm khăn da rắn, lại mang mai rùa đất. Nàng cũng cảm thấy kỳ quái, gần đây trời ít mưa, mặt trời cũng càng ngày càng nóng, cứ như vậy có thể xuất hiện vấn đề thiếu nước hay không? Nhưng mà nàng cảm thấy Từ Hồ hẳn là có biện pháp, dù sao hắn cũng là thú nhân.

Cứ như vậy, nàng đi theo sau Từ Hồ, Từ Hồ đeo mai rùa trên lưng. ....

Khụ. ....

Hắn dĩ nhiên là học theo bộ dạng của Y Na lúc trốn mưa, hình tượng kia thật sự là càng xem càng buồn cười.

Y Na phát hiện mình đi nhanh hơn trước kia, chỉ cần Từ Hồ không chạy, nàng liền có thể đi theo kịp hắn. Thẳng đến chỗ suối nước nóng, Y Na cảm thấy có chút không đúng.

Nàng phát hiện con suối đã bị thu hẹp rồi, mà bốn phía cùng khô cạn đi.

Nàng nhìn Từ Hồ nói: “Nước sắp cạn, làm sao bây giờ?”

Từ Hồ đã giúp Y Na cởi da thú, sau đó múc nước xối lên người nàng.

Thấy hắn không đáp, Y Na cũng chỉ tắm rửa.

Lúc sau bọn họ lại múc một mai rùa đầy nước đem về dùng, lần này Y Na biết tiết kiệm, ngoại trừ những nhu cầu thiết yếu, nàng sẽ không dùng tới nước.

Nhưng mà, hôm nay trời nóng, nàng cảm thấy da thú trên người cũng nóng.

Từ Hồ bây giờ đã không mặc cái gì, ngay cả da thú dưới thân cũng bỏ qua, cho Y Na mỗi ngày nhìn nam nhân trần trụi, thật sự là phát điên.

Mình làm sao bây giờ? Cũng lột sạch?

Cuộc sống con người hơn mười sáu năm nói cho nàng, đánh chết cũng không thể như vậy.

Vì thế nàng bắt đầu tìm lỗ thông khí trên da thú, lại phát hiện tất cả đều là lông, căn bản không thông được chỗ nào.

Y Na phiền não, tựa đầu lên vách đá lạnh như băng bích, trên người đỏ mồ hôi ào ào.

Từ Hồ cũng nhận ra, hắn lột da thú trên người nàng xuống, sau đó cầm một phiến lá rất to quạt cho nàng.

Y Na ôm ngực lui chân hỏi: “Có loại da thú nào mặc vào mát mẽ không?”

Từ Hồ hình như suy nghĩ, sau đó buông lá cây, đi ra ngoài.

Y Na không biết hắn đi làm cái gì, nhưng cũng không muốn mặc da thú này vào, quá nóng!

Đại khái đến giữa trưa, Từ Hồ đã trở lại, miệng hắn phát ra tiếng kêu dễ nghe ý bảo Y Na đi ra cửa động.

Y Na nói: “Nói chuyện, về sau có cái chuyện gì đều có thể nói chuyện với ta.”

“Đến, xem.”

Rất đơn giản!

Y Na đem một khối da thú khoát lên người, sau đó đi tới, lại thấy một con chim to nằm chính ỉnh! Lông nó vô cùng xinh đẹp, nhưng không có da a, chẳng lẽ muốn nàng dùng lông làm quần áo, nàng cũng không có tay nghề tốt như vậy.

“Không có da a!”

“Có, thịt không thể ăn, da có thể dùng.” Từ Hồ nói xong liền động thủ.

Chỉ thấy hần thuận thực lột da vật lông, dùng móng vuốt cứa cổ,, sau đó lắc lắc, máu loãng chảy ra.

Sau đó Từ Hồ gior da chim dưới ánh mặt trời, Y Na liền thấy tấm da, có màu trắng trong suốt, xem ra là rất tốt.

Nhưng nàng phát hiện một vấn đề, là bởi vì lột da nên lông cũng rụng đi, làm tấm da thủng nhiều cái lỗ, như vậy làm sao làm quần áo được.

Y Na nhú mày nói: “Lỗ thủng nhiều quá.”

Từ Hồ lại nói: “Thông thoáng.....”

Y Na nhăn nhó, thông thoáng, nhưng không nên lộ hàng. Nhưng mà, người ta vất vả đem về, mình nghĩ biện pháp đi!

Nàng đem da phơi nắng, sau đó lại phát hiện da phơi xong không cứng mà vô cùng mềm mại.

Dùng chút nước rửa vết máu trên da, Y Na bắt đầu kiếp sống thợ may của nàng!

Y Na cảm thấy bây giờ nàng không cần làm quần áo kiểu bảo thủ, áo ngực cùng quần lót thì quên đi, dù sao mình sớm đã bị Từ Hồ xem qua.

Nhưng mà may kiểu nào!

Nàng suy nghĩ hồi lâu, ngẩn người, Từ Hồ ngồi kế bên muốn giúp nàng. Một hồi nàng nghe thấy Từ Hồ ngáy ngủ!

Y Na phân tâm, đột nhiên ôm lấy Từ Hồ đã biến thành hình cạp, nói: “Rất đáng yêu! Không đúng, ta còn nghĩ nên làm quần áo như thế nào, người đi ngủ đi, không cần quấy rầy ta.”

Nhưng mà Từ Hồ căn bản là không có nghe, như trước nhìn nàng.

Một lúc sau, Y Na đã nghĩ ra.

Nàng cắt một tấm hình chữ nhật dùng để quần ngực, sau đó đem dây mây dính vào hai đầu vải, có thể thắt thành một cái nơ con bướm. Công việc vô cùng đơn giản.

Tiếp theo là cái váy, y theo lần trước mà làm rất nhanh.

Y Na cảm động nhìn hai món đồ này, nếu mình có thể mặc trở về, nàng tính toán tương lai làm nhà thiết kế đi, thì ra phương diện này mình có thiên phú!

Bạn đang đọc truyện *Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Xấu hổ trong khi di chuyển

Ads Tấm da chim rất lớn, Y Na làm cho mình hai bộ quần áo mà vẫn còn dư, nàng nghĩ nghĩ để mình không bị nam nhân trần trụi quấy nhiễu tình dục, quyết định cũng làm một cái váy cho Từ Hồ.

Nhưng, vấn đề là cái thắt lưng!

Nàng tìm sợi dây mây vô cùng dài, sau đó bảo Từ Hồ biến thành hình người để ước lượng.

Nàng đứng ở phía trước, một tay vòng dây mây ra phía sau Từ Hồ, sau đó dùng tay kia tiếp đầu dây. Vì sao dụng không tới sợi dây? Nàng đến gần một chút, vẫn dụng không tới.

Kết quả chờ cả người nàng tựa vào cái bụng Từ Hồ, tay mới chạm được đầu dây. là không đợi kéo dây trở về, nàng cảm giác quả đào phía dưới người nào đó đang sinh trường như được bón thuốc kích thích.

Mà một tay Từ Hồ đã ôm lấy nàng, thân thể cường tráng cọ trên người nàng.

Nửa người trên của Y Na bị hấn cọ, bộ ngực ở giữa thay đổi hình dạng liên tục. Từ Hồ cảm giác được nơi đó vô cùng mềm mại, theo bản năng vờn một cái tay cầm lên.

Y Na bị hấn cọ đến hô hấp hỗn loạn, nhưng lại đi không thoát. Vốn là cực kích động, Từ Hồ cũng vô cùng hưng phấn, tay ôm lưng nàng càng chặt.

Nàng rút cục nhìn không được quát to một tiếng: “Dừng. .... Không phải ngươi nói sẽ chờ sao?”

Từ Hồ quả nhiên ngừng, nhưng trong yết hầu cũng không tình nguyện rống lên vài tiếng.

Y Na không nghĩ tới lần này hấn nghe lời như vậy, nhìn thấy phía dưới hấn đỏ lên, trong lòng có chút không đành lòng. Nhưng không đành lòng sẽ chết, này để cho hấn thỏa mãn, kia chỉ sợ sẽ bị cây đại thụ đó đâm chết đi!

Tiếp tục đo quần áo.

Y Na cho rằng phía trước rất nguy hiểm, vì thế chuyển tới mặt sau.

Nhưng hông Từ Hồ thật sự là rất rộng, thế nhưng càng làm cho nàng đo không nổi. Vì thế nàng đành phải nói: “Ngươi có thể nằm úp sấp được không, như vậy. ....” Nàng nghĩ chỉ cần Từ Hồ nằm úp sấp, nàng là có thể luồn dây mây từ mặt dưới qua.

Từ Hồ làm theo, nhưng Y Na lại đỏ mặt.

Nàng rất rõ ràng nhìn đến hoa cúc của con cạp nào đó, điều này làm cho cô gái thuần khiết như nàng phải làm sao? Nhìn đến đại thụ phía trước đã là cực hạn, bây giờ ngay cả nơi bí ẩn nhất cũng nhìn tới rồi, nàng nên làm cái gì bây giờ, có phải phụ trách với người ta hay không!

Không đúng, nàng chỉ nhìn đến chức không chọc vào, vì sao phải phụ trách?

Nghĩ, nàng lại nhẹ nhàng liếc mắt một cái.

Đo xong, lúc nàng đứng lên lại nhìn không được nhẹ nhàng liếc mắt một cái.

Cuối cùng kết luận là, nhiều lông quá không thấy rõ!

Y Na mang tâm tình phức tạp làm vấy da chim cho Từ Hồ, nàng cho rằng dù sao người ở đây không thẹn thùng, cho nên cũng không có may kín mấy cái lỗ trên tấm da.

Dù sao mấy cái lỗ này rất nhỏ, sẽ không lộ con bài mà Từ Hồ chưa lật.

Làm xong, nàng mặc vào cho Từ Hồ, sau đó đem dây mây buộc lại là xong. Nàng nhẹ nhàng thở ra, từ hôm nay trở đi rốt cục không cần vừa tỉnh dậy đã thấy một cái đại thụ nỏ hai quả đào! Thế giới, rốt cục được kiểm duyệt!

Kiểm duyệt không được vài ngày, Từ Hồ liền phát uy.

Hấn vớt da chim biến thành cạp đi săn thú mỗi ngày, tron g thời gian một ngày hấn săn ba con thú nhỏ trở về.

Y Na cảm thấy khác thường, bình thường hấn rất ít săn thú nhỏ, lại càng không săn ba con một ngày. Hơn nữa hấn cũng có chút bất an, không ngừng đi qua đi lại ở dưới mặt trời.

Trời nóng như vậy hấn không sợ vắng đầu sao?

Y Na tránh ở trong động, một khắc cũng không muốn đi ra.

Nàng phát hiện thời tiết thế giới này rất kỳ quái, nói nóng liền cực nóng, nói lạnh liền cực lạnh. Mặc dù có mùa, nhưng biến hóa cực nhanh.

Càng kỳ quái là, tới buổi chiều hấn mặc vào da thú đã thật lâu không có mặc, sau đó nhét Y Na vào.

Y Na rất muốn nói nóng, nhưng nhìn hấn cũng buộc ba con thú nhỏ trên lưng, nghĩ nghĩ, lại mang vấy da chim Y Na may cho, sau đó cử động tay chân đột nhiên nhảy vọt qua hàng rào, tiếp theo phóng xuống dưới chân núi.

Y Na nhìn hấn hành động, cũng không hiểu được ý đồ, nhưng mà có thể xuống núi nàng tự nhiên thật cao hứng, có lẽ có thể tìm được đường trở về.

Từ Hồ hành động rất nhanh, hình như muốn thừa dịp ban đêm trời mát đi thật xa.

Y Na ló đầu rangòai da thú, dùng hai tay ôm lấy cổ Từ Hồ nhìn tình huống chung quanh. Phát hiện ra ngoài Từ Hồ, Y Na còn thấy xa xa cũng có không

ít cặp mắt lấp lóe cũng chạy đi.

Đây chẳng lẽ là bầy đàn động vật di chuyển? Trước kia trong thế giới động vật có nói, bởi vì thời tiết từng mùa thay đổi, cạn kiệt nguồn nước hoặc thiếu thốn thức ăn, chúng phải di chuyển đến nơi cư trú mới. Hơn nữa, cho dù là động vật ăn cỏ hay là ăn thịt, đều di chuyển.

Nhìn cả một đám lớn di chuyển, Y Na có chút sợ hãi, nàng bắt an hết nhìn đông tới nhìn tây, cảm thấy không an toàn.

Dù sao ở chỗ của Từ Hồ đã muốn thói quen, tuy nói là chỉ có hai người, nhưng thức ăn sung túc lại thảnh thơi có chút niềm vui.

Xuống núi có lẽ có thể tìm được đường về nhà, nhưng cũng có thể là đường chết.

Từ Hồ hình như nhận thấy được Y Na bất an, vỗ vỗ lưng nàng găm nhẹ.

Y Na cảm thấy hình như Từ Hồ rất hiểu nàng, vì thế nói: “Ta không sao.”

Đi ước chừng mấy giờ, chờ chân trời dần dần sáng, Từ Hồ mới tìm một cái cây rất to rồi ngừng lại. Hắn thuần thục nằm úp sấp lên cây, sau đó đem Y Na ra đặt ngồi ở trên một chỗ khá rộng rãi.

Y Na lau mồ hôi, sau đó hỏi: “Chúng ta phải đi đâu?”

Từ Hồ kéo con thú nhỏ xuống, sau đó cắn cổ nó. Con thú còn giãy vài cái, xem ra lúc trước nó cũng chưa chết, chỉ bị đánh cho nửa chết nửa sống mang theo thôi.

Vừa cắn, cổ con thú liền chảy máu không nhúc nhích.

Từ Hồ đưa con thú cho Y Na nói: “Ăn. ....”

Y Na liền nhăn nhó nói: “Này còn sống, ta không ăn.”

Từ Hồ lại gờ gờ, nhưng Y Na vẫn không ăn. Hắn hình như nóng nảy, đột nhiên vươn móng vuốt bóp má Y Na, sau đó đưa con thú nhắm ngay miệng nàng cho máu thú rơi vào miệng.

Y Na hô hấp không được, đành phải nuốt đồng máu vào vào. Vốn nghĩ rằng này rồi khỏi tay Từ Hồ nàng sẽ phun ra ngay, nhưng Từ Hồ lại lấy tay bịt miệng nàng, thẳng đến nàng nuốt xuống toàn bộ máu trong miệng mới buông ra.

Y Na quả nhiên phun không được, nàng nôn khan vài cái lớn tiếng nói: “Ngươi sao lại cưỡng bức người ta uống máu. ....” Nói xong nước mắt thiếu chút nữa rớt xuống.

Từ Hồ cũng không nhìn nàng, ăn sạch con thú, sau đó nói: “Nghỉ ngơi.” Đây, Y Na đã bị hắn đẩy ngã nằm ở trên cây.

Y Na vẫn cảm thấy gần đây con mèo to này thực nghe lời, nhưng vì cái gì đột nhiên liền hung bạo lên. Đang cảm thấy khó hiểu, liền nghe thấy một tiếng động như núi đổ sông dõng vang lại.

Từ Hồ cảnh giác đưa một cái tay bảo vệ Y Na, một cái tay nắm chặt thân cây.

Trong chớp mắt, Y Na liền thấy được một bầy động vật biển chạy qua dưới tàng. Chúng nó chen chúc không ngừng đi tới.

Mà ở trên nhìn xuống, liền giống như một mặt nước đủ màu chảy qua.

Chỗ bọn họ nghỉ chân, là một thân cây rất tráng kiện, nhưng đột nhiên bị bầy đàn động vật này va chạm làm cây rung lắc không ngừng. Còn may là Từ Hồ đã dùng móng vuốt bầu chặt vào thân cây, nếu không bọn họ chỉ cần ngã xuống là chết chắc.

Y Na khẩn trương đến không dám nói một lời, hai tay ôm lấy Từ Hồ, lúc này mới hiểu được vì sao hắn đi xuống nướng thịt.

Bởi vì không ai biết bầy động vật này khi nào sẽ đi ngang qua, lỡ không kịp leo lên thụ, bọn họ liền chết chắc rồi.

Ngẩng đầu nhìn Từ Hồ, cảm giác vốn bởi vì bị nhét đầy một bụng máu mà buồn bức bây giờ đã hoàn toàn biến mất.

Động tác Từ Hồ rất nhanh, trèo xuống nhưng mà mấy chục giây liền trèo lên, còn kéo theo một cái xác thú!

Nhìn giống con dê, có lẽ đầu tông vào thân cây mà chết.

Y Na chỉ nghe qua ôm cây đợi thỏ, bọn họ bây giờ là ôm cây đợi một con dê lớn như vậy.

Từ Hồ cào vài cái liền lột thịt ra, đưa cho Y Na nói: “Ăn.”

Y Na vội vàng xua tay nói: “Ta còn no.”

Từ Hồ nhìn nhìn nàng, thấy nàng trốn tránh sẽ không bức nàng. Hắn ăn một mình, rất nhanh đã ăn luôn nửa con dê.

Tiếp theo, hắn liếm liếm lông mình, lại thay Y Na liếm miệng, sau đó chậm rãi ghé vào thân cây nhắm mắt lại.

Y Na cũng trải qua một đêm không nhắm mắt, thấy hắn nghi ngại liền nghĩ có lẽ không có nguy hiểm quá lớn, cũng rút lui thân mình nằm ở trên cây, rất nhanh ngủ đi.

Thần kinh nhân loại cũng cần luyện tập, Y Na lại bị bày thú biển làm bùng tỉnh, sau đó có ý nghĩ như thế. Nhưng mà còn may, nàng vẫn luôn được Từ Hồ bảo vệ tốt, không có ngã xuống để bị giẫm chết.

Y Na nghĩ bày thú này chạy ban ngày, đến tối chúng nó sẽ dừng lại nghỉ ngơi, đây cũng là nguyên nhân Từ Hồ lựa chọn chạy đi buổi tối, ban ngày nghỉ ở trên cây.

Cứ như vậy, bọn họ đã trải qua mấy tràng thú biển, Y Na không chịu nổi nữa.

Nàng ở trên cây trở lưng không an phận, Từ Hồ liếm làm cho nàng bình tĩnh lại, nhưng cho dù như thế nào, Y Na vẫn không thể bình tĩnh.

Cuối cùng nàng ôm bụng mình hỏi: “Từ Hồ, còn bày nào nữa không?”

Từ Hồ nâng đầu nói: “Trước khi trời tối đều có.”

Y Na lại cắn răng nhịn trong chốc lát, mới khóc nức nở nói: “Từ Hồ, ta muốn xì xì, làm sao bây giờ?” Đã muốn nhịn không được, chỉ sợ rất nhanh sẽ giải quyết ngay tại chỗ.

Từ Hồ không hiểu ý tứ xì xì, nghiêng đầu khó hiểu.

Y Na nâng lên một cái chân làm ra tư thế đi tiểu nói: “Như vậy, xì xì.”

Còn may Từ Hồ là thú nhân, đại não có một nửa là của người, cho nên hiểu được ý nàng rất nhanh. Hắn ngồi dậy, sau đó ôm lấy Y Na.

Y Na nhẹ nhàng thở ra, nghĩ đến hắn sẽ đem nàng xuống gốc cây giải quyết, nhưng, không nghĩ tới Từ Hồ lại ôm nàng, từ sau lưng nâng hai đùi nàng, nói: “Xì xì!”

Bạn đang đọc truyện *Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Vua chiếm chỗ

Ads Đại não Y Na đã muốn trống rỗng, nàng có thể nghĩ đến là hình ảnh bà thím nào đó ôm cháu nhà mình đi tiểu tiện.

Nhưng nàng đã trưởng thành, hơn nữa còn là nữ sinh, trạng thái này thật sự rất làm cho người ta rối rắm.

Tiểu đi! Phía sau có một cái giống đực nhìn chăm chăm, quần lót còn không có cời ra. Không tiểu, bụng căng, hơn nữa tư thế này thật sự là nhịn không được.

Từ Hồ lại nói: “Xì xì.”

Y Na từ chối một chút, lại cảm giác phía dưới đã hơi ướt, động nữa chỉ sợ càng xấu hổ.

Nàng đành phải nói: “Quần chưa cời. ....”

Từ Hồ nhìn nhìn cái quần, sau đó ngón tay kéo một cái, đáy quần liền giãn ra, rồi khỏi vị trí trung tâm. Y Na thừa nhận da chim này rất đàn hồi, như vậy mà vẫn không rách.

Nhưng, tuy rằng nàng hạ dũng khí rất lớn, nhưng như trước là không thể tiểu ra.

Mặt Y Na đỏ bừng, nơi đó càng khó chịu, nhưng tiểu không được.

Đây là hai cú đả kích về mặt tâm lý cùng sinh lý, mắt nàng thiếu chút nữa liền trợn trắng!

Ngay tại khi nàng khóc không ra nước mắt, liền cảm thấy phía dưới có một ngón tay thô ráp vỗ nhẹ vào bụng dưới vài cái, nói: “Xì xì!”

Vừa vỗ là trời sụp đất nứt, tâm lý Y Na còn chưa chuẩn bị tốt, chợt nghe nơi đó đã muốn xuất hiện thanh âm rào rào.

Nàng hoàn toàn hồng mắt, từ nhỏ đã không có ai dùng động tác cùng ngôn ngữ giúp nàng về mặt sinh lý bài tiết như vậy. Không còn mặt mũi gặp người, thực không còn mặt mũi.

Y Na lấy hai tay bịt mắt, ngay cả nhìn Từ Hồ một cái cũng không dám.

Chờ sinh lý vấn đề được giải quyết xong, Từ Hồ ô. Chọn nội khổ m nàng lên, buông ngón tay, nơi đó của nàng lại khôi phục nguyên dạng, nhưng mặt đã muốn đã mất, da mặt dày như tường thành rồi.

Từ Hồ lại hoàn toàn không thèm để ý, vẫn nằm úp đi ngủ.

Bởi vì Y Na vừa mới bị kích thích quá lớn, cho rằng chỉ có ngủ mới có thể làm cho mình thoát ly khỏi thực tại, cho nên cũng lựa chọn ngủ luôn. Nhưng mà, lúc nằm xuống lại quay đi, không muốn cho Từ Hồ nhìn thấy vẻ quần bách của nàng.

Lúc bầu trời tối đen, Từ Hồ lại bắt đầu hành động. Hắn mang theo Y Na hai con thú nhỏ nửa chết nửa sống còn lại bắt đầu hành động.

Lúc này, bọn họ xuyên qua thảo nguyên, lại qua một ngọn núi, mới dừng lại.

Y Na vẫn bị ép uống máu, bây giờ nàng hiểu được vì sao Từ Hồ bắt nàng uống máu. Bởi vì nàng phát hiện sau khi uống máu của chúng, chẳng những nàng không có đói, hơn nữa sức khỏe vẫn rất tốt. Huống chi máu có thể uống (tuy rằng bị ép) nhưng nếu ăn thịt tươi, nàng thật sự là một ngum cũng không thể nuốt vào.

Đồng thời Y Na phát hiện, không riêng gì Từ Hồ, còn có nhiều thú nhân khác đã di chuyển. Ở ban đêm lúc lên cây, có chút thú nhân đã chiếm ở nơi đó. Cho nên Từ Hồ có lúc sẽ đổi chỗ, có lúc bởi vì cái vị trí đó quá tốt mà đuổi các thú nhân khác đi.

Có mấy thú nhân không mang theo phối ngẫu nói chuyện rất tốt, có lúc thậm chí chủ động làm nhường vị trí. Nhưng nếu là thú nhân mang theo phối ngẫu, hai người liền phải đánh một trận mới có thể quyết định là nhường hay không nhường.

Y Na biết Từ Hồ ở trong các thú nhân được cho là tương đối lợi hại, bởi vì suốt đường đi, bị đuổi xuống luôn là mấy thú nhân khác.

Mà phối ngẫu của mấy thú nhân này cũng là nữ thú nhân, nhưng cũng không tham dự chiến đấu, chỉ ở bên cạnh nhìn.

Cái này đối với Y Na mà nói dù cho nhưng mà, cho dù có đấu với thú nhân cao bằng mình, như thế nào thì mình cũng không chiếm được thế thượng phong.

Cứ như vậy đi được ba buổi tối, bọn họ dừng lại trong một khu rừng sâu.

Bởi vì là buổi tối cho nên Y Na cũng không thấy rõ ràng toàn cảnh, vừa đến nơi đây Từ Hồ đã đem nàng ra bờ hồ tắm, sau đó lại bắt đầu nhìn bốn phía.

Y Na chú ý tới lãnh địa lần này của bọn họ rất nhỏ, ước chừng chỉ có mấy trăm thước vuông. Mà hắn kiểm tra bờ hồ xong liền đem Y Na đặt ở trên cây, còn mình thì đi tuần tra xung quanh, nàng đoán rằng hắn vừa đi sẽ gặp nguy hiểm.

Quả nhiên, sau khi trở về, trên người Từ Hồ mang theo mùi máu tươi, Y Na khẩn trương kiểm tra thân thể hắn, lại phát hiện thì ra bị thương không phải là hắn.

Nhẹ nhàng thở ra, đồng thời cũng cảm giác được thế giới thú nhân thật sự là tàn khốc, một ngày cũng không thể lơ lửng a!

Tỷ như, từ sau khi trở về, Từ Hồ tuy rằng không hề đi ra ngoài, nhưng vẫn duy trì hình thức, một đêm không có chợp mắt. Thẳng đến buổi sáng ngày hôm sau, Y Na mới phát hiện thì ra bọn họ kỳ thật là bị vây quanh bên trong rất nhiều thú nhân. Nhưng mà bởi vì lãnh địa của bọn họ hơi lớn, hơn nữa lá cây rậm rạp nên mới không phát hiện.

Bây giờ trời đã sáng, chỉ cần đứng lên là có thể ngửi được chung quanh tràn ngập các loại hơi thở khác nhau.

Đây là đại di chuyển? Một mảnh đầm lầy siêu lớn.

Tùng hồ nước lớn, cây cối cũng lớn, nếu không đoán sai, Y Na cho rằng bọn họ là đang trốn mùa khô hạn đã đến.

Mảnh đất nơi này thuộc loại bị trũng, lại có cây cối xung quanh cho nên rất dễ dàng tích nước. Mà mấy chỗ khác, vào thời điểm này đã khô cạn rồi.

Thú nhân ở nơi này là vô cùng cường đại, cho nên bọn họ cướp đoạt vùng đất đầm lầy, cũng chiếm địa bàn. Mà động vật đến địa bàn này uống nước chính là con mồi.

Y Na cảm thấy Từ Hồ cũng không có cái loại cảm giác chán nản, thật giống có loại cảm giác nóng lòng muốn thử. Nếu không đoán sai, mùa này đối với thú nhân mà nói hẳn là tương đương với mùa thức ăn phong phú.

Nhưng, Y Na cũng không có cảm thấy cao hứng, bởi vì lúc nàng cùng Từ Hồ ở trên hang núi còn chưa bị đói bao giờ. Đang nghĩ ngợi, chỉ thấy Từ Hồ

bắt đầu hành động.

Hắn chặt đứt mấy thân cây, sau đó khiêng cây lên một cành cây rất lớn, cành cây kia rộng đến nỗi ngay cả Y Na đều có thể đi bộ trên đó được.

Từ Hồ xếp mấy thân cây ở mặt trên, làm thành một cái giường thiên nhiên.

Hắn lại lột lá cây ở trên mặt, hướng Y Na rống một tiếng.

Y Na nghĩ hắn muốn mình đi nhìn một cái xem cái giường hắn làm có vừa lòng không, vì thế vịn cành cây bước lên. Nhưng chân vừa chạm xuống liền nhấc lên, bởi vì bây giờ nằng để chân trần, bị lá cây đâm vào rất chán.

Nàng nhớ bọn họ không có mang da thú, không khỏi buồn bực!

Nhưng Từ Hồ hoàn toàn không thèm để ý, hắn dùng chân to đạp bằng lá cây. Sau đó ý bảo Y Na ngồi xuống chờ.

Y Na liền chọn một chỗ bằng phẳng ngồi xuống, thấy Từ Hồ nhìn xuống phía dưới.

Một lát sau, một bầy động vật nhỏ đi đến vùng nước mà hắn chiếm.

Đó là một bầy động vật vô cùng giống con nai, ở trên đường nằng đã thấy Từ Hồ ăn một con.

Đang nghĩ ngợi, gặp Từ Hồ đột nhiên từ trên cây nhảy thẳng xuống vào bầy động vật. trong tích tắc, hắn liền cắn cổ một con động vật trưởng thành đem trở về.

Hắn bắt đầu lột da, vắt trên nhánh cây.

Tiếp theo hắn bắt đầu lột thịt, sau đó hướng Y Na ngoắc.

Y Na sẽ không đi xuống, nằng không thể ăn thứ gì không chín.

Từ Hồ hình như hiểu được, hắn bắt đầu tìm củi, sau đó kiếm hai hòn đá nhỏ bắt đầu chà xát.

Bởi vì sức hắn rất lớn, hòn đá nhỏ rất nhanh liền phụt ra lửa.

Có lửa, hắn bắt đầu nướng thịt.

Y Na chưa từng nghĩ tới Từ Hồ là người tri kỷ như vậy, vì thế xuống cây nói: “Cám ơn.”

Từ Hồ nướng đùi thịt, sau đó ăn hai chân trước cùng thịt chỗ khác. Sức ăn của Từ Hồ rất lớn, nhưng một con to như vậy hắn ăn không hết. Mà Y Na ăn có nửa chân sau đã no rồi. (cảm động quá, thịt đùi ngon thì để dành cho vợ, mình chỉ ăn chỗ xương xẩu ít thịt thôi)

Thấy Từ Hồ ăn còn dư rất nhiều thịt, hắn xoa xoa miệng, sau đó dùng vỏ cây buộc chỗ thịt còn lại thành một chuỗi.

Y Na kỳ quái, hắn là phơi khô thịt sao? nhưng mặt trời như vậy, chỉ sợ trong chốc lát thịt liền hư. Đang nghĩ ngợi, thấy hắn đem thịt đi vào sâu trong rừng.

Chỉ chốc lát sau đã trở lại, nhưng mà thịt không có, đổi thành hai cái chén đá cùng một cái muỗng gỗ. Thú nhân không cần mấy thứ này, cho nên Y Na cho rằng chung quanh đây có con người, liền hỏi: “Mấy cái này làm sao mà có?”

“Đồ của con người, nằng dùng.” Nói xong đem đồ vật đặt ở bên trong một cái động hắn đã đào dưới tàng cây.

“Chung quanh đây có con người sao? Ta muốn đi nhìn một cái.” Con người a, có lẽ biết trở về như thế nào.

Từ Hồ nhìn Y Na chớp mắt cộp hai lần, sau đó đột nhiên nhắm mắt không thèm mở ra.

Ở chung lâu, Y Na tự nhiên rõ ràng hắn là đang giả bộ hồ đồ. Ý tứ thực rõ ràng, hắn không muốn nằng đi đến chỗ con người.

Y Na tự nhiên cũng biết phương pháp ứng đối, nằng ngồi chồm hổm ở bên người Từ Hồ, sau đó ghé vào lỗ tai hắn nói: “Mang ta đi trong chốc lát thôi, ta xem xem còn có cái gì muốn dùng, lần sau người dùng thịt giúp ta đổi trở về, Từ Hồ ~~~~” Đúng, Từ Hồ sợ nằng nói chuyện ở sát bên tai hắn.

Từ Hồ quơ quơ tay, sau đó nói: “Đến quá gần, không được.”

Y Na ở trong lòng làm dấu hiệu chữ V, quả nhiên, nam nhân đều dễ bị lừa. (không phải nữ nhân sao?)

Nhưng mà, Từ Hồ không có cho nằng đi một mình, mà là một tay ôm nằng vào trong ngực, mang nằng đi. Cứ như vậy khi Từ Hồ đi ra khỏi lãnh địa, Y Na được thả xuống dưới.

Nàng chú ý tới chỗ mấy vùng nước mới vừa đi qua, bên trong có chút xương cốt động vật. Nghĩ đến, đại khái là vô cùng nguy hiểm cho nên Từ Hồ mới không cho nằng đi một mình.

Mà đi về phía trước, Y Na chú ý tới nơi có lều trại da thú. Mà bên trong một cái sân lớn, có hơn mười con người. Hơn nữa, có đứa bé cùng hai ông già.

Nàng lập tức bị tình hình trước mắt làm kinh sợ, không có phản ứng lại.

Trần trụi, trần trụi, trần trụi, cho dù là nam nữ lão ấu, toàn bộ đều trần trụi.

Khi nàng đến gần, cái nhóm mang ‘quả đào’ vốn đi loạn đều dừng lại đứng nghiêm đối diện với nàng cùng Từ Hồ.

Mà không màng ‘quả đào’ hẳn là nữ nhân, nhưng trừ bỏ nữ nhân ôm em bé trong lòng thì ngực có chút to, vì sao toàn bộ nữ nhân còn lại đều là bộ ngực sân bay?

So sánh với Y Na, quả nhiên là một trời một vực.

Y Na trong nháy mắt hiểu được lời Từ Hồ nói khi mới vừa tìm được nàng, hẳn hỏi nàng vì sao bộ ngực lớn như vậy, hoài nghi nàng đang cho con bú. Bây giờ nghĩ đến, thực không trách hẳn hoài nghi, bởi vì nữ nhân nơi này không có bộ ngực.

Đương nhiên, mấy người đang cho con bú thì có, nhưng thoát nhìn cũng chỉ có cỡ A mà thôi.

Vốn đối bộ ngực mình không tin tưởng, bây giờ Y Na rốt cục có thể ưỡn ngực ngẩng đầu làm người, nàng có cỡ B, quả nhiên là không hề có một chút áp lực!

Bạn đang đọc truyện *Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Hiểu biết dị thể

Ads Những người đó nhìn thấy Từ Hồ lại đến, đều lấp bắp kinh hãi, có hai nữ nhân kéo mấy đứa nhỏ lại thành một đồng. Hình như sợ bọn chúng bị Từ Hồ tổn thương!

Mà đồng thời, có mấy người nam nhân trần trụi vọt lại, nói chuyện rất nhanh, hình như đang hỏi ý đồ bọn họ đến đây.

Từ Hồ gầm nhẹ, lấy tay đẩy Y Na về phía trước, hình như đang giới thiệu.

Các nam nhân không có nói gì, quay đầu lại ý bảo nữ nhân cùng bọn nhỏ tiến vào lều trại, sau đó xếp thành hàng nhìn bọn họ đi vào.

Y Na lần đầu bị tất cả mọi người nhìn chăm chú, quan trọng hơn là toàn thân những người này không có lấy một mảnh vải. Nàng tận lực xoay mặt đi, không nhìn phía dưới của bọn họ.

Nhân loại quả nhiên là người sáng tạo công cụ. Giống như giá gỗ trước mắt bây giờ, dùng để phơi nắng thịt cùng nướng thịt thì thật hữu dụng.

Còn có chén cùng đĩa gỗ, thật sự là không tồi.

Y Na không nghĩ tới mình có một ngày sẽ thấy hưng phấn với mấy công cụ thô sơ này, nàng cầm lấy cái đĩa gỗ nhìn hồi lâu, đột nhiên có người nói: “Người thích, lấy đi.”

Có lẽ là ở cùng Từ Hồ đã lâu, cho dù bọn họ nói hơi nhanh, nàng vẫn có thể hiểu.

Ngẩng đầu, thấy nói chuyện là một đứa bé hơn mười tuổi, rất nhỏ, nhưng tướng mạo thực thanh tú.

Nhưng mà ở trong này, hình thể của nó xem như gầy hoặc là suy dinh dưỡng đi! Bởi vì, tất cả các em bé đều được đem vào, chỉ có nó là bị để ở bên ngoài.

Từ Hồ kéo Y Na, sau đó hướng đứa bé rộng lên một chút.

Bé trai lui một bước nói: “Ta thấy nàng thích công cụ này, bởi vì là ta làm, cho nên nghĩ nếu nàng thích có thể tặng nàng.”

Y Na vừa nghe liền cười nói: “Cảm ơn. ....”

Nhưng Từ Hồ lấy cái đĩa trong tay nàng vứt xuống.

Y Na ngẩn ra nói: “Nó tặng cho ta, vì sao lại ném đi?”

Từ Hồ hình như tức giận, hấn rống giận với thiếu niên kia, hơn nữa bước về phía trước một bước.

Bên cạnh có con người đi tới, nói với Từ Hồ vài lời, Y Na nghe ý tứ đại khái là, thiếu niên này hình như khiếm khuyết thứ gì đó.

Sau đó thiếu niên kia cũng cúi đầu nói: “Ta làm mấy thứ vô dụng này, nếu có người thích sẽ đưa cho người đó.”

Từ Hồ nghe xong liền nhặt cái nữa lên giao cho Y Na, cũng ôn nhu rống lên một tiếng.

Y Na hoàn toàn không rõ ý tứ bọn họ, liền nhờ thiếu niên kia làm phiên dịch, nói: “Hắn vừa mới nói cái gì, ta không nghe hiểu được lời nói này.”

Thiếu niên ngẩn ra nói: “Tộc trưởng nói. . . . Ta là nhân loại không có tư cách có được phối ngẫu.”

Y Na buồn bực nói: “Vì sao?”

Biểu tình của thiếu niên hình như thực rối rắm, hấn nâng bước đi hai vòng trước mặt Y Na, lúc này nàng mới phát hiện thì ra chân hấn hơi có tật, đi đứng lên có khó khăn.

“Thực xin lỗi.” Y Na hỏi vấn đề người ta không muốn đối mặt, nàng đương nhiên phải mở miệng giải thích.

Thiếu niên nhìn Y Na nói: “Có thể trở thành phối ngẫu của thú nhân, lại vì hấn sinh con, thực vất vả đi?” Hấn nhìn bộ ngực Y Na nói.

Y Na lại kích động, vì sao nàng lại bị người khác hiểu lầm chứ? Nàng cảm thấy thiếu niên này có thể trao đổi, ít nhất hiểu được một ít chuyện, vì thế nói: “Người có biết có một vách thành đá rất lớn gần đây không?”

Thiếu niên ngồi xuống tiếp tục đùa nghịch đồ gỗ, vừa dùng dao bằng xương khắc cái gì đó vừa nói: “Thành đá? Ngay chỗ mặt trời mọc, nhưng mà bây giờ nơi đó đã không có ai, người hỏi nơi đó làm cái gì?”

Y Na đã sớm cảm thấy cảnh sắc chung quanh có chút quen thuộc, nghĩ hấn là tình cảnh nhìn qua khi ở thành đá, như vậy nói cách khác nàng có thể từ dưới biển đi vào nơi này. Nếu từ nơi này có thể trở về thì tốt rồi!

Lời thiếu niên chứng thật, quả nhiên là nơi này.

“Ta nghe được các người kêu thú nhân là thần thú, bọn họ khác nhân loại cái gì?” Một ngón tay chỉ vào Từ Hồ ở bên cạnh, nàng bắt đầu tìm hỏi chuyện thú nhân.

Thiếu niên nhìn một cái Từ Hồ nói: “Thú nhân được thần ban thưởng sức mạnh, bọn họ có thể thoải mái chế phục con mồi, làm người bảo vệ, cho nên là thần hộ mệnh. Nhưng mà, bọn họ rất ít tiếp xúc với nhân loại, cũng ít thu nữ từ nhân loại làm phối ngẫu.”

“Vậy bây giờ các người được bọn họ bảo vệ sao?” Y Na cảm thấy lãnh địa nhân loại này cơ hồ là hậu doanh của Từ Hồ, có tính không là được Từ Hồ bảo hộ không?

Thiếu niên nói: “Đúng vậy, tộc trưởng rất lợi hại, có thể tìm được vương cường đại nhất thú tộc làm hậu thuẫn.”

“Vua? Hấn làm sao là vua chứ?” Y Na kỳ quái, tuy rằng nói là vương, nhưng không có thuộc hạ người hầu linh tinh gì đó.

Thiếu niên hỏi ngược lại: “Người hình như không biết cái gì hết.”

Y Na cười khổ, nàng quả thật không biết.

Thiếu niên nói: “Vua của Thú nhân là dựa vào lãnh địa mà nói, nghe nói nếu hấn có thể cướp được ngọn núi cao nhất từ tay thú nhân khác thì chính là vua của thú nhân.”

Chính là nguyên nhân này?

“Vậy vua được lợi ích gì?”

“Trước khi lên núi sẽ được lễ vật, không ai dám bước vào lãnh địa nữa bước.”

Lợi ích này thật sự là rất bé nhỏ không đáng kể.

Nhưng mà cuối cùng nàng biết, thì ra chỗ bọn họ ngồi chính là chỗ của vua, mà chỗ đó có thể chính là chìa khóa để mình có thể trở về.

Lúc Y Na rời đi, thiếu niên tặng rất nhiều công cụ cho nàng, nàng cũng đáp ứng sẽ dùng da thú và thức ăn đến đổi. Thiếu niên nói: “Ta chỉ làm mấy thứ này, người thích dùng thì tốt rồi.”

Y Na từ trước đến nay cho rằng nguyên tắc trao đổi này là phải tuân thủ.

Nàng được Từ Hồ ôm trở về, nhưng cả tâm trí đều nghĩ phải trở về như thế nào. Cuối cùng quyết định, nàng muốn thử xem nước sâu hay cạn.

Vì thế nói với Từ Hồ: “Ta muốn tắm.”

Từ Hồ gầm nhẹ một tiếng, sau đó mang theo Y Na tới rồi bờ hồ. Y Na vừa định xuống nước, chỉ thấy Từ Hồ đột nhiên đào một cái hố ở ngay tại chỗ.

Chỉ chốc lát, trong hố có nước trào lên, hần liền nhảy vào, sau đó lôi kéo Y Na, hai người tắm uyên ương trong cái hố ngay cạnh bờ hồ.

Y Na tắm rửa sạch sẽ xong, Từ Hồ lại ôm nàng mang về trên cây.

Nhiệm vụ thất bại!

Ngày thứ hai, Y Na nói: “Ta khát.”

Nhưng Từ Hồ lại ôm nàng đi vào cạnh bờ hồ, nhìn thấy nước trong hồ Y Na thật sự uống không nổi. Vì thế nhìn vào trong hồ, nhưng vừa muốn đi vào đã bị Từ Hồ kéo lại, cũng gầm nhẹ vài tiếng với nàng, hình như ý bảo bên trong nguy hiểm, không được đi vào.

Y Na nhìn mặt nước rất tĩnh, không rõ nơi này có cái gì nguy hiểm.

Nhưng mà, rất nhanh nàng nhìn đến có một đám chim tới đây nước uống bị một sinh vật thật lớn đột nhiên trồi lên từ mặt nước đớp lấy.

“Cá sấu?” Thoạt nhìn thì giống, nhưng mà vì sao còn có một đôi lỗ tai, giống con chó.

“Chó bùn.” Từ Hồ sửa cho đúng.

Y Na hiểu được, đây cũng là nguyên nhân Từ Hồ che chở nàng không cho tới gần hồ nước.

Nhiệm vụ lại thất bại lần hai.

Y Na rất sợ chết, hơn nữa sợ còn chưa có trở về đã bị con chó bùn kia ăn luôn. Cho nên nàng do dự không dám bén gần hồ nữa, nhưng mình phải trở về như thế nào đây?

Trầm tư như vậy mấy ngày, nàng cảm giác mình sắp điên mất rồi. Xem thứ gì cũng không vừa mắt, có lúc còn vò đầu bứt tóc.

Nhưng mà, nàng phát hiện tính tình Từ Hồ thật tốt. Cho dù nàng mắng hần, đánh hần, thậm chí ngược đãi hần (giặt râu hần khi hần biến thành hình cọp), hần cũng không tức giận, thậm chí có khi còn khò khè từ từ nhắm hai mắt cho nàng tùy tiện ngược đãi!

Y Na yên lặng không nói gì, hai mắt rơi lệ, cái này làm sao là cái gì Hồ Vương, rõ ràng là bị ngược cuồng thôi!

Nhưng mà, bị ngược cuồng gần đây đã biến hóa nhiều lắm, vốn là một con cọp hoa văn, bây giờ đã muốn biến thành con cọp màu phấn hồng.

Vừa thấy hần, Y Na liền cảm thấy giống một cái gối ôm màu hồng to đùng.

Cái gối ôm to đùng màu hồng bị thất tình đây!

Bởi vì kiếm được chút công cụ ở chỗ tộc người, Y Na liền nấu nước sôi uống. Bởi vì không biết nước kia có sạch không, có lúc nàng do dự thật lâu, thà rằng uống máu động vật cũng không uống nước.

Thể trọng của Từ Hồ hình như gia tăng rồi, thậm chí mỗi bữa đều phải ăn hơn phân nửa con động vật. Hơn nữa, Y Na phát hiện hần gần đây rất thích ăn hạ thể của động vật, đương nhiên là giống đực.

Nàng càng ngày càng cảm giác áp lực rất lớn, cảm giác ánh mắt con cọp này nhìn nàng giống như nhìn con mồi, giống như luôn chuẩn bị ăn tươi nuốt sống.

Đây cũng là nguyên nhân nàng khẩn trương, căng thẳng lên, ngay cả buồn bực vì không thể vào hồ ước đều giảm đi một ít.

Một ngày nọ, bởi vì trời đầy mây, nàng nghĩ đến trời sắp mưa, cho nên ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời. Đột nhiên phát hiện trời sáng chưa lâu mà mặt trời đã nằm ở giữa bầu trời, đây không phải rất kỳ quái sao? Nhưng mà, đây là dị thể, gì chuyện đều có thể phát sinh. Y Na nghĩ như vậy, sau đó đột nhiên cảm giác có thứ gì đó mềm mượt chà xát mình.

Không biết từ lúc nào Từ Hồ biến thành con mèo to, ở bên người Y Na cọ đến cọ đi, cái đuôi còn vuốt ve mặt nàng.

Đây là mời gọi! Mời gọi trần trụi!

Y Na quay đầu không để ý đến hần, nhưng lỗ tai lại bị hần cọ đến ngứa, bèn nói: “Ta đi đưa thịt cho người kia, nó đã cho ta rất nhiều công cụ.” Nói xong đứng dậy xé rách thịt muốn đi.

Từ Hồ đột nhiên dùng miệng cắn nằng, sau đó biến thành hình thái thú nhân trần trụi ôm lấy Y Na bước đi.

Y Na tựa vào trên vai Từ Hồ, một đoạn này thời gian vẫn được hấn chăm sóc. Nếu nằng thực trở về, như vậy nhất định sẽ vô cùng nhớ hấn.

Gần đây, nằng đã rất ít nhớ những tiền bối, cho dù tăng cân nằng cũng không quá để ý. Tại đây, trong mắt Từ Hồ, nằng đẹp hay xấu hình như đều không có vấn đề, hấn muốn nằng mà thôi. Cho dù nằng bây giờ bị hủy dung hay phá thân, vị này cũng sẽ vẫn coi nằng là bảo vật đi!

Nhưng là, tiền bối cũng không giống như vậy. Hấn có tâm hư vinh của con người, bạn gái cùng vợ hấn phải là hoàn mỹ.

Tuy rằng bây giờ xem tuổi hấn muốn lấy vợ vẫn còn sớm một chút, nhưng mà đây cũng sự thật.

Đang nghĩ ngợi, Từ Hồ đã mang theo nằng vào lãnh địa của tộc người, sau đó buông nằng xuống, hướng phía trước rống lên một tiếng.

Y Na không rõ hấn vì sao đột nhiên gian sẽ rống ra thanh âm như vậy, như báo động vậy. Tiếp theo, nằng nghe được bên trong tộc người cũng có rất nhiều người rống lên. Nhưng mà, thanh âm nhỏ hơn Từ Hồ rất nhiều.

Nằng không rõ, hướng bên trong nhìn, nhất thời giật mình.

Loại chuyện này, nhìn có thể lé mắt hay không?

Hấn là không thể, bởi vì có người nhiều vây xem như vậy! Nhưng mà, loại sự tình này lúc nào lại biến thành hiện trường cho vô số người vây xem, còn có người chúc mừng, hình như nhảy nhót đông đưa hai tay, lại có đang bên cạnh hưng phấn huyết sáo.

Y Na thừa nhận mình rất bảo thủ, mà một người hiện đại mà không coi mở bằng người cổ đại, nằng thực rất mất mặt!

Bạn đang đọc truyện *Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Tử Hồ bị thương

Ads Không biết người khác hình dung cảnh tượng này như thế nào, còn Y Na thì rối rắm hồi lâu.

Cuối cùng cảm thấy nói như vậy là tốt nhất!

Nếu bên người có một cái camera cùng ngọn đèn đạo cụ, như vậy đây là hiện trường phim người lớn.

Nếu thuyết minh nội dung bộ phim, đó là trường hợp phá thân chỗ công cộng.

Tóm lại, Y Na nhìn đến nữ nhân kia nằm trên mặt đất, mà một nam nhân hùng tráng vừa kêu lớn tiếng, vừa làm động tác ra vào. Mà chỗ hai người kết hợp, có vết máu đỏ bùng lên.

Nữ nhân xem ra còn chưa lớn, chỉ hơn mười tuổi, đây nhất định là lần đầu cùng nam nhân làm cái kia đi! Nhìn biểu tình thống khổ trên mặt nằng sẽ biết.

Nhưng nam nhân kia hoàn toàn không biết thương hương tiếc ngọc, chỉ lo bày ra một mặt nam tính của mình, không để ý nữ tử kêu la cùng rên rỉ, đem hai quả đào vấy loạn.

Y Na xoay người, tình hình như vậy xem không tốt, rất làm cho người ta muốn nhìn lại không đành lòng nhìn, không đành lòng nhìn lại cảm thấy đây là cơ hội hiếm có.

Vừa rồi Từ Hồ hình như đã biết, Y Na cảm thấy thiên tính của hấn đại khái chính là con cộp háo sắc, nếu về sau hấn cũng đối với nằng như vậy, vậy thật đúng là không thể không chết.

Nằng vốn là tính toán rồi đi, nhưng đột nhiên nằng nghe được thanh âm nữ nhân kia thay đổi, trở nên vô cùng ôn nhu quyến rũ trần ngập hấp dẫn.

Nhìn không được quay đầu lại nhìn, thấy nam nhân ghé vào trên người nữ nhân, động tác tuy rằng không có chậm lại, nhưng xem ra nằng đã thoải mái hơn.

Xem như vậy, thật càng như là hiện trường phim người lớn.

Hồi còn đi học nằng tò mò vài máy vi tính tìm loại phim này xem, nhưng lại sợ bị cha mẹ bắt được, trộm xem vài lần liền vội vàng đóng. Nhưng mà, bây giờ quang minh chính đại xem, không ai ngăn cản, bởi vì tất cả mọi người đều nhìn, thậm chí còn có người chỉ trỏ.

Nhưng mà còn may, không ai bởi vì cảnh tượng rất tình cảm mãnh liệt mà không thể nhìn được, cùng nhau loạn đấu. Thật ra có rất nhiều nam nhân cười vây quanh bọn họ, sau đó đem ‘nhánh cây’ trưng bày ra cho các nữ nhân xem.

Y Na cảm thấy, bọn họ là đang triển lãm đặc thù của giống đực bọn họ, làm cho nữ nhân khua miệng phục đi!

Nhưng mà, bởi vì thoáng bị kích thích, nhánh cây của mọi người đều đứng thẳng lên. Điều này làm cho Y Na đi thăm miễn phí một chút tình cảm mãnh liệt của nam nhân cổ đại.

Nàng không hề né, dù sao các nữ nhân đều xem.

Cái này hơi nhỏ, nhưng là thực xù xì thực đen. Cái kia lại nhỏ lại dài, hình dạng thật không tồi. Cái này, có chút lớn, phía trước còn có chút dịch trắng, xem ra là muốn nhìn không được đi, gần xanh đều nổi lên.

Y Na bắt đầu nghiên cứu đặc thù của nam tính, có cơ hội quang minh chính đại nhìn chăm chăm như thế, sao có thể bỏ qua!

Nhưng đột nhiên Từ Hồ lắc mình chắn trước mặt nàng, sau đó cầm lấy đầu nàng nhấn một cái.

Y Na vốn đang so sánh phân tích các loại cây quả, đột nhiên bị Từ Hồ nhấn đầu xuống liền nhìn vào hai quả đào phía dưới của hắn.

Không biết có phải ảo giác không, nàng cảm giác nơi đó so với lúc trước còn to hơn, hơn nữa như đã thành thực, vừa căng vừa hồng, hình như biến thành quả đào chân chính, chọc người ngứa痒!

Mà khóa cây nhỏ phía trước lúc này đã muốn trưởng thành, nhảy dựng về phía Y Na, như đang dụ dỗ người ta tội.

Nhưng Y Na nhãn nhỏ, nàng chống hai tay đẩy Từ Hồ ra, muốn chết sao, muốn chết sao!

So sánh với hắn, tộc người bình thường hơn một chút. Nàng vẫn đang muốn nhìn một cái của con người, nhưng Từ Hồ lại xoay đầu nàng lại, sau đó cầm lấy nhánh cây cho nàng nhìn. Ý tứ thực rõ ràng, hắn đây là làm cho nàng biết mình có bao nhiêu cường tráng, bao nhiêu vĩ đại.

Y Na suýt khóc lớn kêu lên ‘ta từ bỏ’, nhưng Từ Hồ vẫn cầm lấy nhánh cây của mình lay động, làm lòng Y Na rối loạn.

Lúc này, bọn họ nghe được nhóm con người kêu vui mừng, nam nhân kia rốt cục dừng vận động, đứng lên. Hắn khoe quả đào run run đã mềm đi chạy quanh ba vòng, sau đó vỗ bộ ngực kêu to.

Y Na nhìn nữ nhân kia, nàng từ trên mặt đất đứng lên, giống như không có việc gì múc một chậu nước tới rửa. Lúc sau, liền đứng cùng những nữ nhân khác.

“Đây là làm cái gì?” Cường bạo? Xem ra không giống. Một nữ nhân lần đầu tiên cứ như vậy, hình như quá sớm đi!

Thiếu niên kia đã đi tới, Y Na biết nó tên Vân Thụ, một cái tên rất êm tai.

“Là sơ hợp, nữ nhân này bây giờ về tộc trưởng.”

Lúc này Y Na mới nhìn ra, vừa mới vận động thì ra là tộc trưởng.

Sơ hợp hắn là chính là kết hôn đi, nhưng tộc trưởng kia rõ ràng hơn nữ nhân này nhiều tuổi, như vậy cũng không có tỏ vẻ không đồng ý sao?

“Nữ nhân là ngoài tộc sao?”

Vân Thụ nói: “Không phải, nữ nhân này là do tộc trưởng cùng nữ nhân của tộc trưởng sinh ra, năm nay tới tuổi sơ hợp rồi.”

“Gi? Ý ngươi là nói bọn họ là cha con?”

“Là cha con, có vấn đề gì sao?”

“Vấn đề lớn.” Đây là loạn luân a, nhưng nhìn thấy bộ dáng Vân Thụ, mình càng hỏi càng là kỳ quái.

Y Na ngửa mặt lên trời thở dài, mình rốt cuộc đi tới loại thể giới nào, thật đáng sợ nha.

“Hôm nay muốn đòi cái gì?” Vân Thụ cười hỏi.

Y Na nói: “Lần trước ta nhờ ngươi làm cái thùng thật lớn.”

“Làm rồi, ta lấy cho ngươi.” Vân Thụ rất khéo tay, chỉ cần nói cho nó, nó liền có thể làm ra những thứ rất khó làm. Hơn nữa nó rất quen thuộc với thể giới này, biết có thể dùng vật liệu gì để làm.

Y Na rồi rầm nhìn thiếu niên thanh tú này kéo theo một cái thau bằng gỗ lớn, tâm tình có chút buồn bực. Tình hình này, làm khó người ta rồi. Cho dù là

tự mình nhìn thấy, nàng vẫn rồi rắm rất lâu.

Đột nhiên cảm giác mèo to hình như rất buồn hiu, bộ dáng ngồi xổm như chịu đá kích.

Y Na không rõ, hỏi: “Làm sao vậy Từ Hồ?”

Đối phương gầm nhẹ một tiếng, sau đó đột nhiên đứng lên lắc lắc nhánh cây của mình hướng Y Na kêu nhỏ.

Y Na sợ mình bị lại dọa, cho nên vội vàng xoay người nói: “A, nó làm rất tốt, chúng ta đưa thịt cho nó sau đó trở về đi!”

Thanh âm của Từ Hồ hình như thực thất vọng, mềm nhũn đi, sau đó vác thùng gỗ trên lưng, ôm Y Na đi đến lãnh địa của mình.

Thùng gỗ này có thể chứa rất nhiều nước, Y Na không muốn để Từ Hồ uống nước không sạch, cho nên nấu rất nhiều nước, sau đó chờ nguội, chứa trong thùng, cũng nói với Từ Hồ: “Người lần sau uống nước phải uống trong này, người xem rất trong.”

Từ Hồ quay đầu không để ý nàng, điều này làm cho Y Na càng kỳ quái.

Từ sau trở về từ lãnh địa của tộc người, hần liền mang cái dạng này, vẻ mặt giống như bị đá kích rất nặng. Lượng thức ăn ít đi, ngược lại vẫn bất động vật giống đực trở về, một ngày bắt đến mấy con, ngay cả thịt cũng ăn rất ít, chỉ ăn hạ thể.

Y Na cảm thấy không đúng, sẽ không là nơi đó của hần sinh bệnh đi, đều nói ăn cái gì bỏ cái này, chẳng lẽ hần đang tự trị bệnh sao?

Mà ngày đó, hần là muốn cho nàng giúp nhìn xem là bị bệnh gì đi, cho nên mới cầm ‘nhánh cây’ đưa lên cho nàng nhìn.

Nhưng lúc ấy nàng rất sợ hãi, không dám nhìn a!

Bây giờ nghĩ lại, việc này thật sự là có thể. Y Na không được tự nhiên đứng lên, nàng rất muốn quan tâm một người bạn cùng phòng, nhưng nơi hần sinh bệnh hình như không muốn cho người khác biết, lỡ hần xấu hổ quá thành giận làm sao bây giờ?

Nhưng, Từ Hồ không có tức giận, làm cho nàng rất đau lòng, nhất là khi hần biến thành mèo to thì hai cái lỗ tai cụp xuống, thật sự là vừa đáng yêu lại đáng thương!

Hơn nữa lúc Y Na gọi hần, hần sẽ ‘ô’ một tiếng, sau đó đem cả đầu dẫu đi, điều này làm cho nàng thậm chí nghĩ, hần sinh bệnh tất cả đều bởi vì mình.

Chẳng lẽ là, nhìn lâu lắm làm cho hống mất rồi?

Nơi này cũng không có bác sĩ chuyên trị khoa nam, vậy chẳng phải là mình làm cho một nam nhân vốn rất lợi hại biến thành thái giám sao, nếu thật sự là như vậy, lỗi của mình rất lớn.

Nghĩ đến đây, Y Na nhìn không nổi nữa, cho dù mắt nhắm, nàng cũng muốn hỏi rõ ràng rốt cuộc là chuyện xảy ra như thế nào, lỡ mình hơi kích thích một chút hần liền khôi phục, vậy không phải rất tốt sao.

Nghĩ lại thôi, nếu hần khôi phục, vậy chẳng phải mình thành đối tượng thí nghiệm lâm sàng sao?

Lần này lại đến phiên Y Na rồi rắm, nàng thương con mèo to kia, lại sợ mình biến thành thức ăn trong miệng mèo. Vừa từ chối liền qua ba ngày, mèo to trở thành tình trạng trừ bỏ nơi đó của động vật giống đực, ngay cả thịt cũng không ăn. Sau khi ăn, hần liền biến hình cụp nằm im, rất ít nhúc nhích.

Y Na thật sự thật sự không nhẫn tâm nhìn tiếp, đi lên nhỏ giọng nói: “Từ Hồ, người sinh bệnh hả?”

Từ Hồ nghe nàng nói chuyện, liền lúc lắc một cái lỗ tai, sau đó hai chân trước vươn ra che đầu, cúi đầu kêu to một tiếng, hình như có ủy khuất vô hạn không biết kể ra với ai.

Y Na nói: “Ách..... Làm sao không thoải mái, có thể cho ta xem không?”

Cái lỗ tai Từ Hồ giật giật, tiếp tục che đầu.

Y Na nhìn hần không phản ứng, không thể không đi đến phía sau nghĩ muốn xem xét tình trạng nơi đó. Nhưng Từ Hồ quá nặng, nàng lật không nổi thân thể hần.

“Có phải nơi đó không thoải mái hay không, người động một chút cho ta xem xem”

Từ Hồ chính là bất động, còn nâng chân sau làm như che lại.

Y Na càng thêm hoài nghi, sẽ không tới nông nổi không thể nhìn đi! Tuy nói thứ gì kia cả ngày lúc ẩn lúc hiện ở trước mắt thực chướng mắt, nhưng đột nhiên không thấy được, ngược lại giống như thiếu chút gì đó. Nhất là đối với Từ Hồ, hần là là tương đương với chuyện trọng đại đi!

Nếu không, hần cũng sẽ không nổi điên liên tục bất động vật giống đực, lỡ bắt hết động vật giống đực nơi này, như vậy quần chúng động vật chẳng phải là tuyệt chủng sao?

Nhưng mà, đầu tiên nàng phải chứng minh con cạp này sẽ không đoạn tuyệt nòi giống, nếu không nghiệp chướng của nàng liền nặng nề.

Y Na quỳ trên mặt đất, dùng sức lòn tay vào phía dưới cái bụng Tử Hồ, nghĩ muốn thăm dò thứ kia, rốt cuộc có phải đã vỡ vụn hay không.

Tử Hồ quay đầu lại nhìn nàng một cái, sau đó lại kêu nhỏ một tiếng quay đầu đi, vẻ mặt vẫn là bị thương.

Trong lòng Y Na mềm nhũn nói: “Ta sẽ không thương tổn ngươi, chính là nhìn một cái, ách. .... Đụng đến rồi, đây là sưng lên sao, làm sao lớn như vậy. ....” Không nên là động dục đi, cũng không có cái gì kích thích nó mà.

Rốt cục Y Na nhẹ nhàng muốn kéo tay ra.

Đại khái là Y Na vụng về, Tử Hồ sợ đau, cho nên trở mình xoay người một cái cho Y Na lấy tay.

Cái này làm cho Y Na không cần lòi ra cũng thấy được thân đại thụ kia, hơn nữa nó co giãn vô cùng tốt. Hắn nghiêng người, cái cây liền mạnh mẽ nhảy dựng, làm tay Y Na văng ra thật xa.

Bạn đang đọc truyện *Thuận Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Đèn bù bốc lửa

Ads Y Na hoảng sợ, nhảy ra thật xa.

Dọa người, thật sự là dọa người.

Nơi đó rất khủng bố, đứng thẳng không ngã, hơn nữa gân mạch đều hiện ra, muốn bao nhiêu dử tợn có bấy nhiêu dử tợn.

Đây làm sao là sinh bệnh, rõ ràng là rất tốt mới có thể như thế.

Hồi tưởng một chút, có lẽ là bởi vì ăn quá nhiều hạ thể, cho nên nhanh phát dục đi!

Tử Hồ nằm ở nơi đó thờ hồng hộc, Y Na không dám đến gần, nói: “Ngươi về sau, hay là không cần ăn thứ đó của giống đực nữa, thật là đáng sợ. Nhưng mà, gần đây nơi đó của ngươi không thoải mái cho nên ăn mấy thứ kia sao? Hay là. ....” Bị cái gì kích thích, điểm ấy có thể nghĩ đến, bởi vì lúc này Tử Hồ vẫn ôm lấy đầu.

Y Na bắt buộc mình nhớ lại một chút, hết thấy mọi chuyện đều bắt đầu từ khi nhìn đến nhân loại sơ hạp. Ngày đó, hắn cũng rất không bình thường, đùa nghịch quả đào ở trước mắt nàng, sau đó hai ánh mắt hình như hiện lên vẻ tự tin. Nhưng sau đó, nàng quay đi không dám nhìn, con cạp này bắt đầu bị thương.

Trái lo phải nghĩ, Y Na đột nhiên hiểu được đại khái. Vừa hiểu được nàng liền cảm thấy mấy ngày nay hành vi Tử Hồ có thể giải thích là, nghĩ là chỗ ấy bị mình coi thường, với một nam thú nhân là một cú đã kích trí mạng.

Nhớ rõ tình cảnh giống như là thế này: bởi vì lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng ‘cây gậy’ của đàn ông tộc người, cho nên Y Na muốn nhìn vài lần. Hơn nữa nàng so sánh với thú nhân một chút, thì thấy nhỏ hơn rất nhiều. Cho nên, lúc Tử Hồ hưng phấn giơ quả đào cho nàng nhìn, Y Na cảm thấy thực sợ, không dám nhìn.

Kết quả. ....

Bây giờ hắn dục hỏa đốt người, sưng tấy khó chịu, lại cảm thấy nàng khinh thường quả đào của hắn, lòng tràn đầy thương cảm đi! Không biết vì cái gì, tâm tình Y Na lúc này lại là buồn cười, tâm lại có chút đau.

Nàng ho nhẹ một tiếng, đi qua đê quả đào của hắn, có chút xấu hổ nói: “Kỳ thật, ách. .... Nơi này của ngươi rất lớn, tốt lắm, tốt hơn so với bọn họ, thực. .... Nó không cần dài thêm, trước kia cũng đã tốt lắm.” Cũng không biết Tử Hồ có hiểu nàng nói gì không, nhưng mà con cạp nào đó bởi vì bị sờ soạng cảm thấy thoải mái, cái bụng ngửa lên trời, hai cái chân trước co trước ngực, hai chân sau tách ra thật to.

Mà quả đào kia ở Y Na trong tay có hiện tượng bành trướng lên.

Thú nhân đại khái còn không biết cách tự động thủ giải quyết ‘nỗi niềm’ của mình, cho nên mới vẫn nhẫn nại. Một tay Y Na nắm cây đại thụ, trong lòng bất ổn, chẳng lẽ nàng đây là giải quyết giùm hắn sao?

Điều này cũng có thể, tốt hơn so với hấn nhện không được mà công kích mình!

Nàng trườ khỏe miệng, nhìn trái phải không người, lúc này mới chậm rãi dùng một tay làm vận động từ trên xuống dưới. Nhưng rõ ràng, một tay là nắm giữ không được đại thụ của người ta, cho nên một tay khác cũng phối hợp lên.

Hai tay phối hợp làm việc, tốc độ cùng chất lượng đều có tiến bộ nhảy vọt, ở lúc Y Na chảy mồ hôi ướt lưng, là lúc một cổ chất lỏng văng lên mặt cỏ. Mà đầu nàng cũng bị văng lên, yên lặng không nói gì, hai mắt rơi lệ.

Lấy tay lau lau, quay đầu lại nhìn, không biết khi nào Từ Hồ đã biến thành hình người, đang ngồi ở nơi đó nhìn nàng vô cùng thân thiết. Đầu lưỡi còn liếm liếm bên miệng, làm cho Y Na cảm thấy hấn lập tức sẽ nhào lại đây đem mình ăn luôn.

Nhưng mà còn may, hấn không có xông lên, mà là đi đến, sau đó mức nước, giúp Y Na gọi đầu.

Y Na ngẩn ra, nàng không nghĩ tới thú nhân có thể tri kỷ như vậy. Nam nhân có động tác mềm nhẹ như vậy, không một chút che dấu ôn nhu như vậy thật sự là làm cho người ta vui mừng.

Tuy nói, người hiện đại cho rằng, nam nhân càng sâu trầm càng đáng giá thưởng thức. Trước kia Y Na cho rằng mình rất đơn thuần, cho nên nàng muốn tìm một nam nhân thông minh hơn mình, ít nhất có thể bảo vệ nàng.

Tiền bối chính là nam nhân như vậy, cho nên từ lần đầu tiên nhìn thấy hấn liền cảm thấy nam nhân như vậy nhất định phải nắm chặt.

Từ Hồ hoàn toàn không giống tiền bối, vì Từ Hồ thuần túy giống như một viên đá chưa mài giũa. Hấn như vậy lại làm xúc động một mặt đơn thuần nhất trong lòng Y Na, nàng chậm rãi phát giác mình, kỳ thật là chán ghét mình biến thành thông minh, chán ghét mình vì thích ứng mà càng ích kỷ!

Đang lúc nghĩ loạn, đột nhiên thấy Từ Hồ kéo quần lót của nàng xuống, hai tay lôi kéo chân nàng, đẩy nàng ngã trên mặt đất.

Hấn vươn đầu lưỡi lại bắt đầu liếm lên, Y Na nhẩn nhé khỏe miệng, quả nhiên rất quyết đoán, ngay cả ý của nàng đều không hỏi mà đã hành động rồi.

Nàng bắt đầu dĩ nói: “Không. .... Không cần. ....”

Từ Hồ vừa liếm vừa nói: “Mặt trời lập tức lên tới chính giữa, nàng là phối ngẫu của ta, sinh cho ta đứa con cường tráng nhất.”

Y Na hoàn toàn không biết nói gì, cuối cùng có chút hường thụ nhắm hai mắt lại rên rỉ lên.

Dù sao lại không ai chê cười mình, không phải nói nhập gia tùy tục sao, nàng sợ gì!

Nhưng mà, mặt trời ở chính giữa là ý gì? Đại não khẩn trương lên, nàng rốt cục nghĩ tới lời Từ Hồ nói qua trước kia, phải chờ tới lúc mặt trời ở giữa sẽ cùng nàng làm cái chuyện kia!

Mắt nhìn mặt trời, quả nhiên thực ở giữa.

Lúc này mới là buổi sáng, nhưng mặt trời đã ở giữa bầu trời. Như vậy ý Từ Hồ là, lúc mặt trời ở giữa bầu trời, hấn sẽ cưỡng hiếp nàng sao?

Là trốn, hay là. ....

Có lẽ thời gian ở chung quá dài, nàng đã không có cảm giác sợ hãi Từ Hồ, tương phản còn có cảm giác ý lại cùng yêu thích.

Có khi nàng xem hấn là chỗ dựa!

Có khi nàng xem hấn là thú cưng!

Có khi nàng xem hấn là nam nhân!

Có khi nàng xem hấn là em bé!

Thậm chí có khi nàng xem hấn là chồng mình!

Có người nói lâu ngày sinh tình, chẳng lẽ nàng đã sinh ra tình cảm nam nữ với hấn?

Đầu óc Y Na hỗn loạn là lúc, Từ Hồ đã nhân cơ hội dùng đầu lưỡi công chiếm nơi bí ẩn nhất của nàng. Đầu lưỡi hấn hơi thô ráp, hơn nữa lại vừa nóng vừa ẩm!

Y Na thẹn thùng vô cùng, bởi vì nàng không có phản kháng, còn cố ý nâng thắt lưng làm cho hấn liếm sâu hơn.

Thoải mái! Vì cái gì thoải mái như vậy!

Trước kia chưa bao giờ có cảm giác như vậy, Y Na cơ hồ chìm đắm trong hô hấp dồn dập của chính mình.

Một cổ nóng bỏng hình như từ trong cơ thể dâng ra, toàn thân Y Na run rẩy một trận, cảm giác ở nháy mắt đại não mất đi năng lực tự hỏi.

Chờ lúc nàng tỉnh táo lại thể nghiệm con khoái hoạt kia, phát hiện ở mặt dưới Từ Hồ đã liếm ra tiếng nước.

Y Na đỏ mặt, nàng có ngốc cũng biết nơi đó của mình đã xảy ra chuyện gì, mà Từ Hồ đang liếm là liếm cái gì!

Nàng gật gật thân thể về phía sau, nói: “Đừng liếm. ....” Thực bản đi!

Nhưng Từ Hồ cũng không để ý, lao thẳng đến nơi đó của nàng liếm sạch sẽ mới đột nhiên ngẩng đầu lên trời gầm rú!

Y Na không biết hấn gầm rú là ý gì, nhưng mà trong âm điệu lại hàm chứa hưng phấn, hào khí, khí phách!

Hấn lại khôi phục thành Từ Hồ, thật tốt! Y Na nghĩ như vậy, người đã vô lực, nhắm mắt ngủ.

Tỉnh lại lúc đã ngủ ở giường trên cây, Từ Hồ đang ở dưới tàng cây nướng thịt. Lần này hấn không có ăn hạ thể giống đực, mà là nướng thịt thật chín, sau đó nhay lên xé một khối đặt ở trước mặt Y Na nói: “Ăn!”

Y Na cảm giác giống như mình đã làm việc gì sai trái mà bị phát giác, vội vàng cầm lấy thịt quay lưng qua ăn. Trong lòng nghĩ, dù sao tạm thời mình cũng không trở về được, như vậy liền ở cùng Từ Hồ đi!

Nhưng, quay đầu lại liếc mắt qua đào mềm kia một cái, này có thể đi vào sao?

Nàng nghĩ nếu muốn có thể thử một lần, nhưng lại sợ Từ Hồ kích động dè mình chết. Chuyện này có phải thương lượng một chút hay không, vì thế nàng ăn xong, quay đầu lại nhìn thoáng qua Từ Hồ đang ăn, nói: “Từ Hồ, ngươi thực muốn ta làm phối ngẫu sao?” Nàng không phải nữ tử trung trinh liệt phụ cái gì, dù sao mình cũng là thích Từ Hồ.

Trước khi hấn cường bạo mình vào lúc mặt trời dâng lên chính giữa, còn không bằng mình thử trước, có lẽ qua một thời gian nơi đó giãn ra là có thể tự do ra vào!

Y Na mang tâm lý như vậy hỏi, sau đó nàng thấy Từ Hồ dùng sức gật đầu.

Y Na đỏ mặt nói: “Như vậy từ hôm nay trở đi, cho dù ta làm cái gì với ngươi, ngươi cũng không được động.” Chủ động thì chủ động đi, mình cũng không phải nữ nhân tam tòng tứ đức, sợ cái gì.

Nuốt nuốt nước miếng, đợi Từ Hồ trả lời.

Từ Hồ lại không chút do dự gật đầu, Y Na nhẹ nhàng thở ra, nàng biết hấn đáp ứng thì sẽ làm được.

“Vậy ngươi không cần biến thành con cạp, sau đó ngửa mặt nằm xuống. Nhưng mà, đi tắm trước đã.” Y Na nhìn nơi này cũng không có thứ gì tron, chỉ có thể dùng nước.

Từ Hồ thực nghe lời đi xuống tắm, sau đó nằm thẳng ở trên da thú nhìn Y Na.

Y Na ho nhẹ, đối phương rất nghe lời, nàng lại không biết mình phải xuống tay từ chỗ nào mới tốt. Nghĩ nghĩ, nàng nhúng ướt tay, sau đó xấu hổ nói: “Ta rửa cho ngươi. ....”

Từ Hồ trừng mắt nhìn, hình như đang nói, ngươi muốn làm như thế nào đều có thể!

Mà cây nhỏ kia hình như được cảm ứng, liền nhô đầu ra.

Y Na không có đụng nó nữa, rồi rầm còi quần lót của mình. Sau đó nàng nhìn ánh mắt Từ Hồ sáng ngời, cây nhỏ kia lại dài ra vài phần.

Y Na hoảng sợ, nói: “Ngươi nhắm mắt lại, không được xem!”

Từ Hồ không tình nguyện nhắm hai mắt lại, sau đó cảm giác một cái chân khéo léo cưỡi lên thân thể hấn.

Y Na ngồi ở trên bụng Từ Hồ, không biết bước kế tiếp phải làm như thế nào, thực phải tự ngược sao? Nếu phía dưới này là con người, như vậy nàng tình nguyện cho người ta ngược, nhưng đối phương là thú, nàng cũng không thích bị thú ngược tàn nhẫn như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Ăn xuân được

Ads Quyết định, Y Na nâng mông di động xuống phía dưới. Nhưng mới dòi mấy cm, đầu nằng đã đổ mồ hôi.

Dựa theo sách vở, phim điện ảnh, bây giờ nằng hẳn là cầm lấy nhánh cây, sau đó.....

Nhưng, thật vất vả chuyển qua nơi đó, chỗ tiếp xúc là một mảnh lửa nóng. Nằng sợ tới mức lùi về phía trước một, liền ngồi xuống ngực Tử Hồ.

Cảm giác được tim Tử Hồ đập rất nhanh, hai tay hấn cầm lấy da thú, cắn môi nhắm mắt lại.

Nhìn đến hấn như vậy, tâm Y Na liền buông lỏng, biết hấn sẽ không đột nhiên hạ gục nằng. Nhưng lại đau lòng, hấn nhìn như vậy nhất định rất khó chịu đi, trên trán đều chảy mồ hôi rồi.

Vì làm cho hấn cùng với mình không khó chịu nữa, Y Na quyết định, lại lui về phía sau. Sau đó nâng mông lên muốn ngồi xuống, chết thì chết đi!

Vừa ngồi xuống Y Na liền ㄟ, bởi vì nhánh cây kia sinh trưởng quá nhanh, bây giờ đã vượt qua phạm vi nằng có khả năng tiếp nhận. Vừa ngồi xuống liền cảm thấy căn bản là không có chỗ để ‘ngồi’.

Nên làm cái gì bây giờ? Y Na cảm giác mồ hôi của mình đã chảy ra như dòng suối.

Trước kia Y Na cũng không có kinh nghiệm, nằng ở phía dưới của mình tìm nửa ngày, rốt cục tìm được nơi hình như có thể đi vào.

Nằng hít vào một hơi, sau đó hướng đại thụ nhẹ nhàng ngồi xuống.

Trời ạ, quá to, đứt như thế nào không đi vào.

Tử Hồ đã hồng hộc thở nửa ngày, mà nằng cũng vậy.

Kiên trì chính là ưu điểm của mình, phải cố lên mới được, thừa dịp con cạp này chưa có cường bạo mình đi.

Nằng hạ quyết tâm, lại dang hai chân rộng ra, sau đó dùng sức ngồi xuống.

Trời ạ! Nằng cảm giác hình như tiến vào được một chút, nhưng nơi đó của nằng lập tức dâng lên cảnh báo. Vừa trương vừa đau, sẽ không vỡ ra đi!

Y Na rất muốn khóc, nằng nghỉ ngơi một chút, cảm thấy nơi đó không đau, sau đó lại nhẹ nhàng lung lay một chút. Nhưng nằng sai lầm rồi, nó còn đau hơn nhiều, vì nằng không nghĩ tới là, đại thụ còn tại tiếp tục lớn lên.

Y Na cắn chặt răng, không muốn đau âm ỉ nữa, cho nên hạ quyết tâm dùng sức ngồi xuống.

Rắc!

Nằng cảm giác có cái gì thứ gì nứt ra rồi, đau đến mức nằng hét to một tiếng, liền ngã vào trên người Tử Hồ, co rút khóe miệng nói: “Đau đau đau. ....” Vừa rồi hình như đi vào được một chút, nhưng nằng cảm giác phía dưới như bị xé rách, đau đến nằng không dám cố nữa.

Tử Hồ mở mắt, sau đó nâng nằng lên, lôi kéo chân nằng đặt ở bên miệng mình, liền vuron lưỡi liếm.

Y Na vốn đau đến kẹp chặt hai chân, nhưng được hấn lôi kéo liền thoải mái dang ra.

Tử Hồ liếm thực thoải mái, phía dưới cũng giảm bớt đau đớn.

Tử Hồ liếm xong, ôm Y Na ngồi xuống, hấn vỗ vỗ đầu Y Na nói: “Không cần phải gấp gáp, nơi đó của nằng quá nhỏ, cần tìm hỏi các trưởng lão dùng biện pháp gì để nằng không đau đớn!”

“Cái gì? Đã có phương pháp sao ngươi không nói cho ta biết, ta nghĩ ngươi sẽ cường bạo ta! Sớm biết ta sẽ vất vả như vậy, oa oa oa oa oa oa ngươi con cạp này sao hư như vậy oa oa oa oa oa oa...” “Y Na vừa đau lại vừa ủy khuất, nằng nghĩ hết biện pháp rồi, muốn cho cuộc sống của hai người có chút niềm vui thôi.

Nhưng không nghĩ tới, Tử Hồ đã sớm chú ý tới.

Đây chẳng lẽ chính là nguyên nhân thật lâu hấn không cường bạo nằng?

Tâm tình Y Na bây giờ thực rối rắm, nằng là sợ hãi mình bị cường cho nên xuống tay trước, nhưng không nghĩ tới bị Tử Hồ nói ‘Không cần gấp!’

Nằng gấp, thật sự là mắc cỡ chết người.

Lại nghe Tử Hồ thật cao hứng nói: “Nằng đã chuẩn bị tốt, bây giờ chúng ta sẽ đến hỏi trưởng lão.”

Y Na giữ chặt lồng trước ngực Từ Hồ, vội la lên: “Chưa chuẩn bị tốt, hoàn toàn chưa chuẩn bị tốt. ....”

Nhưng Từ Hồ nâng thân nàng lên nói: “Chuẩn bị tốt.” Nói xong liền ôm Y Na rời khỏi lãnh địa.

Trước khi rời đi hắn lại chạy một vòng ở bên ngoài để lại chút mùi, lúc này mới ôm Y Na chạy đi.

Y Na phát hiện khi bọn họ đi ngang qua lãnh địa của thú nhân khác, họ nhô đầu ra nhìn, mà Từ Hồ nhân cơ hội rống một hai tiếng, bọn họ cũng đáp lại liền không hề đi ra.

Đi rất xa, Y Na thấy được trước một cái hồ nước cũng không tính là lớn, có một cái hang của thú nhân.

Từ Hồ gầm nhẹ vài tiếng, hình như tỏ vẻ là bạn lâu năm.

Đối phương cũng đáp lại, sau đó Từ Hồ mới ôm Y Na đi vào.

Y Na phát hiện này lãnh địa không chỉ có vợ chồng thú nhân, còn có ba đứa bé thú nhân. Nàng vừa thấy đến bọn họ liền 愣, đột nhiên phát giác một chuyện làm cho nàng vô cùng buồn bực, nữ thú nhân có thai một lần tới mấy đứa con a!

Nhìn ba đứa bé này rất giống nhau, chiều cao cân nặng đều không khác lắm.

Nói là đứa bé, bộ dáng đại khái đã hơn mười tuổi. Dáng người cao lớn hơn Vân Thụ, cơ hồ hơn cao hơn Y Na nửa cái đầu. Nhìn đến bọn họ, Y Na cảm giác áp lực rất lớn.

Tiếp theo, Y Na thấy được một phôi ngẫu của tộc hồ, là nữ từ thú nhân, hai luồng thịt trước ngực còn to, chẳng lẽ ba đứa con này bây giờ vẫn còn bú sữa?

Không phải đâu!

Y Na ngửa mặt lên trời, thế giới này thật sự là thật là đáng sợ.

Đương nhiên, đối với bọn họ trần trụi, Y Na đã không nhìn.

Từ Hồ rống một tiếng với nam thú nhân kia, sau đó chỉ vào Y Na, nói mấy câu rất nhanh. Bởi vì Y Na đã nghe qua Từ Hồ nói chuyện, có lúc hắn hơi tăng tốc nàng cũng có thể nghe, bây giờ hình như là nói vấn đề của nàng cho nam thú nhân kia nghe.

Nam thú nhân cùng phôi ngẫu ngồi xuống, mà ba đứa con của bọn họ ngồi chung quanh bọn họ, giống như một cảnh gia đình hoà thuận vui vẻ.

Nam thú nhân chỉ chỉ Y Na, nói: “Nơi đó của nữ nhân nhân loại rất nhỏ hẹp, sơ hợp sẽ vô cùng khó khăn, nhưng mà về sau thì tốt rồi, rất thoải mái.”

Y Na nhăn nhó, đây là ý gì?

Từ Hồ cũng nói: “Vậy phải làm sao bây giờ, nghe nói người trước kia thu rất nhiều nữ nhân nhân loại làm nữ nô, hẳn là có biện pháp.”

Y Na không nói gì, thì ra không phải hắn bác học, mà là có kinh nghiệm phong phú mới có thể như thế a!

Nàng nhìn phôi ngẫu của nam thú nhân kia, không để ý chút nào.

Vì thế, lại sợ hãi than, thế giới này a!

Nam thú nhân nghĩ nghĩ nói: “Người có biết loại động vật hoan hợp không?”

Từ Hồ gật đầu, nói: “Nghe nói qua, rất khó bắt.”

Nam thú nhân nói: “Giống cái có chất nhờn trơn vô cùng, người có thể lấy ra bôi vào phía dưới nữ nhân này. Mà hạ thể của giống đực rất tốt, người lấy cho nàng ăn.”

Từ Hồ hỏi: “Chỉ như vậy sao?” Sau đó còn nhìn Y Na nói: “Chỉ sợ là không thể vào đi.”

Nam thú nhân nhìn nhìn Y Na, nói: “Thân thể so với nữ nhân nhân loại bình thường còn nhỏ hơn rất nhiều.” Sau đó chỉ chỉ phía dưới Y Na nói: “Cho ta xem”

Y Na còn chưa phản ứng lại, liền thấy mình bị bế lên, là ôm giống như lần trước đi tiểu vậy.

Nàng vừa muốn giãy dụa, cảm thấy phía dưới trống lỗng, Từ Hồ cởi quần lót của nàng ra. Nàng kích động, bắt đầu khóc, khóc không ra nước mắt.

Vốn nghĩ đến thú nhân là không cho nam thú nhân khác xem phía dưới nữ nhân của mình, nhưng không nghĩ tới thì ra là có thể xem, nhưng không thể đụng vào.

Cứ như vậy, Y Na bị kịch bị người ta nhìn vào.

Nam thú nhân kia nhìn thực cẩn thận, sau đó còn lấy ngón tay Từ Hồ đâm đâm vào một chút, cuối cùng kết luận là: “Thật sự là quá nhỏ, đặt một ngón tay liền vừa vặn. Từ Hồ, người cần dùng rất nhiều động vật hoan hợp! Sau khi ăn năm ngày, liền thử một lần, không được lại ăn năm ngày nữa.”

Từ Hồ hỏi: “Ăn sẽ làm nơi này của nàng rộng hơn sao?” Nói xong lại nâng nâng mông Y Na.

Y Na cho tới bây giờ chưa thấy mất mặt như vậy, nàng từ chối một chút nói: “Buông.”

Từ Hồ tự nhiên không có buông ra, mà nàng lại ㄟ phát hiện, sáu con mắt lờ lờ tỏa sáng đang ngăn người nhìn chăm chăm nơi đó của nàng.

Không chỉ ngăn người, tiểu đệ đệ của bọn chúng còn có xu thế tăng trưởng nhanh chóng.

Mặt Y Na nhăn nhó, ba con cạp này không phải là đang tưởng tượng cường nàng đi! Nhưng mà Từ Hồ không buông tay, bọn họ sẽ không dừng nhìn.

Có một đứa còn đưa đầu đến ngửi ngửi, kết quả bị Từ Hồ rống một tiếng, lại lùi về, nhưng đôi mắt cũng không rời khỏi nơi đó của Y Na.

Thú nhân đáp: “Sẽ không, nhưng làm cho nữ nhân nhân loại này đặc biệt khát vọng, sau đó giảm thống khổ đến tối đa.”

Y Na không nói gì, đó không phải là xuân dược sao! Nhưng ăn xuân dược năm ngày, đó là muốn nàng ghen chết sao?

Lúc này thú nhân nam cũng nói: “Nhưng mà, sau khi nàng ăn người phải trông chừng nàng, nếu không cẩn thận, nàng sẽ chủ động tìm giống đực giao phối. Hơn nữa, cho dù là thú nhân hoặc là động vật, chỉ cần người được mùi động dục của nàng, sẽ tìm tới.”

Y Na muốn giết người, nàng lớn tiếng nói: “Không ăn không ăn, đánh chết cũng không ăn.”

Ăn thứ đó xong nàng hình như sẽ biến thành dâm phụ, còn muốn chủ động đi giao phối.

Lỡ hấn để lạc nàng, vậy không phải thảm sao!

Từ Hồ hỏi xong, sau đó mới lấy quần lót mặc vào cho Y Na, liền mang nàng đi. Ở trên đường, Y Na nói: “Người nghe đây Từ Hồ, nếu người đi kiểm mấy thứ kỳ quái đó cho ta ăn, ta sẽ không để ý người.”

Từ Hồ rống lên một tiếng, không nói chuyện.

“Lỡ, ta nói là lỡ ta bị thú nhân khác làm gì đó, người làm sao bây giờ?” Đây là uy hiếp, uy hiếp trắng trợn, xem hấn còn dám đi tìm xuân dược không.

Từ Hồ lại cho nàng một câu trả lời thực bình tĩnh cũng thực kinh người: “Ta sẽ giết thú nhân kia cùng con của hấn.”

Y Na sợ run một chút, hấn nói là giết thú nhân kia cùng con của hấn, ý là chuyện này không quan hệ với nàng. Cũng chính là, ở trong mắt thú nhân, trình tiết cái gì cũng không quan trọng, bọn họ cho rằng chỉ cần không phải sinh con cho thú nhân khác sẽ không sao.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Thử dùng hoan hợp

Ads Từ Hồ là thú nhân rất cá tính!

Từ Hồ là thú nhân mạnh mẽ!

Từ Hồ là thú nhân muốn làm cái gì là lập tức làm ngay!

Bọn họ đi đến một khu đầm lầy rất âm u, Từ Hồ liền đặt nàng lên một thân cây nghỉ ngơi, còn bản thân hấn đi bắt các con động vật hoan hợp.

Lũ động vật hoan hợp nghe thấy động tĩnh, chúng trốn rất nhanh.

Chúng rất khó bắt, tốc độ cực nhanh, hơn nữa chúng nó cùng tiến ra, còn có thể phối hợp ngăn địch, làm cho Y Na lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng phát điên của Từ Hồ, nàng có một chút nghiêng ngả nói với Từ Hồ: “Bắt không được, nếu chúng ta không trở về, lãnh địa của người sẽ bị người ta đoạt mất.”

“Lưu lại mùi, bọn họ không dám.”

“Cho dù không dám, chúng ta cũng đi thôi, khó bắt chúng lắm.”

“Nàng gấp, không thể chờ!”

Y Na lập tức mặt đỏ, lớn tiếng nói: “Ta mới không gấp.” Thì ra ngày đó mình như vậy, bị Từ Hồ cho là nóng vội, nhưng nàng không có, thực không có. (ai tin a!)

Từ Hồ đột nhiên không nói nữa, chạy vội đi.

Y Na chỉ nhìn đến một bóng dáng màu hồng truy đuổi một cái bóng đen, nàng xem đến hoa mắt, bóng đen kia không biết vì sao biến thành hai cái.

Nhưng mà hai bóng đen này không có tách ra, mà là hướng về một phương hướng.

Chờ Y Na chớp mắt một cái, liền thấy Từ Hồ đã cầm con gì đó đi trở lại.

Cái gọi là động vật hoan hợp này rất nhỏ, thân giống như trái dưa leo, nhưng đầu giống như chuột. Chúng nó không kêu, mà là quấn thân vào nhau co rúm ở trong tay Từ Hồ.

Y Na cảm giác tư thế này của chúng nó rất 囧, liền hỏi: “Chúng nó đang làm cái gì vậy?”

Từ Hồ nói: “Giao phối.”

“Cái gì?” Đã bị bắt, mà còn giao phối, tâm lý thật vững vàng.

“Chúng nó sinh ra đã là một đôi, đợi đến lúc trưởng thành liền giao phối liên tục cho đến khi giống cái có thể hệ tiếp theo.” Từ Hồ cũng không có giết chúng nó, mà là cột giống cái vào bên hông không cho chúng nó chạy.

“Người con buộc một cái, coi chừng con đực chạy mất kia.”

“Sẽ không, loại động vật này cả đời sống chung, tuyệt đối sẽ không tách ra.”

“Vậy không phải thực đáng thương sao.” Tuy nói vậy, không thể không nói chúng nó thật sự là động vật không lãng phí thời gian, trách không được có thể dùng làm xuân dược!

Nhưng Từ Hồ không có tâm thương tiếc, hắn lại chọn một nơi bắt động vật hoan hợp đi ra uống nước.

Hoan hợp rất cần nước, cơ bản một hai giờ sẽ uống nước. Điểm ấy Y Na thực hiểu được, làm cái loại chuyện này, là rất khát.

Bởi vì đã có kinh nghiệm, không đến ngày nửa Từ Hồ đã bắt được năm cặp, sau đó liền ôm Y Na chạy về lãnh địa của mình.

Cả ngày nay bận rộn bọn họ đều không ăn không uống gì, sau khi trở về Y Na uống nước, Từ Hồ đi săn. Nhưng mà lần này hắn không có lựa chọn nhiều, tùy tiện bắt một con dê trở về.

Cắt thịt đặt lên nướng, sau đó đi lấy nồi nước.

Hắn thúc giục Y Na ăn thịt, còn mình đem lũ hoan hợp cột chắc.

Y Na nghĩ đến này thứ này muốn dùng ở trên người mình, tâm tình đã bay đi nơi nào. Đang nghĩ ngợi, thấy Từ Hồ lấy nước cho lũ hoan hợp uống, hơn nữa xé thịt cho chúng ăn. Ý này là không giết chúng nó lập tức, phải nuôi một thời gian sao?

Biết điểm ấy, tâm Y Na thoáng trầm tĩnh lại.

Nhưng làm cho nàng kỳ quái là, trong vòng hai ngày kế tiếp Từ Hồ đều không có dùng lũ hoan hợp, mà là đi đến chỗ con người đòi thức ăn.

Gần đây, Y Na phát hiện tộc người có một loại hạt, ăn vào hương vị giống như trái bắp, rất thơm! Nàng rất thích, ăn rất nhiều. Từ Hồ nhìn thấy, sau đó hay dùng thịt dúi lấy bắp đem về, muốn cho nàng ăn nhiều một chút.

Y Na liền cảm thấy kỳ quái, hai ngày này Từ Hồ cơ hồ nuôi nàng như trẻ con. Ăn uống toàn bộ đưa đến miệng, khẩu vị toàn bộ là thứ nàng thích, ngay cả WC cũng dùng tư thế xi xi. Nàng vốn là kỳ quái, nhưng sau lại đột nhiên nghĩ thông suốt, hắn đây là bảo tồn thể lực của nàng.

Nàng thừa nhận Từ Hồ rất cẩn thận, nhưng loại sự tình này nàng không vội, thực không vội a!

Nàng không vội tự nhiên có người vội, mỗi ngày Từ Hồ đều nhìn mặt trời, giống như sợ qua thời gian.

Y Na đương nhiên hy vọng tốt nhất là qua thời gian, nhưng ngày hôm đó Từ Hồ bắt hai con mãnh thú trở về, nuôi một con, giết một con, đem thịt chia làm từng khối từng khối.

Nàng nhìn thấy là lúc hắn đang chuẩn bị, lúc nào cũng chuẩn bị.

Ý niệm muốn chạy trốn vừa mới dâng lên trong đầu, chỉ thấy Từ Hồ trải thêm mấy tấm da thú lên giường cây, sau đó hắn ôm lấy Y Na nhẹ nhàng đặt lên.

“Ta..... Ta muốn đi WC.” Y Na giãy dụa, nàng thấy một đôi hoan hợp bị giết.

Từ Hồ lại dùng tư thế xì xì cho nàng phóng thích!

Y Na không nói gì: “Không muốn xì xì nữa.”

Từ Hồ tốt tính tốt tình buông nàng, sau đó vô cùng thân thiết liếm tới liếm lui. Lúc sau ấn nàng ở trên da thú, kéo da chim trên người nàng xuống.

Y Na nói: “Cũng không thể đợi vài ngày nữa sao.....”

Từ Hồ nói: “Nàng gấp.....”

“Ta đã nói ta không vội, thực không vội.....” Y Na giải thích thiếu chút nữa rơi nước mắt.

Nhưng Từ Hồ căn bản là nghe có chọn lọc, hắn đem lá cây chứa dầu trơn của con hoan hợp giống cái mở ra, sau đó tách hai chân Y Na ra, bôi dầu lên.

Nhưng ngón tay hắn thực thô ráp, Từ Hồ chỉ dùng ngón tay lau hai cái, Y Na liền đau muốn phát khóc. Hắn nghĩ nghĩ, sau đó cúi đầu dùng đầu lưỡi chậm rãi liếm dầu trơn bôi lên, Y Na cảm giác đầu lưỡi đã tiến vào sâu bên trong.

Mà dầu trơn vốn không có gì nguy hiểm, nhưng nàng liền cảm thấy dường như có lửa cháy, hơn nữa càng ngày càng nóng.

“Sâu rồi..... Không cần sâu thêm nữa đâu.” Y Na phát giác mình không tự giác tận lực dang hai chân ra. Xuân dược thật là lợi hại, nàng khóc không ra nước mắt. Nhưng mà còn may, thần trí vẫn đang thanh tỉnh, không đến mức tấn công nam thú nhân nào đó.

Từ Hồ nhìn đến biểu tình của nàng như vậy, cảm giác thực hưởng thụ, lại đem giống đực hạ thể nhét vào miệng Y Na.

Y Na cảm thấy muốn bao nhiêu ghê tởm có bấy nhiêu ghê tởm, vốn là không muốn ăn, nhưng mà Từ Hồ bịt cái mũi, ấn cằm nàng. Vì hô hấp, nàng phải nuốt cả thứ kia đi vào.

Còn may, hoan hợp không phải động vật quá to, hạ thể cũng không to, chỉ như viên thuốc.

Từ Hồ thấy nàng nuốt vào, đi xuống dùng miệng ngậm một ngụm nước, miệng đối miệng đút cho Y Na.

Thú nhân sẽ không hôn môi, nhưng mà Từ Hồ đột nhiên cảm giác miệng đối miệng như vậy vô cùng thoải mái, luyến tiếc rời đi, vươn đầu lưỡi đảo quanh ở bên trong.

Y Na thống khổ ở hạ thể, mới vừa nuốt vào thứ ghê tởm đã thống khổ, bây giờ đột nhiên bị người hôn lưỡi, càng thống khổ.

Nhưng là, không biết là nguyên nhân gì, nàng không có khép chân lại, hình như đang chờ đợi cái gì. Không cần a, điểm này không giống nàng!

Dược tính của hoan hợp rất mạnh, chỉ chốc lát sau Y Na liền cảm thấy toàn thân như lửa đốt, thần trí cũng mơ hồ đi. Nhưng mà, nàng lại nhớ rõ rất rõ ràng hành vi mình đã làm, mặc dù có chút không không chế được tư tưởng.

Nàng nhớ rõ nàng chủ động hôn Từ Hồ, cũng đem hai chân mình bò lên thất lưng hắn.

Từ Hồ thực ôn nhu dùng cây cổ thụ của hắn nhẹ nhàng đụng đụng nơi đó của nàng, làm cho nàng cảm thấy càng không thể bình tĩnh, chủ động đem thân thể hướng về phía trước.

Một trận đau đớn làm nàng thanh tỉnh, lập tức đình chỉ vận động làm cho người ta thẹn thùng đến muốn tự sát này.

Giãy dụa, đau đớn, lại hưng phấn suốt vài giờ, Y Na dần dần làm chủ được cảm xúc.

Dược lực cuối cùng đã chấm dứt sao? Nhưng vì cái gì, nàng cứ muốn dán vào Từ Hồ? Nhất là, càng thích nhìn quả đào lồi lư phía dưới của hắn.

Y Na vừa nhìn vừa thê với trời, về sau có một ngày, có một mâm đào thơm ngon bày ra trước mặt nàng, nàng cũng sẽ không đụng một trái.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Tử Hổ thực vất vả

Ads Được lực của hoan hợp đến giữa trưa mới hoàn toàn biến mất, nhưng mà một đoạn thời gian này đã hoàn toàn tiêu hao thể lực của Y Na.

Tử Hổ cũng là giống vậy, hấn nhện thực vất vả, cuối cùng không thể không dùng hai tay Y Na giải quyết thay mình. Thú nhân thực thông minh, hơn nữa với loại chuyện này hiểu biết rất nhanh, hoàn toàn không có cảm giác xấu hổ.

Thăng đến buổi tối Y Na mới có thể ngồi lên ăn cơm, nhưng mà lần này Tử Hổ nướng thịt thật chín, thậm chí tự mình đút cho nàng.

Y Na cảm giác được hấn ôn nhu, ủy khuất hôm nay cũng liền tiêu tan. Hơn nữa, nàng cũng không mệt. Bởi vì Tử Hổ dùng hết phương pháp làm cho nàng cao hứng.

Bây giờ nàng cảm thấy da mặt mình đã dày hơn Vạn Lý Trường Thành.

Ăn xong liền ngủ, Y Na ngủ suốt một đêm.

Ngày hôm sau, buổi sáng còn chưa có mở mắt, liền cảm thấy thịt cùng nước bị người đưa vào trong miệng. Mơ mơ màng màng ăn xong, chân nàng đã bị mở ra, một thứ ấm áp gì đó cứ như vậy bồi lên.

Tối hôm qua Y Na chỉ lo ngủ, trong bụng đã căng trướng đến khó chịu, lúc này nơi đó lại bị đụng chạm, nàng cảm thấy nơi đó run lên, không thể kiềm chế.

Hoảng sợ, Y Na cuống quýt ngồi dậy nói: “Không cần. .... liếm, ta phải đi WC.”

Tử Hổ nhú mào, bởi vì dầu trơn mới vừa bồi lên, bị dính nước có thể sẽ mất đi hiệu quả. Nhưng mà chuyện này cũng không thể dừng, hấn lấy ngón tay gạt dầu trơn trên bề mặt hạ thể Y Na xuống dưới, sau đó cho Y Na giải quyết xong mới bồi dầu lên.

Y Na rõ ràng không động, nàng thờ hồn hèn nói: “Không thể từ từ được sao. ....”

Tử Hổ đã rất chậm, hấn dùng sức lấy đầu lưỡi làm cho nơi đó của nàng rộng ra. Hôm nay nơi đó còn hưng phấn hơn ngày hôm qua, chỉ cần thứ gì vừa đụng vào thì sẽ bị hấp chặt vào bên trong, không riêng như thế, cho dù nước miếng của hấn cũng không thể làm dịu, cũng ướt đến rồi tỉnh rồi ngủ.

Cứ như vậy liên tiếp ba ngày, nàng liền không hề từ chối, để mặc thân thể hành động đi, cũng miễn cho vất vả, vui vẻ hưởng thụ.

Tối ngày thứ tư, Tử Hổ đút nàng ăn xong liền cảnh giác lên. Ánh mắt Y Na có chút mê ly, nhưng cũng nhìn ra hấn đang khẩn trương.

Chẳng lẽ có con gì đến, trưởng lão tộc cộc cũng từng nói như vậy, mùi của nàng sẽ dẫn dụ một ít thú nhân hoặc động vật trong kỳ động dục.

Sói kêu?

Chẳng lẽ là sói?

Y Na 囧, nếu bị sói cướp đi sẽ bị cả bầy chà đạp?

Nhưng mà, lúc này đây Tử Hổ là liều mạng, hấn không có đi ra ngoài công kích, mà là hướng bốn phía điên cuồng hét lên, lại liếm giữa hai chân Y Na một chút.

Y Na muốn khóc, loại tình hình này còn muốn làm chuyện này, quả nhiên là thú nhân cường đại a!

Bây sói không có công kích, mà là ở bên cạnh kêu, nhưng vòng vây càng ngày càng siết chặt.

Y Na giả vờ muốn ngồi lên, cầm đao xương bảo vệ mình.

Nhưng cả người không có một tia khí lực, lần này đại khái là dữ nhiều lành ít.

Tử Hổ hình như cũng không gấp, hấn biến thành hình người ngồi xuống, sau đó ôm lấy Y Na làm tư thế xi xì. Mấy ngày nay thường bày ra tư thế này, đương nhiên là vì rèn luyện độ rộng nơi đó của Y Na.

Tử Hổ cũng không sợ nhiều cặp mắt sói nhìn chăm chăm bọn họ như vậy, liền nâng hai cái đùi Y Na lên ngồi xuống đại thụ của mình.

Bây giờ là lúc Y Na miễn cảm nhất, vừa tiếp xúc liền rên rỉ một tiếng, đồng thời cảm giác được hôm nay đại thụ lại lớn nhanh hơn vài phần.

Bây giờ nàng đã không thêm nghĩ đau đớn gì nữa, thậm chí hy vọng đau đớn kia nhanh đến, bởi vì không biết tại sao, nơi đó mặt càng ngày càng tê!

Tử Hổ từ từ hạ móng nàng, vron hai ngón tay kẹp lấy đại thụ của mình đâm vào. Y Na hừ một tiếng, nhưng vài giây sau, đau đớn hóa thành khoái cảm.

Vào được, nhưng mà là ở cửa động, nếu đâm vào sâu hơn phải cần một chút thời gian.

Từ Hồ rống lên một tiếng, tiếp tục nỗ lực.

Y Na cảm giác mồ hôi đã từ bả vai, bộ ngực mình chảy xuôi xuống dưới. Nàng nghĩ kỳ thật bây giờ vất vả nhất là hấn, nếu đem lần đầu tiên của mình giao cho mấy con sói, còn không bằng giao cho hấn. Nghĩ đến đây, nàng liếm liếm môi nói: “Đâm vào sâu hơn một chút. ....” Da mặt a, nàng còn da mặt sao!

Từ Hồ được mệnh lệnh liền lên tiếng, nơi đó tuy rằng thực chặt, nhưng hấn phi thường muốn đi vào. Nhẹ tay kéo thân thể nàng xuống thấp hơn.

“Á. ....” Đây là tiếng kêu thảm thiết.

Từ Hồ lại ngừng lại không dám động, nhưng hấn rõ ràng nhìn đến, thậm chí ngay cả Y Na cũng thấy được, nơi đó của nàng đỏ máu!

Đây là máu gì Y Na rất rõ ràng, mà Từ Hồ không nghĩ tới đây là lần sơ hợp của nàng, đột nhiên mùi máu tươi làm cho hấn càng kích động, cây đại thụ dưới ảnh hưởng của tâm tình tốt đẹp lại lớn hơn một chút.

Đây đã là cực hạn của Y Na, nàng cắn răng, hôn mê.

.....

Mở mắt ra, mình nằm ở trên da thú màu đen nhánh.

Không đứng, khối da thú này động, hơn nữa động tác rất nhanh.

Nàng chậm rãi đứng dậy, sau đó nghe được một thanh âm nói: “Nàng tỉnh?”

Thanh âm này rõ ràng không phải Từ Hồ, là ai? Bây giờ Y Na còn có chút mơ hồ, ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Oa!

Là một con gấu vô cùng to, mà mình bị nó ôm ở trước ngực mặt, hèn gì cứ tưởng nằm trên da thú.

Đối phương thấy nàng tỉnh, sau đó nắm hai chân Y Na tách ra.

Y Na sợ tới mức kêu to, Từ Hồ đâu, chẳng lẽ đã bị bảy sói ăn luôn rồi?

“Từ Hồ. ....” Nàng mở miệng kêu một tiếng.

Con gấu đen đưa cái mũi đến nơi đó của nàng, ngửi ngửi nói: “Thật sự là rất dễ ngửi, trách không được vua cộc của thú tộc muốn nàng làm nàng phối ngẫu.”

Y Na vùng vẫy nói: “Ngươi buông, buông ra.” Nàng không có biện pháp hành động, chỉ có thể lớn tiếng kêu.

“Nàng yên tâm, Từ Hồ rất nhanh sẽ bị tộc sói ăn thịt, hấn không có thời gian đuổi theo chúng ta. Thừa dịp bây giờ, chúng ta giao phối đi, sau đó nàng trở thành phối ngẫu của ta. Rất dễ ngửi. ....” Nói xong, vượn lười gấu thật lớn bắt đầu liếm. (Hình như đây là Hắc Hùng đã xuất hiện ở chương 3)

Dược lực hoan hợp trên người Y Na còn chưa tan hết, hấn vừa liếm, nơi đó lập tức lại có phản ứng.

Hắc Hùng thật cao hứng, liếm nhanh hơn.

Nàng cảm thấy một ít chất lỏng từ trước ngực cùng phía sau lưng mình chảy xuống dưới, lập tức muốn đầu hàng. Tuy rằng Y Na muốn bảo trì thần trí thanh tỉnh, nhưng phát giác, một thứ gì đó đã chen vào hạ thể của mình, đang cố tiến vào bên trong.

Y Na nghĩ trong lòng, không muốn không muốn, nhưng lại cảm thấy nơi đó thực thoải mái, thực kích thích, từng đợt nóng bỏng không ngừng phun ra, nếu cứ như vậy nàng rất nhanh sẽ trở thành nữ nhân của thú nhân khác, tuy rằng không còn màng trinh, nhưng Từ Hồ còn chưa chân chính tiến vào đến bên trong mà!

Y Na thấy cái thứ đen đen kia đã hưng phấn lộ đầu phần trắng, mà cái đầu kia đã dò xét đi vào nơi ướt át. Nàng kích động một chút, đột nhiên vượn tay hung hăng nhéo đùi mình một cái.

Bây giờ bởi vì ảnh hưởng của hoan hợp, nơi đó đã không đau, cho nên phải làm cho chỗ khác đau mới có thể khiến nàng thanh tỉnh một chút.

Quả nhiên, vừa nhéo xong nàng lập tức thanh tỉnh hơn rất nhiều.

Tư thế của Y Na bây giờ là, thân nàng nằm ở trên cổ, mà chân cùng nơi đó của nàng bị Hắc Hùng khống chế, nhưng hấn rất khó tiến vào.

Nàng bắt đầu thực cảm tạ nơi đó của mình rất nhỏ, mới không bị công hãm lập tức, nhưng mà bây giờ vấn đề là nàng thoát thân như thế nào đây.

Quay trái quay phải, thấy bên cạnh có một tảng đá.

Thế giới này thiếu gì chứ không thiếu đá. Nàng thừa dịp Hắc Hùng lui thân về sau để lấy lực tiến sâu vào, liền kẹp chặt nơi đó không cho gấu đen tiến đến. Tay nắm tảng đá, ngồi bật dậy ném tới trái đào của gấu đen.

Xin tha thứ cho Y Na dụng tí là sẽ làm động tác này, bởi vì thú nhân thật sự quá cường đại, da thịt còn cứng hơn đá tảng, chọi vào không ăn thua, như vậy chỉ có thể chọi đến trái đào to dùng đó thôi.

Hắc Hùng đương nhiên thấy được, hấn cả kinh, thuận tay ném Y Na ra.

Đây đúng là điều Y Na muốn, nàng liền bỏ dậy vội vàng chạy xa.

Nhưng mà, trên người nàng không có khí lực, ý thức cũng hơi mơ hồ, hoàn toàn không biết chạy về hướng nào. Đang lúc khẩn trương, nàng nghe được Từ Hồ gầm rú, không khỏi mừng rỡ xoay người chạy về phía tiếng gầm.

Hắc Hùng không nghĩ tới nữ nhân còn biết công kích, cho nên thấy nàng chạy, sợ run một chút mới đuổi theo. Cho nên Y Na có thêm một chút thời gian, nàng đã chạy ra mấy thước.

Nàng vốn tưởng rằng, chỉ cần tìm được Từ Hồ liền tốt lắm.

Ai ngờ đụng một đám sói, chúng nó đang cong thân thể, dùng đầu lưỡi liếm quả đào phía dưới thì nhìn thấy Y Na, bởi vì rất đột nhiên, cho nên ngây ra mất một lúc.

Lúc này Y Na đã dùng hết thể lực, nàng chưa từng cảm giác được con người ở nơi này lại vô lực như thế, không khỏi gục trên mặt đất.

Tùy bọn họ đi thôi, là bị gấu đen làm nứt ra hay là bị bầy sói cường bạo đến chết đều không sao cả, nàng muốn ngủ một giấc thật ngon.

Đúng lúc này, một cái bóng từ sau lưng lũ sói vọt ra, đoạt lấy Y Na liền chạy.

Y Na được hấn ôm vào trong ngực, tim đập thình thịch, sau đó mới khóc nói: “Người làm sao giờ này mới đến, làm ta sợ muốn chết.”

Từ Hồ nói: “Là thủ lĩnh gấu đen xông lên cướp nàng khi ta đang đấu với bầy sói.”

Y Na nói: “Mặc kệ bọn họ, sau khi người trở về lập tức nghĩ biện pháp động phòng, đừng do dự.” Cứ như vậy làm cho người ta khó chịu a, khó chịu!

Từ Hồ tuy rằng không quá hiểu được ý nàng, nhưng cũng biết ý đại khái, hấn liền đầu Y Na nói: “Ta trở về lập tức chuẩn bị cho nàng, buổi tối hấn là có thể.”

Y Na nghe xong rốt cục biết mặt đỏ, vô lực nói: “Ta không có khí lực, người nhẹ một chút.....”

Từ Hồ gầm nhẹ một tiếng, đem nàng trở về cây cỏ thụ lãnh địa của bọn họ. Nơi đó bởi vì đánh nhau đã tàn phá không chịu nổi, nhưng mà còn may, vẫn còn da thú.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Bị vây xem

Ads Nhưng, lúc này thuốc trên người Y Na hết tác dụng.

Từ Hồ ngửi ngửi nàng, sau đó đặt nàng ở bên người, nói: “Nàng ngủ, ta canh.”

Y Na đã hết cạn sức lực, nàng đâu còn tâm tư muốn ân ái với Từ Hồ, vì thế gật đầu nói: “Ừm!” Nói xong nàng ghé vào trên người Từ Hồ ngủ thiếp đi.

Cũng không biết qua bao lâu, nàng chậm rãi tỉnh lại.

Vừa tỉnh liền phát hiện Từ Hồ lại dứt thức ăn nước uống cho nàng.

Trình tự này lại bắt đầu, nhưng Từ Hồ không sợ sao, đã thú hấn là còn quanh đây.

“Từ Hồ, bọn họ còn ở đây không?” Nếu đều đi rồi, sẽ không cần vội và ái ân. Ngang đầu, phát hiện tuy là ban ngày, nhưng bốn phía vẫn có tiếng dã thú

gầm nhẹ. Nhưng không biết vì sao lại không đến gần.

Từ Hồ đã giết hoan hợp, lấy dầu, lại cắt hạ thể.

Y Na khẩn trương nói: “Bọn họ sẽ lại đến.”

Từ Hồ hình như cũng không nghĩ về chuyện này, theo trình tự bôi dầu, sau đó lại đút nàng ăn hạ thể.

Y Na thực sợ hãi, nhưng nơi đó của nàng liên kim lòng không được, bắt đầu có phản ứng.

Không riêng gì nơi đó, ngay cả bộ ngực cũng căng lợi hại.

Từ Hồ chú ý tới, vươn tay nhẹ nhàng bóp một cái.

Không động còn được, vừa động Y Na liền cảm thấy nơi đó liên tục phun ra dòng chất lỏng ấm nóng!

Xong rồi! Cái này toàn bộ xong rồi!

Y Na trải qua lễ rửa tội mấy ngày nay đã hoàn toàn hiểu được chuyện nam nhân cùng nữ nhân, nàng hiểu thú nhân sẽ ngủ cho đã sau đó hành động.

Nhưng đầu óc nàng càng ngày càng tri độn, trong lòng chỉ nghĩ lúc nào Từ Hồ mới hoan ái với nàng. Y Na ôm lấy cổ Từ Hồ, nói: “Thực không cần vuốt ve..... vuốt ve ta.....” Từ vị này thật không phải dễ chịu, Y Na nhận thua.

Từ Hồ nghe thỉnh cầu của nàng, hấn bắt đầu liếm, chờ lúc nơi đó của nàng hưng phấn nhất mới bế nàng lên.

Y Na vẫn cảm thấy này tư thế thực ㄟ, nhưng mà lúc Từ Hồ ôm lấy nàng, nàng xem đến bốn phía có rất nhiều dã thú, trong đó còn có Hắc Hùng. Hấn hướng về nơi này gầm rú, nhưng Từ Hồ giờ Y Na lên, giống như thị uy, đem nàng đặt ở trên đại thụ của mình chậm rãi buông xuống.

Y Na rất thống khổ, nhưng lại nghĩ muốn cho loại thống khổ này tiếp tục mới có thể thoải mái. Nàng vận vẹo vòng eo muốn cho Từ Hồ hành động nhanh lên.

Nhưng Từ Hồ lại sợ thương tổn nàng, rất lâu mới tiến thêm một chút.

Y Na co khóa miệng, rất đau! Nhưng gốc đại thụ ở nơi đó ma xát vài cái nàng liền cảm thấy thực thoải mái. Làm sao bây giờ? Là chủ động, hay là chờ!

Chờ? Bốn phía đều là dã thú, nàng không cần bị bọn họ mang đi.

Vì thế cắn răng một cái, nàng chủ động ngồi xuống phía dưới.

Nơi đó thực đã rất ướt rất trơn, nhưng bởi vì nguyên nhân lớn nhỏ không vừa mà chậm chạp không chịu đi vào. Nhưng mà Từ Hồ thật cao hứng với sự chủ động của nàng, cũng không quá cẩn thận nữa, thất lưng dùng một chút lực liền đâm đại thụ vào vài phần.

“A.....” Y Na rốt cục biết nguyên nhân hấn thật cẩn thận, cảm giác này rất thống khổ.

Nhưng mà, Từ Hồ không nhúc nhích.

Còn may hấn không nhúc nhích, nàng mới bớt đau, nhưng mà, vẫn tê tái đến mức thờ phỉ phò từng ngum.

Từ Hồ cũng sắp nhẫn nại đến cực hạn, mồ hôi của hấn đã chảy như thác nước, lại dùng lực đem Y Na chân mở ra thật to, không ngừng cố gắng cố gắng.

Cả quá trình, một người một thú đều thực vất vả, nhưng mà đã có một ít thoải mái bên trong.

Bọn họ ở trên cây vừa vội vừa mệt, mà thú nhân ở dưới cũng đều rít gào, hình như chuẩn bị tùy thời xông lên.

Y Na nằm mơ cũng sẽ không nghĩ đến lần đầu tiên của mình mất đi ở cái loại tình huống này, hơn nữa thực căng đến không chịu nổi. Không riêng như thế, gốc đại thụ kia càng hướng vào bên trong, nàng càng cảm giác mình sắp hòa tan.

Loại cảm giác này rất kỳ quái, nàng tận lực thả lỏng, không thêm nghĩ đến quả đào phía dưới kia nữa.

Xoạt ~

Từ Hồ vào đến một nửa đột nhiên rút đại thụ đi ra, Y Na liền co miệng, muốn bắt đầu vận động sao? Nhưng, dường như còn chưa có đi vào toàn bộ mà?

Nàng nhớ rõ từng xem qua một tiết mục biến thái, nói là bởi vì cái kia của bạn trai quá lớn không thể vào toàn bộ, cho nên chỉ tiến vào một nửa là bắt đầu vận động, chẳng lẽ mình chính là tình hình này? Vừa rồi đã là cực hạn?

Lúc bắt đầu vận động có chút không thích ứng, nhưng qua một thời gian nàng liền cảm thấy, đây thật sự là vận động thống khổ nhất, thoải mái nhất, để cho người ta phát điên.

Ngắm lại chỉ có mình hường thụ, Từ Hồ vất vả hơn, hẳn là vừa chiếu cố cảm thụ của nàng, vừa giám thị dã thú chung quanh.

Vẫn duy trì vận động này một hồi lâu, Y Na tuy rằng là không cần động, nhưng cứ há miệng thở dốc đã làm cho nàng miệng khô lưỡi khô.

Nàng lười mở miệng, lười động một đầu móng tay, giao toàn thân cho Từ Hồ, tùy ý hắn đùa nghịch.

Nhưng mà trong lòng lại nghĩ, hắn phải làm cái này bao lâu, phải vận động bao lâu? Đang suy nghĩ, bất ngờ gốc đại thụ kia lại dùng sức đâm sâu vào bên trong!

Nước mắt Y Na liền chảy xuống, điên cuồng cào cánh tay khỏi Từ Hồ, lần này thực là đúng chỗ, đau quá!

Da Từ Hồ rất dày, căn bản là không sợ nàng cào. Để nàng tùy ý phát cáu xong, hắn lại vui vẻ vận động tiếp.

Còn may nơi đó của Y Na đủ ướt, bằng không lần này nàng nhất định đau chết.

Mỗi cái vận động khiến nàng không bình tĩnh được, nhìn không được rên rỉ ra tiếng. Mà Từ Hồ nghe tiếng rên của nàng càng kích động hơn!

Trước kia hắn cũng từng giao phối với nữ nô, nơi đó của bọn họ cũng không nhỏ hẹp như nàng, hơn nữa cũng sẽ không ướt át như vậy. Mặt khác, vừa nghe xong thanh âm rên rỉ kia làm cho hắn không còn kiên trì, dùng sức va chạm vào. Nhưng lỡ thương tổn nàng, sẽ tìm không được nữ nhân mặc dù cường đại lại làm cho người ta muốn hết sức bảo vệ như vậy.

Y Na cảm thụ được Từ Hồ có bao nhiêu chăm sóc nàng, tâm cảm kích, liền làm cho cả thân thể càng dán chặt vào hắn. Bốn phía dã thú kêu càng lớn, hơn nữa còn đến gần vài bước. Từ Hồ vẫn duy trì tư thế này thật lâu, nhưng thỉnh thoảng đổi phương hướng.

Nàng bị ra vào ra vào ra vào ra vào đến choáng váng đầu óc, hoàn toàn đắm chìm ở bên trong hoan ái. Cảm giác được mình rất có tiềm chất làm dâm phụ, rõ ràng là lần đầu tiên, lại say mê như vậy.

Bị dã thú và một thú nhân vây xem, còn thành cái dạng này, rõ ràng đã không còn mặt mũi, nàng nhìn không được ngửa mặt lên trời thở dài.

Nhưng có ai nói cho nàng biết thú nhân sẽ kéo dài hoan ái đến bao lâu không, hoặc là hắn rốt cuộc có bắn ra không?

Hắn là sẽ bắn, trước kia nàng đã nhìn thấy. Lúc đó cũng không có dài như vậy a, chẳng lẽ hắn có thể không ché thời gian?

Không cần đâu, bây giờ đã là giữa trưa, cũng đã làm mấy giờ rồi. Lũ sói đều nằm úp sấp rồi, nhưng hắn vẫn động!

Y Na biết qua giữa trưa xuân được sẽ hết hiệu quả, hắn vẫn làm đến lúc đó sao? Hay là khuyên hắn nhanh chấm dứt đi!

Bạn đang đọc truyện *Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Tiếp tục tiếp tục

Ads Y Na dùng sức cầm lấy cánh tay Từ Hồ, muốn mở miệng nói chuyện.

Nhưng nói đến bên miệng đều là “ừm” “a” “ư”, xấu hổ chết được.

Roi vào đường cùng, nàng chỉ có thể một lần phun một chữ.

“Ngươi! Có thể! Mau! Chút! Không! Rất! Nhiều! Đã! Thú! Xem!!”

Từ Hồ gầm nhẹ ở bên tai nàng, sau đó nhẹ nhàng liếm lỗ tai nàng giống như đang an ủi, nhưng vẫn không ngừng.

Y Na rối rắm vận phần, bởi vì hắn chẳng những không ngừng động tác mà còn tăng tốc độ. Lúc này đây, ngay cả từng từ nàng cũng không phát ra được nữa, mà chỉ là một chuỗi rên rỉ.....

Trong lúc đó nàng cúi đầu nhìn trạng thái cây đại thụ, OMG, còn dư gần nửa cái ở bên ngoài chưa tiến vào, nhưng mình cũng đã hoàn toàn đầy. Nếu toàn bộ đi vào, nàng không còn sống nữa.

Rõ ràng Từ Hồ không có vội vã đi vào toàn bộ, hẳn hình như là muốn làm cho nơi đó của nàng rộng hơn một chút, cho nên lúc động cổ ý đòi một chút sang đông, đòi một chút sang tây, sau đó lại chậm rãi hướng ngay giữa.

Phương pháp này tốt lắm, rất kích thích.

Y Na cảm giác đầu mình có chút váng, sức lực chậm rãi biến mất, nàng bắt đầu hoài nghi nếu mình còn tiếp tục bị Từ Hồ xâm lược như vậy thì sẽ chết mất, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?

Cấn răng chịu đựng cảm giác sắp đến cao trào, toàn thân đều đã chuẩn bị tốt, thả lỏng ra. Đột nhiên Từ Hồ thay đổi động tác, hẳn dùng một tay vịn bụng nàng, đem cả người nàng đặt ở trên da thú.

Rốt cục đôi tư thế, nhưng nàng cũng không phải động vật, vì sao lại dùng tư thế này? Hơn nữa Từ Hồ đáng giận kia, ngay cả đại thụ cũng chưa chịu rút ra, lấy tay nâng bụng nàng lên, dùng sức đâm vào trong.

Ưu điểm lớn nhất của tư thế này là, đại thụ của Từ Hồ có thể thẳng tiến sâu hơn một chút, nhưng khi trở ra, Y Na liền cảm thấy bụng có cái gì đó bị kéo ra ngoài ngoài, có một chất lỏng chảy dọc theo chân nàng.

Là máu? Chẳng lẽ bị nứt vỡ?

Y Na hoảng sợ, dùng một tay chống da thú, cúi đầu nhìn đến giữa hai chân.

Không phải máu, nhưng không phải máu thì là cái gì? Hơn nữa là từ đại thụ kia đi vào rồi trở ra liền phun ra một lần!

Nàng đang tỉnh sao? Tại sao có thể như vậy?

Y Na không hiểu thân thể mình, nhưng nghĩ nghĩ, đại khái các chàng trai cùng các cô gái khác đều là như vậy đi!

Nhưng là thật thoải mái, phi thường thoải mái.

“A.....” Y Na quát to một tiếng, thần trí tạm thời mê li. Nàng nghĩ mình hôn mê, nhưng rất nhanh lại tỉnh táo lại.

Nơi đó cùng toàn thân không ngừng run rẩy, mà Từ Hồ thờ dòn dập lên, dùng sức động thân đem đại thụ kia đâm sâu vào.

Y Na cảm thấy cả bụng bị trương, sau đó có một thứ nóng bỏng phun ra.

Thân thể nàng rốt cục được đặt ở trên da thú, nằm thờ dốc từng ngum.

Lúc Từ Hồ rút đại thụ ra, còn lưu lại một dòng trắng đục trên đùi Y Na.

Sau đó Từ Hồ liếm nơi đó của nàng, hình như muốn rửa sạch.

Vì sao đến rửa sạch cũng dùng phương thức tà ác như vậy?

Không riêng gì nơi đó, ngay cả chất lỏng trên đùi nàng Từ Hồ cũng liếm. Sau đó đột nhiên từ trên cây nhảy xuống, ở bốn phía gầm rú, trong thanh âm hình như có vui sướng thắng lợi.

Y Na hiểu thú nhân là một loại sinh vật hiếu chiến, cho nên ở tình huống có dã thú vây xem, làm cho Từ Hồ vô cùng hưng phấn. Còn nàng, bây giờ chỉ có một loại cảm giác, chính là buồn ngủ!

Ngủ suốt hai ngày, trong thời gian đó Từ Hồ thay da thú một lần, bởi vì tấm da thú kia đã ướt như đem nhúng nước.

Hai ngày này, trừ bỏ ăn cơm uống nước đi WC, đến tay nàng cũng không động một chút, ngay cả nói cũng lười nói.

Từ Hồ thực lo lắng, hẳn không có thấy nàng mờ mắt, nhưng vẫn liếm nơi đó của nàng, hơn nữa còn giúp nàng tìm thức ăn của con người, bởi ở bên người nàng.

Y Na biết nơi đó của nàng sung lợi hại, đại khái không qua năm sáu ngày sẽ không đỡ đâu.

Dã thú không biết lúc nào đã giải tán, Từ Hồ sẽ không bị phân tâm!

Y Na rốt cục trở mình ở ngày thứ ba, hành động này làm cho Từ Hồ lại chạy ra rống lên một vòng.

Chờ Y Na rốt cục khôi phục năng lực hành động cùng ngôn ngữ, nhìn Từ Hồ phẫn chấn đến đỏ bừng cả cổ, nói: “Người cho ta là búp bê sao? Làm lâu như vậy sẽ chết người, thực sẽ chết người biết không? Tóm lại trong một thời gian không được đụng tới ta biết chưa?”

Từ Hồ gầm nhẹ một tiếng, sau đó tựa đầu ở trong lòng ngực Y Na, cọ lên.

Đây rõ ràng phạm quy thôi! Y Na đẩy hẳn ra, sau đó tìm áo da chim muốn mặc vào.

Nhưng nơi đó quá sung, vừa mặc quần lót vào liền đau muốn chết.

Cũng khó trách, ma xát một thời gian dài như vậy, không sung mới là lạ!

“Đừng cọ, đi lấy nước cho ta tắm đi, thân thể thật là khó chịu.”

Từ Hồ thực nghe lời đi xuống, hắt nấu nước, sau đó đem Y Na ôm vào trong thau gỗ. Hắn ngồi ở bên cạnh, thấy Y Na đang nhìn, hắn lại đột nhiên cảm đại thụ giờ lên lác lác, ý thực rõ ràng, là triển lãm nơi đó của mình có bao nhiêu lợi hại.

Y Na nhăn nhó, quay sang không nhìn hắn. Hừ, một chút kỹ thuật đều không có. Biến nàng thành cái dạng này, coi chừng về sau nàng cảm cửa?

Nhưng mà ngẫm lại chuyện ngày đó, Y Na mặt đỏ tim đập. Nàng thừa nhận, ít nhất nàng thực thích cái loại cảm giác này.

Nhưng tư thế của bọn họ rất không bình thường, nàng muốn nhất chính là nam trên nữ dưới mà? Nhưng mà nhìn Từ Hồ, hắn càng thích nam sau nữ trước!

Như vậy, nếu có cơ hội tiếp theo, có phải thử một lần nam sau nữ trước không? Đột nhiên lại nghĩ đến, con cọp chỉ hành động như vậy ở kì động dục, nếu hết kì, chẳng phải nàng phải đợi sao?

Đang rối rắm, một cái bàn tay to đột nhiên từ sau lưng nàng vươn tới, nhẹ nhàng ôm lấy ngực nàng nói: “Nơi này rất mềm, sờ rất đã.”

Y Na ngẩn ra, hai khóa trước ngực liền nhảy dựng lên. Từ Hồ ngừng động tác, chuyển ra trước bắt đầu liếm liếm đỉnh phàn hồng, “Mùi rất dễ chịu.”

Nàng vừa định đẩy ra, Từ Hồ liền với đầu vào trong nước bắt đầu liếm nơi đó của nàng.

Không thể nào, không thể nào! Vừa đụng vào trước ngực liền có phản ứng, hoan hợp cũng quá lợi hại đi, biến nàng từ cô gái đơn thuần như vậy thành nữ nhân mãnh liệt như thế!

Quên đi, dù sao nơi này cũng không có người, sợ cái gì?

Nhưng nơi này có cọp, mặc dù không thể đụng Y Na, hắn vẫn đi bắt hoan hợp trở về. Nhưng mà lần này hắn không có cất hạ thể của con đực, mà chỉ cạo râu của con cái, dùng lá cây bao lên để dành dùng. Mỗi khi Y Na nhìn về phía hắn, tổng sẽ co rút khóe miệng với Y Na, ý hình là cười với nàng.

Biểu tình của thú nhân rất ít, đại khái bọn họ còn không hiểu được hàm nghĩa của nụ cười đi!

Y Na cảm thấy Từ Hồ đối xử với nàng như vậy, đã xem như tốt lắm, hắn thật tôn trọng nàng, mà không đem nàng trở thành một công cụ sinh con hoặc là đồ chơi.

Thẳng đến ngày thứ năm, nơi đó của Y Na cuối cùng đã tốt lên, mà thú triều cũng bắt đầu rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Thú triều và hàng xóm

Ads Thú triều, Từ Hồ giải thích cho Y Na, chính là nhóm động vật vì một thời gian dài tìm không thấy nước mà tập hợp lại chạy tới lãnh địa của các thú nhân uống nước.

Nhưng bởi vì số lượng quá lớn, có thể giẫm chết hoặc làm bị thương thú nhân.

Cho nên, các thú nhân cùng phối ngẫu sẽ tránh ở trên cây không xuống dưới.

Mà hình như Từ Hồ rất thích thú triều, Y Na rất nhanh liền biết nguyên nhân.

Bởi vì khi thú triều qua đi, có rất nhiều thi thể động vật bị giẫm chết hoặc là húc chết, hắn có thể nhảy xuống cây lòi lên ăn, không cần đi săn.

Nhưng Y Na không thích tình trạng này, bởi vì Từ Hồ kề cận nàng cả ngày, lúc không có việc gì làm liền nâng chân nàng, kéo quần lót của nàng ra. Cái này cũng chưa tính, hắn còn muốn sử dụng lũ hoan hợp cho nàng.

Cái này không phải sẽ câu dẫn lũ động vật lại đây sao?

Cực lực cự tuyệt hẳn, nói: “Bây giờ không được, ta còn chưa khỏe đâu!”

Từ Hồ gầm nhẹ, ở bên người nàng cọt đến cọt đi, thậm chí còn giơ đại thụ chà xát ở trên đùi nàng.

Y Na nhìn bầy động vật chạy ào ào, nào có tâm tư nghĩ đến chuyện kia, bèn nắm chặt thân cây ngủ đi. Nhưng đang ngủ, liền cảm thấy có người nhân cơ hội đánh lén, hơn nữa còn dùng sức chen vào một ít.

Y Na đau đến kêu to, nơi đó vẫn hơi hẹp, hơn nữa mấy hôm trước lưu lại di chứng còn chưa khỏi hẳn, khi đại thụ duỗi ra tiến vào, nàng liền cảm thấy giống như một cây đao cắm vào, khiến nàng nhẹ răng nhếch miệng, liền đá một cước.

Dù sao thứ đó về sau còn dùng, cho nên không có nhẫn tâm đá nơi đó của Từ Hồ, mà đá vào trên đùi hẳn.

Từ Hồ ngay cả mảy cũng không nhăn một chút, xem như nàng đang gãi ngứa hẳn, nắm chân nàng tiếp tục không ngừng cố gắng. Y Na phát hiện tư thế bây giờ chính là nam trên nữ dưới rồi, đây là đãi ngộ không thể cầu, vì thế nàng chịu đau chỉ vào đồng hoan hợp, bây giờ không thể không có nó.

Từ Hồ hiểu ý, mở ra chầm một ít, xoa xoa ở nơi đó của nàng.

Bởi vì thú triều, cho nên không có thú nhân hoặc dã thú dám chạy loạn chung quanh. Ở trên cây, Từ Hồ thả lỏng một hồi, vừa ma xát cửa mình của Y Na muốn cho nàng mau chóng ẩm ướt, vừa nói: “Rất nhỏ, rất chặt..... nơi này của nàng không thích ta tùy tiện đi vào.”

Y Na đỏ mặt thờ dốt nói: “Không cần nói.....” Vốn đủ thẹn thùng rồi, hẳn còn nói ra liền thêm xấu hổ vô cùng.

Từ Hồ đương nhiên không nói nữa, hẳn đem tất cả ngôn ngữ chuyển thành hành động.

.....

Y Na ngủ đến mơ mơ màng màng, cảm giác bên người trống trơn, mở mắt nhìn không thấy tung tích Từ Hồ. Nghĩ hẳn nhất định là thừa dịp sau khi thú triều qua, chạy đi múc nước, bởi vì hai ngày này nước đã không nhiều lắm.

Nàng xoa thắt lưng, nghe xương kêu răng rắc một tiếng.

“Ai yêu, con con cọt đáng chết này, cũng không biết nhẹ nhàng một chút, nếu lại bị hẳn va chạm, xương sẽ gãy không còn một cái. Lần sau không cần dùng loại tư thế đáng sợ này nữa.” Y Na đỡ thắt lưng mình, muốn ngồi lên hoạt động một chút.

Nhưng đột nhiên nghe được có một trận tiếng bước chân truyền đến, rõ ràng là thú triều! Sao lại xuất hiện vào lúc này, Từ Hồ không có việc gì đi!

Hẳn cho dù có lợi hại hơn nữa, đối mặt với nhiều động vật như vậy cũng là không có biện pháp đi, nếu không hẳn cũng sẽ không tránh ở trên cây.

Nàng gấp đến độ mồ hôi, liền đứng ở trên cây hô to lên: “Từ Hồ mau trở lại, thú triều đến đây, người mau trở lại.....”

Bởi vì đầm nước gần đây đã cạn, cho nên có lẽ Từ Hồ phải múc nước ở nơi rất xa.

Y Na chưa từng nghĩ nguy hiểm sẽ đến gần như vậy, rất có thể nàng sẽ không còn nhìn thấy Từ Hồ. Nếu không nhìn thấy hẳn, vậy thế giới này hình như sẽ không có ý nghĩa.

“Từ Hồ, Từ Hồ..... A.....”

Hình như có động vật đụng phải gốc cây, hơn nữa khí lực không nhỏ. Y Na đang nửa quỳ kêu Từ Hồ, không cẩn thận té xuống dưới.

Lần này thật phải chết, Y Na nghĩ như vậy liền nhắm hai mắt lại.

Nhưng đột nhiên nàng cảm thấy mơng rất êm, thì ra mình cưỡi ở trên lưng một con động vật điên cuồng lao đầu về phía trước. Tình hình này tuy rằng là may mắn, nhưng về sau thì sao?

Y Na bất đắc dĩ, cho dù nàng đại nạn không chết, cũng là đâm lao phải theo lao a!

Con động vật mang theo nàng chạy đến vùng nước, nàng vốn nghĩ có thể nhìn thấy Từ Hồ, nhưng đàn động vật không biết bị kinh hách cái gì, phóng đi tiếp, hơn nữa không chút do dự chạy ra khỏi lãnh địa của Từ Hồ.

Y Na rơi lệ, tận lực cầm lấy lông con động vật kia không dám buông tay, đến thanh âm cũng không dám phát ra một chút. Nàng sợ chúng nó lại bị kinh hách, đến lúc đó không biết sẽ chạy đi nơi đâu.

Mất thấy tới vùng nước tiếp theo, nhóm động vật dừng chân một chút.

Y Na nghĩ lúc này hẳn là có thể chạy trốn, mới vừa thẳng lưng đã bị một cái bàn tay to bắt lấy lưng nàng, nâng nàng lên liền chạy.

Y Na thấy rõ, nâng mình lên chính là thú nhân Hắc Hùng ngày đó.

Như thế, nàng là được cứu hay là tiến vào hố lửa đây?

“Ngươi buông, ngươi buông, ngươi biết ta là phối ngẫu của Tử Hồ mà, chúng ta đã, khụ, giao phối, ngày đó ngươi rõ ràng ở gần, hẳn là thấy được.” Nghĩ đến bị hắn nhìn thấy toàn bộ quá trình kia của mình, Y Na cho dù mặt dày hơn tường thành cũng không thể không đỏ lên.

Hắc Hùng không nghe, hắn ôm Y Na chạy tới lãnh địa trên cây của hắn, sau đó đặt nàng ở mặt trên, biến thành hình người, không khách khí mở hai chân Y Na ra.

Nơi đó còn sưng, bởi vì vừa mới làm cùng Tử Hồ không lâu.

Hắc Hùng đưa đầu đến gần người người, sau đó dùng sức phe phẩy cái đầu cực to nói: “Tất cả đều là mùi của con cạp kia, khó ngửi.”

“Khó ngửi thì không cần ngửi tiếp.” Y Na đá chân, nhưng Hắc Hùng lại đột nhiên mở hai chân nàng ra, đưa ra ánh mặt trời nói: “Phơi nắng rất nhanh sẽ hết mùi.”

Y Na không nói gì, nàng cũng không phải vì khuôn mà cần phơi nắng.

Nhưng mà, ánh mặt trời nơi này rất độc, phơi nắng một hồi Y Na liền cảm thấy nơi đó giống như bị lửa đốt.

Nàng lớn tiếng nói: “Sắp phỏng chết rồi, ngươi có thể buông hay không!”

Hắc Hùng đặt nàng trên da thú, sau đó lấy ra một mảnh lá cây. Y Na vừa thấy thứ bao bên trong liền ㄟ, nói: “Hoan hợp, ngươi. ....” Ngươi muốn làm cái gì? Cái này đương nhiên không cần hỏi.

Nhưng nàng vừa mới cùng Tử Hồ, nếu lại bị này con gấu đen này đâm vào, nàng còn có thể sống được sao? Đó là một nghi vấn.

Nàng lớn tiếng nói: “Nếu ngươi muốn có thể đi tìm phối ngẫu hoặc là nữ nô, ta là phối ngẫu của Tử Hồ, ngươi không thể làm như vậy.”

Hắc Hùng cũng không buông tha, nói: “Ta thích ngửi mùi của nàng, cho nên muốn thử một lần nơi đó của nàng đến tận cùng là như thế nào. Ta chuẩn bị hoan hợp, nàng sẽ không đau, đến đây đi. ....”

Y Na nâng chân đá vào cằm Hắc Hùng, muốn thả người nhảy xuống cây, nói: “Đến cái gì mà đến, muốn đến ngươi tự đến đi!”

Hắc Hùng không nghĩ tới lúc có thú triều còn có con người không sợ chết muốn nhảy xuống cây như vậy, còn may hắn nhanh tay chụp nàng trở về, sau đó nói: “Ta còn cường tráng hơn Tử Hồ, ta lợi hại hơn hắn, nàng thử một lần sẽ biết, nhất định sẽ làm nàng thoải mái. ....”

Thú nhân thật không thể nói chuyện a, Y Na chỉ có thể nói: “Ngươi biết không, ta là con người, nơi đó rất nhỏ.” Nàng học từ ngữ của Tử Hồ nói: “Cho nên, giao phối cùng Tử Hồ xong ta phải nghỉ ngơi vài ngày mới có thể lại giao phối.”

“Là sao? Ta có thể chờ vài ngày, chờ nàng khỏe hẳn là ta có thể giao phối với nàng. Ta sẽ không cùng nàng sinh con, nhưng muốn thử mùi vị của nàng, nếu nàng nguyện ý, về sau trở lại bên người Tử Hồ, chỉ cần hắn không thỏa mãn được nàng, có thể tới tìm ta mọi lúc.”

“Tình... tình nhân?” Trong đầu Y Na liền hiện ra danh từ chỉ nghề nghiệp này, toàn thân không khỏi cứng ngắc.

Hắc Hùng đại khái là độc thân, lại bởi vì bị mùi của Y Na hấp dẫn mấy ngày hôm trước cho nên mới sinh ra ý tưởng như vậy. Y Na nghĩ nếu thỏa thuận như thế sẽ có cơ hội đào tẩu, xem ra Hắc Hùng này cũng không phải thú nhân không nói đạo lý.

Y Na nghĩ nghĩ, nhìn Hắc Hùng đang ở hình dạng thú nhân quan sát bộ ngực nàng, nói: “Ta nhớ rõ Tử Hồ là thú vương đi, sao ngươi có thể giành phối ngẫu của hắn chứ?”

Hắc Hùng nói: “Ta không có giành nàng, chỉ muốn giao phối với nàng.”

Được rồi, với thú nhân mà nói, giao phối và vợ chồng có thể tách ra!

Trời đánh a!

Nàng là cô gái đơn thuần, thậm chí cả đời làm một người vợ tốt, không nghĩ tình nhân a!

Nhưng mà, tình nhân đã tìm tới cửa, điều này làm cho nàng. ....

Nghĩ nghĩ, nàng lại thấy được gốc cây phía dưới của Hắc Hùng!

Trời a, quả nhiên tên là Hắc Hùng a, cái đó đen đến đáng sợ! Tho đáng sợ, to đáng sợ! Cho dù bây giờ đang ở trạng thái ngủ, nhưng có đủ đồ sộ nha.

Một Tử Hồ nàng đã hầu hạ không được, lại thêm tình nhân, thật là tự tìm đường chết!

Nàng che bộ ngực mình, vừa muốn mở miệng, con gấu đen kia đã nói chuyện: “Ngày đó nhìn đến nàng cùng Tử Hồ rõ ràng là sơ hợp, sao nơi này lớn

như vậy?”

Y Na rút cục gặp được một câu hỏi mà không phải là câu khẳng định, vì thế nói: “Trời sinh cứ như vậy.”

“Nhìn rất đã. ....” Nói xong hấn lấy tay miết lên.

Y Na dùng hai tay chống đỡ, nhưng đối phương không cho nàng cơ hội, một cái tay kéo xuống, một cái tay bóp vào.

Tay Hắc Hùng rất lớn rất thô ráp, Y Na bị hấn bóp thật sự đau, lớn tiếng nói: “Rất đau a. ....”

Hắc Hùng nói: “Con người thật đúng là yếu ớt.”

Y Na liền há mồm cắn cái tay trước ngực, đều đã bóp đến biến hình, vẫn còn bóp!

Hắc Hùng lại nói: “Nàng là con người duy nhất dám chống lại thú nhân, nhưng mà tốt lắm, ta thích!” Hấn đẩy ngã Y Na, sau đó một cái lưỡi to hung hăng liếm xuống.

Y Na cực không thích mùi trên người hấn, nhưng hình thể cùng sức lực chênh lệch quá lớn, nàng phải nhẫn nại chờ đợi thời cơ.

Vào đêm sau, thú triều liền bình ổn, chỉ cần chờ Hắc Hùng ngủ, là nàng có thể đào tẩu.

Chịu đựng Hắc Hùng dùng đầu lưỡi lễ rửa tội xong, nàng im lặng, muốn dùng phương pháp như vậy làm cho Hắc Hùng cho rằng nàng không dám trốn.

Nhưng không nghĩ tới, vào đêm sau Hắc Hùng dùng dây mây cột nàng vào trên cây, hơn nữa trói chặt theo hình chữ 大.

Y Na nhìn sao trời, sau đó nhìn nhìn Hắc Hùng tựa đầu ở giữa hai chân mình ngủ, liền hô lớn: “Trời ơi, cho sét đánh hấn đi!”

Nhưng đây là mùa khô hạn, cho nên trời không có hưởng ứng lời kêu gọi của nàng, mà chỉ thổi một trận gió lạnh.

Trong gió, Y Na hình như nghe được tiếng kêu lo lắng của Từ Hồ.

Đây là đang kêu gọi nàng sao?

“Từ Hồ, ta ở trong này. .... Từ Hồ. ....” Nàng không biết hấn có thể nghe tiếng mình không, nhưng vẫn dùng hết sức gọi lên.

Hắc Hùng đột nhiên ngồi dậy, từ bên cạnh lấy một mảnh lá lớn bịt miệng Y Na.

Y Na nói: “Người làm cái gì, mau. .... Ngộ ngộ. ....” Nàng không thể lại hô to. Mà Hắc Hùng cũng không đợi nữa, hấn nói: “Vốn là muốn đợi đến ngày mai, nhưng nếu Từ Hồ tìm đến, chúng ta sẽ không thể giao phối, bây giờ đi!”

Hấn lấy hoan hợp bôi lên nơi đó của Y Na, sau đó bàn tay to dùng sức ma sát, Y Na đau đến chảy nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Lúc mặt trời ở giữa

Ads Hắc Hùng sợ Từ Hồ đến, cho nên khẩn cấp đưa đại thụ của hấn vào giữa hai chân Y Na.

Y Na nghĩ thầm xong rồi, lần này mình bị nam thú khác ăn rồi.

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên gặp một cái bóng đen vọt lại, Hắc Hùng quất tay một cái, bóng đen kia liền văng ra.

Nhưng là không ngừng công kích, có hai ba bóng đen vọt tới.

“Tộc sói. ....” Hắc Hùng nháy mắt biến thành thú, bắt đầu toàn tâm toàn ý đối phó tộc sói đột nhiên lao ra.

Y Na nằm ở nơi đó, vận vẹo thất lưng, nơi đó bắt đầu tê ngứa.

“Từ... Từ Hồ. ....” Nếu hấn không đến, không biến thành đồ ăn trong miệng Hắc Hùng, thì cũng bị tộc sói bắt đi, kết quả nàng tưởng tượng không nổi.

Một con sói nhảy tới phía dưới Y Na, nhân cơ hội liếm vào nơi đó của nàng, liền muốn đưa đại thụ đâm vào, còn may Hắc Hùng đến kịp, xông đến đập nó té xuống cây.

Y Na rơi lệ đầy mặt, nàng thật sự là rất rất rất bị kích.

Mất nhắm lại, loại tình huống này dù sao cũng trốn không thoát, mặc kệ đi!

Nhưng một cánh tay đột nhiên vươn đến ôm lấy nàng, chân tay bị trói của nàng cũng được thả ra, mùi này Y Na rất quen thuộc, nàng quay qua nói: “Tử Hồ, cuối cùng ngươi đã đến đây.”

Tử Hồ xuất hiện rất đúng lúc, thừa dịp Hắc Hùng đánh nhau lộn tung phèo với lũ sói, hắn bắt chước Hắc Hùng trộm Y Na bỏ chạy.

Y Na tràn đầy vui mừng dán trên người Tử Hồ, nhưng hai chân mình cũng không tự chủ cuộn lấy thắt lưng của hắn, mong nhẹ nhàng đụng chạm quả đào của hắn.

Tử Hồ chạy, thân động động, quả đào kia cũng nhảy dựng nhảy dựng. Chạm một hồi, đại thụ liền sinh ra phản ứng cứng lên.

Y Na ở trước mặt Tử Hồ đã không hề cảm thấy thẹn thùng, mới vừa rồi ở trước mặt Hắc Hùng còn có thể giả vờ giả vịt, nhưng bây giờ đã chủ động cầm lấy khóa đại thụ kia đâm vào nơi đó của mình!

Hoan hợp có tác dụng rất mạnh, nàng cảm giác nếu không làm như vậy, mình sẽ điên mất.

Khi chưa trải qua việc nam nữ còn có thể nhịn một chút, nhưng đã trải qua rồi, nếu bắt nàng nhịn chính là muốn cái mạng của nàng.

Tử Hồ rất thích nàng chủ động, phối hợp vừa chạy vừa đem đại thụ của mình cống hiến ra. Phái sau tuy rằng có sói, nhưng Tử Hồ nhưng không hề sợ hãi.

Mãi cho đến lãnh địa của hắn, Tử Hồ liền mang Y Na lên cây, sau đó tiến hành tư thế nam sau nữ trước, khiến nàng chống hai tay trên mặt đất.

Mà Tử Hồ quỳ, vừa xoa bóp mông nàng vừa vận động.

Y Na còn giữ lại một tia thần trí nói: “Sói còn ở.....”

“Lãnh địa của ta..... Bọn họ không dám tiến vào..... Rỗng.....” Lại là một tiếng rỗng to, chung quanh rõ ràng im lặng đi rất nhiều.

Một trận mưa rền gió dữ, khi sắc trời tờ mờ sáng, Y Na hôn mê!

Lần này nàng không phải ngủ mà là té xỉu, bởi vì nàng ở trong vòng hai mươi bốn giờ cùng Tử Hồ làm hai lần, cái này không phải người bình thường có thể chịu nổi.

Sau thú triều lại là vài ngày yên tĩnh, Y Na muốn đi đến chỗ của nhân loại, Tử Hồ cũng nhất định phải đi theo.

Bởi vì thú triều, nhân loại hình như có chút tổn thất, thậm chí chết hai người.

Nhưng nhìn thấy Tử Hồ đến, lại mang theo thịt đến đôi đồ đặc, họ thật cao hứng tiếp đón.

Y Na mang theo hai bộ áo da chim đến, kết quả đã đánh mất một bộ khi bị Hắc Hùng cướp đi. Sờ sờ quần áo trên người, nàng nghĩ lần này phải quý trọng.

Tử Hồ bây giờ đã biến thành cạp hồng, hơn nữa không riêng gì hắn, Y Na phát giác làn da nam nhân nhân loại cũng hơi đỏ lên, bọn họ cũng trở nên rất khàn trương, cho dù là thú nhân như Tử Hồ cũng không cho tới gần nữ nhân của họ. Mà Tử Hồ lại cẩn thận giữ Y Na, ngay cả Vân Thụ lại đây, hắn cũng ngồi ở bên cạnh hai người bọn họ.

Y Na hỏi Vân Thụ: “Sao ta nhìn thấy mọi người khàn trương vậy?” Các nữ nhân đều ở trong lều, ngay cả các nam nhân cũng rất ít nhìn thấy, cho dù ở bên ngoài cũng là các nam nhân không có phối ngẫu.

Vân Thụ nói: “Bởi vì mặt trời ở giữa, tất cả mọi người vội vàng sinh con.”

“Gi?”

Vân Thụ đã biết Y Na rất không rõ ràng chuyện của thế giới này, cho nên theo thói quen giải thích cho nàng: “Khi mặt trời ở giữa chính là lúc các nam nhân cường tráng nhất, vào lúc này bọn họ sẽ cùng phối ngẫu không ngừng giao phối, thẳng đến khi có bầu.”

“Cái gì? Vậy thú nhân thì sao?” Y Na nhìn nhìn Tử Hồ bên cạnh, không ngừng giao phối hình như có điểm làm khó người ta đi.

Vân Thụ cũng nhìn nhìn Tử Hồ nói: “Thú nhân thân thể càng cường tráng, bọn họ có thể giao phối hơn hai mươi lần từ lúc mặt trời mọc đến khi mặt trời lặn, như vậy mới có thể làm cho nữ thú nhân mang thai.”

“Cái gì?” Y Na nhảy dựng lên, hai mươi lần, điều này sao có thể.

Nhưng ở trong vòng một ngày, vậy càng không thể. Cho tới bây giờ Từ Hồ đều làm đến mấy giờ mới có thể yên tĩnh lại, nếu hơn hai mươi lần, vậy chẳng phải là đại thụ của hắn không thể rời khỏi nơi đó của nàng một phút sao?

Cái này đã kích quá, Y Na nghe xong, không còn tâm trạng gì nữa, theo Từ Hồ đi trở về. Trên đường, nàng nghe được trong rừng cây truyền ra thanh âm ‘a a’, hơn nữa còn là hợp xướng.

Nàng ngửa mặt lên trời thở dài, thế giới này thật là đáng sợ, hay là trở về thì tốt hơn.

Nhưng mà, lại có chút luyến tiếc Từ Hồ, dù sao hắn là đối với nàng là toàn tâm toàn ý.

Từ Hồ bắt đầu cho nàng uống máu dã thú, Y Na nghĩ nguyên nhân đại khái là gần đây nước càng ngày càng ít. Bọn họ thậm chí có thể nhìn đến chó bùn trong hồ nước kia lộ đầu ra.

Mùa khô khi nào mới chấm dứt chứ, Y Na nghĩ rất bất đắc dĩ.

Từ lần đó chạy thoát khỏi Hắc Hùng, Y Na vẫn cự tuyệt cùng con cộp nào đó làm chuyện tốt. Mà con cộp nào đó hình như cũng không nóng nảy, làm cho nàng vô cùng kỳ quái, không phải nói lúc mặt trời ở giữa là lúc hắn rất gấp sao? Chẳng lẽ mất đi hứng thú với mình rồi?

Từ chỗ nhân loại trở về được hai ngày, Y Na nhìn không được đi đến bên người Từ Hồ gần đây vẫn nằm rạp trên mặt đất, trừ bỏ lúc ăn thịt thì không động đậy, sau đó nói: “Trời nóng quá a.....” Nàng vừa nói vừa cởi cái áo da chim xuống.

Nàng quỳ gối bên cạnh Từ Hồ, nâng mông lên. Trước kia, nếu nàng làm động tác như vậy, Từ Hồ đã sớm ngao một tiếng nhảy dựng lên, sau đó lắc lắc đại thụ của hắn ý đồ muốn gây rối.

Nhưng hôm nay, hắn híp mắt lại giả bộ ngủ, không có nhảy dựng lên.

Có vấn đề, nhất định có vấn đề.

Y Na tức giận, kéo đầu Từ Hồ lắc lắc nói: “Nói mau, ngươi có nữ nhân khác bên ngoài phải không?” Không có biện pháp, trong đầu đột nhiên có ý tưởng này. Ở hiện đại, TV điện ảnh không đều diễn như vậy sao?

Một người nam nhân đột nhiên mất đi hứng thú với một nữ nhân, chỉ có hai tình huống, một..... là nam nhân bất lực, không có thú tính. Hai chính là nam nhân thích người khác, người có thể là nam nhân, cũng có thể là nữ nhân.

Nhưng mà, Từ Hồ hắn sẽ không đồng tính luyến ái, cho nên nàng chỉ có thể đoán hắn có nữ nhân khác.

Từ Hồ nâng mắt, nhìn nhìn Y Na, sau đó cúi đầu tiếp tục trầm mặc.

Y Na nói: “Vậy chẳng lẽ là nam nhân?”

Từ Hồ tiếp tục không nói.

Y Na giận, chỉ vào Từ Hồ nói: “Từ bây giờ, ngươi đừng gặp mặt ta, cẩn thận ta dùng dao thiên ngươi.” Nói xong nàng xoay người giận dỗi bỏ đi.

Đi đến một nửa, đột nhiên thất lực bị người ta bắt được.

Nàng dùng sức giãy, nhưng đối phương lại ôm thật nhanh.

“Nữ nhân và nam nhân làm sao vậy?”

Một câu hỏi, làm cho lửa bốc đầy mình Y Na lập tức tắt lụi. Nam nhân đơn thuần như vậy, hắn tuyệt đối sẽ không lừa nàng!

Nàng ngồi ở trong lòng Từ Hồ, nói: “Như vậy, mấy ngày nay sao ngươi không đụng ta?”

Từ Hồ nói: “Giữ sức.”

Y Na ngẩn ra nói: “Vì cái gì? Có chuyện gì sao?”

Từ Hồ sẽ không giải thích, nhưng nói: “Phải bảo tồn thể lực, nàng cũng vậy, cho nên không cần lộn xộn.”

Thì ra mới vừa rồi hắn ôm lấy nàng không phải muốn giải thích mà là vì làm cho nàng bảo tồn thể lực, nhưng nếu đã biết nguyên nhân, quên đi!

Nói sao bọn họ bây giờ cũng là tân hôn, không nên chỉ vì chút chuyện nhỏ mà gây gổ.

Y Na nằm ở trong lòng hắn, hưởng thụ hắn ôm. Tuy rằng trời rất nóng, nhưng trong lòng đã tràn đầy cảm xúc.

Cứ như vậy nằm hai ngày, Y Na cảm giác thân thể mình đều cứng lại, người cũng béo, bụng đều có thịt.

Hôm nay, Y Na hét lên, lúc ăn thịt xong chuẩn bị ngủ, Tử Hồ đột nhiên ôm lấy nàng. Điều này rất bình thường, Y Na chuẩn bị ngủ. Nhưng Tử Hồ lại bỏ đi áo da chim của nàng.

Muốn làm gì?

Tử Hồ cúi đầu xuống, ngửi ngửi nơi đó của nàng!

Y Na ngẩn ra, mấy ngày nay nghỉ ngơi chẳng lẽ là vì lại hành động? Nhưng năm nhiều ngày như vậy có phải có chút khoa trương hay không?

Người vài lần, Tử Hồ rốt cục giống như xác định cái gì, đem hoan hợp ra, sau đó bôi bôi lên nơi đó. Y Na cảm thấy không đúng, trước kia hắn bôi cũng không cần người a, sao lần này chờ nhiều ngày như vậy, còn phải người qua mới bôi, chẳng lẽ hôm nay không phải kì an toàn?

Bây giờ Y Na mới nghĩ tới người và thú sẽ sinh ra cái gì còn không xác định được.

Y Na càng nghĩ lại càng sợ hãi, giấu lại Tử Hồ người ta là thú nhân cường đại, vừa đút vào cái bụng nhỏ của nàng liền trưởng đầy lên. Nếu khác chủng tộc có thể sinh quái thai, vậy nàng chỉ muốn trốn đi thôi.

Nàng khép chân, nói: “Ta. .... Ta bây giờ chưa nghỉ ngơi tốt, không thể làm cái kia.”

Nhưng Tử Hồ không thuận theo, hắn kêu nhỏ an ủi Y Na, không ngừng liếm lỗ tai cùng bộ ngực nàng, khiến nàng vừa tê vừa ngứa.

Nàng cười khanh khách, thân thể không tự chủ lộn xộn, nàng vừa động Tử Hồ đã đem hoan hợp bôi lên. Không đến một phút đồng hồ Y Na đã mở chân ra, cũng nói: “Không cần. .... Ta còn chưa muốn làm mẹ. ....”

Nhưng Tử Hồ không nghe nàng nói, liền động thân đi vào, đương nhiên vẫn đang không phải toàn bộ. Cho dù bọn họ đã làm vài lần, nhưng lúc bắt đầu còn phải bên ngoài một trận mới có thể.

Y Na bị Tử Hồ trường kỳ chiến đấu, cho nên nhắm mắt nhắm nại.

Chuyện này là không giống, lúc này nàng đã lên tới đỉnh hai lần, Tử Hồ cũng vậy.

Rất kỳ quái, lần này không có làm thời gian quá dài, khoảng một giờ thôi. Y Na nghĩ là Tử Hồ nhân nhượng nàng, nhưng tác dụng của hoan hợp chưa qua, kế tiếp nàng phải làm sao bây giờ?

Đang rối rắm, chỉ thấy Tử Hồ lật nàng qua, thay đổi tư thế, lại đâm vào.

Không đúng, không phải mới vừa làm sao, nhanh như vậy có thể lại phục hồi sinh lực sao? Y Na không tin, thẳng đến khi đại thụ ta dò xét tiến vào trong cửa huyết của nàng, như vậy cũng có thể sao?

Bởi vì nơi đó đã có chất lỏng của hai người, tiến vào thật sự thuận lợi.

Y Na nhắm mắt nói: “Nếu đã vậy. .... Ừm. .... dừng. .... dừng một chút. ....”

Tử Hồ làm sao nghe nàng, tiếp tục vận động, hơn nữa không ôn nhu giống trước kia, động rất nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Ba tháng a!

Ads Không biết lên đỉnh bao nhiêu lần, Y Na hôn mê.

Vấn đề: vì sao không bảo dừng.

Nữ chủ khóc nức nở trả lời, nếu có thể nói ra thì đã nói rồi!

Cho nên nàng hy vọng cứ như vậy hôn mê đi, tốt nhất vĩnh viễn không tỉnh. Nhưng mà hôn mê chứ không phải chết nhé.

Mới vừa tỉnh, nàng liền chú ý tới Tử Hồ vẫn còn ra sức vận động.

Vì thế, Y Na nổi giận nói: “Buông ra.....” Thanh âm khàn khàn, giọng nói vô lực.

Từ Hồ cúi đầu khẽ hôn nàng, nói: “Đói bụng?”

“Vừa đói vừa khát.” Hay là tìm lý do cho hắn mau dừng.

Nhưng Từ Hồ không có dừng, mà là càng thêm anh dũng.

Y Na không nói gì, con cộp này quá đáng a.

Chờ làm xong lần này, Từ Hồ không có tiếp tục, mà là đặt Y Na ở trên da thú, còn mình

đem thịt xuống dưới nướng, sau đó lại tới gần Y Na.

Y Na nhìn thấy ánh mắt hắn lờ lờ sáng lên, đại ý là: Thừa dịp thịt còn chưa chín lại làm thêm một lần.

Nàng lập tức xoa xoa ở trước ngực, dùng thanh âm lớn nhất nói: “Ngươi có thể cho ta nghỉ ngơi hay không.”

Từ Hồ hừ nhẹ một tiếng, ngồi ở bên người Y Na, dùng hết ôn nhu liếm toàn thân nàng.

Y Na liền giống như tắm nước ấm, thoải mái đến buồn ngủ. Nàng hỏi: “Ngươi phải làm như vậy đến bao nhiêu ngày?”

Từ Hồ nói: “Ba mươi ngày, hoặc là nơi này của nàng có con của ta.” Hắn đem bàn tay to đặt ở trên bụng Y Na, thanh âm tràn đầy ôn nhu.

Y Na bị phản giữ chặt lỏng Từ Hồ nói: “Ta sẽ chết, sẽ chết.”

Từ Hồ nói: “Sẽ không, ta có dừng lại cho nàng nghỉ ngơi.”

Y Na nắm lỏng hắn càng chặt nói: “Đó là nghỉ ngơi? Ngay cả một phút đồng hồ cũng không đến. Cho dù ngươi mạnh, cũng phải cho ta nghỉ ngơi một ngày..... Ách không, mười ngày.....”

Từ Hồ nhẫn nại giải thích: “Quá lâu, thời gian động dục của nàng sẽ qua đi.”

Y Na bị đá kích, đá kích rất nặng. Cái này nói lên, mấy ngày hôm trước Từ Hồ không chỉ nghỉ ngơi dưỡng sức mà còn là chờ nàng tới kì động dục, ách, không, là tới kì nguy hiểm!

Hơn nữa hắn cày cấy như vậy, vậy chẳng phải là.....

Y Na nhìn bụng mình rồi kêu trời!

Trước kia Từ Hồ rất ít khi để ý cảm xúc hơi dao động của nàng, nhưng từ khi hai người có quan hệ, Y Na phát hiện chỉ cần nàng có một chút khác lạ, Từ Hồ sẽ phát ra tiếng kêu nhỏ an ủi.

Như bây giờ, hắn tình tứ đặt thịt nướng trong chén đĩa, sau đó đặt đôi đũa ở trước mặt nàng. Hắn biết nàng thích dùng loại phương pháp này ăn thịt, hơn nữa không thể hối, hối nàng sẽ không ăn.

Y Na chú ý tới hắn thật cẩn thận, tại phương diện này mà nói coi như là đủ tư cách làm chồng. Nếu nói có cái gì không được, thì chỉ là năng lực làm chuyện kia quá cường đại thôi.

Nhưng mà, người hoặc thú cổ đại đều coi vấn đề sinh tồn cùng sinh sản là ưu tiên hàng đầu, xem ra nàng cần dạy Từ Hồ hưởng thụ tình yêu nam nữ như thế nào.

Nàng nhẹ giọng thương lượng cùng Từ Hồ: “Từ Hồ, ngươi gọi tên ta nhé? Y Na, Y..... Na.”

Từ Hồ rất nghe lời nói: “Y Na.”

Y Na cao hứng vỗ tay nói: “Tốt lắm, vậy có một việc, có thể thương lượng một chút không?”

Từ Hồ vừa trò chuyện vừa quay đầu lại nhìn nàng, hình như đang hỏi, chuyện gì?

Y Na nói: “Chúng ta có thể cách hai ngày mới giao phối được không?” Nói chuyện theo ngôn ngữ của thế giới này rất không được tự nhiên.

Từ Hồ lập tức lắc đầu!

“Vậy cách một ngày được không? Ta phải nghỉ ngơi, ngươi cũng muốn đi săn a!”

Từ Hồ do dự một chút, sau đó nói: “Một ngày thì có thể.”

Y Na giờ chữ V trong lòng, sau đó liền ăn hết thịt. Trải qua động vận xuất mồ hôi, nàng phát hiện thịt cũng trở nên thơm hơn lúc bình thường.

Nhưng sau khi ăn xong, Từ Hồ lại không thành thật rồi.

Bởi vì đã trải qua rèn luyện, bọn họ không cần sử dụng hoan hợp hỗ trợ, nhưng mà lúc đầu vẫn hơi đau một chút.

Y Na thỏa mãn xong, ôm bà vai Từ Hồ thở gấp nói: “Từ Hồ, người đáp ứng ta, ngoại trừ giao phối cùng ta, không đư[c] làm cùng nữ nhân khác, hoặc nữ thú nhân khác, được không?”

Từ Hồ nói: “Có phối ngẫu sẽ không cần nữ nô.”

Y Na mỉm cười, nếu hắn không cùng nữ nhân khác, như vậy mỗi ngày nàng phải nhẫn nại rồi.

Nhưng mà, đến ngày thứ ba nàng sẽ không nhẫn nại, bởi vì kinh nguyệt chảy ra chứng minh trong bụng nàng vẫn không có em bé cộp.

Y Na cao hứng a, nàng chưa từng cảm thấy thì ra kinh nguyệt đến sẽ làm người ta hưng phấn và cao hứng như thế, cơ hồ liền nhảy dựng lên.

Từ Hồ cũng không cao hứng, hắn là thú nhân, trực giác trời sinh nói cho hắn biết lúc này không thể giao phối, cho nên liền vô cùng uể oải.

Ngày hôm sau Y Na nghĩ tới nếu mình có kinh nguyệt, sợ rằng mùi máu sẽ hấp dẫn dã thú, nàng lo lắng bắt đầu tìm một chút lá cây có thể hút nước đặt ở trong quần lót da chim làm bằng vệ sinh, khác mặt lại hỏi Từ Hồ: “Chúng ta muốn chuẩn bị một chút hay không, lỡ sói lại đây làm sao bây giờ?”

Từ Hồ nói: “Bọn họ sẽ không đến.”

Y Na nói: “Vì sao?”

Từ Hồ nói: “Nơi này bốn phía đều có mùi giao phối của chúng ta, bọn họ biết có giống đực hùng mạnh chiếm lĩnh giống cái động dục thì sẽ không xuất hiện.”

Y Na nghĩ tộc sói cũng có năng lực tư duy khá tốt. Bọn họ biết cho dù đoạt giống cái vào lúc đó cũng là vô dụng, bởi vì đa phần giống cái lúc ấy đã mang thai con của giống đực.

Lũ dã thú sẽ không làm chuyện không có lợi đối với mình, như vậy là lãng phí thể lực.

Trải qua thời gian dài ở chung cùng Từ Hồ, Y Na đã hiểu được nguyên nhân này.

Nhưng mà nàng có điểm kỳ quái, bởi vì trước kia kinh nguyệt đều rất đúng giờ. Cho dù tại thế giới này nàng không có công cụ xem thời gian, nhưng vẫn thấy rõ kinh nguyệt chậm lại, hơn nữa là chậm hơn cả tháng. Đây là có chuyện gì?

Nếu nói là bệnh, thì thân thể phải thấy không khỏe. Nhưng nàng thấy bản thân nàng còn khỏe hơn lúc trước.

Vì thế, Y Na muốn đi hỏi Vân Thụ, nhưng bây giờ là lúc thú nhân cùng nhân loại thật cẩn thận, cho nên Từ Hồ tuy đồng ý cho bọn họ gặp mặt, lại luôn ôm nàng khi nàng nói chuyện với đối phương.

Y Na nhớ tới trước kia, nàng hy vọng bạn trai tương lai của mình coi nàng là bảo vật, ở trước mặt nam nhân khác nhất định phải ghen mới được. Nhưng không nghĩ tới, cái này cũng hơi quá.....

Nàng ho nhẹ một tiếng mới hỏi Vân Thụ nói: “Vân Thụ, nữ nhân các người nơi này kì..... kì sinh lý là thời gian bao lâu?”

Vân Thụ khó hiểu nhìn nàng.

Y Na nghĩ nghĩ nói: “Chính là đến... chỗ này.....” Nàng nhìn xuống phía dưới.

Vân Thụ đỏ mặt, nói: “Người là nói thấy đỏ sao?”

Thì ra nơi này gọi như thế, vì thế gật đầu nói: “Đúng đúng.”

Vân Thụ nói: “Bình thường là ba đến năm ngày.”

Y Na nghĩ, điểm ấy không khác thế giới hiện đại nhiều lắm. Lại nói: “Vậy cách thời gian bao lâu lại đến lần tiếp theo?”

Vân Thụ nói: “Ba tháng hoặc là nửa năm!”

Y Na vừa nghe liền cảm thấy mình đại khái đã bị thế giới này đồng hóa, liền giống nhập gia phải tùy tục.

Trách không được Từ Hồ cùng sói hoặc giống đực khác vô cùng miễn cảm đối với kinh nguyệt của nàng, thì ra kì sinh lý ở nơi này như thế dài, bọn họ kích động cũng là bình thường.

Đương nhiên, nàng cũng hiểu được mấy ngày này vì sao Từ Hồ chịu khó như vậy!

Như vậy lúc trước thì sao? Hẳn rõ ràng vẫn muốn ở cùng nàng, hoặc là nói thú nhân cũng giống người hiện đại, bọn họ cũng có tò mò đối với người khác phái? Hoặc là, kia cũng là biểu hiện một loại cầu yêu?

Y Na dần dần rõ ràng, thì ra cho dù là thú nhân hoặc là nhân loại, ở trước khi động dục, giao phối giống như là dùng thử, đó là phương thức cầu yêu của nam giới đối với nữ giới. Cũng chính là, nếu nữ giới cho rằng nam giới kia không được, các nàng sẽ rời khỏi, tìm bầu bạn khác!?

Còn vì sao thú nhân đưa giống cái lên trên núi, đó là bởi vì đoạn thời gian kia chính là thời kì tình yêu cuồng nhiệt.

Nhưng thời kì tình yêu cuồng nhiệt bọn họ làm cái gì? Y Na than, mình chỉ lo suy nghĩ tới chạy trốn, mà Từ Hồ lại tốt tính tốt tình vừa canh giữ nàng, vừa chậm rãi thu phục tâm nàng.

Mà nàng, hình như đã rơi vào bẫy.

Bởi vì không biết quy củ này mà bỏ lỡ tự do lựa chọn không gian.

Nhưng mà còn may, bây giờ cũng không sai, hẳn là thời gian tốt nhất!

Y Na ôm cổ Từ Hồ, ý là muốn đi trở về.

Từ Hồ ôm lấy nàng cáo biệt Vân Thụ rồi đi, bởi vì trong đoạn thời gian này, thỉnh thoảng phát sinh thú triều, cho nên Từ Hồ sẽ không mang nàng đi quá xa.

Thẳng đến khi trở lại trên cây, Y Na mới xem lại quan hệ giữa nàng và Từ Hồ tính là quan hệ gì đây, không có chút lãng mạn như trên phim chút nào. Nhanh chóng lên giường, sau đó năng lực của hắn làm cho nàng phi thường vừa lòng, cho nên chính là vợ chồng?

Tóm lại Từ Hồ nghĩ như thế này, cùng hắn giao phối, về sau không đào tẩu, cho nên đó là đồng ý trở thành phối ngẫu của hắn?

Mấy ngày này Y Na luôn cảm giác toàn thân mình không có khí lực gì, tổng kết là vì làm rất mất sức cho nên mới sẽ như thế.

Bây giờ nước đã rất ít, cho nên nàng phải dùng nước uống để tắm rửa hạ thân. Vốn Từ Hồ muốn liếm cho nàng, nhưng Y Na cho rằng như vậy ngày càng nghiêm trọng cho nên cự tuyệt.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Trời mưa sét đánh

Ads Cứ như vậy rồi rầm hai ba ngày, kinh nguyệt của nàng qua đi.

Từ Hồ biến thành hình cạp dùng đầu cạp ở trên người nàng, phát ra giọng khò khè, một cái bàn chân to nhẹ nhàng khoát lên trên vai Y Na.

Y Na dễ dàng thả lỏng tâm cảnh giới với con mèo to này khi nó có hành động làm nũng như vậy, vì thế nói: “Hôm nay ta đặc biệt muốn nghỉ ngơi, chớ chọc ta biết chưa?” Sau đó bắt đầu trải phẳng da thú, nằm xuống nhắm mắt.

Từ Hồ ghé vào nàng bên người tiếp tục khò khè, khiến Y Na ngứa tâm, không khỏi quay lại ôm hắn nói: “Cùng nhau ngủ đi!” Tuy rằng nóng, nhưng cái dạng này của hắn thật sự vô hại, rất đáng yêu! (đó là con cạp a các đồng chí!)

Ngủ một hồi liền cảm thấy phía dưới lắc lư, Y Na trở mình nhìn xuống phía dưới, thấy thú triều đã tới.

Hình như đã thật lâu không có xảy ra, xem ra lần này chúng nó lại muốn điên rồi. Nhưng hồ nước kia bây giờ cũng không nhiều nước, lũ động vật lại đây coi như là làm thức ăn cho bọn họ mà thôi!

Đột nhiên, nàng cảm thấy mộng bị nâng lên không trung. Y Na kêu lên: “Không phải không cho ngủ. .... A, sao ngươi dùng hoan hợp. ....” còn dùng đầu lưỡi bôi lên!

“Nàng không muốn, cái này không tốt!”

“Không tốt cái rắm a. .... Buông ra, ta còn chưa nghỉ ngơi xong, ư. .... Không thể liếm.” La cũng vô dụng, nơi đó của nàng một bị bôi hoan hợp, cả

người liền giống như biến thân trở thành đầu sủ, nằm úp sấp rên rĩ lên.

Từ Hồ rất vừa lòng với biểu hiện của nàng, kêu vui một tiếng, mang hình thú liền nằm úp sấp lên. Hắn đem hai chân trước đặt ở hai bên eo Y Na, chân sau khuyu xuống.

Soạt! Y Na còn đang suy nghĩ khi hắn biến thành hình thú cao to như vậy, như thế nào có thể ân ái với nàng thấp như thế, thì đại thụ thêm hai quả đào kia đã không chút do dự tiến vào.

“Chậm..... chút.....” Y Na nắm chặt hai tay, cho dù đã bồi hoan hợp, nhưng nơi đó giống như bị xé rách, vừa đau lại vừa căng.

Vận động trong chốc lát, hơn nữa bởi vì tác dụng của hoan hợp, nơi đó càng ngày càng dịu. Nước ra nhiều hơn, đại thụ cũng càng sinh động lên.

Đáng tiếc động tác của Từ Hồ tốt lắm, ngoài đâm vào thì là kéo ra!

Chỉ chốc lát, toàn thân Y Na liền run lên sau đó yếu đuối nằm úp sấp xuống.

Từ Hồ ngừng một chút, sau đó nhân lúc Y Na chưa kịp mở miệng, tiếp tục trình tự vận động.

Y Na cảm giác mình muốn té xỉu, không đứng, phải nói là muốn ngủ. Cứ việc phía dưới đã ẩm ướt, nhưng nàng lại không động nổi.

Đột nhiên, nàng cảm thấy trên lưng có giọt nước mưa rơi lên. Lúc đầu tưởng là mồ hôi của Từ Hồ, nhưng sao mồ hôi lại lạnh?

Hơi quay đầu, là trời mưa.

Từ Hồ ngừng một chút, sau đó rống lớn lên tận trời.

Đây là chúc mừng trời mưa sao? Vậy nàng có thể nghỉ ngơi không? Đang nghĩ ngơi, Từ Hồ biến thành hình người, hắn bế Y Na lên nhảy xuống dưới tàng cây.

Bởi vì hai người đã làm thời gian rất lâu, thú triều đã sớm tan.

Từ Hồ chạy một vòng ở trong mưa, sau đó Y Na đặt ở trên mặt đất hơi ướt, nâng chân nàng lên tiếp tục làm.

Y Na liền ㄟ, vốn đã đủ ướt, hơn nữa mưa đến dư sức cho bọn họ tắm rửa.

Nhưng mà, nàng nằm trên mặt đất, bởi vì mặt trên được Từ Hồ bao trùm, cho nên căn bản là mưa không rơi đến, đương nhiên ngoại trừ hai chân bị Từ Hồ tách ra loạng choạng ở trong mưa.

Đang nghĩ ngơi, không trong trẻo đột nhiên xẹt qua một tia chớp, sau đó là một trận sấm sét.

Toàn thân Từ Hồ cứng đờ, đột nhiên rút đại thụ ra khỏi nơi đó của Y Na, bởi vì quá mau, còn mang theo chất lỏng phun giống như suối.

Y Na vốn là mau lên tới đỉnh, hắn đột nhiên làm ra động tác kích thích như vậy, toàn thân liền run rẩy lên.

Từ Hồ ôm lấy nàng, tùy ý nàng vào trong lòng ngực mình, sau đó nói: “Tức giận, không thể trở lại trên cây, nàng chờ ta.....” Nói xong hắn đặt Y Na trên mặt đất, còn mình chạy lên trên cây đem toàn bộ da thú xuống.

Hắn trải trên mặt đất rất nhiều tầng da thú, sau đó tự mình ngồi ở mặt trên, làm cho Y Na ngồi ở trên người hắn.

Mà một tấm da thú khác được hắn phủ ở trên đầu hai người, như vậy sẽ không bị ướt. Mà da thú không dễ thấm nước, phía dưới cũng sẽ không nhanh bị ướt.

Y Na khôi phục tâm trí lại, nói: “Nước rơi xuống, vậy chúng ta có phải về trên núi hay không?”

Từ Hồ nói: “Là phải trở về trên núi.”

Y Na cảm thấy mình dường như buông tha cơ hội trở về, có chút mất mát, nhưng nghĩ cứ sống cùng Từ Hồ như vậy cũng không tệ.

Ít nhất, nữ nhân khác làm sao được tính phúc* như nàng, một ngày bị hầu hạ đến lên đỉnh không biết bao nhiêu lần.

Tính phúc: hạnh phúc về mặt chăn gối

Nàng rất kỳ quái sao thân thể mình còn có thể chịu được, cũng không có biểu hiện cái gì không thoải mái. Đây chứng minh, nàng đã rèn luyện tốt lên sao? Hoặc là bởi vì thức ăn cho nên càng ngày thân thể càng khỏe khoắn?

Y Na đang suy nghĩ, lại cảm giác bụng bị cái gì đâm đâm khó chịu. Nàng cúi đầu, ‘ôi’ một tiếng, cây đại thụ dựng đứng ở trước mắt nàng.

Cái này cũng quá nhanh đi!

Nàng nhăn nhó khóe miệng nói: “Người không thể cho nó nghỉ ngơi, đợi mưa tạnh làm tiếp sao?”

Từ Hồ nói: “Đừng tới nàng, nó sẽ không nghe lời.”

Y Na kiên quyết nói: “Tóm lại, không cần lại đến.” Thật vất vả mới có mưa, nàng cũng không muốn bị quấy rầy. Nhưng Từ Hồ bây giờ đã không còn nhẫn nại, nâng thất lưng Y Na lên ấn nàng ngồi xuống đại thụ của mình.

Y Na sợ hãi kêu một tiếng, đây là lần đầu tiên bọn họ dùng tư thế ngồi đối mặt, đối với Y Na mà nói rõ ràng có điểm kích thích. Bởi vì nhờ áp lực trọng lượng của nàng mà đại thụ của Từ Hồ tiến vào hoàn toàn.

Nàng cảm giác bụng mình có chút trướng, hơi cúi nhìn nơi đó một chút!

Không cần a! Sẽ đâm, sẽ đâm thủng bụng mất!

Nhưng Từ Hồ lại thần nhiên vận động, mà nàng cũng không có cảm thấy không thoải mái, thậm chí hy vọng hấn động.

Chẳng lẽ mình có chứng bị ngược? Y Na càng ngày càng không thể không chế đầu óc, hai chữ bị ngược là ý thức cuối cùng của nàng. Kế tiếp, nàng cảm thấy hình như mình run lên, sau đó ngủ mất. (là hôn mê!)

Chờ nàng tỉnh lại, phát hiện mình lại ở trên cây.

Sấm sét đã không còn, mưa cũng ngừng.

Nhưng mà trận mưa này thật lớn, cả mặt đất đều đầy nước. Từ Hồ thấy nàng tỉnh lại liền chuẩn bị nướng thịt. Sau đó nói: “Ngày mai xuất phát.”

Y Na gật đầu nói: “Xuất phát trở về núi trên sao?”

Từ Hồ nói: “Là trở về trên núi.”

Y Na ăn thịt, nói: “Từ Hồ, một hồ người có thể giúp ta vào trong hồ nước không?”

Từ Hồ nghĩ nàng muốn tắm rửa, cho nên đáp ứng.

Y Na nghĩ, nàng phải thử một lần cuối cùng, nếu trở về cũng được, hoặc không quay về thì ở nơi đây cùng Từ Hồ cũng không sao.

Nàng mất thật lớn lời lẽ mới làm cho Từ Hồ giúp nàng đuối đi đã thú ẩn trong nước, sau đó bước chân vào hồ. nhưng vừa mới tiến vào nước nàng lại sợ, nếu mình đi rồi, cả đời sẽ không còn được gặp lại Từ Hồ, không thể cùng hắn ăn thịt, không thể cùng hắn làm loại chuyện này, tuy rằng rất phiền, nhưng cũng không phải thống khổ hoàn toàn a!

Y Na lùi bước trong nháy mắt, nói: “Quên đi, chúng ta đi thôi!” Có lẽ trở về không được, có lẽ chờ con cọp này làm tổn thương lòng nàng thì lại trở về, tóm lại bây giờ nàng luyện tiếu!

Từ Hồ ôm lấy nàng, cọ hai cái ở trên mặt nàng, sau đó thu dọn đồ đạc cần mang đi. Nếu là thú nhân, bọn họ chỉ đi người không là được.

Nhưng Y Na lại muốn đem rất nhiều thứ, tỷ như công cụ nhân loại làm, lại tỷ như hai cây dao bằng xương nàng mới kêu Từ Hồ làm cho mình.

Thu dọn xong, Từ Hồ bảo nàng nghỉ ngơi. Còn mình lại đi ra ngoài săn hai con mồi nhỏ.

Y Na nghĩ đây là hấn chuẩn bị máu cho nàng uống, cũng không để ý!

Nhưng thật ra, nàng ngoài ý muốn nhặt được một cái bao lá cây chứa dầu hoan hợp, mặt trên cũng không còn bao nhiêu, hình như còn có thể dùng một lần. Có thể sử dụng, sẽ không lãng phí, chờ bọn họ trở lại trên núi, nơi đó bốn phía đều có tường vây, căn bản là không cần sợ lũ sói.

Bọn họ sẽ có thể tùy tiện chơi ở trong động, muốn chơi như thế nào thì chơi như thế đó!

Đột nhiên, Y Na cảm thấy mình càng ngày càng sắc, còn nghĩ đến loại sự tình này.

Ngẩng đầu nhìn Từ Hồ, mà Từ Hồ đã nhìn nàng, một đôi ánh mắt, Y Na liền tro mắt nhìn thấy Từ Hồ lắc lư quả đào kia vài cái, tiếp theo đại thụ trường thành!

o(∩_∩)o!

Nhưng một ánh mắt mà thôi, có tác dụng đến như vậy sao?

Đêm đó, Từ Hồ lại làm cho nàng ‘ăn’ trướng cái bụng.

Mà buổi sáng hôm sau, Y Na ghé vào trên lưng Từ Hồ biến hình thú. Từ Hồ cũng không vội vã chạy về núi. Chẳng lẽ bọn họ còn muốn hưởng tuần

trăng mặt ở ngoài trời sao?

Y Na nằm ở trên lưng hần nghĩ nghĩ, qua nửa ngày mới phát hiện Từ Hồ đi đến chỗ nhân loại ở, còn vừa đi vừa rống.

Kỳ quái là, đến nơi đó mới phát hiện, nhóm nhân loại đã chuẩn bị tốt, hình như muốn đi cùng bọn họ.

Vân Thụ chạy lên, lại đứng lại cách bọn họ xa, mặt có chút đỏ nói: “Thú nhân đến, lúc này sẽ bảo vệ nhân loại an toàn trở về.”

“Từ Hồ phụ trách bảo vệ các người sao?”

Vân Thụ nói: “Không chỉ Từ Hồ, còn có thú nhân khác quanh lãnh. Hơn nữa, lãnh địa này còn có nhân loại khác.”

“Thì ra là như thế.” Y Na đại khái hiểu được ở thế giới này, nhân loại sẽ tôn sùng thú nhân. Bởi vì ở trong hoàn cảnh ác liệt, bọn họ bảo vệ nhân loại!

Như Vân Thụ nói, nhân loại bắt đầu hành động.

Đại khái có hai ba bộ lạc bốn năm trăm người tụ tập cùng nhau, có nam có nữ thậm chí còn có trẻ sơ sinh. Các nam nhân thu dọn đồ đạc, nữ nhân trông coi đứa nhỏ, đều gom lại cùng nhau chờ chỉ thị của các thú nhân.

Vì thế, Y Na thấy được Hắc Hùng, Thì ra hần cũng phụ trách nơi này!

Tiếp theo lại thấy được một thân ảnh màu vàng, là Thì Thần!

Nàng run rẩy, tuần trăng mặt như vậy thật khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Tử Hồ bá đạo

Ads Kỳ quái là, với hai tình địch Từ Hồ vẫn duy trì thái độ làm như không thấy.

Mà hai tình địch kia cũng không có để ý đến bọn họ, tự động chia làm ba hướng đi về phía trước. Có khi gặp mãnh thú, bọn họ liền phát ra tiếng hô cảnh cáo, các động vật này liền chạy trốn.

Qua một ngày, Y Na cảm thấy mình có thể đi rồi.

Từ Hồ cống đồ đạc đã rất vất vả, không cần tăng áp lực cho hần.

Y Na phát giác Từ Hồ là đầu lĩnh, hần đi cũng không mau, cực có trách nhiệm nhìn trái nhìn phải cảnh giới.

Y Na cảm thấy đi theo phía sau hần rất an toàn, vừa nhìn thấy cái đuôi cọt vung vung, mông nhoáng lên từng cái đều đặc biệt thú vị.

Nhìn, bắt tri bắt giác bầu trời tối đen, nàng đi lâu như vậy rồi cũng chưa cảm thấy mệt.

Xem ra, tinh thần rất quan trọng, một cái mông thêm một cái đuôi lừa nàng đi xa như vậy rồi. Từ Hồ tìm một cây đại thụ, trải da thú phía dưới, quay đầu lại rống với Y Na một cái, ý là nghỉ ngơi ở nơi này!

Y Na đi qua, ngồi xuống xong, phát hiện nhân loại cũng tìm nơi ngừng lại, mấy nam nhân cầm cây nhọn đi ra ngoài, là muốn đi săn đi!

Từ Hồ mang theo thức ăn, cho nên không cần đi săn. Hần đốt lửa, sau đó bắt đầu nướng thịt. Trong thời gian này hần bắt đầu dùng đầu cọ vào người Y Na, còn sử dụng cái mũi đẩy đẩy bụng cùng mông nàng!

Ý đại khái nàng hiểu được, là cầu yêu!

Nhưng nơi này, tất cả đều là người ngoài a!

Nàng chụp cái đầu cọt, nói: “Đêm nay nghĩ cũng đừng nghĩ.”

Từ Hồ ừ ừ, tiếp tục nướng thịt.

Chỉ chốc lát sau, chỗ nhân loại cũng truyền đến mùi thịt nướng. Nhưng mà, nhân loại cũng không thể săn được nhiều con mồi giống như thú nhân, bọn họ rõ ràng ăn không đủ.

Vậy bọn họ phải chịu đói sao?

Nàng cảm khối thịt trong tay từ từ ăn, nghĩ thầm, rằng có nên đem phần còn lại chia cho bọn họ hay không?

Có thú nhân hơn nàng nhanh một bước, chính là Thi Thần. Hắn đem thịt còn dư đi tới chỗ bảy người, sau đó ném khối thịt. Nam nhân nhân loại vội vàng tiếp nhận, ba chân bốn cẳng khiêng thịt vào trong đám người.

Thi Thần hướng Y Na nơi này nhìn thoáng qua, liếc mắt một cái, làm hại nàng hết hồn, cảm giác hình như hắn là muốn ám chỉ cái gì.

Quả nhiên, hắn nhìn trái nhìn phải trong đám người, trong chốc lát liền bắt một cô gái nhân loại đi ra ngoài. Nàng kia kêu sợ hãi một tiếng, nhưng không cầu cứu cũng không phản kháng.

Đây là cái gì? Dùng thịt đổi người?

“Từ Hồ, hắn mang nữ nhân đó trở về muốn làm cái gì?”

Từ Hồ ngẩng đầu nhìn thoáng qua hướng Thi Thần, sau đó đưa móng vuốt chụp Y Na nói: “Nghỉ ngơi.”

Y Na bất đắc dĩ nằm ở trong lòng ngực hắn, tuy rằng ánh mắt nhìn không thấy nhưng lỗ tai không điếc. Rất nhanh, nàng nghe tới nữ nhân kêu sợ hãi, sau đó khóc rống.

Nàng tò mò nâng nửa người trên nhìn, thấy Thi Thần đem kia nữ nhân đặt dưới gốc cây cường bạo!

Còn may nữ nhân kia không phải xử nữ, hơn nữa hình thể cũng to một chút, cho nên không có bị xé rách. Nhưng ngay cả như vậy, cô ấy hình như cũng rất thống khổ, hai tay cầm lấy gốc cây không ngừng khóc thét.

Nữ nhân này có nam nhân hay không, nam nhân của nàng chẳng lẽ nhìn đến cảm thú kia cường bạo nữ nhân của hắn, chẳng lẽ không nghe thấy sao?

Hoặc là, bọn họ vì muốn có thức ăn sung túc, cho nên không có biện pháp?

Nhưng là, nếu nữ nhân kia mang thai con của thú nhân thì sao?

Y Na rất muốn hỏi Từ Hồ, nhưng đại khái bởi vì âm thanh cô gái kia phát ra, Từ Hồ đang kích động. Hắn ngồi dậy, một đôi mắt thẳng tắp nhìn hướng Thi Thần.

Mà Thi Thần lấy đại thụ của hắn ở bên trong mình nữ nhân ra, sau đó cố ý quơ quơ hướng bọn Y Na bên này.

Y Na dùng sức nhấn nhó khóe miệng.

Nhưng Từ Hồ không bình tĩnh, gầm nhẹ về hướng Thi Thần.

Thi Thần không phục, cũng rống lại.

Hắc Hùng không biết lúc nào cũng gia nhập chiến đoàn, cũng học Thi Thần dùng thịt đổi lấy nữ nhân, đồng thời cũng hướng Từ Hồ rống.

Ba thú nhân này chẳng lẽ là so gậy của ai to hơn? Năng lực của ai mạnh hơn? Y Na nhấn nhó, thân mình lui một chút về phía sau, nàng cũng không muốn bị Từ Hồ làm cái chuyện kia trước mặt mọi người.

Nhưng nàng muốn tránh, Từ Hồ lại muốn chứng minh cái gì đó, đã ôm nàng ở trong tay.

Y Na cho dù có da mặt dày hơn, loại tình huống này nàng cũng phải giãy dụa, hơn nữa Văn Thụ bọn họ còn đứng ở nơi không xa.

“Từ Hồ, như vậy không được, ta không thích làm nơi ở nhiều người!”

Từ Hồ cọ ở bên tai nàng, muốn cho nàng đem hai chân kẹp chặt tách ra.

Y Na không chịu, vội la lên: “Nếu người dám động tới ta, ta liền cắt nó.” Nói xong lấy tay dùng sức nắm chặt đại thụ của hắn.

Từ Hồ rên một tiếng, sau đó kéo đôi tay Y Na, liền liếm lên. Nàng còn chưa hiểu được hắn có ý gì, hắn đã đặt tay của nàng tại trên đại thụ của mình, sau đó nắm híp mắt về phía sau chờ đợi.

Ý của hắn rõ ràng rồi, Y Na cân nhắc một chút, cảm thấy lấy tay vẫn tốt hơn dùng nơi đó. Vì thế đem hai tay nhỏ bé nắm đại thụ không ngừng vuốt ve từ trên xuống dưới.

Đây là kế tạm thời, nhưng nàng động trong chốc lát liền phát hiện Thi Thần cũng làm cho nữ nhân kia lấy tay giúp hắn!

Cái này cũng có thể học tập sao? Y Na không nói gì.....

Nàng rất tự nhiên đem ánh mắt nhìn về phía Hắc Hùng, lại phát hiện hắn đang bắt đắc dĩ đứng ở nơi đó.

Thì ra nữ nhân mới vừa bị hắn mang đi chịu không được hắn đâm vào, hôn mê đi. Hắn đem người trả trở về đám người, nói: “Thật sự là không khỏe mạnh.....”

Y Na cắn răng, là tại vì cây gậy của người quá to! Lại nghĩ, may mắn mình không có bị hắn bắt được, nếu không chỉ sợ còn đáng thương hơn nữ nhân kia.

Lại nghĩ, còn may là Từ Hồ, nếu không thú nhân khác cũng không nhất định ôn nhu như thế với nàng. Trong lòng cảm ơn, cho nên hai tay Y Na vận động cũng càng có kỹ xảo, càng làm cho Từ Hồ nằm ở nơi đó phát ra tiếng kêu to rất êm tai.

Mà này giờ, Y Na cũng không có nghe đến Thi Thần kêu. Có lẽ là cách quá xa, cũng có lẽ là hắn không thói quen.

Y Na nhẹ nhàng thở ra, thú nhân cùng nhân loại trên thế giới này thật là đáng sợ, có thể quang minh chính đại so đo năng lực làm chuyện kia. Nhưng mà, đồng dạng, nếu nữ nhân có năng lực cường đại cũng sẽ vô cùng được hoan nghênh, điểm ấy hoàn toàn không giống với xã hội hiện đại.

Nàng cảm giác mình coi như không tồi, tuy rằng không biết nguyên nhân là do hoan hợp, hoặc là do Từ Hồ săn sóc, tóm lại nàng cảm thấy mình có thể kiên trì hơn nữ nhân kia, thời gian còn lâu hơn một chút.

Thấy Thi Thần đã nghỉ ngơi, nhưng Từ Hồ còn chưa xong, Y Na rối rắm, hắn muốn cho nàng làm thời gian bao lâu a, nàng cũng muốn nghỉ ngơi!

Từ Hồ hình như nhịn không được, hắn đột nhiên ngồi dậy ôm lấy Y Na, sau đó đại thụ của hắn hình như to lên.

Tán cây rất tươi tốt, bọn họ tránh ở bên trong, người khác nhìn không tới.

Từ Hồ roi mồ hôi, miệng phát ra thanh âm cầu yêu ngọt ngào, đầu lưỡi liếm bộ ngực Y Na, hắn biết nơi này của nàng rất mềm cảm. Mà một ngón tay lại không ngừng ma sát ở phía dưới của nàng!

Bây giờ toàn thân Y Na đều là mềm cảm, chỉ cần bị Từ Hồ ôn nhu chạm đến liền nhịn không được hưng phấn, huống chi thanh âm của hắn rất là cầu xin!

Nàng mềm lòng, vì không để nam nhân nhà mình ghen hờn, liền mở hai chân ra nói: “Nhẹ chút, không bôi hoan hợp sẽ rất đau.”

Từ Hồ rất nghe lời kêu một tiếng, sau đó nâng Y Na hướng lên đại thụ của mình.

Vừa mới nhìn xuân cung sống, lại bị Từ Hồ cọ cọ, nơi đó của Y Na dĩ nhiên ướt, tuy rằng mỗi lần đi vào đều phải trải qua một hồi ác đấu, nhưng hiệu quả cũng không tệ lắm. Nhưng phần còn lại, Y Na liền có thể tiếp nhận rồi.

Nàng buông cánh tay Từ Hồ ra nói: “Nhẹ, nhẹ chút, ta không muốn kêu để người khác nghe được.”

Làm một cái cô gái hiện đại, Y Na tỏ vẻ nếu bị người nghe được tiếng mình rên rỉ, áp lực rất lớn.

Từ Hồ lúc đầu đồng ý mọi cách, nhưng khi hắn cảm giác được Y Na có thể nhận va chạm mạnh liền trở nên hoàn toàn không phải như vậy.

Hắn nâng nàng lên, phi thường vui vẻ vận động, vừa ra một chút động tác lại đụng đến phiến lá cây. Từ Hồ cảm thấy chúng nó rất vướng bận, vì thế giơ tay lên, mấy nhánh cây liền rớt xuống.

Y Na cảm thấy trước mắt chợt lóe ánh lửa, nàng hoàn toàn thấy được tình huống phía dưới.

Trời ạ! Từ Hồ trời đánh này.....

Bây giờ nàng đã không có một chút năng lực phản kháng, hai tay dùng sức cầm lấy cánh tay Từ Hồ, đem mặt mình cúi đến mức thấp nhất.

Nhưng, như vậy làm cho nàng có chút khó hô hấp, vì thế liền ngẩng đầu lên hô hấp mấy ngụm, nhưng miệng vừa hé ra liền biến thành tiếng rên rỉ mềm mại đến không chịu nổi.

Thú nhân rất thính, cho nên thanh âm này Thi Thần cùng Hắc Hùng đều nghe được. Bọn họ đều nhìn hướng bên này, Y Na đành nhắm mắt.

Không có cách nào, nàng bắt đầu mình an ủi!

Dù sao Hắc Hùng đã xem qua, về phần Thi Thần, tuy rằng không thấy qua bọn họ ái ân, nhưng ít ra cũng xem qua nơi đó của mình. Mà những nhân loại đó, coi như bọn họ không tồn tại đi.

Ánh mắt mê mang, nàng thấy được Vân Thụ cũng ngờ ngác nhìn bọn họ nơi này, khẩu vị nặng như vậy có thể dọa hư em trai hiền lành này hay không! Y Na nhìn thoáng qua phía dưới bụng mình, thấy cái đại thụ dữ tợn của Từ Hồ đang hoạt động giữa hai chân mình.

Tha mạng a, các người không cần nhìn nữa được không?

Còn may, Từ Hồ cũng không có ăn nạng tới hết đêm. Động tác dừng lại ở lúc thích hợp, hơn nữa không có ý đồ lại gây rối với nạng! Y Na ngủ mất, thẳng đến ngày hôm sau tỉnh lại, phát hiện mình ngủ ở trên lưng Từ Hồ đang chạy đi.

Tha thứ hần đi, ai bảo hần là thú nhân, tâm hư vinh này người người đều có! Không phải là biểu hiện một chút năng lực của hần rất mạnh thôi sao, cái này nói không chừng ngay cả nạng cũng có mặt mũi nha!?

Bây giờ Y Na cảm giác mình đang bị thế giới này đồng hóa, mà cách thế giới kia càng ngày càng xa.

Có lúc nạng cho rằng thế giới này rất đơn thuần, có lúc nạng lại cho rằng thế giới này rất tàn khốc.

Tỷ như bây giờ, nghênh diện bọn họ là một một đám sói, hơn nữa còn là một đám động vật đáng sợ đang đói khát vì không bắt được con mồi.

Theo Vân Thụ nói, bọn họ chỉ bắt nữ nhân đang ở kì động dục, nếu không có đến kì động dục, bọn họ sẽ coi nữ nhân này là con mồi ăn luôn.

Cho nên, nạng đã ở tình cảnh bốn bề thọ địch!

Ba thú nhân Từ Hồ, Thi Thần, Hắc Hùng cho rằng không thể dễ dàng hành động, cho nên liền thận trọng bắt đầu lao vào chiến tranh với lũ sói.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Hoa cúc là yếu ớt

Ads Đánh suốt nửa giờ, Y Na cảm giác trên trán mình đều chảy mồ hôi, nạng lau một cái, sau đó cầm đao xương giắt bên thắt lưng lên.

Sói không ngừng kêu, cuối cùng càng tụ càng nhiều, rốt cục cả đàn vọt về hướng bọn họ.

Ba thú nhân lấy ba người địch một lũ, nam nhân nhân loại cũng nhanh chóng cầm lấy vũ khí chuẩn bị hỗ trợ.

Sói mặc dù không có trí tuệ như thú nhân, nhưng sức mạnh động tác cũng không kém bọn họ. Hơn nữa số lượng đông hơn, cho nên có phần áp đảo.

Từ Hồ hét lớn một tiếng, biến thành hình thú vọt thẳng ra phía trước, lập tức tách đàn sói thành hai phía, lập tức tán loạn ra.

Vừa tách ra, nhân loại liền tụ thành từng nhóm từ ba đến năm người đối phó với một con sói, nhưng tình huống cũng không lạc quan, một móng vuốt sói liền chụp bay mấy người.

Từ Hồ hành động chung quanh Y Na, tận lực không cho sói tới gần nạng. Nhưng Y Na lại phát hiện bởi vì hần chiếu cổ nạng, cho nên trên người bị sói cào bị thương.

Đau lòng a, bây giờ dù sao hần là chồng mình, sao có thể mặc kệ hần bị thương đâu?

Y Na cắn chặt răng, liều mạng!

Nạng nắm đao xương ở trong tay, thấy Từ Hồ đang đánh nhau với một con sói, nạng đem tất cả đạo nghĩa giang hồ để ra sau đầu, cầm đao đâm tới.

Nhưng nạng quên một chút, da sói rất dày. Tuy nạng dùng hết toàn lực, nhưng chỉ tạo nên một cái lỗ rất nhỏ sau lưng nó mà thôi.

Lúc này sói ăn đau, quay lại tấp một cái.

Dù sao Y Na từng được huấn luyện, liền cúi người né đi. Nhưng lúc ngồi xổm trên mặt đất nạng liền thấy được ‘hoa cúc’ phía dưới cái đuôi sói đang vênh vênh.

Nguyên nhân là, lúc sói đánh nhau vì sợ mình ngã sấp xuống cho nên đang đưa cái đuôi chống đỡ thân thể. Bây giờ nó cùng Từ Hồ ôm nhau đánh đá, cái đuôi này khẳng định là phải cong lên, cũng bởi vậy vừa vịn bị Y Na nhìn thấy.

Y Na nhớ đến lần trước mình thành công, trong lòng cười hắc hắc, đây thật sự là cơ hội trời ban. Nạng giơ đao xương lên, dùng toàn bộ khí lực không chút nghĩ ngợi nhắm ngay ‘hoa cúc’ của con sói, liền đâm vào.

Xoẹt!

Đối với phương bị Y Na bạo ‘hoa cúc’, rên rỉ một tiếng ngã xuống đất.

Nàng vui sướng rút dao ra, sau đó hai mắt sáng lên nhìn bốn phía, xem có cơ hội tiếp tục bạo ‘hoa cúc’ hay không.

Từ Hồ hét lớn một tiếng, hấn cho rằng phương pháp này tốt lắm, cho nên chủ động lôi một con sói lại, mình đứng ở phía trước hấp dẫn lực chú ý của nó.

Anh chồng nhà mình thật là tri kỷ, hợp tác lần đầu thành công trọn vẹn, hấn lập tức tìm được mục tiêu thứ hai.

Y Na cũng không làm hấn thất vọng, thật cẩn thận tránh ở chung quanh bọn họ, chỉ chờ con sói nhếch cái đuôi lên liền hành động.

Từ Hồ cố ý thắng người đánh nhau, con sói đành phải nâng hai chân trước đứng lên, dùng hai chân sau chống đỡ. Đây là cơ hội, trong lòng Y Na nâng lên chữ V chiến thắng, lập tức lao ra đâm dao xương về phía trước, một con sói đáng thương lại bị bạo cúc.

Sau khi bạo rất nhiều hoa cúc, Y Na tổng kết, hoa cúc là rất yếu ớt, không nên đâm vào.

Nhưng sau khi nàng bận rộn bạo rất nhiều lần, phát hiện một chuyện, đó là nhân loại hình như học được chiêu này của nàng. Vì thế, nàng thấy có mấy nam nhân chạy phía trước hấp dẫn sói chú ý, phía sau có người cầm khúc xương đâm vào hoa cúc của sói.

Cứ như vậy, sau hai ba giờ, khi tất cả mọi người lâm vào tình trạng kiệt sức là lúc, bầy sói bởi vì tổn thương hơn phân nửa mà quyết định lui về trong rừng sâu.

Trận đánh nhau này, bọn họ thắng lợi, mà bầy sói chết hơn phân nửa, nguyên nhân chết nhiều nhất đó là bị *****.

Sau khi các thú nhân chiến thắng liền chạy vòng quanh rộng to, Y Na kéo Từ Hồ nói: “Người chữa thương cho tốt hãy rộng.”

Nàng bôi thuốc cho Từ Hồ, sau đó lại phát giác làn da thú nhân thật sự là cứng như tường thành, lúc này thấy là bị thương, nhưng kiểm tra lại chỉ là bị thương ngoài da mà thôi.

Nhưng nhân loại tổn thất rất lớn.

Đã chết mấy người, bị thương hơn mười người. Bọn họ bỏ người chết lại, một lần nữa tổ chức cuộc lữ hành.

Y Na cũng không có trách bọn họ máu lạnh, vì thế giới này là như thế, bọn họ không có thời gian cùng sức lực để ý tới người đã chết, bọn họ có thể sinh tồn đã rất không dễ dàng.

Lựa chọn như vậy đối với bọn họ là có lợi nhất.

Y Na thấy bội phục bọn họ, vẫn có thể đi theo thú nhân một quãng đường rất xa, mới ngừng lại vào buổi tối.

Nàng rất muốn biết bọn họ phải đi bao nhiêu ngày, phải đi đến nơi nào?

Vân Thụ cũng bị thương, nhưng không quá nặng.

Nàng hỏi Vân Thụ, mọi người đây là muốn đi đâu?

Vân Thụ đáp: “Thảo nguyên lớn, nơi đó thích hợp cho nhân loại sinh tồn.”

Trách không được gần đây địa thế càng ngày càng trống trải, thì ra phải đi đến thảo nguyên a!

“Còn bao lâu mới đến?”

Vân Thụ nói: “Lấy này tốc độ mà nói, hấn là mười ngày.”

Mười ngày? Y Na nghĩ thầm, quả nhiên là lữ hành siêu dài a!

Nhưng mà, trong vòng mười ngày này, nàng tránh nhiều lần Từ Hồ đòi ân ái, cái này thật cũng không sai, có thể mượn cơ hội nghỉ ngơi một chút. Với nàng mà nói, đi đường xa không thể có cái loại chuyện này, rất mệt. Hơn nữa đi đường mệt, nàng có thể cười ở trên người Từ Hồ nghỉ ngơi, lưng hấn rất rộng, có thể nằm lên được.

Vào đêm, tất cả mọi người nghỉ ngơi, nhưng trong đám người đột nhiên truyền đến tiếng một cô gái kêu thống khổ. Nhưng Từ Hồ giật giật cái lỗ tai, cũng không để ý, còn Y Na bởi vì ngủ không được mà giường mắt nhìn lên.

Bởi vì bốn phía đều có lửa, cho nên nàng nhìn rất rõ ràng, nữ nhân kia là phụ nữ có thai, âm thanh này nói lên nàng ấy sắp sinh sao?

Toàn thân nàng run lên, nhìn đến bộ dáng nữ nhân kia thống khổ, nàng nghĩ tới mình.

Một nữ nhân nhân loại lúc sinh con đều thống khổ như vậy, như vậy nếu nàng mang thai con của Từ Hồ, lúc sinh chẳng phải là càng khó sinh sao?

Thế giới này lại không có bác sĩ, ngay cả bà đỡ cũng không có, vậy nàng chẳng phải là thê thảm sao?

Nghĩ đến đây, Y Na càng sợ mình mang thai! Sờ sờ bụng, hy vọng không cần mang thai nha. Nhưng, ngẫm lại Từ Hồ cố gắng như thế, nàng có chút roi lệ!

Lúc thất thần, thấy nữ nhân bị trôi ở trên một cây cột, hai nữ nhân khác vuốt bụng nàng xuống phía dưới, hai nam nhân thì chống đỡ sau cây cột.

Mà nữ nhân kia thống khổ kêu to, hai chân mở rộng ra, hình như dùng sức bằng cả mạng mình!

Y Na cảm thấy đây là lần đầu tiên nàng thấy người ta có thể lộ ra biểu tình thống khổ như vậy, sợ tới mức không dám tiếp tục nhìn, liền lùi về trong lòng Từ Hồ.

Nhưng mà, cái này hoàn toàn tạo thành bóng ma tâm lý trong lòng nàng, đưa con cái gì, không có mới tốt.

Nữ nhân kia gào tới nửa đêm, cuối cùng thanh âm càng ngày càng yếu.

Cũng không biết trải qua bao lâu, một tiếng khóc của trẻ con vang lên.

Tiếp theo trong đám người hình như có người hoan hô, tiếp theo liền khôi phục yên tĩnh.

Y Na cảm giác nữ nhân kia đại khái đã chết đi, bởi vì không có nghe đến giọng nàng ấy. Nàng không dám đi chứng thật, rất sợ bởi vì mình chịu không nổi mà rời khỏi Từ Hồ.

Nàng thừa nhận cảm giác của mình đối với Từ Hồ là ý lại quá nhiều, cho nên không có biện pháp xác định mình có thể vì yêu mà bỏ qua sinh mệnh của mình như vậy hay không!

Ngày hôm sau, nàng rốt cục hay là thấy được nữ nhân kia, nàng ấy không chết, nhưng lại giống như đã chết bị người khác nâng đi đường.

Đứa con của nàng do một nữ nhân khác chiều cổ, mà đứa con kia, bởi vì cách quá xa cho nên Y Na cũng không có nhìn đến.

Cứ như vậy đi vài ngày, Từ Hồ cũng không có buông tha cho ý tưởng muốn cùng Y Na làm cái loại việc này, nhưng Y Na bây giờ có bóng ma tâm lý, chết sống không chịu.

Từ Hồ nóng nảy, nàng lấy đao xương ra uy hiếp.

Từ Hồ bất đắc dĩ, chỉ giống như con mèo to bị mắng mỏ vừa đi vừa ư ử.

Hắn như vậy làm cho người ta đau lòng, nhưng Y Na nghĩ tới tình hình nữ nhân kia sinh con, mọi ý niệm trong đầu lập tức đều biến mất.

Liên tục cự tuyệt mấy ngày, Y Na vốn tưởng rằng sẽ làm Từ Hồ thương tâm. Nhưng thú nhân này rõ ràng kiên cường hơn nàng tưởng tượng nhiều, hẳn cũng không có thay đổi cái gì, đối với nàng vẫn giống trước kia.

Y Na có chút ngượng ngùng, thầm nghĩ mình làm như vậy có phải có chút quá mức hay không, dù sao người ta là nam nhân, chịu đựng như vậy cũng không tốt.

Cho nên đến cuối cùng, Y Na quyết định —— lấy tay!

Mỗi khi Từ Hồ nhịn không được, nàng liền rút đao xương, vì thế mèo to chỉ có thể chịu đựng, chấp nhận dùng tay của Y Na.

Thẳng đến mười ngày sau, rốt cục bọn họ tới được trên thảo nguyên.

Ở trong này Y Na phát hiện có chút thực vật giống như ngũ cốc, nàng cao hứng đem một ít mầm cây đặt vào trong túi da thú của mình.

Không riêng gì ngũ cốc, còn có thực vật, tuy rằng nàng muốn mang đi một chút, nhưng Từ Hồ mang nhiều đồ lắm rồi. Bất đắc dĩ nàng đành bỏ lại, cáo biệt Vân Thụ và những nhân loại kia.

Từ sau khi rời khỏi nhân loại, Từ Hồ liền chờ Thi Thần cùng Hắc Hùng rời khỏi mới mang theo Y Na chạy đi. Y Na là không biết đường cho nên chỉ có đi theo hắn.

Từ Hồ cũng không sốt ruột, bọn họ chọn lúc thời tiết lạnh thì chạy đi, sau đó nóng lên liền dừng lại. Y Na đối với mọi thứ đều tò mò, chính là cá nhỏ trong hồ sâu nàng cũng muốn nhìn vài lần, sờ một chút mới đi.

Từ Hồ đều tùy theo nàng, thẳng đến nàng xem đủ mới ra lại đi.

Đây là cái gọi là tuần trăng mật lữ hành đi! Nhưng trong tuần trăng mật này, không thể có cái loại chuyện này phát sinh. Y Na từng hỏi qua Vân Thụ tránh thai như thế nào, nhưng Vân Thụ lại nói, thế giới này nữ nhân vẫn muốn sinh con, nam nhân muốn cho nữ nhân có con của bọn họ, ai sẽ nghĩ tránh thai?

Nhưng mà, ở trong giới thú nhân, nếu nữ thú nhân bị thú nhân khác cướp đi, thì thú nhân này sẽ giết chết đứa con của nàng cùng thú nhân trước kia.

Y Na nghe xong hồi lâu mới nghe hiểu được, là thú nhân sẽ không nuôi con thay thú nhân khác, cho nên bọn họ có thể dễ dàng tha thứ nữ nhân có người khác ở bên ngoài, nhưng là nếu sinh ra, con của thú nhân khác sẽ bị cắn chết.

Đây cũng là nguyên nhân lúc đầu Tử Hồ hỏi nàng có con với người khác hay không, sau đó muốn đi giết đứa con kia.

Người thường sinh con khoảng bốn năm ký là khó sinh rồi, như hình thể thú nhân lớn hơn nhân loại rất nhiều, vậy đứa con cũng sẽ rất lớn đi, sẽ rất rất khó sinh đó!

Y Na càng nghĩ càng sợ, thậm chí ngay cả nằm mơ cũng thấy mình khó sinh mà chết, Tử Hồ ôm đứa con khóc rống.

Nhưng mà, Tử Hồ hẳn là sẽ không khóc, mà nàng cũng không muốn chết!

Bạn đang đọc truyện *Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Cự mãng đánh bất ngờ

Ads Thú nhân nam có quan niệm về nguy cơ không?

Đáp: có!

Thú nhân nam làm như thế nào khi cảm thấy có nguy cơ về tình cảm?

Đáp: tặng thức ăn!

Gần đây bởi vì Tử Hồ lừa gạt như thế nào Y Na cũng không chịu đi vào khuôn khổ, cho nên hẳn có chút lo lắng. Y Na bắt đầu phát hiện mỗi ngày, hẳn bắt con mỗi hai lần, đều bắt động vật nàng thích ăn, hơn nữa còn cho nàng ăn phía bụng dưới có nhiều thịt thơm mềm.

Y Na cảm thấy rất lãng phí, nhưng Tử Hồ lại nướng thịt thơm thơm, lúc văng dầu ứa ra giao cho nàng, sau đó rất ôn nhu nói một chữ: “Ăn.”

Y Na co rút khóe miệng, cho dù nàng có ăn đến béo phì, thì nàng cũng không thể cho hắn thực hiện được ý đồ. Một người một thú cứ gây sức ép như vậy vài ngày, Y Na tiều tụy, bây giờ nàng đề phòng Tử Hồ giống đề phòng cướp, đến nỗi ban ngày nàng hữu khí vô lực, ban đêm cũng hữu khí vô lực.

Tử Hồ cũng không sống khá giả, cả ngày dùng ánh mắt đáng thương nhìn nàng, giống như bị ức khuất vô hạn.

Nhìn thấy ánh mắt hắn, Y Na mềm lòng, chỉ có đem ánh mắt nhìn về nơi khác làm như không thấy.

Nhưng mà, lúc khác hai người tốt lắm, vừa đi vừa nhìn phong cảnh, Tử Hồ vui vẻ cọ cọ nàng, như vậy làm cho quan hệ hai người thoát nhìn giống như chủ nhân cùng súc vật, lại giống hai người bạn thân thích đùa giỡn.

Trước mắt là một cánh rừng rậm rất sâu, bởi vì trong rừng hoa dại vô cùng đẹp, nàng cẩn thận đem hoa đặt này ở trong túi da thú, chuẩn bị sau khi lên núi sẽ trồng ở chung quanh, đợi đến sang năm, bốn phía tất cả đều là hoa, không phải thật đẹp sao?

Tử Hồ ghé vào nhìn thấy nàng hái hoa, thỉnh thoảng liếm liếm móng vuốt tẩy rửa mặt, động tác thoát nhìn giống như mèo nuôi trong nhà vậy, cơ hồ làm cho Y Na quên xem hoa mà chỉ lo nhìn hắn.

Hừ, rất hấp dẫn ánh mắt người ta. Biết rõ nàng không có sức chống cự đối với bộ dáng mèo to này, hắn còn luôn biến thành như vậy cho nàng xem!

Nhưng, đột nhiên, nàng thấy cái lỗ tai của Tử Hồ mãnh liệt động vài cái, sau đó đầu cọp nâng lên hướng chỗ nàng nhìn nhìn cảnh giới.

Y Na cũng nhìn chung quanh, nhưng không có phát hiện cái gì dị thường.

Đúng lúc này Tử Hồ ngao lên một tiếng, Y Na còn không hiểu được là chuyện gì xảy ra, liền cảm thấy một thứ lạnh như băng cuốn lấy thất lưng cùng chân mình.

Nàng lấp bắp kinh hãi, sau đó nhìn thấy thứ kia cuộn thêm một vòng lên chân mình.

Là mãng xà, chỉ có chúng nó mới có thể đối đãi với con mồi như vậy.

Y Na liền cảm thấy nội tâm lạnh như băng, nàng không nghĩ tới trên thế giới này còn có thể có loại động vật này. Cái đầu rắn đã vươn cao cao, đột nhiên hướng đỉnh đầu nàng cắn xuống.

Bình thường rắn không phải đều là đem độc tố trong nọc truyền vào trong cơ thể động vật, sau đó đem động đã chết lạng vật nuốt vào trong cơ thể sao?

Chẳng lẽ mình chính là sinh vật bị thảm kia?

Đang nghĩ ngợi, thấy thân ảnh Tử Hồ đột nhiên nhảy lại che ở trước mắt nàng.

Răng măng xà không thể cắn đến, lại bị Tử Hồ nhanh hơn một bước cắn cổ nó, máu từ đầu măng xà chảy xuống, nhưng mà nó không có chết đi, mà là chậm rãi siết chặt thân thể lại.

Y Na kêu to ra tiếng, nàng cảm giác toàn thân mình đều bị siết đến thay hình đổi dạng, ngay cả hô hấp cũng không thể. Trước mắt chậm rãi tối lại.

“Tử Hồ.....” Trước khi hoàn toàn mất đi sức lực, Y Na kêu tên Tử Hồ, hần vẫn đang đấu với măng xà, bốn móng vuốt mãnh lực cầm lấy thân thể nó, muốn nó buông tha cho Y Na.

Măng xà là loại động vật bạn muốn cho nó dễ dàng buông tha cho bạn là không có khả năng, cho nên khi trọng thương nó đột nhiên giật thân thể về phía sau, thẳng tắp ngã xuống.

Y Na cùng Tử Hồ cũng bị kéo ngã theo, từ sườn núi lăn xuống phía dưới.

Y Na bị quán ở trong thân rắn không bị thương, nhưng Tử Hồ cùng con rắn liên thâm, cơ hồ là bị tảng đá, cây cối gai nhọn đâm vào, toàn thân là vết thương, máu chảy không ngừng.

Y Na còn một tia ý chí cuối cùng là lúc nhìn đến mi mắt phải của Tử Hồ cũng bị thương, chỉ kém một chút liền bị thương ở tròng mắt. Nàng rất sợ hãi vận vẹo thân thể, đưa tay đẩy đi ra.

Măng xà đại khái đã dùng hết sức lực, cho nên siết nàng cũng không chặt nữa.

Nàng rút được đao xương ở thắt lưng ra, bởi vì rất dùng sức nên đao xương hình như cũng cắt rách da nàng.

Y Na đau thèm nghĩ nhiều như vậy, còn tiếp tục như vậy chỉ sợ Tử Hồ cùng nàng đều sống không nổi.

Dùng hết tất cả sức lực giơ tay lên, đâm vào vết thương mà Tử Hồ đã cắn trên nó.

Da nơi đó sớm bị nhánh cây cùng đá núi cứa rách, một đao này của nàng rất dễ đâm vào phá nát thịt nó.

Măng xà lần này ăn đau, thân thể đột nhiên quất tới hướng Tử Hồ. Đây là phản ứng tự nhiên, bởi vì đầu nó bị Tử Hồ cắn nhìn không tới Y Na, cho nên tự nhiên cho rằng đâm mình chính là Tử Hồ, cho nên buông tha cho Y Na đi siết Tử Hồ.

Tử Hồ nóng vội cứu Y Na, căn bản là hy vọng nó lại đây, cho nên cũng không có trốn.

Mà Y Na đột nhiên bị buông ra, thân thể nàng đã lăn xuống mà tay còn cầm đao xương ghim ở trong thân măng xà.

Tử Hồ phát hiện không đúng, vội biến thành hình người dùng chân kẹp lấy một thân cây.

Hần lo lắng gầm nhẹ một tiếng, ý là bảo Y Na kiên trì!

Y Na cảm kích nhìn hần một cái, lúc này vừa đâm măng xà nàng đã dùng hết toàn bộ sức lực, bây giờ hết khả năng chống đỡ thân thể mình. Nàng có chút tuyệt vọng nhìn Tử Hồ, nói: “Sớm biết như vậy ta sẽ không chịu đựng.....”

Cát đá vừa trượt, thân thể măng xà cũng rớt xuống phía dưới một phần.

Bởi vì chấn động này, đao xương rút ra khỏi thân thể măng xà vài phần.

Y Na cơ hồ muốn khóc, mà Tử Hồ buông một tay ra nắm lấy nàng, nhưng bởi vì đao xương rút ra quá nhanh, không kịp bắt lấy.

“Y Na.....”

Trước lúc Y Na rơi vào nước trong nghe được Tử Hồ kêu tên nàng, đây là chuyện khó cỡ nào a. Nếu lại có cơ hội, nàng nhất định hy vọng hần vẫn kêu tên của nàng.

Nơi này dòng nước chảy vô cùng xiết, vừa rơi vào nước Y Na liền cái gì cũng nghe không đến, cái gì cũng nhìn không tới. Cuối cùng cái gáy không biết bị thứ gì đập vào, mất đi tri giác!

.....

Y Na gặp một cái mộng rất dài, trong mộng nàng cùng học trưởng hẹn hò, cả hai ngồi bên một bàn ăn tối lung linh hai ngọn nến.

Học trưởng ăn mặc rất lịch sự, tóc tai thật quy củ.

Y Na cảm thấy mình rất ghê tởm, bởi vì nàng thường thường đi nhìn phía dưới học trưởng, hơn nữa không biết vì sao cảm thấy nơi đó nhất định rất nhỏ, rất không hấp dẫn!

Nàng bị ý nghĩ của mình dọa sợ, học trưởng rõ ràng cao hơn nàng rất nhiều, nhưng nàng vẫn ngại nơi đó của hắn không đủ lớn sao?

Chẳng lẽ mình biến thái rồi?

Tình tiết lúc sau càng kỳ quái hơn, học trưởng cười hỏi nàng: “Vì sao nhìn chằm chằm nơi đó của anh, có phải sợ anh yếu hơn người khác không? Yên tâm đi, anh là cường đại nhất, không tin em xem.” Nói xong học trưởng còi quần.

“A!” Y Na rõ ràng không muốn xem, nhưng vừa vặn nhìn thấy.

Quả đào thật lớn? Nhưng mà học trưởng rõ ràng da trắng thịt mềm, quả đào này lại mọc đầy lông. Còn có cây nhỏ ngay phía trước đang chậm rãi lớn lên.

Y Na hết chỗ nói rồi, tình huống này rất quý dị, học trưởng thư sinh như vậy lại có đại thụ thô ráp, làm cho người ta nhìn thấy run như cây sậy!

Nếu bị cây này đâm vào, đại khái sẽ mất mạng đi?

Trong lòng có tiếng kêu, sẽ không! Y Na tin, đại thụ này sẽ không tạo thương tổn gì đối với nàng. Nàng an tâm, cũng chậm rãi tới gần.

Lúc này học trưởng cười nói: “Chúng ta làm đi!”

“Được, vậy đến đây đi!” Y Na cười nghênh đón.

Học trưởng cũng phối hợp đi lên, nhưng Y Na lại đẩy hắn ra nói: “Không được.”

“Không phải em kêu anh đến sao?”

Y Na lắc mạnh đầu nói: “Em là gọi nó, không có gọi anh.”

Học trưởng nói: “Nó ở trên người anh, anh không đi nó làm sao mà đến.”

Y Na lớn tiếng nói: “Nó không phải của anh, nó là của.....” Đầu óc trống không một mảnh, không khỏi suy tư.

Học trưởng truy vấn: “Nó là của ai? Em nhất định nhớ lắm.....”

“Không, em mới không có nhớ lắm, nó là của..... của người em yêu.”

“Người em yêu không phải anh sao?”

“Không phải, người em yêu là..... là ai?” Y Na đột nhiên cảm thấy đầu đau đến muốn nứt ra, quát to một tiếng nói: “Tử Hổ.....”

Gọi một tiếng, nàng đột nhiên ngồi lên, ánh mắt nhìn tình huống chung quanh, có chút phản ứng được.

Bây giờ hình như nàng ở một thôn trang, nơi này có nhà gỗ, có tiếng cười của con người.

Lại mơ sao?

Nghĩ đến đây Y Na không bình tĩnh, thậm chí còn muốn nóng lòng hơn lần đầu tiên xuyên qua.

Nàng nhớ thương Tử Hổ, nếu mình không gặp lại hắn thì sao? Muốn đứng lên, lại phát hiện mình nằm trên một tấm ván gỗ đặt trên mặt đất làm giường. Mặt trên cũng không có trải cái gì, mà trên người nàng lại có một tấm da thú!

Da thú? Là ở đâu ra?

Đang rối rắm, một bóng người tiến vào căn nhà gỗ không có cửa này. Vừa thấy dĩ nhiên là Vân Thụ, đây là có chuyện gì, bọn họ rõ ràng là rời khỏi rồi mà.

“Vân Thụ?” Sợ mình nhìn lầm, nàng còn hỏi một câu.

Vân Thụ thấy nàng tỉnh, vô cùng cao hứng, bước nhanh đi tới hướng nàng. Hắn đi được rất nhanh, thân thể trần trụi cùng nhánh cây phía dưới lay động làm cho Y Na cảm thấy nàng chưa có trở về thế giới hiện đại, mới vừa rồi là một giấc mộng mà thôi.

“Ngươi tỉnh?”

Y Na xoa đầu mình, phát hiện trên đầu còn quần da thú. Xem ra khi rớt xuống nước đã bị thương. Muốn sờ sờ cái gáy, chắc là rất đau.

“Ừm, nơi này là chỗ nào?”

“Đại thảo nguyên nơi nhân loại chúng ta định cư.” Vân Thụ trả lời.

“Làm sao ta chạy đến nơi đây?” Y Na chỉ nhớ nàng rơi vào trong nước, chuyện tiếp theo không nhớ rõ.

Vân Thụ nói: “Khi chúng ta săn thú nhặt được ngươi ở trong vùng nước, lúc đó ngươi chảy máu, ta đã cống ngươi trở về.”

Y Na nói: “Vây cảm ơn, không đúng, ngươi có thấy Tử Hồ không?”

“Không có!”

Hy vọng hấn không có chuyện, Y Na nghĩ trong lòng.

“Đứng rồi, ta ngủ bao lâu, sao toàn thân đều cứng ngắc?” Y Na muốn xuống dưới đi vài bước, nhưng vừa động liền cảm thấy chân tay đều giống như đồ gỗ, không nghe lời.

Vân Thụ nghĩ nghĩ nói: “Mười ngày.”

“Cái gì, mười ngày?” Y Na cơ hồ muốn nhảy lên, kết quả chân mềm nhũn lại ngã xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Cuộc sống của nhân loại

Ads Mười ngày sẽ phát sinh chuyện gì?

Ngắm lại nàng rơi vào trong nước, thính giác của Tử Hồ cho dù có tinh mẫn hơn cũng không thể tìm được mùi của nàng ở trong nước. Cho nên hấn là hấn tìm không đến nàng, hoặc đã buông tha!

Vân Thụ bị biểu tình rất phong phú của nàng dọa sợ, lui một bước nói: “Không biết ngươi vì sao bị thương, nhưng tộc trưởng nói với ta, hấn cho phép ngươi sống ở trong tộc.”

Cho phép? Y Na cảm giác đầu có chút váng, ngồi ở trên tấm ván gỗ trong chốc lát nói: “Tử Hồ, ta muốn đi tìm hấn.”

Vân Thụ lấp bắp kinh hãi nói: “Tim? Đã qua mười ngày, chắc hấn đã về trên núi rồi!”

Y Na nói: “Là sao? Ta nhớ rõ là đi phương hướng nào, tới dưới chân núi chỉ cần chờ hấn phát giác tới đón ta là được.”

Vân Thụ thở dài, đây là lần đầu tiên Y Na nhìn đến nhân loại ở thời đại này thở dài. Hấn dùng ánh mắt rất ngạc nhiên nhìn Y Na nói: “Ngươi rất là không hiểu thú nhân, bọn họ trở lại trên núi mãi cho đến lúc tuyết rơi mới có thể rời núi. Bởi vì đoạn thời gian này là giai đoạn đông dục, cho nên bọn họ sẽ tích cực tìm nữ thú nhân độc thân sau đó mang lên núi. Tử Hồ tìm không thấy ngươi, hấn sẽ tìm nữ nhân khác cùng nhau lên núi.”

“Có làm hay không?” Hấn tuyệt tình như vậy sao, nàng rời khỏi mười ngày hấn liền tìm nữ nhân khác trở về, dùng những đồ vật nàng đã chuẩn bị sẵn sao?

Y Na cực không phục, nhưng nàng không biết thế giới này, có lẽ Vân Thụ nói đúng, hấn sẽ làm như vậy. Nếu thật sự là như thế, nàng phải lấy thân phận gì trở về? Vọt trước?

Rối rắm lên, đầu càng đau, nàng liền nằm xuống nghỉ ngơi, nói: “Ta muốn ngủ tiếp một chút.”

Vân Thụ nói: “Ta kiếm thứ gì cho ngươi ăn.”

Y Na biết mười ngày này nhất định mình được Vân Thụ chiếu cố tốt, nếu không cho dù nàng không bị thương nặng mà chết thì cũng chết đói.

Nàng lại nghỉ ngơi trong chốc lát, Vân Thụ bụng cái chén gỗ tiến vào. Nhìn nhìn trong bát, có thứ giống như cháo.

Rất ít khi được ăn cháo, Y Na hơi kích động, sau đó bụng lên nhẹ húp một ngụm. Có chút giống như cháo từ hạt bắp, rất thơm.

Nàng liền húp sạch đến đáy chén, sau đó đem chén gỗ trả lại cho Vân Thụ, nói: “Còn không?”

Vân Thụ thấy nàng thích ăn như vậy, vô cùng kinh ngạc nói: “Ta nghĩ người không thích ăn, bởi vì ta rất yếu rất nhỏ, cho nên chỉ có thể ăn mấy thứ này, không có thịt.”

Y Na nghe đến thịt đều buồn nôn, nhân tiện nói: “Ăn cái này ngon lắm.”

Vân Thụ vô cùng cao hứng chạy ra ngoài, chỉ chốc lát sau lại có một chén cháo bắp đưa đến tay nàng. Lần này nàng húp không nhanh như lần đầu tiên, nhưng vẫn ăn hết, nói: “Ăn ngon.”

“Nếu người thích ăn, còn có rất nhiều.”

“Không cần, ta no rồi.” Hôn nữa thật lâu không no như vậy rồi. Mỗi lần ăn thịt, nàng chỉ cần vừa ăn vào bụng liền cảm giác no, căn bản không biết là no thật hoặc là no giả.

Nàng đột nhiên nghĩ, nếu cũng đem thứ này trồng trên núi không phải rất tốt sao? Nhưng, nếu Từ Hồ đã tìm được phổi ngẫu mới, nàng chỉ sợ ngay cả nhà cũng không có. Nghĩ nghĩ, nàng có chút kinh ngạc, từ lúc nào đã đem nơi ở của Từ Hồ = thành nhà mình rồi? Vậy Từ Hồ chính là chồng của mình sao?

Vậy chồng mình sẽ tìm nữ nhân mới, chẳng phải là bên thứ ba chen chân?

Trời ạ!

Chưa từng nghĩ tới mình sẽ bị bên thứ ba phá hủy hôn nhân, đó là tuyệt đối không thể cho phép. Y Na vạn phần kích động muốn lập tức đi tìm Từ Hồ, nhưng mới vừa xuống dưới đi vài bước, phát hiện thì ra chân nàng cũng bị thương, đi rất đau.

Đau đớn làm cho nàng bình tĩnh một chút, quyết định trước dưỡng thương cho tốt, tin tưởng hơn mười ngày, bọn họ còn không có chế tạo ra bé cộp con nhanh như vậy đi!

Nhưng nàng lại rồi rẫm, mào to của mình cùng nữ thú nhân không biết là cái giống gì ở cùng nhau, tâm tình đã bay đi nơi nào.

Vì khôi phục nhanh hơn, Y Na quyết định phải rèn luyện, phải nhanh một chút trở lại bên cạnh Từ Hồ.

Nhưng đường đi lại nguy hiểm, giống như gặp con mãng xà kia. Nàng nhất định phải chuẩn bị mọi thứ mới có thể! Y Na vừa đi vừa nghĩ, người đã đi ra cửa phòng.

Y Na nhìn thấy trên người mình còn mặc áo da chim, cũng không giống như các nữ nhân bên ngoài xích lửa toàn thân đang phơi da thú.

Các nàng nhìn đến Y Na đi ra, nói chuyện rất nhanh, nhỏ giọng nói cái gì đó.

Y Na nhũn mảy, xem ra nữ nhân cho dù ở thời kỳ nào cũng đều thích tán gẫu.

“Người sao lại đi ra?” Vân Thụ nhìn Y Na vịn vách tường đi ra, hỏi.

Y Na nói: “Ta muốn làm cho mình mau chóng khỏe lên, cứ nằm cũng không tốt. Đứng rồi, người đang làm cái gì?” Y Na nhìn hán đang phơi một đồng hạt màu xanh biếc trên tấm da, trông hình dạng khá giống hạt bắp, đang lấy nhánh cây rải đều chúng nó ra.

Vân Thụ nói: “Đương nhiên là tồn trữ thức ăn, ta được chia không nhiều thịt lắm, cho nên chỉ có thể đem mấy thứ có thể ăn phơi nắng, đến lúc tuyết rơi sẽ ăn.”

Đó là mùa đông đi, nói cách khác đến mùa đông nhân loại sẽ không đi tránh đông mà vẫn tiếp tục ở đây sao?

“Ta cũng đến hỗ trợ người.” Y Na đi qua đi giúp Vân Thụ giã đều hạt bắp. Nhưng, thoát nhìn rất non, vì thế không tự giác cắn một ngụm.

Ăn vào trong miệng rất ngọt, còn thơm nữa, nhưng ăn không ngon bằng lúc nấu chín.

Y Na cảm giác thứ này có thể coi như món ăn chính, lại hỏi: “Bây giờ là chín sao? Có thể dùng làm hạt mầm không?”

“Hạt mầm?” Vân Thụ khó hiểu.

“Chính là lấy hạt này chôn vào đất, sau đó ở trên mặt đất sẽ mọc ra cây bắp non.”

“Cây bắp non?”

“Bộ dáng nhìn rất giống” Y Na không thói quen gọi thứ không có tên, cho nên liền cấp cho nó cái tên.

Vân Thụ nhìn nhìn nói: “Ngươi nói hẳn là hạt đã cứng đi, không thích hợp để ăn. Lại đây, ta mang ngươi đi.” Vân Thụ cũng không bận rộn giống như những nam nhân nhân loại khác, hẳn rất rảnh rỗi, bởi vì mấy việc nặng quá thật hẳn làm không được.

Hắn mang theo Y Na đi tới thôn trang bên cạnh, nơi đó tất cả đều là cây bắp non. Từng mảnh từng mảnh, lá xanh tươi tốt, vô cùng đáng yêu.

Vân Thụ chỉ cho nàng xem một trái có hạt rất cứng dùng để trồng, nói: “Là cái này sao?”

Y Na nhìn thoáng qua liền biết đây hạt mầm chín, cao hứng cầm bốn năm trái nói: “Chính là loại này.”

“Ngươi muốn bao nhiêu?”

“Nhiều đây là đủ.” Túi da của mình không quá lớn, hơn nữa bốn năm trái này có trên trăm hạt, cũng đủ làm hạt mầm.

Lúc này hai nam nhân đi qua nơi này, trên lưng bọn họ vác loài chim giống như gà rừng, nhưng mà cánh rất nhỏ, chân rất dài. Hẳn là giống không thể bay, cho nên bọn họ có thể bắt được.

Bọn họ nhìn Vân Thụ cùng Y Na một cái, sau đó cười xệch xệch, cuối cùng một nam nhân nói rất nhanh: “Một cái nam nhân tàn thêm một cái nữ nhân tàn, sinh đứa con cũng mạnh đến không biết đi đâu, rất nhanh tộc trưởng sẽ đuổi bọn hắn đi, lưu lại chỉ lãng phí thức ăn.” Ngôn ngữ của bọn họ Y Na nghe đã lâu, cho nên nàng cũng có thể hiểu được.

Sinh con? Ai muốn cùng Vân Thụ sinh con? Hơn nữa, bọn họ quả nhiên là tiểu nhân a, vì sao hơi tàn một chút liền cho là lãng phí thức ăn chứ? Rõ ràng Vân Thụ làm công cụ cho tất cả mọi người dùng, bây giờ lại nói như vậy.

Y Na không phục, nhưng Vân Thụ đã quen. Hắn thấy hai người đó đi rồi mới nói với Y Na: “Tộc trưởng nói ngươi không phải người trong tộc, không thể lưu lại, cho nên ta đã nói ngươi là nữ nhân của ta.”

Y Na hiểu ra, vì thế nói: “Thật là cảm ơn ngươi.”

Vân Thụ lại cẩn thận nhắc nhở: “Về sau ngươi phải ở trong phòng không cần đi ra, bởi vì nếu bọn họ đột nhiên nhìn thấy ngươi, ta.....” Hắn đỏ mặt cúi đầu.

Y Na hiểu được, hẳn đánh không lại mấy nam nhân này, cho nên sợ bảo vệ không được nàng.

Y Na cảm giác mình làm cho Vân Thụ khó xử, vì thế nói: “Ta có thể tự bảo vệ mình.” Tuy rằng công phu của mình đối phó với thú nhân thì có vấn đề, nhưng đối phó với nhân loại hẳn là có thể. Nhưng là không đủ để cam đoan hoàn toàn có thể đánh thắng, cho nên nàng cần công cụ.

Thời cổ đại, con người cực kỳ tín nhiệm hai tay của mình, nhưng thân là hiện đại, vẫn nên xài công cụ thôi.

Y Na quyết định, nàng phải làm cung tên, làm đao xương, có thể làm vũ khí như kiếm dài. Trước kia nàng luyện qua kiếm pháp, có lẽ có thể dùng được.

Nghĩ như vậy, nàng liền hỏi Vân Thụ nơi nào có rừng cây, sau đó tìm nhánh cây có thể làm cung.

Vân Thụ không biết nàng muốn làm cái gì, nhưng là nhìn nàng thà rằng đi đau đến rơi mồ hôi cũng không trở về, cũng chỉ có thể đi theo. Ở trong rừng cây, Y Na chọn một nhánh cây rất thích hợp làm cung, sau đó nói: “Có thể chặt nó không?”

Trên người Vân Thụ có tảng đá mài đao, hẳn giờ lên chém, kết quả chém nửa ngày mới đứt được nhánh cây. Sau đó hai người liền mang mấy nhánh cây đi trở về.

Bây giờ đúng là lúc dùng cơm chiều, thú nhân khác đang tụ tập ăn thịt. Mà phía trước phòng Vân Thụ thả một khối thịt to bằng bàn tay.

Vân Thụ thật cao hứng, lập tức nhóm lửa muốn nướng!

Y Na vội vàng ngăn cản hắn: “Nướng ăn như vậy quá lãng phí, không bằng cắt thành miếng, sau đó chung cách thủy.”

Vân Thụ không rõ, Y Na nhân tiện nói: “Ngươi không phải có nồi đá sao? Ngươi đi nhóm lửa đi.”

Vân Thụ đáp ứng một tiếng, làm theo.

Y Na cắt thịt thành miếng nhỏ, sau đó cho muối vào ướp, lúc sau lại đem bột bắp Vân Thụ đã mài sẵn bọc ngoài thịt, đặt vào một cái chén đá, cho tất cả vào nồi nước, bắc lên bếp lửa.

Trước kia nàng thấy mẹ làm tương tự như vậy, bây giờ là bắt buộc đi làm theo.

Vân Thụ nhìn thấy kỳ quái, nhưng hẳn rất thích mấy thứ chưa từng thấy qua, vì thế vừa thêm củi vừa chờ thức ăn chín.

Chỉ chốc lát sau, trong nồi bay ra mùi.

Bởi vì mùi thịt hấp cách thủy rất đặc thù, cho nên các nhân loại khác cũng đều nhìn hướng bên bọn họ.

Y Na ngay tại ánh mắt tò mò của bọn họ mang chén thịt ra, sau đó lại đem bánh ngô đã kết dính vào nhau lồi ra.

Vân Thụ cầm chén gỗ cùng đôi đũa, hai người liền ăn.

Tuy rằng lại không có dầu cùng các gia vị khác, nhưng thịt này ăn vào thơm ngon hơn thịt nướng nhiều, thơm ngọt nồng đậm.

Vân Thụ ăn một miếng, liền dùng sức gật đầu ăn tiếp. Bởi vì trời nóng, cơm cũng nóng, trên người hần tuôn ra mồ hôi. Phá lệ có tinh thần phấn chấn như vậy, Y Na không khỏi nhớ tới Từ Hồ, mọi lúc hần đều rất ít chảy mồ hôi, trừ lúc kia.....

Hần rõ ràng tốt với mình như vậy, dễ dàng thích mình như vậy, làm sao sẽ bởi chia lìa hơn mười ngày mà muốn đi tìm nữ nhân khác chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Chính thực cầu hôn?

Ads Cho dù như thế nào Y Na cũng không tin tưởng Từ Hồ sẽ quên mình nhanh như vậy, nghĩ đến đây, bánh bột ngô cùng thịt hấp cách thủy trước mặt cũng trở nên vô vị.

Ăn xong, nàng bảo Vân Thụ bắt đầu làm cung, còn mình lấy nhánh cây có thể làm tên ra, sau đó tìm chút xương thú vứt đi mài nhọn dùng làm đầu mũi tên.

Chờ Vân Thụ theo phương pháp nàng nói làm xong cái cung, Y Na mới lấy da thú làm dây cung, sao cho Vân Thụ kéo vừa tay.

Nhưng nàng có chút lo lắng dây cung bằng da thú này sẽ không dùng được thời gian quá dài, nhưng dù sao da thú rất nhiều, đến lúc hư thay là được.

Vân Thụ hiểu thứ này là làm vũ khí, hần cảm thấy hần là dùng được, vì thế liền cùng Y Na mài mũi tên. Hai người dùng thời gian nửa ngày mài được mười mấy mũi tên, sau đó dùng vỏ cây mềm cột chặt vào phía trên nhánh cây. Kế tiếp hai người lấy một vách nhà làm bia ngắm luyện tên.

Độ chính xác rất khó luyện, Y Na cảm thấy mình là không có thiên phú, bắn nửa ngày một mực không trúng. Vân Thụ không tồi, chỉ chốc lát sau đã có thể bắn trúng vào vòng tròn nàng dùng đá vôi vẽ trên vách.

Như vậy nói lên hần có thể đi săn bắn phải không? Chỉ cần hần tự mình bắt được con mồi, tin tưởng sẽ không bị những người đó chê cười đi!

Kế tiếp là vấn đề ngủ, trên giường hai người một nam một nữ.

Nhưng Vân Thụ hoàn toàn không có loại ý tưởng dư thừa này như nàng, hần thống khoái trải da thú, nói: “Người ở bên trong ta ở bên ngoài, buổi tối đôi khi sẽ có dã thú lại đánh lên.”

“Được, vậy người đặt một cây đao xương bên cạnh đi!” Y Na thấy hần sáng khoái như vậy mình còn lo lắng cái gì, lòng người ở cổ đại xem như đơn thuần, bình thường không khác gì anh chị em trong nhà.

Lại nằm mơ, hơn nữa mơ thấy Từ Hồ đang cùng nữ thú nhân OOX, điều này làm cho nàng vừa mở mắt ra tâm tình liền không tốt.

“Đi, chúng ta đi săn thú.” Tức giận không có chỗ phát, chỉ cần đi săn thú.

Vân Thụ cũng muốn thử cung tên, vì thế liền cùng Y Na đi tới trong rừng cây gần thôn. Nơi này có một ít con mồi, cho nên cũng không quá nguy hiểm.

Vết thương của Y Na chưa có khỏi hẳn, nàng đi cũng không nhanh. Đi được một đoạn liền nhìn thấy Vân Thụ nấp ở trong bụi cỏ rình bắn động vật ở trong rừng.

Nàng cũng giương cung chuẩn bị, chờ có con mồi lao ra nàng liền bắn tên.

Đột nhiên, một con chim trĩ chân dài chạy ra.

Y Na bởi vì khẩn trương, bắn không chính xác lắm. Nàng muốn bắn vào thân con chim cho dễ trúng, không ngờ mũi tên lại trượt về phía đầu con chim.

Thật may, con chim phịch một tiếng ngã xuống đất, gãy vài cái chết luôn.

Y Na nhăn nhó khóe miệng, chẳng lẽ sau khi mình xuyên qua thế giới này vận khí trở nên tốt hơn sao? Làm sao vừa nâng tay liền giết chết con mồi rồi.

Vân Thụ ôm con mồi cao hứng hoan hô, sau đó giao chim trĩ chân dài cho Y Na, còn mình thử đi bắn một con.

Bởi vì nơi này có rất nhiều chim trĩ chân dài, nhưng nếu người loại chạy đuổi đi dùng gậy gõ làm thương phóng tới nhất định sẽ không chính xác, cũng rất khó đuổi kịp. Mà Vân Thụ có loại công cụ này, chỉ cần ngắm cho chuẩn, không cần chạy cũng có thể bắn chết một con.

Cho nên chờ lúc bọn họ trở về, tổng cộng săn được đến bốn năm con.

Mọi người đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn bọn họ, mà Vân Thụ chỉ chừa hai con, còn lại đi đến chỗ các nhân loại bên kia đổi vài tấm da thú.

Vân Thụ có quá ít da thú để dùng mùa đông, Y Na nghĩ là như thế này, nếu không sao hẳn ôm nhiều da thú như vậy trở về.

Nhưng mà nhiều đây so với trong động Tử Hồ chỉ là ruồi thôi!

“Bọn họ cũng muốn người làm cung tên cho họ, bảo ta làm cho các nam nhân khác dùng. Cho nên người nghỉ ngơi, ta đi chặt cây.” Vân Thụ nói xong bước đi.

Y Na giữ chặt hần nói: “Người đứng lại, vì sao phải làm cho bọn họ?”

Vân Thụ ngẩn ra, khó hiểu nhìn Y Na.

Y Na nghĩ nghĩ, nhân loại nơi này có cái gì đều là dùng chung, ngay cả cô gái không phải phối ngẫu có lúc cũng cùng chung, dùng nói công cụ.

“Tóm lại công cụ này là ta nghĩ ra, chỉ cho phép một mình người dùng. Về sau có nó, địa vị của người ở trong này liền cao hơn, không sợ bọn họ chê cười.”

“Thì ra là như thế, người rất thông minh.” Vân Thụ cười, sau đó nói: “Ta không làm cho bọn họ, chúng ta có thể săn thú để sống.” Về mặt Vân Thụ hạnh phúc, điều này làm cho Y Na cảm giác kỳ thật hẳn chính là một người hiện đại. Đương nhiên, trừ tấm thân trần trụi cùng nhánh cây nhỏ run rẩy phía trước của hần.

Hần vừa không đồng ý làm cung tên cho bọn họ, tộc trưởng liền tìm đến đây.

“Không đồng ý làm ra loại công cụ này, các người phải rời khỏi nơi này.”

“Vậy rời khỏi cũng được, nhưng mà các người vĩnh viễn đừng mong có được công cụ này, một lần có thể bắt rất nhiều động vật nha.” Dù sao cũng là nhân loại, nói đạo lý hẳn là tốt hơn thú nhân.

Quả nhiên, tộc trưởng nghĩ nghĩ, nói: “Muốn trao đổi cái gì?”

“Cho dù làm cái gì cũng không thể đuổi Vân Thụ đi, hơn nữa phải cam đoan hẳn được phân chia thức ăn da thú giống như mọi nam nhân khác.” Y Na tận lực không sử dụng nhiều từ ngữ hiện đại, sau đó nhìn tộc trưởng hy vọng hẳn có thể hiểu được.

Tộc trưởng quả nhiên hiểu được, hẳn lập tức gật đầu nói: “Như vậy có thể, các người có thể được thịt, da, còn có chỗ ở. Con các người có thể tiếp tục sinh hoạt trong tộc.”

Cái đó không cần! Y Na nhăn nhó khóe miệng nói: “Được, thành giao. Ngày mai, hẳn sẽ dạy phương pháp làm cung tên cho các người.”

Tộc trưởng nghe nàng nói như vậy, bước đi ra ngoài, ở cửa hẳn nói với Vân Thụ: “Nàng cho dù đã làm nữ nhân của thú nhân thì cũng chỉ là nữ nhân, đừng để cho nàng sai khiến người, người là nam nhân.” Nói xong liền quay đầu bước đi.

Đây có phải là hẳn châm ngòi ly gián hay không? Nhưng mà hình như Vân Thụ căn bản không có nghe, hẳn đi lại hưng phấn nói với Y Na: “Người muốn cùng ta sinh con hả?”

Y Na đơ ra, nói: “Ta nói lúc nào?”

“Vừa rồi.”

“Đó chỉ là tranh thủ lợi ích, cũng không có đồng ý cùng người kết..... Không đúng, là sinh con.”

“Người còn nhớ thú nhân kia.”

“Ta là phối ngẫu của hẳn.”

“Nhưng chỉ sợ hẳn đã tìm phối ngẫu mới rồi.”

“Ngay cả như vậy, ta cũng muốn đuổi con nhỏ đó đi.”

Vân Thụ có chút kích động nói: “Như vậy, hấn có thể sẽ cắn chết người.”

“Vi sao?” Hối ra, trong lòng nàng liền hiểu được, hấn là thú nhân, hấn chỉ biết bảo vệ phôi ngẫu hiện tại.

Chỉ vừa nghĩ, Y Na đã muốn khóc. Nàng lớn tiếng kêu lên: “Không được nói nữa, ta không nghĩ để ý người.” Nàng ôm tai lui ra cửa, cái gọi là ghen, cái gọi là đau lòng, nàng bây giờ đã ném toàn bộ rồi. Loại cảm giác này, cũng không tốt.

Vân Thụ không nghĩ tới nàng sẽ dùng thanh âm lớn như vậy nói chuyện, hoảng sợ.

Qua một hồi lâu, Y Na bình tĩnh trở lại, mới thấy Vân Thụ cũng ngồi ở một góc không dám trêu chọc nàng, Y Na than nhẹ.

Nói chuyện lớn tiếng giống như nàng vừa rồi, rất rất ít, ít nhất Y Na đến đây lâu rồi cũng không có nghe quá có nữ nhân gào lên như vậy.

Nàng như vậy có tính là sư tử rống không?

Trước kia thường xuyên rống như vậy với Tử Hổ, hấn có thể cảm thấy nàng là cái nữ nhân rất đáng sợ hay không! Càng nghĩ càng thấy mình rất tệ, cứ đi ăn hiếp người ta. Trước mắt, không phải là một người bị nàng ăn hiếp sao?

Nói chuyện với nàng, lại rất chiều cổ nàng, hơn nữa nhánh cây phía dưới cũng sẽ không khoa trương!

Y Na thở dài, quả nhiên với Vân Thụ, nàng không thể nhận.

Nàng cũng không phải sắc nữ gì, hơn nữa khẩu vị nặng, nhìn thấy cây nhỏ của Vân Thụ rất không muốn ăn.

Quả nhiên, phải là đại thụ của Tử Hổ thoát nhìn đã thấy cường đại đi!

Y Na vốn định thu hồi suy nghĩ về, nhưng đi quá xa có chút mệt.

Hơn nữa vết thương trên đầu chưa khỏi hẳn, tóm lại Y Na cảm thấy mệt mỏi, liền nằm xuống ngủ.

Lúc tỉnh lại, nàng bị Vân Thụ giành giường, mà đối phương đang ngủ ngay bên người nàng.

Nhân loại tốt tính, sẽ không làm ra chuyện đánh lén, nếu là Tử Hổ, hấn đã sớm hành động ngay lúc nàng ngủ, thẳng đến nàng kêu to hấn mới có thể dừng lại.

Đây là khác nhau a!

Y Na quay người tiếp tục ngủ, nhưng ngủ không được. Nàng mở hai mắt nhìn tường gỗ, đầy đầu óc đều là ý tưởng mình đến tốt cùng có thể trở về với Tử Hổ hay không.

Không quay về, vì tính mạng của mình, cũng có thể ở lại chỗ nhân loại. Bọn họ tuy rằng là người nguyên thủy nhưng để nói chuyện.

Ngay sau đó nghĩ đến những ưu đãi của Tử Hổ, bộ dáng đáng yêu khi biến thành mèo to, tâm liền bay đến chỗ hấn, kêu như thế nào cũng không quay trở lại.

Hơn nữa ở ban đêm lúc cô đơn, lại nhớ rõ thời khắc tình cảm mãnh liệt cùng Tử Hổ, thật sự là làm cho người ta khó có thể chịu được a!

Y Na không thể không thừa nhận, mình tư xuân!

Điều này làm cho nàng vốn cho rằng mình là cô gái đơn thuần, làm sao chấp nhận nổi chứ.

Cố tình bên cạnh còn một tên khác phái nằm ngủ, hơn nữa xem ra là tên khác phái có ý với mình, làm cho người ta rối rắm.

Y Na cứ rối rắm như vậy hồi lâu, rốt cục nghe được tên đang ngủ mở miệng nói: “Kỳ thật người có thể lưu lại làm phôi ngẫu của ta.”

Y Na đang xoay người, nghe xong lời này liền duy trì tư thế không dám động nói: “Ta đã có phôi ngẫu.”

Vân Thụ nói: “Tuy rằng dương vật của ta đủ không cường tráng như thú nhân, nhưng ta có thể cam đoan chúng ta sẽ sinh ra đứa con khỏe mạnh.”

Y Na thiếu chút nữa rút khỏi tấm ván gỗ, vội vàng nói: “Không. .... Không cần sinh, ta là. ....”

“Người thăm nghĩ sinh con với Tử Hổ sao?” Vân Thụ đưa lưng về phía nàng hỏi.

Y Na đột nhiên nhớ tới trước đây mình còn đang suy nghĩ làm sao tránh thai với Tử Hổ, nhưng giờ khắc này đột nhiên phát giác, thì ra nàng không muốn sinh con cho nam nhân khác ngoài Tử Hổ!

Nhưng vì sao trước kia nghĩ đến lúc sinh em bé rất thống khổ, bây giờ đã có loại ước muốn lập tức chạy về sinh bảy tám bé cộp con cho hấn chứ? Y Na

có chút buồn bực với thay đổi của mình, vì thế điều quy tội tại mình rất nhớ Từ Hồ cho nên mới sẽ như thế.

Nàng càng nghĩ càng cảm thấy bị thương, muốn khóc rống.

Vân Thụ nói: “Nếu như vậy người phải đi tìm hấn đi, ở trong này nếu thời gian dài quá không cùng ta giao phối, rất nhanh sẽ bị mặt nam nhân khác chiếm lấy.”

Y Na nghe xong cực kỳ trấn định, cảm kích nói: “Cảm ơn người Vân Thụ.”

Vân Thụ không có nói tiếp, toàn bộ im lặng đi.

Mà Y Na xác định mình muốn trở về, nàng không muốn phát sinh quan hệ với nam nhân khác ngoài Từ Hồ. Cho dù là tự cho là thanh cao cũng tốt, giả đúng đắn cũng tốt, nàng chỉ hy vọng nhanh chóng ôm lấy Từ Hồ

Ngày hôm sau, Vân Thụ liền cùng mấy nam nhân khác mang theo cung tên mới làm đi lên núi. Bởi vì bọn họ còn chưa học phương pháp bắn tên, Vân Thụ đi dạy bọn họ.

Trong thôn trang còn lại một ít nam nhân phụ trách bảo vệ cùng một ít nữ nhân!

Y Na muốn làm rèm cửa, miễn cho khi ngủ còn bị người đi ngang qua nhìn vào.

Nàng đo độ rộng sau đó dùng dao cắt da thú, bắt đầu dùng vỏ cây may lên, chỉ cần may hai góc ở phía đầu là có thể, cũng không khó.

Nhưng Vân Thụ chưa làm qua kim bằng xương, mà Y Na mài kim xương căn bản là không dễ dùng. Mới vừa mai hai mũi nàng đã làm gãy, quyết định lại mài kim xương.

Chọn một hòn đá nhỏ đặt ở trên tấm ván gỗ, Y Na đưa một chân đè tảng đá, hai tay đè kim bắt đầu mài.

Mài mài, đột nhiên có người dùng hai bàn tay to ôm ở thắt lưng nàng, ngay sau đó một cây ‘gậy gộc’ từ phía sau chen ở giữa hai chân nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Thử Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Tin giết gân ở cổ đại

Ads Y Na hoảng sợ, nàng cảm giác được ‘gậy gộc’ này không phải gậy gộc bình thường, là thứ cực nóng đáng sợ.

Còn may nàng mặc quần lót, thứ kia mới không có trực tiếp công kích đến đại bản doanh mà chỉ là trượt giữa hai chân.

Nhưng đối phương hình như không muốn buông tha, mà là động thủ kéo quần lót của nàng.

Tốc độ phản ứng của Y Na rất nhanh, nàng khép chặt hai chân, muốn kẹp nát cây gậy gộc kia.

“A.....” Đối với phương kêu thảm thiết lên, đẩy Y Na về phía trước. Y Na theo quán tính ngã về phía trước.

Phía trước là tấm ván gỗ, mà lúc Y Na ngã xuống chân còn chưa mở ra. Nam nhân phía sau bị kẹp đau nhức, cũng ngã xuống theo nàng.

Y Na rơi lệ, nàng cảm giác mình bị đè chặt không thể động đậy, nhưng so sánh với thể trọng của Từ Hồ, vị phía trên này coi như còn nhẹ, ít nhất nàng còn có thể hô hấp.

Nhưng mà, cứ ‘trên giường’ cùng người xa lạ như vậy, tâm lý nàng rất rối rắm, vì thế dùng hết toàn lực hất nam nhân trên người xuống, quay đầu qua nhìn.

Là tộc trưởng, tộc trưởng có ít nhất năm nữ nhân bên người a! Đầu óc Y Na nhất thời kinh ngạc, cúi đầu nhìn nhìn gậy gộc còn đang bị chấn thương của hấn, vì thế không chút do dự thẳng chân đạp vào.

Tộc trưởng phản ứng thật mau, liền nhảy ra khỏi tấm ván gỗ, sau đó nói: “Người nữ nhân này còn phản kháng ta.”

“Không phản kháng là ngốc.” Hai chân của Y Na tuy rằng bị thương không thể dùng tốt, nhưng nàng còn có tay, vì thế lại ngồi xuống đánh tới một quyền.

Nàng bình thường hận nhất là nam nhân khi dễ nữ nhân, hơn nữa hấn còn đánh lén, không đánh hấn phải xin lỗi mình.

Tộc trưởng tránh trái tránh phải, trong lúc bối rối cùng kinh ngạc bị Y Na đánh hai quyền, máu mũi chảy xuống dưới.

Hấn đổ máu, kinh ngạc, bắt lấy tay Y Na nói: “Vốn đang muốn cho ngươi thử xem lợi hại của ta sau đó làm nữ nô cho ta, không nghĩ tới ngươi dám phản kích.”

“Cút, ai muốn làm nữ nô của ngươi.”

Tộc trưởng có chút xấu hổ đến nổi giận, nói: “Ngươi tới nơi này bao nhiêu ngày, kết quả đến bây giờ còn chưa giao phối cùng Vân Thụ, đừng cho là bọn ta nhìn không tới.” Sau đó lại nhìn nàng vài lần nói: “Biết ngươi là nữ nhân bị thú nhân chơi đùa, tự nhiên sẽ không coi trọng Vân Thụ, nhưng là ta rất lớn, thích không?” Nói xong giờ lên cái cây nhỏ của hấn khoe khoang ở trước mặt Y Na.

Dựa theo nhân loại mà nói, hấn xem như lớn, nhưng Y Na nhấn nhó khoe miệng cười khinh miệt: “Quá nhỏ, không đủ nhìn. ....”

Ở đây nam nhân sợ nhất chính là nữ nhân khinh miệt năng lực của bọn họ, vì thế tộc trưởng đại nhân ngửa mặt lên trời phẫn nộ gầm rú, nhào lên nói: “Ta cho ngươi biết ta có bao nhiêu lợi hại.”

Y Na làm sao để cho hấn thực hiện được? Nhưng mà nam nhân nổi cơn lên thật sự rất đáng sợ.

Cái chân mạnh nhất của nàng bây giờ đá ra chỉ sợ người khác không bị thương, nàng đã tái phát vết thương cũ của mình, làm sao bây giờ? Y Na đột nhiên phát hiện trong tay nàng còn có một cái kim xương chưa mài xong, kim này dài bằng một bàn tay, nếu đâm trúng vậy hấn sẽ chết lạng thời.

Nhưng mà muốn đâm thẳng thì tốc độ của nàng không kịp, nhất định phải nghĩ biện pháp mới có thể.

Chớp mắt, nàng giả vờ ngã vào tấm ván gỗ!

Cơ hội này tộc trưởng làm sao bỏ qua, hấn cười lớn một tiếng nhào mạnh lên. Y Na thấy được bóng dáng hấn chiếu ở trên tấm ván gỗ liền đột nhiên nghiêng người đem kim xương đâm tới giữa hai chân hấn.

Xoẹt một tiếng, kim xương xuyên thấu qua nhánh cây căng tròn của tộc trưởng.

Y Na không có kinh hoàng, nàng biết tộc trưởng nhất định không bị thương nặng. Chân nàng dùng sức đá tộc trưởng văng ra, sau đó đột nhiên cầm kim xương với đâm tới cổ tộc trưởng.

Tộc trưởng hoảng sợ, hai tay nâng lên che đầu kêu một tiếng.

Y Na tuy rằng đã quen thuộc với máu tanh cùng giết chóc trong thế giới này, nhưng nàng cũng không thể xuống tay với một người đã không có năng lực phản kháng.

Nàng muốn an toàn ở đến khi vết thương khỏi hấn, vì thế lạnh lùng hỏi tộc trưởng: “Ngươi muốn chết hay là muốn sống?”

Tộc trưởng đau đến mồ hôi chảy ròng, nói: “Muốn sống.”

Y Na nói: “Vậy ngươi về sau không được tìm chúng ta gây phiền toái, nếu không đừng trách ta cho... ngươi một kim nữa.”

Tộc trưởng gật đầu nói: “Được, được.”

Y Na vừa lòng gật gật đầu, sau đó thu kim lại.

Nhưng nàng ngẩng đầu, đã thấy các nam nhân ra ngoài săn thú trở về đứng trước cửa, trong đó có Vân Thụ.

Hấn nhìn Y Na, giống như đang nhìn một con quái vật.

Lúc này Y Na mới nghĩ đến mình đã thương là tộc trưởng đại nhân, đây cũng không phải việc nhỏ, vì thế giờ hai tay lên nói: “Ta là tự vệ, hấn muốn cường bạo ta.”

Không giống như trong tưởng tượng, Vân Thụ không có lao tới hỏi nàng có sao không, mà là tất cả nam nhân khiêng tộc trưởng bị thương đi ra ngoài, hình như đang lo lắng chuyện gì.

Y Na đoán rằng bọn họ đang nghiên cứu xử trí mình như thế nào, mà Vân Thụ là một thành viên của bọn họ, nhất định sẽ không đứng về phía nàng.

Nàng có một chút thương tâm, bởi vì Vân Thụ cũng giống như bạn bè quan tâm nàng. Có lẽ nơi này nữ nhân không thể thương tổn nam nhân đi, vậy mình có phải chạy trốn đi hay không?

Rối rắm, nàng quyết định đi, cầm túi da thú của mình, lại cầm lấy một tấm da thú coi như đi dã ngoại. nhưng vừa tới trước cửa thấy Vân Thụ vọt tiến vào, mặt hấn có chút đỏ, sau đó nói: “Ngươi vừa mới đánh bại tộc trưởng, biết không?”

Y Na nói: “Biết.” Nói xong còn lui về phía sau một bước.

“Chưa bao giờ có nữ nhân đánh thắng được nam nhân, cho nên bọn họ nói không thể cho ngươi làm tộc trưởng.” Mặt Vân Thụ càng đỏ hơn nói.

Cầm Y Na thiếu chút nữa rơi trên mặt đất, nàng là tự vệ mới công kích tộc trưởng, cũng không nghĩ tới đánh bại hắn là có thể lên vị trí tộc trưởng.

“Là bởi vì hắn muốn cường bạo tao, ta mới động thủ, cũng không có nghĩ muốn làm tộc trưởng cái gì.”

Vân Thụ nói: “Ồ tộc người, tộc trưởng đương nhiên bị người trong tộc đánh bại, người thắng chính là tộc trưởng.”

“Nhưng ta là nữ nhân.”

“Cho nên bọn họ nói không cho ngươi làm tộc trưởng, để cho ta làm.”

Y Na kinh hi nói: “Vậy ngươi liền làm a!”

“Nhưng rất nhanh sẽ có người khiêu chiến ta, đánh bại ta.” Vân Thụ không có tin tưởng đối với bản thân mình.

Y Na tưởng tượng cũng như vậy, nhưng nàng đột nhiên nghĩ tới cái gì nói: “Ngươi cứ tiếp nhận vị trí tộc trưởng, ta dạy cho ngươi thuật phòng thân. Sức lực của ngươi cũng không nhỏ, có kỹ thuật hẳn là có thể đánh bại rất nhiều người.”

“Có loại kỹ thuật này sao?”

“Có, có.”

“Vậy, ngươi cùng ta đi chọn lựa đồ đạc đi!” Nói xong, mặt Vân Thụ hơi đỏ một chút.

“Đồ gì?”

“Đánh bại tộc trưởng, tộc trưởng mới có quyền lợi đi đến chỗ tộc trưởng cũ chọn thứ mình thích mang đi.”

Thì ra như thế, quy củ này không tồi.

Y Na sẽ không chạy trốn, Vân Thụ đã là tộc trưởng, nàng còn trốn cái gì.

Cùng nhau đi vào nhà của tộc trưởng cũ, hắn bây giờ bị thương đang nằm ở bên trong tấm ván gỗ rên rỉ, mà trước cửa nhà hắn, các nữ nhân cùng đồ đạc của hắn đều bày ra cho Vân Thụ chọn lựa.

Vân Thụ chọn chút da thú, thịt cùng đồ vật thường dùng, hắn cầm một vòng cái vòng cổ bằng răng trắng đeo lên cổ Y Na.

Y Na cũng không có thấy nó đẹp, nhưng nữ nhân đều thích đồ trang sức, cho nên cũng không có chối từ. Đang muốn cảm ơn Vân Thụ, chỉ thấy ánh mắt của hắn vòng vo trên người nữ nhân của tộc trưởng, sau đó quay đầu lại nhìn Y Na, lại nhìn vài vòng, lại quay đầu lại xem Y Na.

Hắn muốn làm gì? Nghĩ nghĩ, đột nhiên hiểu được, hỏi: “Ngươi muốn thu nàng làm nữ nô hả?” Nhớ rõ một thú nhân đánh thắng thú nhân khác có thể mang đi nữ nhân của kẻ bại trận, nhân loại cũng là như vậy sao?

Vân Thụ dùng sức gật gật đầu, hắn cùng với cô gái này lớn lên, đối với nàng cũng có hảo cảm. Nàng bây giờ là nữ nô của tộc trưởng, hẳn là có thể mang về.

Y Na biết Vân Thụ cũng tới tuổi này rồi, hẳn hẳn là cũng muốn nữ nhân. Dù sao nam nhân nhân loại khác ở tuổi hắn đã làm cha hoặc là cùng nữ tử hoan ái nhiều lần.

Nhưng là trời sinh hắn không trọn vẹn mới không có cơ hội này!

Mình là sẽ không ở cùng hắn, vậy nữ nhân của tộc trưởng có lẽ là lựa chọn tốt. Vì thế nàng gật đầu nói: “Mang theo cùng đi.”

Vân Thụ cao hứng ngạo hướng con gái của tộc trưởng, nàng hình như rất không tình nguyện đi tới.

Y Na nhăn mặt, cô gái này thật là kỳ quái, thù hận luân với cha cũng không nguyện đi cùng nam nhân trẻ tuổi đẹp trai.

Có lẽ Vân Thụ ở thời đại này hẳn không phải là loại hình được nữ nhân yêu thích, hẳn mang theo nàng đi, đương nhiên nàng không muốn.

Nhưng nàng vẫn phải đi, bởi vì bây giờ Vân Thụ là tộc trưởng. Phân phối thức ăn là do tộc trưởng phụ trách, nàng không có lựa chọn nào khác.

Cứ như vậy, Vân Thụ đem đồ đạc về đây căn nhà gỗ nhỏ.

Vân Thụ trải rất nhiều da thú lên tấm ván gỗ, cái này ngồi lên thoải mái hơn.

Đối với nhân loại, phối ngẫu và nữ nô khác nhau, Y Na cũng rõ ràng, đó là lúc ngủ phối ngẫu nằm kế nam nhân, mà nữ nô nằm ngoài phối ngẫu. Đây là cái gọi là gần quan được ban lộc đi.

Buổi chiều, Y Na nằm ở bên người Vân Thụ, nhưng hấn không đụng nàng, vì thế cách nàng nhìn nữ nô kia.

Y Na cảm thấy mình chính là tiểu tam rồi.

Nàng nhỏ giọng nói với Vân Thụ: “Muốn làm liền làm a, còn nhìn cái gì?”

“Nàng sẽ không dễ dàng nhận ta như vậy.” Vân Thụ có chút ủy khuất nói.

Y Na sờ soạng ở trong túi da thú một hồi, tìm ra một bao lá cây, bởi vì thời gian quá dài, lá cây có hơi vàng héo, nhưng thứ bên trong chắc là còn tốt.

“Biết đây là cái gì không?”

Vân Thụ lắc đầu, hấn đương nhiên không biết.

Y Na lấy ngón tay quẹt một chút, sau đó xoay người đè nữ nô nói: “Đừng sợ, ta chỉ nhìn nơi đó của người thôi.” Trời ạ, lời nói dối này thật là sợ hờ.

Nữ nô ở đây không có tư tưởng hỗn loạn như hiện đại, các nàng sẽ không cho rằng bạn có khuynh hướng đồng tính luyến ái, cho nên liền mở hai chân ra.

Y Na bôi dầu hoan hợp vào nơi ấy, sau đó nói: “Là lông thú thôi, không có việc gì.” Nàng đi xuống, cầm một tấm da thú đi ra phía ngoài: “Ta đi tiểu, thời gian dài lắm, các người chậm rãi. ....” Đang nói, chỉ thấy nữ nô đã rên lên, thậm chí mở hai chân mình ra.

Phản ứng thật nhanh, nàng rõ ràng đã dùng rất ít vì sợ quá liều a.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Ngàn dặm tìm chồng

Ads Y Na hết chỗ nói rồi, hai người kia thẳng đến chủ đề, nàng đành phải mang theo da thú chạy ra ngoài.

Còn có nhân loại vừa đốt lửa vừa nói chuyện phiếm, nàng không nghĩ làm cho người ta nhìn đến mình trốn đi ra như vậy, đành phải chạy tới sau nhà gỗ.

Nàng cảm giác mình có chút bị thương, liền giống như giữ cửa canh gác cho người khác.

Nhưng mà, đêm nay thật sự còn gian nan hơn canh gác a! Trong phòng, thanh âm kia kêu gọi một tình cảm mãnh liệt nhộn nhạo, Y Na nghe được, trong lòng bất ổn, muốn nghe lại không muốn nghe, không muốn nghe lại muốn nghe.

Nàng đã trải da thú trên mặt đất, không ngừng rơi rầm, che lỗ tai, buông ra lại đỏ mặt. Nhưng mà nàng rất nhớ Từ Hổ, muốn hấn ôm mình như vậy, bây giờ tâm tình rất tịch mịch, rất bất lực.

Tình cảm trong phòng càng mãnh liệt thì trong lòng nàng càng khổ sở, thẳng đến bên trong đã xong, nàng đã nằm ngủ ở bên ngoài.

Tỉnh lại, phát hiện mình ở trong phòng, Vân Thụ nằm ở bên người nàng, nữ nô nằm ở bên kia của hấn.

Quả nhiên, sau một đêm, địa vị nữ nô kia đã bằng nàng. Bằng hữu vẫn không thể hơn thế tử, Y Na nghĩ như vậy.

Nếu quyết định phải đi, Y Na liền bắt đầu bí mật dạy thuật vật lộn cho Vân Thụ.

Khi hấn học tương đối rành rẽ, vết thương của nàng đã chậm rãi khỏi hấn.

Sau đó, nàng nhờ Vân Thụ vẽ bản đồ.

Vân Thụ giải thích cận kề hướng đi cho nàng, hơn nữa ngay cả trên đường có cái gì nguy hiểm đều giải thích cho nàng nghe.

Y Na cảm ơn hấn, sau đó lại lấy một chút hạt mầm rất giống như hạt tiểu mạch bỏ vào bao da thú, lại đóng gói da thú cùng bột bắp mang đi.

Tuy rằng cầm theo cung tên, nàng vẫn sợ mình bắt không được con mồi, cho nên mang theo không ít thức ăn.

Theo Vân Thụ nói, từ nơi này đi qua núi thú đại khái có hơn mười ngày, cái gì cũng phải mang theo một ít.

Vân Thụ có chút không nỡ, nhưng là Y Na muốn đi hẳn cũng ngăn không được.

Vì thế vào một buổi tối, Y Na được Vân Thụ đưa ra ngoài thôn.

Nàng là lần đầu tiên một mình chạy đi trong núi rừng mờ mịt, nhưng trong lòng một chút cũng không sợ hãi tịch mịch, mà còn có chút kích động, bởi vì nàng đang đi tìm Tử Hồ.

Còn may, thú nhân cuối cùng sẽ trở lại địa bàn của mình, nàng tìm tới hẳn là sẽ không bỏ lỡ.

Nhưng hy vọng là, sẽ không phải nhìn đến hẳn có đôi có cặp, nếu không nàng thật không hiểu mình sẽ làm ra chuyện gì.

Dựa theo Vân Thụ nói, ban đêm ít mảnh thú, cho nên thích hợp chạy đi. Nàng đi một hồi, không có cảm giác mệt mỏi.

Xem ra, cuộc sống ở thời đại này, thân thể nàng rõ ràng mạnh hơn trước rất nhiều. Chẳng đến ánh mặt trời tỏa sáng, nàng mới tìm cái cây trèo lên nghỉ ngơi.

Trái da thú, ăn một ít bấp nàng mới chuẩn bị ngủ.

Nhưng bởi vì chỉ có một mình nên nàng không dám ngủ sâu, tới buổi chiều liền tỉnh lại. Vội vã chạy đi, nàng thấy chung quanh đều là động vật ăn cỏ vô hại, liền nhảy xuống cây tiếp tục chạy về hướng núi thú.

Vừa đi vừa ăn bột bấp, sau đó tìm nước trong ao uống.

Lúc này đã không thể chú ý nhiều thứ, Tử Hồ không ở cạnh, nàng chỉ có thể tự mình kiên cường lên.

Nhưng trong lòng muốn kiên cường, nàng lại vừa đi vừa ủy khuất lên. Tử Hồ đến tận cùng ở nơi nào? Là ở cùng nữ thú nhân, hay là đang lo lắng cho nàng!

Nàng hy vọng là về sau, nhưng không có một chút tự tin.

Nàng đi suốt ba ngày, trong ba ngày này nàng vượt qua một con sông nhỏ, đi qua hai tòa núi lớn.

Giày da thú đã rách, nàng lại cắt lấy hai mảnh từ tấm da thú lớn trùm chân lại tiếp tục đi.

Phía dưới là một mảnh bình nguyên, xa xa nàng thậm chí có thể nhìn đến núi thú.

Buổi sáng nàng lại trèo lên cây nghỉ ngơi, nhưng liền cảm giác bên người dường như có cái gì đang nhìn chăm chú vào mình.

Y Na vội vàng tựa mình vào thân cây, tay cầm đao xương cảnh giới, đột nhiên trên cây nhảy xuống một con quái vật lớn, hẳn véo một tiếng dừng ở trước mắt Y Na, nói: “Đây không phải nhân loại ta đối đi sao?”

Tĩnh tĩnh!

Tĩnh tĩnh xám trắng!

Nếu trí nhớ nàng không tồi, vị này chính là con tĩnh tĩnh vừa bắt được mình ở thế giới này liền bán mình đi!

Nàng theo bản năng muốn chạy, nhưng phát giác tốc độ của hẳn nhanh như gió thổi, mình dường như trốn không thoát. Vì thế nói: “Ngươi còn muốn bắt ta đi bán sao?”

Tĩnh tĩnh cười nói: “Thời kì này hiếm khi có thể đụng tới giống cái, không bằng làm phối ngẫu của ta đi!”

Y Na nói: “Ta đã có phối ngẫu.”

Tĩnh tĩnh nói: “Nữ nhân có thể đổi phối ngẫu mọi lúc, tuy rằng ta không mạnh hơn Tử Hồ, nhưng năng lực giao phối rất mạnh. Trước đây, ta đã làm cho ba nữ nô có con.”

Y Na không nói gì, cái này cũng có thể khoe sao? Nữ nô có con thì có ích lợi gì, hẳn còn không phải vô mộng chạy lấy người, nam thú nhân khác sẽ giết chết đứa con đó, sau đó giành lấy nữ nô. Số tốt có thể trở thành phối ngẫu của hẳn, số không tốt sẽ mang thai, sau đó bị thú nhân khác giết chết con mình.

“Đi tìm nữ thú nhân làm phối ngẫu cho ngươi đi!” Y Na giấu đao ở sau người, chỉ chờ hẳn lộn xộn liền động đao chém người.

“Thời kì này rất khó đụng tới giống cái, trước mắt chỉ có một mình ngươi, nơi này là địa bàn của ta, đến đây đi!” Nói xong vươn hai tay thật dài muốn ôm Y Na.

Y Na đột nhiên ra tay, nàng nhắm đao xương không phải ngay tay mà là chân. Chỉ cần chân hấn bị thương sẽ không thể đuổi theo nàng!

Tinh tinh không nghĩ tới nàng sẽ ra tay, chờ phản ứng kịp trên đùi đã phun ra rất nhiều máu.

Y Na thừa cơ hội này nhảy xuống cây liền chạy, ngay cả đầu cũng không quay lại.

Nhưng nàng cảm cảm thấy, con tinh tinh kia đuổi theo nàng, hơn nữa là đuổi phía trên đỉnh đầu.

Nàng liền buồn bực, lúc này mới nhớ tới, tinh tinh không chỉ dựa vào chân, còn có cánh tay.

Xem ra chỉ có mau chóng chạy đến nơi không có cây, như vậy hấn cũng chỉ có thể đi bằng chân thôi. Y Na đột nhiên nhớ đến bột báp trong bao da thú.

Nàng bốc một nắm ném về phía con tinh tinh, hấn theo bản năng trốn về phía sau, Y Na liền thừa dịp này chạy tới nơi không có cây cối.

Tinh tinh nhảy xuống đuổi, kết quả bởi vì trên đùi có vết thương nên không thể đuổi kịp Y Na.

Một người một thú cứ như vậy chạy rất xa, Y Na chạy hết nổi, liền đứng lại lúi đào ra nói với tinh tinh phía sau: “Người dám đi lên ta liền dám chém người.”

Tinh tinh biết đao xương kia lợi hại, vì thế cũng đứng lại ngồi xổm xuống liếm miệng vết thương của mình.

Nhưng mà, con mắt hấn lại nhìn chăm chăm mặt Y Na, chỉ chờ nàng ngồi xuống hấn sẽ vồ lên.

Phương thức cầu yêu của thú nhân rất trực tiếp, chính là giao phối lại giao phối, thẳng đến nhà gái chịu thua mới thôi. Y Na nhìn thấy tinh tinh biểu diễn năng lực giữa hai chân, nhẩn nhé!

Không cần, ta quyết định rồi.

Chạy đi! Nhưng bây giờ hai cái đùi đã rút gân, chỉ sợ chạy không nổi.

Nàng an vị tại chỗ, sau đó hai tay giơ đao xương nhìn chăm chú con tinh tinh. Tinh tinh cũng không nghĩ tới nàng cứ cầm đao như vậy, vì thế cũng chờ tại chỗ, cứ như vậy một người một thú mắt to từng mắt nhỏ gần nửa giờ.

Rột rột! Bụng Y Na kêu một tiếng.

Nàng đưa một tay vào trong túi da thú bốc bột báp ăn. Mấy ngày nay chỉ ăn thứ này, nàng cảm giác giống như mình đang giảm béo.

Tinh tinh liếm qua miệng vết thương, đột nhiên liền trốn về phía bên trái, mặt phải có một đám động vật ăn cỏ đi tới.

Y Na không lo lắng, dù sao nàng cũng có thể nghỉ ngơi trong chốc lát, thừa dịp tinh tinh tránh ra, nàng sẽ có thể chạy rất xa.

Bởi vì đây đã là một mảnh thảo nguyên, cho nên cũng không sợ mất phương hướng.

Lại chạy không biết bao lâu, Y Na cho rằng mình thật sự là chạy không nổi, đầu óc muốn hôn mê. Nàng phịch một tiếng liền ngã mặt nằm trên mặt đất thờ hồn hèn.

Nhưng sợ tinh tinh đột nhiên đuổi theo nên không dám ngủ, lỗ tai cùng ánh mắt vẫn nhìn chung quanh.

Không biết qua bao lâu nàng khôi phục chút sức lực ngồi dậy, nhưng đã nghe đến một mùi thịt nướng truyền đến từ xa xa.

Đã bao nhiêu ngày không có thịt, nước miếng Y Na thiếu chút nữa chảy xuống. Đồng thời bụng lại bắt đầu gọi bầy, bởi vì bột báp tuy có thể đỡ đói, nhưng chạy lâu như vậy đã sớm tiêu hóa hết sạch.

Mùi càng ngày càng thơm, tiếp theo nàng thấy con tinh tinh cầm thịt nướng đi tới, ngồi xổm xuống ở cách đó không xa, vừa ăn vừa ngoắc nàng.

Tư tưởng của thú nhân là rất đơn thuần, bọn họ có thể vì thức ăn bán đứng hết thảy, đến nữ nhân cũng có thể đổi lấy thịt mà!

Nhưng Y Na là người, còn là người được giáo dục. Nàng liếc mắt con tinh tinh một cái, lại lấy ra một nắm bột báp ăn vào.

Trong lòng lại rơi lệ đầy mặt, mình gặp tình hình này thật đúng là đủ thê thảm.

Tinh tinh nói: “Lại đây ăn, tất cả đều là của người.”

Y Na dùng sức nuốt một ngụm bột báp nói: “Người ăn toàn bộ đi, ăn no chết người.”

Tinh tinh dùng thức ăn dụ dỗ thất bại, nhưng vẫn không bỏ cuộc. Hấn ném khối thịt ra gần Y Na, sau đó ngồi nhìn động tác của Y Na.

Y Na co rút a, nàng cũng không phải con mèo con hay con chó con, có thể dễ dụ như vậy. Nàng bỏ bột báp còn thừa vào trong bao da thú, còn vài

ngày đường phải chờ chút thức ăn mới được. Xoay người bước đi!

Tỉnh tỉnh thấy nàng đi, ngẩn ra, vội vàng cầm thịt trong tay vừa ăn vừa đuổi theo.

Bởi vì có tỉnh tỉnh đuổi theo, Y Na chạy nhanh hơn rất nhiều, vốn đường đi cần ba ngày, nàng dùng một ngày đã đi xong. Nguyên nhân rất đơn giản, nàng không thể ngủ, bởi vì sợ tỉnh tỉnh đánh lén.

Mất thấy núi thú không xa, nhưng Y Na đã mệt đến độ có thể vừa đi vừa ngủ.

Hai ngày này tổng cộng tỉnh tỉnh đánh lén nàng ba lượt, bởi vì không có ngủ sâu, cho nên nàng rất nhanh dùng đao xương bức hấn, làm cho hấn thối lui.

Nhưng không phải kể lâu dài, nàng khó bảo đảm hôm nay mình sẽ ngủ hay không, nếu lỡ ngủ đi, chỉ sợ nàng sẽ lâm vào tình thế bị thương.

Lại là một ngày không ngủ, Y Na cảm giác mình đã tới cực hạn rồi, nàng vừa đi vừa lắc đầu không cho mình ngủ, đồng thời lẩm bẩm: “Từ Hồ, Từ Hồ..... Ta sắp chịu không nổi, người mau tới đi, Từ Hồ.....” Trước mắt đã không rõ phương hướng rồi, nàng dựa vào bản năng từng bước một đi về phía trước.

Đột nhiên, dưới chân vấp hòn đá, nàng ngã xuống.

Đồng thời, ngược lại nàng cảm thấy thoải mái. Cứ như vậy nằm ngủ đi, nàng không sợ có bị cường bạo hay không, dù sao ngủ say như chết nàng cũng sẽ không phát hiện hấn làm cái gì với nàng.

Nhưng tâm tình vì sao ảo não như vậy chứ? Y Na nhìn không được, nước mắt từ khóe mắt rơi xuống, nhưng ý thức lại càng ngày càng bay xa.

Nàng cảm giác có người tách hai chân của nàng ra, chân nàng đã không còn một chút sức lực có thể từ chối. Sau đó quần lót của nàng bị kéo xuống dưới, bây giờ nàng giống miếng thịt trên thớt gỗ, muốn chặt như thế nào thì chặt đi!

Bạn đang đọc truyện *Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Kết hôn

Ads Nhưng mà Y Na còn một chút ý chí chiến đấu, khi nam nhân kia áp ở trên thân thể nàng chuẩn bị tiến công, đột nhiên lòi đao xương ra sau đó mơ hồ đâm tới.

Lực đạo không lớn, nhưng đối với phương kê một tiếng.

Sau đó, nàng cảm giác trên cổ mình có hai bàn tay, sau đó trong giây lát không thể hô hấp, nghe thấy phát ra tiếng xương kê răng rắc.

Mình sẽ chết như vậy sao? Thật sự là tự làm tự chịu, người cứ để cho người ta cường bạo không phải tốt sao, vì sao phải phản kháng?

“Từ..... Hồ.....” Đây có lẽ là hai chữ cuối cùng nàng nói ra, Y Na vừa mở mắt nhìn thấy mặt con tỉnh tỉnh càng ngày càng mơ hồ, ý thức cũng chậm rãi mất đi.

Đột nhiên, nàng cảm thấy cổ buông lỏng, vội vàng ho khan, thở hổn hển từng ngệm từng ngệm.

Không giết nàng sao? Y Na quay đầu lại nhìn, đã thấy tỉnh tỉnh đang đánh nhau cùng một thân ảnh màu vàng. Thân ảnh kia Y Na nhìn rất rõ ràng, là Từ Hồ!

Hấn tới cứu nàng, nhưng vì sao?

Y Na không có thời gian nghĩ nhiều, thân mình gục trên mặt đất.

Nàng biết mình đã dùng hết sức lực, cho nên mới chống đỡ hết nổi mà té xỉu. Nhưng mà nàng rất yên tâm, bởi vì tỉnh tỉnh không phải là đối thủ của Từ Hồ.

Không có gì hơn hạnh phúc là làm cho người ta an tâm té xỉu, Y Na biết mình sẽ tỉnh lại ở nơi nào, cho nên ngay cả khi hôn mê nàng vẫn vô cùng yên tâm thoải mái, không nghĩ tỉnh lại.

Nhưng con người chung quy phải tỉnh lại, Y Na cũng là như thế, nàng bị đối tỉnh.

Mới vừa mở to mắt liền cảm thấy có cái gì nóng hằm hập phải vào mặt mình, nàng biết đó là cái gì, lập tức lấy tay giữ chặt, liền cắn một ngụm.

Thơm quá!

Lâu lắm không có ăn thịt, cảm thấy quả nhiên là thịt ngon.

Ngẩng đầu nhìn Từ Hồ dứt thịt cho mình, tâm giống như bị cái gì đâm một chút, thịt trong tay cũng trượt xuống.

Nàng nức nở lên, hai tay ôm mặt Từ Hồ, nói: “Chàng gây thiệt nhiều a!” Sau đó liền nhào vào trong lòng ngực hắn, tận tình khóc.

Từ Hồ gằm nhẹ một tiếng giống như an ủi, sau đó ôm nàng nói: “Nàng cũng không có thịt.”

Y Na thật cao hứng hẳn chú ý tới mình gây, nhưng nàng có thể gây, còn một thú nhân gây liền chứng minh hẳn căn bản không có ăn no, mà phải bôn ba.

“Ăn!” Từ Hồ nói chuyện vẫn giống như trước kia, chọn khối thịt mềm đưa cho nàng.

Y Na lau lau nước mắt, rất nhanh cầm khối thịt đưa lên miệng ăn, cũng nói: “Chàng cũng ăn.”

Từ Hồ cũng há mồm ăn vào, lúc ăn vẫn còn nhìn Y Na.

Nàng bây giờ cảm thấy mình cực kỳ hạnh phúc, bởi vì nàng lại trở về trong sơn động, mà sơn động này không có nữ thú nhân, cũng không có nữ nhân loại khác.

Thậm chí chung quanh là tro bụi, có thể thấy được Từ Hồ cũng không có trở về, như vậy là hẳn một mực tìm nàng? Nhất định là như vậy, cho nên nơi này mới hoang vắng như vậy.

Đột nhiên, nàng thấy hai chân Từ Hồ đỏ lên, còn sưng nữa. Nàng kỳ quái nhìn, kết quả giật mình.

Mèo to đáng thương, da lòng bàn chân đều bị rách toạc, máu chảy đầm đìa bết lại vô cùng đáng sợ.

Nàng xông về phía trước kéo tay hắn lại nhìn, cũng giống như vậy. Nhưng mà nhẹ hơn lòng bàn chân một chút, mà móng tay thật dài đã không còn!

Y Na mới vừa dừng khóc lại chảy nước mắt ra. Là Từ Hồ yêu nàng, phi thường yêu nàng. Nếu không, hẳn sẽ không đi khắp thiên sơn vạn thủy tìm nàng. Sẽ không ở lúc mấu chốt nhất nhảy ra cứu nàng.

Nam nhân như vậy, đừng nói vì hắn sinh con, chính là vì hắn mà chết đi cũng xứng đáng.

Từ Hồ dùng bàn tay bị thương đáng sợ vỗ vỗ đầu Y Na, sau đó lại nói: “Ăn!”

Y Na ghé vào trong lòng ngực Từ Hồ, nói: “Để cho em khóc một chút, em rất nhớ chàng.”

“Nhớ?”

“Chính là cả ngày nghĩ đến chàng, cứ nghĩ đến là thật khó chịu, ăn không ngon ngủ không yên.”

Từ Hồ suy nghĩ hồi lâu, sau đó nói: “Ta cũng ăn thịt không vô, ngủ không yên, thậm chí tìm nàng.”

Y Na đau lòng, nhưng lại nhìn không được cao hứng, nàng ngẩng đầu nhẹ nhàng hôn lên môi Từ Hồ. Mặt trên còn có mùi thịt, rất thơm!

Từ Hồ liếm liếm môi mình nói: “Liếm một cái nữa.”

Thú nhân không có hôn môi, có chỉ có liếm.

Y Na cảm giác mình thất bại, còn chưa có thật sự hôn môi một lần.

Nàng lại ngẩng đầu, sau đó nhìn thấy Từ Hồ đang nhìn nàng chờ mong. Mặt nàng đỏ lên nói: “Nhắm mắt lại.”

Từ Hồ nghe lời nhắm lại, Y Na đem miệng mình tặng đi lên, sau đó cho Từ Hồ một cái hôn thật kêu.

Từ Hồ căn bản là không có kinh nghiệm ở phương diện này, hẳn tùy ý cho Y Na chơi đùa ở bên miệng hắn, thẳng đến cảm giác được đầu lưỡi người nào đó chui vào, hẳn mới giống như được ăn cái gì ngon ngon, nếm một cái.

Y Na cảm thấy đầu lưỡi đau, sau đó Từ Hồ giống như liếm làn da nàng, còn thật sự tinh tế liếm cái lưỡi của nàng một lần mới thả trở về.

Nàng cơ hồ đã dùng hết sức lực, ghé vào trên người Từ Hồ nhẹ nói: “Hay là trước ăn chút thịt đi, rất đói.”

Từ Hồ liền đưa nàng miếng thịt, nhưng mà đến nửa đường lại rút trở về.

Y Na khó hiểu nhìn hấn, chỉ thấy Từ Hồ xé một miếng thịt nhỏ, sau đó dùng miệng đút cho nàng.

Học thật nhanh, nhưng đó là hôn môi hay đút thức ăn?

Hai người ôn tồn một hồi, Y Na nghĩ Từ Hồ sẽ nuốt mình luôn. Nàng đã chuẩn bị tốt, mặt đỏ tim đập chờ đợi Từ Hồ xuống tay với nàng.

Nhưng đến buổi tối, Từ Hồ lại lôi kéo nàng nằm xuống nói: “Nghỉ ngơi.”

Y Na méo mặt, sao Từ Hồ lãnh đạm như thế?

Tuy rằng mệt chết đi, nhưng vấn đề liên quan đến sức hấp dẫn như vậy Y Na làm sao ngủ được.

Cuối cùng chú ý tới màu lông của Từ Hồ, đã trở về bình thường. Chẳng lẽ hấn đã qua kì động dục, sau đó sẽ không phát sinh quan hệ với nàng?

Y Na không nói gì, kêu trời, nàng phải đợi đến sang năm lúc mặt trời ở giữa sao? Đây là chuyện bi thương cỡ nào a!

Chờ thì chờ đi, dù sao trừ Từ Hồ, nàng không muốn cho nam nhân khác ôm nàng.

Y Na thấy mình rất háo sắc, đem mặt dán vào ngực Từ Hồ mà tim vẫn đập như bay. (xấu hổ)

Ngày hôm sau Từ Hồ bắt đầu thu dọn chung quanh, hấn giả cố lại hàng rào, sau đó mới quay lại thu dọn sơn động.

Vào bên trong, thấy Y Na quét tước trong động sạch sẽ, hơn nữa cười nói: “Chàng chưa khỏe hấn, mấy việc này em có thể làm.”

Từ Hồ nhúu mày, là hấn đang nhúu mày.

Hấn cầm nhánh cây dùng để quét rác trong tay Y Na đặt xuống, ôm nàng đến ngồi trên tấm da thú nói: “Nghỉ ngơi.”

Y Na bắt đấm đĩ, cho dù hấn lại lo lắng, nàng cũng không thể nghỉ ngơi a! Vì thế nói: “Thân thể em đã khỏe rồi, không cần nghỉ ngơi, nhưng chân và tay chàng đều bị thương.”

Nhưng Từ Hồ không nghe nàng, rất nhanh thu dọn tốt chung quanh. Sau đó đi ra ngoài hái hoa về trang trí.

Tiếp theo hấn muốn đi xách nước, Y Na nhìn hấn vác mai rửa liền nói: “Em cũng đi tắm, người bẩn quá.”

Từ Hồ gằm nhẹ, ý là bảo nàng đi theo.

Y Na lấy khăn da rắn đi theo sau Từ Hồ, nàng bây giờ rất có kinh nghiệm đi đường rừng, cho nên bình thường không cần Từ Hồ quá quan tâm.

Lại là con suối nước nóng kia, lúc này trong suối đã có nước.

Y Na hoan hô một tiếng liền vọt qua, nàng ngay cả áo da chim trên người cũng không cớ liền nhảy đi vào. Sau đó cởi chúng nó ra giặt.

Mặc thời gian rất lâu, cũng nên giặt giũ đi.

Vừa giặt vừa nói: “Từ Hồ, em muốn gội đầu.”

Từ Hồ đặt mai rửa đầy nước trên bờ, sau đó đi vào ngồi ở bên cạnh Y Na nói: “Được.” Sau đó giúp nàng gội đầu.

Y Na giặt áo xong liền trải trên tảng đá phơi nắng, nói: “Em chà lưng cho chàng.”

Qua gần nửa năm thôi, nhưng tâm tình hoàn toàn không giống với lúc mới đến. Y Na không hề sợ hấn, trốn hấn, mà là cực lực muốn thân cận hấn, chiều cổ hấn.

Nàng khoát nước lên lưng Từ Hồ, sau đó dùng lực xoa xoa.

Nhưng mà, có chút giống như tắm rửa cho thú cưng nha. Bởi vì trên lưng có lông, nàng phải vuốt thuận chiều lông mới có thể. Nếu chà xát, chỉ sợ sẽ khó chịu.

Từ Hồ hưởng thụ hừ một tiếng, sau đó biến thành mèo to ghé vào trong nước, tựa đầu lên trên tảng đá, cho Y Na tùy ý đùa nghịch lông hấn.

Y Na lại đau lòng, hấn gầy đến nỗi nhìn thấy cả xương. Vừa giúp hấn tắm rửa, nàng vừa nghĩ làm sao cho hấn nghỉ ngơi mà mình thay hấn săn thú thì tốt rồi.

Ào!

Mèo to ngã vào mặt nước, Y Na cười ha hả.

Hắn đang ngủ lại bị nàng đùa nghịch, kết quả nghiêng đầu rơi vào trong nước.

Từ Hồ ướt nhẹp, hắn lắc thân giữ mình ở trong nước.

Y Na cảm thấy giống một hồi mưa bụi đặc biệt, y như tắm vòi sen!

“Uớt rồi!” Y Na sờ soạng mặt, nói.

Từ Hồ ước chừng cảm thấy đùa như vậy rất vui, vì thế lại nằm úp sấp xuống nước, sau đó lại đứng lên giữ lông!

Cả người Y Na lại là nước, cười nói: “Uớt thì ướt, ai sợ ai.”

Nàng xoay người xuống dùng hai tay tát nước vào mèo to, nhưng mèo to lại nhảy loạn không cho nàng tát trúng.

Kết quả vui quá hóa buồn, mai rùa bị một Từ Hồ nhảy trúng lập tức lật úp.

Y Na lau tóc, nói: “Xong rồi, phải múc lại rồi về thôi.”

Từ Hồ biến thành hình người lật mai rùa lại, sau đó lắc đầu nói: “Còn muốn tắm.”

Y Na cảm thấy mình giống như đột nhiên bị sét đánh ngây dại, nàng không thể tin hết thấy trước mắt, liền giống như nàng không tin đội bóng nước nàng tự nhiên vô địch Châu Á.

Từ Hồ đang cười, tuy rằng khuôn mặt rất cương cứng, nhưng khóe miệng hắn cong ra hai bên, răng trắng lộ ra dày đặc.

Nước mắt của Y Na vừa mới muốn rơi xuống, nàng phát giác gần đây nàng rất hay khóc, bởi vì nhìn đến Từ Hồ tươi cười nàng cũng muốn khóc.

Từ Hồ thấy nàng run rẩy liền đem bàn tay to quơ quơ ở trước mặt nàng, sau đó thấy nàng không có phản ứng, đã đưa môi đến gần.

Hắn nghĩ Y Na thích như vậy!

Đây là lần đầu tiên có nam nhân chủ động hôn nàng, Y Na liên tục cảm động.

“Thật là vui. ....” Nàng ôm lấy Từ Hồ nói: “Từ Hồ, chúng ta kết hôn đi.”

“Kết hôn?” Từ Hồ liếm môi mình hỏi.

“Ừm, chính là chúng ta sống chung trọn đời.” Nơi này đại khái chưa có từ ‘trọn kiếp’ đi!

“Trọn đời?”

“Chính là vĩnh viễn.”

Từ Hồ nói: “Nàng là phối ngẫu của ta, đương nhiên phải luôn sống cùng nhau.”

Bạn đang đọc truyện *Thuần Thủ Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Hôn lễ và khách

Ads Tuy rằng câu trả lời có chút công thức hoá, nhưng nào Y Na tự động chuyển những lời này thành hắn nguyện ý sống chung với nàng cả đời.

“Chúng ta trở về kết hôn đi!”

Từ Hồ nghiêng đầu, hắn không biết kết hôn là như thế nào.

Y Na mặc áo da chìm vào, nói: “Chính là làm vài món ăn, sau đó cùng nhau lạy ánh trăng.” Nàng phát hiện ở thế giới này ngoại trừ ánh trăng, ngay cả mặt trời cũng không giống với thế giới của mình.

Từ Hồ nói: “Món ăn?”

Lúc này Y Na mới kinh ngạc phát giác, thì ra hẳn ngay cả món ăn cũng không hiểu được. Vì thế nói: “Chính là nướng nhiều thịt một chút, chúng ta còn có thể luộc thịt, còn có thể hấp thịt. ....” Sao toàn là thịt vậy?

Từ Hồ nói: “Được!”

Y Na nói: “Nhưng trong nhà chúng ta hết thịt rồi.”

Từ Hồ vác mai rùa nói: “Ta đi bắt.”

Y Na cười gật đầu nói: “Em muốn thịt chim, còn muốn thịt dê, không cần thịt sói đất, rất tanh.”

Từ Hồ nói: “Được!”

Bây giờ hẳn đã có thể trả lời nàng rất nhanh, tuy rằng đại đa số chỉ nói ‘được’, nhưng như vậy Y Na đã rất vui vẻ.

Trở lại sơn động, Y Na liền giống như bà nội trợ đem nồi đá đặt lên bếp lửa nấu nước. Nàng hái chút rau dại, sau đó dùng nước rửa sạch, chờ Từ Hồ bắt con mồi về.

Đợi một hồi lâu, nước trong nồi đá đã sôi, nàng chợt nghe cửa gỗ kết một tiếng, biết là Từ Hồ đã trở lại.

Hắn quả nhiên bắt rất nhiều con mồi, không những khiêng trên vai mà còn đeo trên lưng.

Y Na thấy đến những con động vật nàng chưa bao giờ thấy, nàng liền chỉ vào con có cái lỗ tai dài dài như con thỏ, đang nhảy theo phía sau mẹ nó, lúc này đang bị Từ Hồ nắm lỗ tai xách trong tay, nói: “Đây là con gì?” Rất đáng yêu, hình như không có tính công kích.

Từ Hồ buông chúng ra, chuẩn bị giết chết, nói: “Là thỏ nhảy.”

“Thỏ nhảy. .... Chờ một chút. ....” Y Na giữ chặt tay Từ Hồ đang muốn bẻ gãy cổ con thỏ, nói: “Chàng giết nó, vậy con nó sẽ chết đói hả?”

Từ Hồ nói: “Thỏ nhảy chỉ biết đi theo sau mẹ đến khi trưởng thành, nếu mẹ chết chúng nó sẽ không rời thì thế đến khi đói chết.”

Y Na nói: “Vậy đừng giết, chúng ta kết hôn cũng cần người làm chứng nha. Bọn chúng rất đáng yêu, có thể giữ lại một thời gian không?”

Từ Hồ hiểu được ý nàng, hẳn dùng dây mây cột thỏ mẹ vào cây, cây này là nơi Từ Hồ thường dùng để treo da động vật.

Y Na nói: “Chúng nó ăn cái gì?”

“Cây cỏ, lá cây.”

Y Na lấy chút lá cỏ cho chúng nó, sau đó nhìn chúng nói: “Vừa nhỏ vừa đáng yêu, thật muốn ôm một cái.”

Từ Hồ rõ ràng đang lột da động vật, nghe được Y Na nói như vậy, đột nhiên vươn tay ôm nào nàng vào trong lòng, sau đó nói: “Vừa nhỏ vừa đáng yêu, thật muốn ôm một cái.”

Y Na biết là Từ Hồ nói mình, mặt không khỏi đỏ lên nói: “Chàng học được miệng lưỡi nịnh hót, nhưng em thích nghe.”

Hai người ôn tồn một chút, Từ Hồ mới buông nàng tiếp tục đem làm thịt con mồi, sau đó giao cho Y Na. Dĩ nhiên phần thịt giao ra là để cho nàng chơi, mà một phần khác hẳn vẫn theo quy củ đặt trên bếp lửa nướng.

Nàng cắt thịt thành miếng nhỏ, sau đó thả vào nước sôi luộc, sau đó lại bỏ rau xanh và muối vào, như vậy liền thành canh thịt. Trước kia ở trong rừng cây nàng phát hiện một loại thực vật, ném qua, hơi cay cay, giở cho vào nồi canh, xem như ớt.

Mà Từ Hồ cũng không ngăn cản, tin tưởng là không có độc.

Chờ thịt chín nàng múc ra đặt ở trên tảng đá đã được Từ Hồ mài trơn bóng.

Bên kia Từ Hồ cũng nướng thịt xong, đặt ở trên bàn đá!

Sau đó hai người ngồi ở cạnh bàn đá, Y Na múc hai chén nước, nói: “Chúng ta lấy nước thay rượu, uống rượu giao bôi đi!” Sau đó nàng chủ động đưa tay vòng sang cánh tay Từ Hồ, đưa chén nước lên miệng.

Cánh tay Từ Hồ rất to, cho nên nàng uống xong mới có thể để Từ Hồ uống, quả thật hai người không có cách nào uống cùng lúc.

Từ Hồ uống một ngụm, các thú nhân không thích uống lúc không khát.

Y Na lại dùng đôi đũa tự chế gấp đồ ăn đưa đến bên miệng Từ Hồ nói: “Ném thử xem ăn ngon không?”

Từ Hồ liền mở miệng ra thật to ăn vào, tiếp theo đột nhiên phun thịt ra sau đó là lưỡi thỏ phì phì.

Y Na nhìn bộ dáng hần hẩn là cay rồi, mình cũng gấp một miếng thịt ăn vào, quả nhiên rất cay.

Nhưng nhìn đến bộ dáng Từ Hồ, không khỏi buồn cười nói: “Chàng uống nước vào là được.”

Từ Hồ cầm chén nước uống một ngụm, sau đó cảm thấy dùng được, liền uống sạch nước trong chén, cảm thấy không đủ, lại đi múc thêm mấy chén uống tiếp.

Lần này Y Na lại dứt hần, hần liền lắc đầu, nói gì cũng không chịu ăn canh thịt. Xem ra mèo to sợ cay, Y Na buồn cười lòng trong, để cho hần ăn thịt nướng đi.

Y Na thích ăn cay, canh thịt vừa cay vừa nóng, nàng vừa ăn vừa đổ mồ hôi.

Đột nhiên một chú thỏ con nhảy tới, dừng lại ở dưới chân nàng, ăn rau xanh rớt ở dưới.

Rất đáng yêu, Y Na cười nói: “Thỏ con, hôm nay chúng ta kết hôn, các người sẽ làm khách nha!” Đưa tay sờ, thỏ con lại sợ hãi chạy đi.

Thật sự là không thích hợp làm khách! Y Na có chút thất vọng.

Nhưng Từ Hồ nhanh tay hơn nàng, đột nhiên vươn hai ngón tay kẹp chặt gáy con thỏ xách lên bên cạnh Y Na, ý là làm cho nàng tùy tiện sờ.

Y Na sợ Từ Hồ làm bị thương chú thỏ đáng yêu này, vội nói: “Thả đi!”

Từ Hồ buông lỏng tay, thỏ con vội nhảy về bên cạnh thỏ mẹ.

Y Na càng xem càng thích, cho nên liền ngồi xổm nhìn động tác đáng yêu của bọn chúng!

Nhưng đột nhiên cảm thấy sau cổ ngứa ngứa, lúc này mới phát hiện không biết lúc nào Từ Hồ đã biến thành bộ dáng mèo to, cọ qua cọ lại ở phía sau nàng.

Y Na phụt một tiếng nở nụ cười, nàng đột nhiên cảm thấy Từ Hồ là ghen tị với đám thỏ nhảy, bởi vì nàng không có nhìn hần mà đi nhìn thỏ nhảy.

Con mèo to này xem ra rất sợ tịch mạch a!

Y Na sờ sờ đầu hần, sau đó mà bắt đầu gãi đầu cho hần.

Từ Hồ nằm ngửa xuống, lộ cái bụng ra.

Y Na không nghĩ tới hần còn nhớ rõ mình có ham mê nằm trên cái bụng người ta, vì thế liền nhấc chân cười lên. Nàng ghé vào trên cái bụng hần, một tay chậm rãi gãi lông trên cái bụng.

Từ Hồ rất hưởng thụ khó khè, nhưng trong lòng Y Na lại càng ngày càng bất bình.

Hôm nay là ngày bọn họ kết hôn, chuyện động phòng không nên chậm trễ a! Vốn nàng là muốn thanh tâm quả dục, tâm trong sáng, nhưng vừa rồi lại ngồi trên gốc cổ thụ giấu ở trên bụng Từ Hồ.

Nơi đó phẳng lạng một mảnh, chẳng lẽ không đúng kì động dục sẽ không thể làm cái kia sao?

Đến đây, lòng hiếu kỳ của Y Na liền nổi dậy, mông dùng ý xấu cọ cọ nơi đó! Nàng vốn tưởng rằng Từ Hồ sẽ đẩy nàng ra, hoặc là tỏ vẻ không kiên nhẫn.

Nhưng hần lại thoải mái gầm nhẹ một tiếng, sau đó còn chủ động cọ ngược lại nàng.

Phản ứng này làm cho Y Na vô cùng cao hứng, nàng xoay người lại, sau đó hai tay nhẹ nhàng vuốt ve lên đại thụ của hần.

Bịch bịch bịch!

Mấy cái gân xanh nhảy dựng lên, tiếp theo cây nhỏ của Từ Hồ ở nháy mắt sinh trưởng thành cây to, nó run rẩy lúc ẩn lúc hiện ở trước mặt Y Na.

Y Na thấy mình phân tích sai lầm, rõ ràng không riêng gì kỳ động dục, mọi lúc đều có thể làm nha.

Nàng quay người về, nhưng Từ Hồ không chịu, hần biến thành hình người, lại quay người Y Na lại đối mặt với đại thụ của hần, nói: “Sờ, thoải mái. ....”

Y Na đây là tự tìm khổ, nàng nhăn nhó khóe miệng, đành phải phục vụ cho Từ Hồ.

Dù sao trước kia đã làm, hơn nữa bây giờ hai người là vợ chồng, có cái gì đáng sợ chứ.

Nàng rất tự giác dùng hai tay phục vụ Từ Hồ, mà Từ Hồ đột nhiên nắm hai chân nàng lôi kéo về phía sau, sau đó vươn đầu lưỡi có chút thô ráp liếm nơi

đó của Y Na.

Bọn họ tự nhiên hình thành cục diện an ủi lẫn nhau, ai có thể nói cho nàng đây là có chuyện gì không?

Tóm lại chờ lúc nàng thanh tỉnh, trên người đã tràn đầy ‘nước đường’ của Từ Hồ, (convert nó để là nước đường, mình cứ để nguyên đây, độc giả có sáng kiến thì giúp mình tìm từ thay thế nhé) mà mặt Từ Hồ cũng là đầy nước. Nàng đứng dậy dùng nước lau rửa thân thể, mà sau khi nàng lau rửa xong, Từ Hồ ôm nàng nói: “Bái ánh trắng?”

Lúc này Y Na mới nhớ tới mình đã nói, nàng hướng về ánh trắng đã dâng lên trong không trung nói: “Em bây giờ rất hạnh phúc, cho nên thăm nghĩ ánh trắng có thể giúp em nhắn cho người nhà em biết.”

Từ Hồ khó hiểu, nhưng cúi đầu liếm phía sau lưng cùng gáy của nàng.

Y Na nhìn thoáng qua ánh trắng, nói: “Chúng ta nghỉ ngơi đi!”

Cho dù ánh trắng có thể nhấn giùm mình hay không, nàng hy vọng người trong nhà mình cũng có thể vui vẻ.

Sau khi Từ Hồ trở lại son động, lại không có động thái gì với nàng, điều này làm cho Y Na có một chút thất vọng nho nhỏ.

Nhưng mà nàng nghĩ đến Từ Hồ lúc trước tìm mình rất cực khổ, như vậy nghỉ ngơi một chút cũng là không tồi, dù sao ngày tháng còn dài.

Kết quả ngày hôm sau tỉnh lại, nàng liền phát hiện lông trước ngực Từ Hồ có chút biến phần hồng, hơn nữa lần này còn mau hơn lần trước, tới buổi chiều, lông trước cổ cũng biến thành phần hồng.

Cái này nói lên hẳn lại động dục một lần nữa?

Y Na đột nhiên cảm thấy hình như Từ Hồ biến hóa là bởi vì ngày hôm qua nàng đụng tới nơi đó của hắn, chẳng lẽ thú nhân động dục không phải vì thời gian mà là vì cảm giác hai bên?

Từ Hồ lại bắt đầu ăn hạ thể động vật giống đực, hơn nữa lại ép Y Na ăn nhiều thịt, hình như muốn ở trong khoảng thời gian ngắn nuôi cho nàng thật khỏe mạnh.

Mà bởi vì vài ngày này hắn nghỉ ngơi, trên người lại vạm vỡ hơn rất nhiều.

Tìm Y Na hơi đáp nhanh, lần này hẳn là rất kịch liệt đi, bởi vì hai ngày này ánh mắt của Từ Hồ nhìn nàng như là cháy rực.

Nàng cảm thấy về sau mình sợ là không có thời gian chăm sóc mấy con thỏ nhảy kia, vì thế thả chúng nó đi.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Gieo trồng

Ads Từ Hồ thích biến thành mèo to, hắn quần quít lấy nàng, cọ nàng, thậm chí lúc nàng rời khỏi còn nín chân nàng. Suy nghĩ lại trước kia, nàng cảm thấy mình được phúc mà không biết phúc. Lần này muốn nàng có bao nhiêu phối hợp thì có bấy nhiêu phối hợp, Từ Hồ mừng rỡ càng ngày càng ngông nghênh, cho dù không có chân chính làm cái kia, nhưng cũng có thể khiến Y Na muốn ngừng mà không được.

Y Na bắt đầu than, nàng hy vọng Từ Hồ sớm ngày biến hồng toàn thân, còn tiếp tục như vậy rất khổ sở.

Nàng muốn làm chút việc khác, miễn cho suốt ngày trong đầu toàn nghĩ chuyện này!

Hạt mầm cây bắp còn trong bao da thú, còn có loạt hạt giống tiểu mạch.

Sân Từ Hồ rào rất lớn, ở bên trong đủ để trồng trọt. Nhưng đầu tiên phải làm cỏ, còn xới đất.

Việc rất nhiều nha.

Y Na hưng trí bừng bừng bắt đầu cuộc sống làm ruộng, buổi sáng nàng bắt đầu làm cỏ, trừ bỏ một ít hoa dại, cái khác đều bị nàng nhổ sạch.

Từ Hồ ngồi ở bên cạnh phe phẩy cái đuôi nhìn nàng. Y Na quay đầu lại nhìn hắn một cái, vì không cho hắn quấy rầy công việc của mình, nàng xoay đầu Từ Hồ chuyển hướng nói: “Không nên nhìn em, nhìn bên kia đi.”

Từ Hồ cọ nằng, sau đó nằm rạp trên mặt đất nhắm hai mắt lại không nhìn nữa.

Nhưng công việc làm ruộng cũng không dễ dàng như trong tưởng tượng của Y Na, cỏ mọc rễ rất sâu, nằng kéo mãi không đứt, kết quả vừa đứt nằng liến mắt đà té ạch xuống đất.

Từ Hồ mở mắt nhảy tới bên người nằng gằm nhẹ một tiếng, Y Na xoa thắt lưng nói: “Không sao, cỏ dai quá.”

Từ Hồ quơ quơ đầu, sau đó hai chân trước đột nhiên vươn tới đám cỏ cào thật mạnh.

Y Na nhìn thấy đám cỏ làm khó mình bị hấn nhổ sạch trong nháy mắt, nằng nhăn nhó khoe miệng nói: “Làm thật nhanh, Từ Hồ thật giỏi.” Nói xong vỗ vỗ Từ Hồ đầu.

Từ Hồ rất hưởng thụ cọ lại, sau đó đi rửa móng vuốt.

Bình thường hấn cũng không phải hay tắm rửa, chỉ có lúc động dục mới có thể như thế. Y Na thật thích hấn như vậy, bởi vì như vậy rất giống con người.

Nằng trông hạt mầm bấp non xong, lại đến tiểu mạch.

Chờ trông xong trời đã tối.

Nhìn chân trời dường như có chút tối, nếu trời mưa thì tốt rồi, hạt mầm rất nhanh có thể nảy mầm, mà điều này cũng tượng trưng cho nằng có thể tiếp tục sinh tồn tại thế giới này.

Buổi tối Từ Hồ ôm nằng ngủ, nhưng không để cho nằng mặc áo da chim.

Y Na cảm giác hấn đang đợi, nhưng đợi cái gì đây?

Cứ như vậy, một ngày lại một ngày, cây non thoát ra mặt đất.

Một ngày nọ, Từ Hồ đang ôm Y Na ngủ trưa đột nhiên nhảy dựng lên tại chỗ, hấn hưng phấn ôm nằng chạy loạn.

Y Na mơ mơ màng màng nói: “Từ Hồ, đã nói với chàng khi không có chuyện gì thì đừng phá em, cẩn thận em ăn luôn chàng bây giờ.” Nằng muốn xoay người, nhưng cây đại thụ của Từ Hồ đã nổi dậy, hơn nữa vươn thẳng đến nơi đó của nằng.

Nơi đó của Y Na còn chưa chuẩn bị tốt, bị hấn đâm vào lập tức đau đến oa một tiếng.

Từ Hồ hình như bị dọa, giật mình không dám động.

Y Na cắn răng, nằng chỉ vào nơi đó của mình, mặt có chút đỏ nói: “Chàng phải làm ướt nơi đó mới được.”

Từ Hồ dồi dào kinh nghiệm đối với cái loại chuyện này, nhưng lực hành động cùng lực bền lại không giống bình thường.

Hấn không có ý tưởng phức tạp của nhân loại, nói ‘làm ướt’ liền vận dụng đầu lưỡi hấn. Y Na không thể không nói, mèo to là động vật thích liếm người, cho nên công phu của lưỡi hấn tốt lắm.

Trong chốc lát, Từ Hồ ngẩng đầu nói: “Ướt.”

Mặt Y Na hoàn toàn đỏ bừng, nói: “Em biết, không cần chàng nói.” Đây rất 囧, hấn còn ngẩng đầu báo cáo cho nằng!

Từ Hồ lo lắng một chút lại nói: “Lần này phải giao phối.” Bởi vì lúc này làm nằng đau, cho nên lần này hấn hỏi một chút.

Y Na hết chỗ nói rồi, chỉ có thể nhẹ nhàng gật đầu.

Từ Hồ được tán thành liền hưng phấn đem đại thụ đặt ở nơi đó của Y Na, nhưng lần này hấn không có gấp, mà là nhẹ nhàng dò xét bên trong.

Y Na bị hấn làm phát ngứa, cơ hồ cười ra tiếng, nhưng kìm tiếp lại cười không nổi.

Hai người đã qua một thời gian rất dài không có làm, nơi đó dưới tình huống không quá ướt rất khó chứa đại thụ của Từ Hồ, còn may hấn không quá mạnh mẽ, nếu không Y Na liên thâm.

Cho dù như thế, chờ Từ Hồ xong việc, Y Na vẫn là nằm không nhúc nhích ở trên da thú, ngay cả sức lực đầu ngón tay cũng không có.

Từ Hồ lại rất có tinh thần rối loạn chung quanh một trận, lúc này mới nằm ở bên người Y Na nghỉ ngơi.

Y Na nghĩ bọn họ bây giờ không có gì không giống vợ chồng chân chính, trừ bỏ mọi việc trong nhà đều là Từ Hồ làm, nằng cơ bản đã là vợ người ta.

Vợ phải làm cái gì?

Thu dọn phòng, nấu cơm?

Phòng này chỉ cần quét quét là được, nấu cơm toàn bộ là một mình Từ Hồ ôm lấy mọi việc. Có lúc Y Na làm chút thức ăn, nhưng cũng là nàng tự mình ăn, Từ Hồ người ta chỉ ném thử một chút thôi.

Vậy chẳng phải mình làm vợ rất thất bại sao? Nhưng Y Na đã không còn sức nghỉ ngơi, nằm trong lòng Từ Hồ, chậm rãi ngủ mất.

Y Na cảm thấy ngày trôi qua thật sự thoải mái, thoải mái đến nỗi không có động thể lực sống. Nàng cảm thấy có chút nhàm chán, cả ngày trừ bỏ nhìn cây bắp non mọc, sau đó lại vui chơi giải trí, hoàn toàn không có gì có thể phát sầu.

Nàng cảm thấy mình lại bắt đầu béo, ngay cả mặt đều tròn ra.

Nheo mình mắt, nàng cảm thấy hẳn là nên vận động một chút, nếu không, chiếu theo phương pháp nuôi dưỡng của Từ Hồ, nàng rất nhanh sẽ biến thành béo phì!

Mà Từ Hồ lại thích xem nàng béo, nhìn đến nàng nhiều thịt, liền nhẹ nhàng liếm mặt nàng, xoa mông nàng.

Y Na cảm thấy hẳn đem mình trở thành baby, thích đến ôm vào trong ngực khiêng lên trên vai. Lại chải đầu lại thay quần áo, thật làm cho nàng rất bất đắc dĩ.

Lúc này Từ Hồ đi ra, đại khái là đến thời gian đi săn.

Y Na nói: “Em cũng cùng đi.”

Từ Hồ gầm nhẹ, thanh âm rất nhẹ, hình như thương lượng cùng nàng, không muốn cho nàng đi.

Y Na lôi kéo tay Từ Hồ nói: “Nơi này rất buồn, chàng dẫn em đi vào rừng rậm, đi dạo làm quen một chút.”

Từ Hồ rất thích Y Na làm nũng với hắn, mới lung lay cánh tay vài cái liền buông tha, nói: “Được.”

Y Na đặt một tay ở trong tay Từ Hồ nói: “Chúng ta nắm tay.” Tuy trình tự của bọn họ rối loạn một chút, trước tiên lên giường, hôn môi, cuối cùng mới là nắm tay, nhưng loại cảm giác này cũng không tệ.

Từ Hồ học rất nhanh, giữ chặt tay nàng bước đi.

Tay Từ Hồ rất thô ráp, xiết Y Na có chút đau.

Hắn nắm rất chặt, như sợ đánh mất nàng.

Chậm rãi đi vào rừng rậm, bên trong con mồi rất nhiều, nhưng bởi vì có Y Na đi theo cho nên Từ Hồ cũng không sốt ruột đi săn.

Y Na cũng không có chìm đắm trong luyện ái, nàng vừa đi vừa quan sát tình huống chung quanh, đương nhiên cũng là để nhớ đường. Nàng thừa nhận bây giờ mình được Từ Hồ bảo vệ tốt lắm, nhưng không nói lên hẳn sẽ vĩnh viễn không rời khỏi nàng.

Nếu có một ngày nàng bị lạc ở trong rừng rậm, cũng phải nghĩ biện pháp đi ra ngoài.

Nếu là vợ chồng, nàng sẽ không thể chỉ được bảo vệ, cũng muốn bảo vệ đối phương.

Hôm nay đi hơn mười dặm, nàng cố nhớ cảnh chung quanh. Khi trở về, Từ Hồ vác con mồi trên lưng mang về động.

Hai người ăn một bữa tiệc lớn, Y Na nói: “Trên núi này có thú nhân khác không?”

Từ Hồ lắc đầu, nói: “Không có.”

Vậy không cần lo lắng phải gặp tình huống thú nhân giành giật phụ nữ, Y Na nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng Từ Hồ lại nói: “Cuối sườn núi có một nhà.”

“Là một nhà sao?” Vậy cũng tốt, vẫn tốt hơn con báo dưới chân núi nhiều.

Con động vật này bọn họ ăn hai ngày, chờ Từ Hồ lại đi, Y Na còn muốn đi theo. Nhưng mà lần này nàng cầm theo cung tên. Nàng muốn thử bắt con mồi.

Từ Hồ vốn thích nàng mạnh mẽ, vì thế canh ở bên, xem nàng bắn chết con mồi như thế nào.

Phía trước là một đám động vật giống như dê, một đám lớn như vậy, như thế nào cũng có thể bắn trúng một con đi! Y Na cũng không có chú tâm ngắm con nào, chỉ giương cung bắn đại.

Nhưng năng lực cảm giác của động vật rất mạnh, nghe được tiếng động khác thường tứ tán ra bốn phía.

Sức lực của nàng vốn không lớn như nam nhân, tuy rằng bắn trúng một con thú, nhưng chỉ làm cho nó bị thương nhẹ mà thôi.

Y Na không phục nói: “Em cũng không tin, lại tiếp.....”

Từ Hồ nói: “Nàng phải chọn một con, nhìn thấy nó không chú ý mới.....”

Hắn đây là truyền thụ kinh nghiệm đi săn cho mình sao? Y Na nói: “Được.”

Vì thế nàng nhắm ngay một con, ngắm đã lâu, thẳng đến tay có chút mỏi mới đột nhiên bắn tên.

Véo, bắn trúng, nhưng con động vật kia lại mang theo mũi tên trên thân chạy giống như bay.

Y Na nhăn nhó khóe miệng nói: “Sao em cảm thấy nó còn muốn khỏe mạnh hơn trước khi em bắn.”

Bóng người bên cạnh chợt lóe, Từ Hồ đã phi ra, hắn cơ hồ là thần tốc di chuyển ở trong đàn động vật, một con động vật trưởng thành đã bị hắn tha trở về.

Hắn đem cái xác đặt ở bên người Y Na, sau đó gầm nhẹ một tiếng. Ý là, chỉ cần như vậy là có thể.

Y Na nói: “Em nhất định sẽ bắt được con mồi, hừ!”

Nàng trở về nhất định mồi mũi tên sắc bén hơn mới được, nếu không cho dù tên bắn trúng cũng rất khó lấy mạng con mồi.

Đang lo lắng chuyện mũi tên, đột nhiên cảm thấy chân nhẹ hẫng. Lúc này mới phát hiện mình đã bị khiêng lên ngồi ở trên vai Từ Hồ, mà trong tay Từ Hồ mang theo con động vật chết.

Một tay Y Na giữ đầu Từ Hồ, miễn cho mình rơi xuống, sau đó một tay khác mang theo cung tên nói: “Em nhất định phải săn một con to hơn con mà chàng bắt được.”

“Núi khác có cự lộc, lớn hơn nó nhiều.”

“Vậy đi săn cự lộc đi.” Tuy rằng không biết thứ kia to bao nhiêu, nhưng khổ người Từ Hồ lớn như vậy còn nói nó to, vậy nhất định rất đồ sộ.

Vai Từ Hồ rất rộng, nàng phát giác hắn đi rất ổn, hình như bận tâm nàng ngồi ở trên người nên cũng không có đi quá nhanh.

Tuy rằng với hôm nay không có săn được con mồi mà cảm thấy tiếc nuối, nhưng là có thể ở cùng Từ Hồ, cho dù làm cái gì bọn họ cũng cảm thấy rất vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Thuận Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Nữ thú nhân

Lại qua hơn nửa tháng, cây bắp non đã cao bằng nàng.

Y Na cảm thấy sinh vật ở thế giới này sinh trưởng thật nhanh, như vậy xem ra rất nhanh nàng có thể ăn bánh bột bắp rồi.

Đang suy nghĩ đến bánh bột bắp mà chảy nước miếng, đột nhiên cảm thấy phía dưới nóng hằm hạp một trận, trong lòng không khỏi cả kinh. Nàng cõng quần lót da chim ra nhìn, là kinh nguyệt đến rồi.

Nàng vội vàng ba chân bốn cẳng đi tìm lá cây lót, bây giờ Từ Hồ đã đi săn, hơn nữa nàng cũng thật sự không muốn hắn lại giống như động vật liếm nàng sạch sẽ.

Lá cây là không hút nước, nhưng mà cái khăn làm bằng da rắn lại hút rất tốt.

Y Na không thể không hy sinh đem da rắn cuộn cuộn lại đặt ở trong quần lót.

Thật thoải mái.

Dùng xong lại đem da rắn đi giặt, tốt lắm.

Xem ra, bảo Từ Hồ bắt nhiều loại rắn này mới được.

Đang nghĩ ngợi, Từ Hồ đã trở lại, hần cơ hồ là chạy vội trở về, sau đó vọt tới bên người Y Na cởi quần lót của nàng.

Y Na trốn về phía sau nói: “Không được nhúc nhích, em như vậy rất tốt, không cần chàng liếm.”

Từ Hồ lập tức ngẩng đầu như bị đá kích.

Y Na nhấn nhó khoe miệng, nàng lo lắng một chút về phản ứng của Từ Hồ, rõ ràng chính là đem loại sự tình này coi như biểu hiện ôn tồn của hai người, nếu không cho hần liếm nhất định sẽ rất thương tâm đi?

Y Na cảm quần lót của mình suy nghĩ thật lâu. Rốt cục nói: “Nơi đó không thể liếm, nhưng nơi này có thể.” Nàng hy sinh chỉ chỉ miệng mình.

Từ Hồ rất thích hôn môi, cho nên hần ngao một tiếng phóng lại, nháy mắt biến thành mèo to liếm cắn môi nàng.

Y Na chỉ hy vọng chuyện này không trở thành thói quen, nếu không mỗi tháng nàng cũng bị làm lễ rửa tội vài ngày. Nhưng nàng lại cảm thấy kỳ quái, bởi vì Từ Hồ cũng coi như cố gắng, vì sao đến bây giờ nàng còn chưa mang thai.

Quên đi, loại sự tình này gấp cũng không được, hơn nữa cũng không phải nàng rất gấp.

Phiền não vài ngày, nàng rốt cục không cần phiền não mình mà phiền não một đám sói đang lượn lờ ở bên ngoài.

Chúng nó không ngoan, rõ ràng không am hiểu trèo cây nhưng còn cố. Vì thế, Từ Hồ ôm Y Na trong ngực, cả một ngày một đêm xem lũ sói diễn xiếc ngoài hàng rào.

Nhưng thân thể sói lại nặng nề, leo được một khoảng ngắn sẽ không trụ nổi mà ngã xuống.

“Ngáp..... Bọn chúng không mệt sao?” Y Na ngáp nói.

Từ Hồ đại khái cũng biết này tường rào vô cùng chắc chắn, cho nên cũng an tâm ngủ trong chốc lát. Thẳng đến trời sáng, hần liền không buông tha cơ hội thả Y Na ra.

Trước kia Y Na nghe qua vào buổi sáng nam nhân dễ dàng xúc động nhất, nhưng không nghĩ tới là nam thú nhân cũng như thế.

Nhưng mà, làm cho Y Na cảm thấy bị kích là, không biết khi nào hần phát hiện bao lá cây chứa dầu hoan hợp của nàng.

Mọi thứ hần vốn đã quăng mất trên đường tìm nàng, bây giờ tìm được hần vô cùng vui mừng, hơn nữa liền dùng trên người nàng.

Đây rõ ràng là khiêu khích, hoặc là nói thiên tính của thú nhân vốn là háo thắng, cho nên đã vài lần hần đều cùng nàng hoan ái ở dưới tình huống cực nguy hiểm.

Đây là chồng nàng, một con mèo to đối với nàng thì dễ bảo nhưng kỳ thật vốn có dã tính.

Y Na thâm nghĩ chậm rãi hiểu biết chồng mình, chậm rãi hòa nhập cuộc sống của hần.

Nhưng loại cuộc sống này có phải rất kích thích hay không?

Bên ngoài có nhiều ánh mắt như vậy, nhưng bọn họ lại trải ở đa thú trong sân bắt đầu làm việc! Cái này cũng chưa tính, thời gian làm việc này còn rất dài, Y Na cảm thấy toàn thân mình đều đau, nơi đó dường như chết lặng, hình như đã không phải của mình mà thuộc về Từ Hồ.

Chờ bọn họ chiến đấu xong dừng lại, đám sói đã tan.

Y Na vô lực giật giật tứ chi, còn may, chưa gãy!

Từ Hồ mở cửa gỗ dò xét tình huống bên ngoài, sau đó vô cùng cao hứng vác hai xác sói trở về. Xem tình huống này là hai con sói bị đâm chết, vô cùng bị thảm.

Từ Hồ lột da lấy thịt, mấy thứ khác đều vứt đi.

Hần đem thịt nướng chín giao cho Y Na nằm trên mặt đất nói: “Này nàng.....”

Y Na nói: “Cái gì em?”

“Nàng bắt được con mèo.”

“Đâu có liên quan gì tới em, đây là bọn chúng tự giẫm chết lẫn nhau mà.”

Từ Hồ lại nói: “Nàng khiến chúng tôi.”

Y Na cắn một ngụm, bắt đắc dĩ nói: “Kỳ thật em không thích thịt sói.”

Từ Hồ chăm chú ăn, cũng không trả lời nàng, mấy miếng đã ăn luôn nửa cái chân sau.

Gần đây cơ hồ Từ Hồ đã khôi phục thể trọng, hơn nữa màu lông cũng bóng hơn rất nhiều. Nhưng hai lòng bàn chân lưu lại bảy tám vết sẹo làm cho Y Na mỗi lần nhìn đến đều đau lòng.

Ăn xong thịt, nàng có chút phiền muộn, mấy ngày nay dường như không phải là kì an toàn, lần này hẳn là sẽ mang thai đi!

Kỳ thật bây giờ Y Na có một nửa là lo lắng, một nửa khác có chút hy vọng.

Ngày cứ trôi qua như vậy, Từ Hồ cũng không có bởi vì hai người đã xem như vợ chồng mà giảm đi thú tính, hình như hắn có tính lực dùng không hết, điểm ấy làm cho Y Na rất là đau đầu.

Mà hai người săn thú thám hiểm tới ngọn núi khác, vừa đi trở về Từ Hồ liền nhăn nhó cái mũi, sau đó chạy trốn về bên trái.

Y Na không chú ý, chờ khi nhìn đến thứ phía trước lập tức sợ run.

“Từ Hồ, thua cái gì đều có thể, chính là không thể thua trước nữ nhân khác.” Là nữ thú nhân, toàn thân cái gì cũng không có mặc, mặt trên bình thường, nhưng phía dưới lông rất dày mờ hồ nhìn đến một chút dấu vết.

Từ Hồ không có lập tức phóng lên, mà là dùng sức nhe răng với nữ thú nhân kia, hình như là uy hiếp.

Từ trong yết hầu nữ thú nhân phát ra một tiếng gầm nhẹ rất nhỏ, như trẻ con khóc nỉ non. Tiếp theo nàng giơ hai tay lên, đại khái là đầu hàng.

Từ Hồ lúc này mới tiến lên, sau đó rống giận với nàng.

Nữ thú nhân liền quay người muốn đi, nhưng đi hai bước lại quay đầu lại, đột nhiên lại chạy về đến trước mặt Từ Hồ. Cả thân thể nàng quỳ xuống, sau đó dùng mặt cọ đùi Từ Hồ.

Từ Hồ lui về phía sau, nàng cũng đi theo.

Y Na vô cùng ngạc nhiên, đã thấy nữ thú nhân này càng ngày càng ngông nghênh, muốn hái quả đào của chồng nàng sao?.

“Cái này không thể.....” Y Na nổi giận, chạy lên vài bước tung ra một cước.

Đá ra nàng mới nhớ tới đối phương là nữ thú nhân.

Bởi vì ngực cùng thân thể của nàng ta đều rất nam tính, cho nên lần này nàng hoàn toàn không có thương hương tiếc ngọc.

Nữ thú nhân bị đá ngã xuống đất, nhưng trong thú nhân, phụ nữ tuy rằng không cần đi săn, thân thể vẫn rất khỏe. Cho nên nàng ta chỉ kêu một chút, sau đó nhe răng về phía Y Na.

Từ Hồ đột nhiên ôm lấy Y Na, giống như bạn tốt vỗ hai cái ở sau lưng nàng, không mạnh, hình như đang tỏ rõ quan hệ của bọn họ.

Nữ thú nhân liếc mắt Y Na một cái, rất kỳ quái nói: “Nàng là nhân loại.”

“Nàng là phối ngẫu của ta, có nàng, ta không cần nữ nô.” Từ Hồ đáp nàng một câu, sau đó lại bế Y Na, vỗ hai cái ở sau lưng nàng.

Đây là lại một lần nữa chứng minh quan hệ của bọn họ?

Y Na biết người này có chút mơ tưởng Từ Hồ, vì thế cũng ôm hắn, tình thâm ý trọng như vậy, tin tưởng nữ thú nhân này sẽ không tích cực làm người thứ ba chen chân!

Nhưng nữ thú nhân cũng không lùi bước, nói: “Ta biết chẳng, Từ Hồ..... Ta nguyện ý làm nữ nô cho chàng, cũng trở thành nam nhân cùng ta sơ hợp.”

Ý chính là, nàng này là thiếu nữ trong trắng?

Cho dù ở thế giới nào thì lực hấp dẫn của xử nữ đối với nam nhân luôn rất lớn, cho nên Y Na có chút lo lắng nhìn Từ Hồ nhà mình, sợ hắn không có định lực bị dụ mất. Dù sao thú nhân không phải người, luôn làm theo dục vọng.

Nhưng là nàng rất nhanh biết mình lo lắng vô ích, bởi vì Từ Hồ căn bản không có hứng thú đối với nữ nhân này. Hắn bỏ qua nàng, nhưng nữ nhân lại chạy tới, quỳ trên mặt đất đem hông nâng lên.

Câu dẫn trần trụi a! Y Na tức lớn, nàng giữ chặt Tử Hồ nói: “Lập tức đi về nhà cùng em, liếc mắt một cái cũng không cho.”

Tử Hồ sẽ không xem, nhưng mà hắn còn làm ra hành động làm cho Y Na vui sướng lại quần bách, hắn liền nhéo mũi nàng nói: “Nàng ta quá to, không có đẹp như nàng!”

Lời này làm cho nàng rối rắm, động tác này làm cho nàng không nói gì, nhưng mà tóm lại là một chiêu này rất có lực sát thương. Nàng nhẹ nhàng xoa mũi mình, trong lòng lầm bầm nói: “Đẹp là tốt rồi, cũng không cần dùng sức nhéo như vậy.”

Nữ thú nhân nhìn thấy hết thấy, nàng hùng hồn nói: “Sơ hợp của ta nhất định phải với thú nhân cường tráng nhất, cho nên ta sẽ đợi chàng đồng ý mới thôi.”

Thì ra nữ các thú nhân cũng có một ít giấc mộng nữ nhân.

Nàng kéo Tử Hồ nói: “Đi thôi!” Bây giờ nhất định phải nghiêm khắc trông coi hai quả đào của chồng nàng, đối với các nữ thú nhân thì chúng là vua trong các loại quả rồi.

Tử Hồ rất nghe lời đi theo Y Na trở về tạo em bé, nhưng đi ra rất xa, Y Na chợt nghe đến một trận tiếng rống, hình như là nữ thú nhân kia phát ra.

“Nàng đây là xương tình ca à?” Thú nhân sẽ xương tình ca sao?

Tử Hồ không rõ ý của ‘tình ca’, nhưng mà hắn lại trả lời: “Nàng ta động dục.”

“Động dục?” Y Na tổng hợp lại phản ứng của nữ thú này, nàng rút cục khẳng định, thời gian thú nhân động dục là rất quan trọng, họ muốn tìm đối tượng để giao phối. Tại đây, nam thú nhân xúc động một chút, mà nữ thú nhân xúc động rất nhiều.

Nhưng mà Y Na lập tức nghĩ tới một sự kiện, nói: “Nàng động dục, vậy bây giờ.....” sẽ tới bắt nàng ta đi a! Đừng nói một lần, một ngày hai ba mươi lần, cho dù nàng ta là nữ thú nhân chi sợ cũng chịu không nổi đi!

Tử Hồ nói: “Nữ thú nhân không nên chạy loạn lúc này, đây là lúc bây giờ đi ra tìm phối ngẫu sau khi đã ăn nấp lúc tuyệt rồi.”

“Vậy nàng.....”

“Cha nàng sẽ mang nàng về.”

Trong giới thú nhân, mọi thứ đều do nam thú nhân làm, ngay cả đi tìm con cũng vậy. Chờ về sau bọn họ có con, Y Na nhất định sẽ phụ trách chăm sóc con mình, không bắt Tử Hồ quan tâm như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Thú âm biến mất

Ads Nhưng mà, nàng đột nhiên nghĩ đến bộ ngực nữ thú nhân, không biết con gái bọn họ khi trưởng thành sẽ có bộ ngực phẳng như nữ thú nhân hay to như loài người?

Nhìn nhìn mình cỡ B, khi ở hiện đại còn bị người ta giễu cợt. Nếu bọn họ nhìn đến nữ nhân lúc này, chỉ sợ sẽ coi nàng là bảo vật.

Nhưng bây giờ cho dù là nam nhân toàn thế giới coi nàng là bảo vật thì nàng cũng không cần, chỉ cần có một mình Tử Hồ, vậy là đủ rồi.

Nàng cũng hy vọng Tử Hồ sẽ như vậy với mình, đáng tiếc nữ thú nhân kia kêu tới vài ngày, mà lúc này lại là lúc Tử Hồ săn thú. Lúc này đây cho dù Tử Hồ không cho đi cùng, nàng cũng phải đi cùng, tuyệt đối không thể cho nữ thú nhân kia chiếm tiện nghi chồng mình.

Tử Hồ hình như biết tâm tư của nàng, cố ý gằm nhẹ làm cho nàng ở lại. Y Na nóng nảy nói: “Nếu chàng dám giao phối cùng thú nhân nữ kia, ta liền nhảy xuống núi đi cùng con báo.”

Tử Hồ hoàn toàn không hy vọng Y Na bị con báo Thi Thần chiếm tiện nghi. Hắn ôm Y Na lên bước đi, Y Na tựa đầu trên vai hắn, nhìn thấy hai cái mũi to lớn lắc lư mà vừa lòng.

Khứu giác của thú nhân rất thính, Y Na xem như hoàn toàn cảm giác được. Bởi vì nàng thấy nữ thú nhân đã phóng về hướng bọn họ giống như nhìn thấy bảo vật.

Đang lúc nàng chuẩn bị lên tiếng, Hồ đã làm ra một hành động, chính là trốn.

Nam thú nhân gặp nữ thú nhân có dự vọng, mà hắn không muốn nàng, thì hắn chỉ có trốn, cũng không sẽ làm bị thương nàng, nhưng Y Na liền rơi lệ, kỳ thật nàng là muốn đón đánh thẳng mặt.

Nữ thú nhân không nhanh như Từ Hồ, đảo mắt đã không thấy bóng. Nhưng nàng nhất định sẽ đuổi theo, điểm ấy Y Na có thể khẳng định.

Nàng thấy Từ Hồ mang mình tới bên cạnh suối nước nóng, mưa ma chúc quỹ liên này lên trong lòng.

Ôm lấy cổ Từ Hồ, hôn nhẹ lỗ tai hắn, lại đem thân mình cọ đến cọ đi ở trước người hắn.

Từ Hồ rống lên một tiếng, hình như đang nói bây giờ là lúc chạy trốn chết, không phải lúc làm chuyện này.

Y Na 囧, nàng cũng không muốn lần đầu tiên mình ra tay liền thất bại.

Từ trên người Từ Hồ trượt xuống dưới, nàng chơi đùa quả đào của hắn, sau đó nhìn thấy nhìn gốc cây nhỏ kia giật giật.

Cảm giác tới lúc rồi, Y Na cởi áo da chim trên người xuống, mỏng nhẹ nhàng hướng ra sau lắc lắc. Đây là nàng học nữ thú nhân kia, ở giới thú nhân động tác này hình như có ý nghĩa là nữ rất muốn cùng nam làm chuyện kia.

Quả nhiên, Từ Hồ cũng mặc kệ trốn hay là không trốn, xông lên đè nàng bắt đầu ăn!

Mặc dù có chút khó chịu, nhưng Y Na nhịn.

Vì làm cho nữ thú nhân kia không dây dưa nữa, cái này không tính là cái gì.

Nàng kiên trì đợi nửa ngày, mới gặp nữ thú nhân đuổi theo lại đây. Sau đó, nàng kia liền thấy được tình hình nam thú nhân mình thích đang giao phối cùng cô gái nhân loại.

Kế hoạch của Y Na thành công, ánh mắt cong lên.

Nàng cùng Từ Hồ lúc kia vốn rất ít phát ra thanh âm, vẫn đều chịu đựng. Nhưng mà bây giờ đã có ý phát ra thanh âm nghe tới vô cùng buồn nôn này, như vậy cũng đủ kích thích, à còn không đủ sao?

Nhưng nàng quá coi thường thú nhân nữ, nàng ta sợ run nửa ngày rốt cục nói: “Cho dù nữ nhân loại này thật là phối ngẫu của chàng, hai người cũng không thể sinh ra thú nhân cường đại.”

Những lời này hình như kích thích Từ Hồ, hắn vội ngẩng đầu, hướng về phía nữ thú nhân kia dùng thanh âm hung dữ rống to dị thường. Cọp vốn là vua của trăm thú, vừa rống cả rừng rậm lập tức tĩnh lặng không tiếng động. Mà nữ thú nhân kia cũng hoảng sợ, lui lại mấy bước xoay người bỏ chạy. Nhưng chạy ra hơi xa còn quay lại kêu nhỏ với Từ Hồ!

Từ Hồ đột nhiên rút đại thụ ra khỏi thân thể Y Na, nữ thú nhân vừa thấy lập tức chạy như bay.

Y Na hiểu được, nữ thú nhân nói những lời này kỳ thật châm chọc Từ Hồ sinh không ra thú nhân cường tráng, cho nên Từ Hồ mới tức giận.

Chờ hai người xong xuôi chuyện, nàng ngấm mình ở suối nước nóng, ghé vào trên tảng đá bóng loáng, hí mắt hỏi: “Từ Hồ, nếu chúng ta sinh không ra thú nhân cường tráng làm sao bây giờ?” Có lẽ sẽ giống như nhân loại.

Từ Hồ thật bị kích thích, đầu hắn cúi xuống dưới, nháy mắt biến thành con cọp to co rụt ở trên tảng đá.

Xong rồi, hình như mình làm tổn thương một con cọp rồi!

Y Na vội vàng đi đến bên cạnh hắn nói: “Ý em là, có lẽ là tại em yếu?”

Từ Hồ ngẩng đầu nhìn nàng, sau đó vurun đầu lưỡi toàn lực liếm liếm mặt nàng, tiếp tục nằm úp sấp rồi rấm.

Y Na không nói gì, trong lúc nhất thời nàng không biết như thế nào dụ hắn vui vẻ.

Cứ như vậy, Từ Hồ mang tâm tình buồn bực ôm Y Na về tới ngôi nhà nhỏ của bọn họ.

Cả ngày Y Na đều mang khuôn mặt tươi cười, sợ đối với hắn có ảnh hưởng tâm lý gì đó. nhưng nàng hình như đã nghĩ nhiều, bởi vì Từ Hồ ăn ngủ đều bình thường, chỉ là tâm trạng không vui.

Y Na cho rằng trong lòng nam thú nhân, chỉ cần sinh không ra thú nhân cường tráng, là lỗi của bọn họ, cho nên cho dù nàng giải thích như thế nào cũng vô dụng.

Cuối cùng, Y Na quyết định cổ vũ Từ Hồ, sau khi ân ái mang về mặt thỏa mãn. Tiếp theo nói cho hắn, hắn rất lợi hại.

Qua mấy ngày, Từ Hồ rốt cục khôi phục lại. Y Na cuối cùng thả tâm, mà khi đi ra sân thú, phát hiện cũng không có tiếng kêu của nữ thú nhân kia.

Hỏi Từ Hồ, hắn nói động dục là không có khả năng dừng lại. Y Na vô cùng bình tĩnh phân tích một chút, nàng ta không phải bị nam thú nhân khác mang đi thì chính là bị bầy sói bắt, khó dự đoán được kết quả.

Nhưng mà, Y Na vẫn ích kỷ cho rằng rốt cục nàng có thể yên tâm.

Hai người lại sống những ngày hòa bình trước kia, Y Na nhìn thấy cây bắp non kết trái, mà Từ Hồ cũng rốt cục đem da thú mặc vào.

Thời tiết bắt đầu lạnh, nàng đã mặc thêm áo và váy da thú.

Kỹ năng săn thú của Từ Hồ càng ngày càng cao, hắn còn biết giúp Y Na chăm sóc cây bắp. Y Na nghĩ đại khái không tới vài ngày là bọn họ có thể ăn bánh bột bắp, mà điều này tượng trưng cho những năm sau cuộc sống của bọn họ sẽ càng ngày càng tốt.

Y Na cảm thấy tóc mình đã dài quá, nàng không nghĩ làm cho Từ Hồ lại dùng răng cạp cắn tóc nàng xù ra, vì thế soi vào mai rùa dùng dao xương cắt tóc. Tại thế giới này không nên để tóc quá dài, rất vướng!

Khi cắt tóc nàng phát hiện, mấy ngày nay nàng tuy rằng không béo nhưng mặt rõ ràng đầy đặn hơn, thậm chí làn da còn mịn tốt hơn lúc ở thế giới kia.

Nơi này cũng không có cái gì dưỡng da, ngay cả đánh răng đều dùng cây cỏ, làm sao làn da càng ngày càng đẹp? Chẳng lẽ rất ứng với câu, có tình yêu làm dịu, nữ nhân sẽ càng ngày càng xinh đẹp?

Ngắm lại gần đây, trong lúc đó nàng cùng Từ Hồ quả thật ăn ý hơn.

Hắn không ở giống trước kia chỉ lo nội dung chính mà đã biết làm khúc dạo đầu, lúc nàng vừa thẹn thùng vừa chỉ một chút, hắn đã học xong, đã biết làm thế nào cho Y Na thoải mái.

Có lẽ bởi vì như thế, bây giờ cả người Y Na đều toả sáng, ngay cả ngũ nội tạng cũng đều tươi cười. Huống chi Từ Hồ là một người đàn ông của gia đình, nếu không có gì hắn tuyệt đối sẽ không đi ra ngoài, hai người cứ như vậy ở chung cả ngày, rất dễ dàng phát triển tình cảm, lại không cần lo lắng đối phương đi ngoại tình, quả nhiên là muốn bao nhiêu thoải mái có bấy nhiêu thoải mái.

Một ngày nào đó, Y Na thấy bắp đã chín, nàng cao hứng hái chúng nó xuống, sau đó cùng Từ Hồ dùng hai tảng đá mài thành bột đặt ở trong một cái mai rùa để dành dùng, đương nhiên nàng còn chừa một ít hạt mầm trong bao da thú để dành trồng.

Hai ngày sau tiểu mạch cũng chín, nàng lại hái bông tiểu mạch, bỏ lớp vỏ ngoài sau đó cũng mài thành bột.

Lúc Y Na nhìn thành phẩm, nước mắt rơi xuống. Đã thật lâu nàng không có ăn ngũ cốc, xem ra lần này có thể ăn bánh mì.

Vào ban đêm nàng liền nhào bột bắp đem nướng.

Nhưng mà, bánh làm ra cũng cực cứng, Y Na nghĩ đại khái là thiếu con men gì đó! Nàng không khỏi hối hận lúc trước ở nhà không học nấu ăn làm bánh, kết quả đến bây giờ cái gì cũng không thuận tay.

Cho dù cứng, Y Na vẫn ăn rất ngon.

Từ Hồ còn chưa thấy Y Na vừa ăn thứ gì vừa rơi nước mắt, hắn nghĩ rất khó ăn, vì thế cầm lấy ăn một cái, cảm thấy không có mùi thịt, nhưng không phải quá khó ăn.

Y Na nhìn mặt hắn ăn không khỏi dùng khúc mỉm cười.

Nhưng mà, con cạp nhà nàng lại vừa ăn vừa nhìn nàng.

Đương nhiên là nàng hiểu được ý của con mèo to hình người này, vội vàng lau lau nước mắt mình nói: “Em không sao, chỉ là hơi nhớ nhà.”

Từ Hồ nói: “Nhà?”

“Nhưng mà, bây giờ em có nhà, cùng Từ Hồ có một gia đình nhỏ. Sau đó, em sẽ sinh cho chàng cục cưng, đến lúc đó nhà chúng ta sẽ đông đúc.”

Từ Hồ nghe hiểu được, vì thế lần đầu tiên hắn đang ăn mà ôm Y Na vào trong lòng.

Y Na giả vờ nói: “Tay chàng rất bẩn, oa..... còn may là lông màu rậm nắng nhìn không ra.”

Từ Hồ cắn vành tai Y Na một chút giống như trừng phạt, khiến toàn thân nàng cứng đờ, mà hắn không để ý cảm giác của nàng, lại bắt đầu ăn thịt.

Y Na không phục, nói: “Cẩn em còn muốn an tâm ăn thịt, xem em đây.” Nàng há miệng ra cũng đi cắn cái lỗ tai Từ Hồ.

Lỗ tai của Từ Hồ có thể động, hắn nhẹ nhàng cụp hai tai, ý là muốn trốn. Chỉ tiếc Y Na không cần, mà vươn lưỡi liếm bên trong, cái này câu dẫn đến động trời động đất. Nàng cảm thấy thứ gì phía dưới mông đang tăng trưởng, không khỏi ha ha cười: “Chàng còn đang ăn thịt.....”

Từ Hồ học lời Y Na nói trước kia: “Không ăn, ta càng thích ăn nàng.”

Y Na không nghĩ tới lời nàng thường nói cứ như vậy bị Từ Hồ học theo, nhưng lại dùng thật sự là đúng lúc, nàng vội vàng khích lệ hắn, nói một câu: “Thông minh!”

Từ Hồ sờ sờ đầu nàng, nói: “Thông minh!”

Y Na cũng không thể nói rõ bây giờ mình có cảm giác gì, rất có một loại tâm tình đồ đệ xuống núi, nhưng sự phụ lập tức đối chết!

Bạn đang đọc truyện *Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Mùa đông đến đây!

Ads Sự thật chứng minh nàng không có bị đói, còn bị Từ Hồ đút no.

Y Na hiểu được, có thể nàng lại đến kì nguy hiểm, bởi vì gần đây mỗi ngày Từ Hồ đều làm vài lần, làm hại nàng ăn cơm cũng ăn không tiêu hết, ngủ cũng ngủ không ngon.

Thú nhân vô cùng lợi hại, sức lực dồi dào, cho nên chờ Y Na ngoan ngoãn nằm trên mặt đất thờ đốc, phía dưới mình còn đang ở trong bị kịch, chảy ra dòng suối trắng đục.

Từ Hồ đã biết lấy khăn da rắn thấm nước lau cho nàng mà không dùng đầu lưỡi nữa, điểm ấy làm cho Y Na rất là vừa lòng.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, mặc da thú càng ngày càng nhiều.

Ngay cả cánh tay cũng bọc da thú!

Y Na sợ hạt mầm bị đông lạnh, cho nên dùng vài tầng da thú bao chúng nó, dù sao ở nơi này của Từ Hồ, thứ khác không có, chứ da thú muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Hôm nay lúc Từ Hồ đi săn, Y Na cũng tỉnh, nhưng lười đi ra khỏi ổ chăn ấm áp. Dù sao ưu điểm của người chồng này chính là sẽ không ngại nàng lười, cho dù nàng nằm hai mươi bốn giờ hắn cũng sẽ không nói gì!

Nhưng mà nằm một hồi rồi cực nằm không nổi, không có Từ Hồ, trong động rất lạnh lẽo vắng vẻ.

Y Na nấu nước uống, sau đó bụng chén đá nhìn bên ngoài.

Chỉ chốc lát sau Từ Hồ vác một con mồi trở lại, hắn làm thịt con mồi ở bên ngoài, sau đó đem thịt đi vào trong động nướng.

Hắn nhìn đến Y Na đã dậy, liền đi đến dùng đầu cọ mặt nàng. Ý là, nhân lúc thịt chưa chín làm một lần đi!

Buổi sáng Y Na không có hưng trí gì, liền lắc đầu cự tuyệt, nhưng Từ Hồ mấy ngày nay luôn có chút gia trưởng áp đặt, nàng nghĩ đại khái là bởi vì nàng đang trong kì nguy hiểm.

Ach, nàng bị Từ Hồ đè trên mặt đất, sau đó hắn vờn lưỡi liếm tai nàng.

Quên đi, dù sao bị hắn liếm thoải mái như vậy, Y Na cũng không có quá mạnh mẽ giãy dụa.

Từ Hồ kéo quần áo nàng, sau đó cúi đầu liếm ở hai giữa hai chân nàng. Đây vốn là chuyện phát sinh mỗi ngày, Y Na cũng không có để ý.

Nhưng hôm nay Từ Hồ liếm vài cái liền đem cái mũi cúi vào dùng sức ngửi, Y Na đỏ mặt nói: “Chàng làm cái gì vậy?”

Từ Hồ cũng không có trả lời nàng, ngược lại mãnh liệt co rút.

Đang lúc Y Na bình tĩnh, Từ Hồ đột nhiên rống lớn một tiếng.

Y Na ngẩn ra, hôm nay nàng không có làm cái gì đặc biệt a, làm sao đắc tội con mèo to này rồi. Đang nghĩ ngợi nàng bị Từ Hồ nâng lên, giống như tuyên thủ cử tạ chạy đi ra ngoài động, hoan hô dưới ánh mặt trời!

Nàng choáng váng một trận, nói: “Chậm một chút, em rất chóng mặt.”

Qua một hồi lâu Từ Hồ mới dừng lại, sau đó lại mang nàng về trong động. Trước tiên mặc quần áo da thú vào cho nàng, sau đó ôm cả người nàng tới trong góc hang chắn gió, sau lại cầm khối thịt đi nướng.

Có thể nhìn ra tâm tình hần tốt lắm, chẳng lẽ là do sắp đến giờ cơm?

Đang nghĩ ngợi, Từ Hồ mang thịt mới vừa nướng chín lại, hần không ăn mà là đem tất cả giao cho Y Na. Phần lúc trước hai người cùng ăn thì bây giờ đưa toàn bộ cho nàng.

Y Na co rút khóe miệng nói: “Em không ăn hết nhiều như vậy, xé ra cho em một miếng nhỏ.....”

“Ăn.” Từ Hồ suy nghĩ một chút lại nói: “Ăn toàn bộ.”

“Chàng muốn em bẽ bụng chết à.” Y Na dùng dao xuong cắt một miếng nhỏ chậm rãi ăn, sau đó nói: “Cùng ăn đi, nếu khối thịt này chúng ta ăn không đủ thì lại nướng thêm.”

Từ Hồ nhanh lặc đầu, nhìn nàng ăn.

Xem ý này, nếu nàng không ăn hết là hần không tính ăn thịt?

Y Na tuy không rõ ý Từ Hồ, nhưng nếu hần đã quyết định chuyện gì thì rất khó thay đổi. Thật vất vả ăn mấy miếng thịt, sau đó nói: “Em rất no rồi, chàng xem bụng đều to ra nè.” Nói xong còn vỗ vỗ.

Từ Hồ đột nhiên giữ chặt tay của nàng không cho nàng vỗ, sau đó ngồi ở bên cạnh nàng ăn thịt còn dư. Hần ăn rất nhanh, cơ hồ chỉ nuốt, tốc độ cơ hồ nhanh đến gấp đôi bình thường.

Ở Y Na sợ hãi than, trong nháy mắt hần ăn sạch, sau đó đặt một tấm da thú ở sau đầu Y Na nói: “Nghỉ ngơi.”

Y Na cũng không tính toán đi làm cái gì, nhưng mà bình thường không phải đều là hần ôm ngủ sao, sao bây giờ muốn cho nàng ngủ một mình trên da thú? Đang nghĩ ngợi, nhìn đến Từ Hồ biến thành con cọp, sau đó vuron móng vuốt đào một cái lỗ to trong vách động.

Móng vuốt hần sắc bén, vuron một cái bùn đất liền ào ào văng ra.

Không đến chốc lát, hần đã đào một động rộng gần một thước. Sau đó hần biến thành người, dùng mai rửa mức đất ra ngoài động.

Y Na ngồi nhìn, sau đó suy nghĩ nửa ngày mới hiểu được. Đây là sắp tới mùa đông, chắc là hần muốn trữ thức ăn đi. Nhưng kỳ quái, mùa đông năm trước sao không trữ?

Lại nghĩ, năm trước nàng còn chưa đến, cho nên không cần cất giữ gì nhiều đi!

Thấy Từ Hồ dùng gần một ngày, rất vất vả đào một cái động to, có vách chắn.

Nơi đó rất cản gió, rất an toàn.

Mà Từ Hồ lại bỏ củi vào, đốt cả ngày lẫn đêm. Nơi đó vốn bởi vì là động mới đào nên có chút ẩm ướt, nhưng mà đốt xong liền khô ráo.

Y Na nhìn thấy hần, vốn muốn giúp, nhưng Từ Hồ không cho nàng động, nàng vừa động hần liền phát giận, tức giận đến chạy loạn chung quanh rống to rống nhỏ không ngừng, nhưng là không dám đến gần nàng rống, sợ nàng giật mình.

Trước kia tuy Từ Hồ cũng sủng nàng, sợ thương tổn nàng, nhưng hiện giờ cơ hồ là coi nàng trở thành búp bê mà đối đãi. Ngay cả nấu nước tắm rửa đều không đến tay nàng. Từ Hồ sẽ nấu cho nàng, sau đó ôm nàng vào mai rửa. Chờ hương thụ xong rồi, lại hoàn hoàn chỉnh chỉnh ôm nàng đi ra lau khô mặc quần áo.

Loại phục vụ này quả rất giống công chúa vương phi, hơn nữa càng tri kỷ, càng chu đáo!

Rất nhanh, Y Na thấy Từ Hồ cả ngày vội vội vàng vàng chạy đến chạy đi, hần tìm về rất nhiều loài chim kỳ quái lấy lông, sau đó đặt toàn bộ lông vào trong cái động nhỏ bên vách. Y Na sờ qua, đều là mềm mại dị thường.

Nàng không khỏi nghĩ cái này căn bản không phải trữ tàng cái gì, mà là Từ Hồ trang bị căn phòng mùa đông cho bọn họ, nơi này cản gió ấm áp hơn bên ngoài, lại trải lông chim mềm mại, nhất định là vô cùng thoải mái.

Nhất thời chịu không nổi hấp dẫn, nàng nằm ở mặt trên cảm giác một chút, thật sự là rất ấm áp, chim này tìm ở nơi nào ta?

Đang ngạc nhiên, thấy Từ Hồ cắn vài miếng lông chim trở lại, thấy nàng nằm cũng không có phản đối, nhưng buông lông chim, sau đó đem chỗ Y Na nằm rồi tung vuốt lại cho gọn, biến trở về hình người hỏi: “Thoải mái không?”

“Thoải mái.” So với nệm còn thoải mái hơn. Y Na vỗ vỗ nói: “Buổi tối em ngủ nơi này.”

“Không được.” Từ Hồ ôm lấy Y Na đi ra ngoài.

Cuối cùng Y Na hiểu được căn phòng nhỏ này không phải chuẩn bị cho nàng, vì thế rất tức giận nói: “Vì sao không cho em ngủ nơi đó?”

Từ Hồ nói: “Đề lâu sẽ không êm.”

Ý của hắn đại khái là thứ này rất xộp, nếu nằm lâu sẽ không thoải mái giống như bây giờ. Nhưng, nếu không phải làm cho nàng ngủ, vậy là cho ai chuẩn bị.

Y Na suy nghĩ nửa ngày, rốt cục nói: “Không phải trong động sẽ có thêm người đi? Được lắm, em nhớ gần đây cũng không cùng em kia.... chính là giao phối, thì ra là muốn thêm người mới sao?” Nghĩ tới nghĩ lui chỉ có một lý do này, nếu không động nhỏ kia cho ai ở?

Từ Hồ do dự một chút nói: “Thêm? Là có thêm.....”

Y Na vốn thử hấn, không nghĩ tới là có thật. Nàng xấu hổ thành giận lớn tiếng nói: “Anh còn dám thừa nhận, được rồi, anh ở cùng vợ bé của anh, tôi về nhà được rồi!” Vừa nói đến nhà nàng liền nhớ ba mẹ mình, nước mắt liền chảy xuống.

Từ Hồ hoàn toàn sợ run, hắn biết Y Na khóc nhất định là có chuyện phát sinh, nhưng cũng không biết nàng tức giận cái gì.

Y Na thấy hắn không có tới an ủi mình, nhất thời thương tâm, xoay người chạy ra khỏi động.

Từ Hồ thế mới biết Y Na là muốn đi, hắn lập tức hiểu ra vấn đề thực nghiêm trọng, vội vàng chạy đi bắt lấy Y Na khiêng trở về.

Y Na nóng nảy, vừa vung tay đánh hắn vừa nói: “Anh còn đuổi theo tôi làm cái gì, đi tìm nữ thú nhân vợ bé của anh đi!”

Từ Hồ cuối cùng hiểu được, nói: “Không có nữ thú nhân.”

“Vậy là nữ nhân loại?”

“Không có nữ nhân loại.”

Y Na sợ run, ngoài hai giới này, thú nhân còn có thể giao phối cùng giới khác nữa à? Nàng ủy khuất nói vô hạn: “Cho dù là cái gì, anh cùng người ta chung sống đi thôi, đều vì người ta chuẩn bị hang động, nhất định là rất quan trọng đi!” Nói xong tâm rất khó chịu.

Từ Hồ hiểu được ý của từ ‘quan trọng’, cho nên gật đầu nói: “Rất quan trọng.”

Y Na lại bị đánh trúng tâm, nàng lại giả vờ nói: “Quan trọng vậy anh ở cùng người đó, thả tôi rồi đi.”

Từ Hồ cũng gấp, hét lớn một tiếng nói: “Người đó ở chỗ nàng, nàng đi rồi làm sao ta ở cùng.”

Ừa?

“Chỗ em?” Y Na nghe được chỗ trọng tâm, dừng lại hỏi.

Từ Hồ cúi đầu rất ôn nhu nhìn bụng Y Na, nói: “Là chỗ này.”

Y Na cũng cúi đầu nhìn bụng mình, tỉnh ngộ, thì ra làm mấy thứ kia không phải vì nữ nhân khác, mà là vì bụng nàng.....

Bụng nàng đương nhiên sẽ không đi ngủ riêng trong một cái động khác, cho nên chỉ có một khả năng, nàng mang thai!

Đây là một cái tin tức làm cho người ta —— bình tĩnh a!

Y Na nghĩ đến có thể là vừa mới bị Từ Hồ đá kích, cho nên bây giờ biết mình có em bé cộp cũng không có khiếp sợ như vừa rồi.

Nhưng mà, càng giống một giấc mộng.

Nàng cứ ngây người như vậy nửa ngày, mới nói với Từ Hồ: “Em cảm thấy ngoài cái động còn phải chuẩn bị tã..... Ách, cũng không đúng, nếu sinh ra giống như thú nhân, còn dùng tã sao?”

Từ Hồ nhìn nàng vài lần, sau đó thật cẩn thận hỏi: “Tã là cái gì?”

Y Na nhăn nhó khóe miệng nghĩ rằng thật là bất đắc dĩ, ngoài miệng nói: “Không có gì không có gì, chàng coi như cái gì em cũng chưa nói. Nhưng mà, lúc nào có thai, sao một chút cảm giác em cũng không có.”

Chương 54: Tuyết rơi

Ads Từ Hồ hình như có chút ngại ngùng, nói: “Bốn ngày trước.”

Y Na ngừng lại hành động quái dị của Từ Hồ sau ngày đó, nàng hiểu ra.

Thú nhân hành động rất nguyên thủy, cho nên bọn họ có thể nghĩ được hoặc cảm giác được một số chuyện con người không thể biết. Tỷ như kinh nguyệt nàng sẽ đến lúc nào, lại tỷ như ngày nào nàng đã mang thai em bé cộc!

Điều duy nhất làm cho Y Na cảm thấy may mắn là, nàng không cần bác sĩ khám cũng có thể biết tình trạng của mình. Hơn nữa còn tiến bộ hơn khoa học kỹ thuật hiện đại gấp trăm lần.

Nàng cao hứng rất nhiều nhưng có chút lo lắng, mà Từ Hồ lại hưng phấn, hơn nữa cũng cẩn thận hơn rất nhiều.

Từ sau lúc đó, Y Na rất sợ ăn uống.

Bởi vì Từ Hồ bắt đầu cho nàng ăn nội tạng động vật, vốn là cho nàng ăn sống, nhưng Y Na cũng không dám. Hắn đành phải làm theo lời nàng, đem rửa sạch, chà muối, luộc chín, Y Na mới dám ăn.

Cứ như vậy ăn vài ngày, Y Na cảm giác tất cả trong miệng mình đều là mùi nội tạng, rất không thoải mái.

Từ Hồ thấy Y Na không thích ăn liền đổi món, hắn bắt một ít loài chim bay, sau đó dùng lửa nướng cho nàng ăn.

Món này Y Na thích ăn, bởi vì thịt vừa giòn vừa thơm, thật sự là nướng bao nhiêu ăn bấy nhiêu.

Bởi vì bắt loài chim bay rất khó, cho nên một ngày Từ Hồ chỉ có thể bắt được hai ba con chim nhỏ, nhưng cũng đủ cho Y Na ăn, dù sao chim chóc nơi này chắc phải lớn hơn gấp đôi ở hiện đại.

Theo Từ Hồ nói, lúc trời nóng muốn bắt chúng là không có khả năng, nhưng là bởi vì gần đây thời tiết càng ngày càng lạnh, chúng nó cũng không thích bay quá cao, cho nên mới có thể bắt được.

Nhưng mà, dùng phương pháp vỗ béo heo nuôi Y Na như vậy, hơn mười ngày nàng liền cảm thấy mình tăng ít nhất năm sáu cân, cứ như vậy chẳng bao lâu sẽ béo phì!

Y Na không dám ăn nữa, về sau có thể sẽ có vấn đề về sức khỏe.

Nghĩ thông suốt, chim chóc bắt được mỗi ngày nàng chỉ ăn một con, còn lại để dành cho hôm sau. Từ Hồ không vừa lòng, hắn cho rằng Y Na giảm sức ăn, đây không phải hiện tượng tốt.

Thú nhân luôn sợ con cái sinh ra không khỏe mạnh, cho nên hắn lại bắt đầu tìm mấy thứ mới mẻ cho Y Na ăn. Y Na thật cao hứng vì hắn làm như vậy, nhưng mình quả thật không ăn nổi nhiều như vậy.

Hai người cứ một cái muốn dùng hết biện pháp nuôi heo, một cái muốn dùng hết biện pháp giảm béo.

Cứ như vậy hơn mười ngày, đi ra cửa nhìn, thấy bông tuyết bay trong không trung.

Từ Hồ rất lo lắng nhìn trời, sau đó quay lại nhìn Y Na.

Y Na không rõ ý hắn, vì thế mở miệng hỏi nói: “Tuyết rơi có gì xảy ra không?”

Từ Hồ nói: “Qua mấy ngày nữa phải xuống núi.” (đại khái là đi trú đông)

Y Na gật gật đầu, nói: “Vậy chẳng lo lắng cái gì?”

Từ Hồ nhìn bụng nàng nói: “Trời lạnh không sản động vật được, con không khỏe mạnh.”

Y Na thế mới biết, thì ra với thú nhân mà nói, mùa đông là không thích hợp mang thai, cho nên họ mới lựa chọn động dục vào mùa mưa, nhưng lúc ấy bọn họ lại bỏ lỡ.

Y Na cảm thấy mùa đông này chỉ sợ phải khổ sở đi, nhưng mà bây giờ thức ăn còn rất đầy đủ. Nghĩ nghĩ, nói: “Từ Hồ, mùa đông..... tuyết rơi chấm dứt lúc nào?”

Từ Hồ nói: “Hơn sáu mươi ngày.”

Cũng chính là hai tháng, chỉ cần bọn họ có thể trữ thức ăn cho hơn một tháng thì cũng không tệ đi.

Y Na búng ngón tay kêu cái ‘tách’ nói: “Em có biện pháp, Từ Hồ, bây giờ chàng phải đi săn động vật, mỗi ngày đều đi săn đem về.”

Từ Hồ khó hiểu, nhưng mà bây giờ Y Na là lớn nhất, nàng nói cái gì hắn đều nghe.

Vì thế chỉ chốc lát Từ Hồ liền kéo một thi thể trở lại, bây giờ không phải giờ cơm cho nên hắn cũng không xé thi thể đem thịt nướng, mà đặt ở trước mặt Y Na xem nàng muốn làm gì.

Y Na nói: “Chàng đem thịt chia làm từng khối to như bàn tay.”

Từ Hồ đáp ứng, rất nhanh chặt tứ chi của con động vật.

Y Na đem tảng đá rửa sạch, sau đó bày thịt lên mặt trên nói: “Bây giờ thời tiết đã lạnh như thế, tin tưởng tới tối thịt sẽ đông lạnh, lúc chúng ta muốn ăn chỉ cần lấy ra nướng một chút là có thể.”

Từ Hồ suy nghĩ nửa ngày, rốt cục nói: “Ta lại đi săn.”

Cứ như vậy tới buổi tối trên tảng đá đã đầy thịt đông lạnh, có thể chứa đầy một bao tải. Lượng thịt đông làm ra trong một ngày đã đủ Y Na ăn một tháng, nhưng mà nàng còn muốn làm thêm một bao thịt đông lạnh, phải chuẩn bị cho Từ Hồ, để hắn khỏi phải chịu đói.

Nhưng trên đường đi sẽ khổ Từ Hồ, nhưng vì thức ăn cũng chỉ có thể làm như thế.

Vài ngày trôi qua, trong trời đất tuyết trắng xóa một mảnh. Cho dù Y Na mặc da thú, khoác da thú, đốt lửa, cũng cảm thấy mình đang phát run.

Nàng đã chuẩn bị hành lý tốt, chỉ còn chờ Từ Hồ xuất phát.

Từ Hồ vác trên lưng hai cái bao da thú rất lớn chứa thịt đông xuống núi trước, lại trở về ôm Y Na đi.

Y Na vốn là tính tự mình đi, nhưng núi này nàng xuống không được.

Đành phải để Từ Hồ ôm vào trong ngực, cảm lông hắn nói: “Mang em đi một lần không?”

Từ Hồ không trả lời, dùng động tác xuống núi rất nhanh tỏ vẻ hắn không mệt, hơn nữa hoàn toàn không thành vấn đề.

Mọi người đều nói ở nhà dễ ra cửa khó, rút kinh nghiệm lần trước, lần này Y Na mang theo rất nhiều da thú. Còn may thân thể Từ Hồ khoẻ mạnh, kinh nghiệm đi núi cũng nhiều.

Chờ bọn họ đi đến dưới chân núi, Y Na mới nhìn đến có tốp năm tốp ba thú nhân đang đi tới một phương hướng, bọn họ lần này không có đi riêng lẻ mà là đi thành đoàn!

Từ Hồ cũng đi trong nhóm thú nhân, mặc dù có vài thú nhân nhìn hắn bao lớn bao nhỏ như vậy có chút ngạc nhiên, nhưng bọn họ không hỏi, Từ Hồ cũng không có chủ động rống hoặc là giao kết với bọn họ.

Lại đi nửa ngày, nhóm thú nhân dừng lại trước một cái hang đá, bọn họ dọn sạch tuyết bên trong, đem da thú mang theo trải ra, sau đó mọi người cùng ở trong hang, trong lúc đó có hai thú nhân độc thân tìm củi đốt lửa.

Mà hai ba thú nhân độc thân khác đi săn!

Còn mấy nhà thú nhân có phối ngẫu cùng con nhỏ, hoặc là đốt lửa hoặc là lấy củi, cũng không cần ai chỉ huy, hết thấy đều gọn gàng ngăn nắp.

Từ Hồ cũng không có cho Y Na đi ra, thẳng đến nhóm phối ngẫu thú nhân đều tụ tập ở một vị trí cản gió, hắn mới thả Y Na ra. Đương nhiên, là hắn vươn hai tay đặt nàng ở giữa đám thú nhân, như vậy sẽ ấm áp hơn một chút.

Vô cùng hiếm thấy thú nhân mang theo phối ngẫu nhân loại, cho nên các nữ thú nhân đều nhìn Y Na vài lần. Còn có một ít thú nhân nhỏ cũng vậy, nhìn nàng có chút ngượng ngùng.

Nhưng mà bọn họ sẽ không ồn ào giống phụ nữ bình thường, chỉ để ý nhìn, tiếp theo cũng không nói cái gì, nên làm cái gì thì làm cái đó đi.

Y Na chú ý tới hai ba nhà có con nhỏ, trong đó một nhà đã có bé trai lớn choai choai giống như nhà trưởng lão tộc cạp. Còn có một đôi song sinh, một nam một nữ đã có thể chạy chung quanh. Một nhà khác lại có một em bé xem ra chỉ ba bốn tuổi, còn nằm ở trong lòng mẹ, một đôi mắt ngập nước ngán người nhìn bốn phía.

Nếu nói bây giờ mình mang thai đã khó khăn, vậy có con nhỏ không phải càng khó sống sao? Chúng lớn như vậy còn bú sữa, mà không ăn thứ khác sao?

Nhìn nhìn bộ ngực người mẹ, rõ ràng đã nhỏ đi, xem ra đứa bé đã bắt đầu ăn thịt. Vậy lẽ không đủ thức ăn, người cha phải làm như thế nào?

Y Na bị vây ở giữa quả thật rất ảm áp, mà nàng cũng phát hiện, các nữ thú nhân không có con hoặc là thân thể khoẻ mạnh đều chủ động ngồi ở bên ngoài. Mà những người có con hoặc mang thai giống nàng đều được bảo vệ ở bên trong.

Bởi vì, bên cạnh Y Na có một nữ thú nhân đã to bụng. Nhưng mà xem ra chỉ có bốn năm tháng, bụng cũng không lớn, nhưng bộ ngực đã là cỡ lớn nhất mà Y Na nhìn thấy kể từ khi nàng tới đây.

Không riêng như thế, nếu cử động mạnh, Y Na có thể nhìn thấy vú của nàng ấy chảy ra sữa.

Vội vàng sờ sờ ngực mình, còn giống như trước đây, không có gì khác nhau. Không khỏi lo lắng lên, lẽ sữa của mình không tốt như thú nhân người ta, đến lúc đó chỉ sợ nuôi con không nổi.

Nhìn Từ Hồ đang bận rộn giúp thú nhân độc thân xé con mồi sẵn được, trong lòng khổ sở lên.

Nhưng nghĩ lại, có lẽ là mình còn chưa tới thời gian, đến lúc đó sữa sẽ đủ thôi.

Thịt chín, các thú nhân đều lấy thịt đưa cho phối ngẫu, sau đó họ mới ăn.

Nữ thú nhân cũng không giành với đối phương, chỉ chậm rãi ăn. Còn các nam thú nhân, ăn thịt giống như đánh nhau, ai dữ kẻ đó ăn nhiều. Từ Hồ xem như hung dữ, sức lực cùng động tác của hắn cũng nhanh nhẹn, đoạt một khối to ra một góc ăn, ai tới giành liền nhe răng với kẻ đó.

Trong lòng Y Na dâng lên một tia kiêu ngạo, quả nhiên là chồng mình à, nàng hoàn toàn không cần lo lắng hắn sẽ chịu đói rồi!

Mà nàng, được chia khối thịt cỡ như các nữ thú nhân khác, nàng biết mình ăn không hết. Cho nên liền xé thịt, để lại một khối đủ mình ăn, sau đó đem khối còn lại ném cho một nam thú nhân độc thân mới bị cướp mất thức ăn.

Nam thú nhân kia nhận lấy, cảm kích nhìn Y Na một cái, sau đó há mồm muốn ăn.

Y Na cảm thấy hoa mắt, chỉ thấy Từ Hồ bỏ dở bữa ăn của mình vọt tới bên cạnh nam thú nhân.

Nam thú nhân vội vàng buông thịt Y Na ném cho hắn, chạy ra một vòng đến chỗ miếng thịt Từ Hồ bỏ lại, lấy ăn.

Từ Hồ rống hướng Y Na, thanh âm hình như có chút tức giận, còn có chút kiêu ngạo.

Đây là ý gì? Sao nàng thấy, khối nàng ném ra cho tên kia còn ít hơn khối thịt của hắn đi!

Từ Hồ cắn hai ba miếng ăn hết khối thịt, sau đó đi đến chỗ Y Na ngồi trong đám nữ thú lớn tiếng nói: “Hắn không có cường tráng bằng ta, về sau không được đưa thịt cho hắn ăn nữa, thịt của nàng là của ta.”

Y Na sờ sờ bụng mình, phương diện này, thịt quả thật là có một nửa là của hắn, nhưng Từ Hồ hắn nói như vậy hoàn toàn không phải chỉ bé cộp con a, đó là có ý gì?

Bạn đang đọc truyện *Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Kinh tâm động phách

Ads Kết quả, chờ lúc tất cả mọi người nghỉ ngơi, một nữ thú nhân bên cạnh nàng rất bội phục nói: “Thú nhân trẻ tuổi kia quả thật không tồi, nhưng cho dù người đưa thịt cho hắn ăn, cũng không thể làm phối ngẫu của hắn.”

Y Na hiểu được, nàng đã phạm sai lầm.

Nhưng mà, nàng nghĩ đến bộ dáng ghen tức vừa rồi của Từ Hồ thật cũng thật đáng yêu, không khỏi muốn thử xem lần sau lúc ăn thịt lại đem ném cho nam thú nhân khác một ít, xem hắn sẽ thế nào.

Nhưng nàng lại có chút không dám, bởi vì sợ Từ Hồ tức giận sẽ liên can đến mạng người.

Vẫn là yên tĩnh chút đi!

Y Na muốn yên tĩnh, nhưng nàng phát hiện nam thú nhân độc thân vừa mới nhận được thịt lúc này đang liếc mắt đưa tình với nàng, còn làm động tác quái dị để nàng chú ý tới.

Hiểu lầm a, hiểu lầm vô cùng lớn.

Y Na không nói gì, muốn giải thích, nhưng mà tin tưởng chẳng những giải thích không thông, còn có thể bị Từ Hồ trừng chết. Từ Hồ sắp ngủ, thấy nam thú nhân phóng ánh mắt cầu yêu, hân rống lên một tiếng giống như uy hiếp. Nam thú nhân kia vội vàng cúi đầu đi ngủ.

Tối buổi tối, Y Na thấy được một hiện tượng rất thú vị, là toàn bộ nam thú nhân biến thành hình thú, làm thành một vòng bao quanh nữ thú nhân nghỉ ngơi.

Mà bọn họ lại chia làm từng vòng cường tráng, rồi nhỏ yếu, Từ Hồ đương nhiên là ở vòng ngoài cùng.

Y Na phát hiện thì ra nữ các thú nhân cũng không thể biến thành hình thú, các nàng ngồi hoặc nằm, Y Na bị vây ở bên trong, nằm trên da thú, cũng không cảm thấy quá lạnh.

Sáng sớm hôm sau, lúc ăn thịt, Y Na phát hiện nam thú nhân kia còn đang với nháy mắt nàng. Nàng nhăn nhó khoe miệng, trong lòng nói: “Người thật đúng là vì háo sắc mà quên mất hổ bên cạnh.”

Ai ngờ, bên này nàng còn chưa chuẩn bị cầm thịt dư trong tay ném cho Từ Hồ, hắn đã sớm nuốt sạch thịt của hắn, đứng chờ.

Tư thế áp bức, nếu nàng lại ném thịt cho người khác, ta liền liều mạng với nàng.

Nàng lập tức hiểu được một chút, nghiêm chỉnh không nhìn ngang ngó dọc nữa!

Hôm nay thời tiết xem ra lại sắp đổ tuyết.

Hút một ngụm không khí lạnh như băng, Y Na được Từ Hồ quần da thú ôm vào trong lòng hắn.

Từ sau phong ba tặng thịt dư, Từ Hồ hình như vô cùng lo lắng đối với phối ngẫu này, lúc nào cũng dùng chính sách theo dõi 24/24. Chỉ cần Y Na vừa liếc mắt, hắn lập tức rống nam thú nhân kia.

Y Na run rẩy, nghĩ thầm rằng vị này nếu ở hiện đại nhất định là đạt cấp bậc thùng dấm chua.

Nữ nhân thích xem nam nhân ghen vì mình, cô ấy sẽ có một loại cảm giác vô cùng thỏa mãn. Y Na chính là như vậy, vì bốt nhảm chán của chuyến trú đông, có khi nàng sẽ cố ý nhìn say đắm nam thú nhân nào đó.

Hai ngày sau nàng thu được một kết luận, là nếu cứ như vậy thì chỉ càng làm khổ mình, vì nàng không thể nhìn ngắm chỗ nào khác ngoài thân hình của Từ Hồ.

Vì thế Y Na thu suy nghĩ đó lại, nhưng trong lòng lại thỏa mãn.

Mấy ngày nay bông tuyết bay không ngừng, Y Na cảm giác cảm xúc của các thú nhân có chút biến động, Từ Hồ vốn là ở phía trước đội ngũ. Ngày nào đó lại thối lui đến giữa đội ngũ, hình như là để bảo vệ Y Na.

Y Na cảm thấy kỳ quái, trời tuyết sẽ có thứ gì công kích bọn họ sao?

Sự thật chứng minh là có!

Thú nhân không có thiên địch cường đại gì đặc biệt, mà có kẻ địch lớn nhất là ông trời.

Rõ ràng vốn không một tí gió, lại đột ngột nổi lên một trận gió xoáy.

Gió rất lớn, cuốn cả tuyết lên, khiến các thú nhân không thể đi ra một tấc.

Y Na được bảo vệ ở trong lòng Từ Hồ, ngay cả như vậy, nàng cũng cảm giác được áp lực tương đối lớn. Cho dù Từ Hồ dùng thân thể ngăn trở áp lực từ chung quanh, nhưng có khi nàng vẫn bị xung lượng không lồ đè ép, thở không nổi.

Ở dưới áp lực thật lớn, các thú nhân rốt cục ngừng lại.

Bọn họ nằm tại chỗ, co rút càng lúc càng sát nhau.

Y Na cảm thấy hô hấp càng lúc càng khó khăn, nàng bầu chặt Từ Hồ, mà Từ Hồ lấy tay vỗ đầu nàng. Hắn là đang an ủi nàng, mà nàng hiểu rất rõ. Bọn họ bây giờ là chiến đấu với ông trời, xem năng lực sinh tồn của bọn họ mạnh hơn hay là thời tiết lợi hại hơn.

Nàng cũng không thấy mệt, bởi vì cùng Từ Hồ sinh tử, sẽ không có bao nhiêu đáng sợ. Nhưng thật ra cảm thấy có một tia tiếc nuối, đó là oan uổng cho em bé cộp một chút, bởi vì bé còn chưa nhìn đến thế giới này, cho nên có chút tàn khốc!

Bốn phía đột nhiên yên tĩnh đến đáng sợ, tiếng la, tiếng khóc của thú nhân nhỏ nháy mắt biến mất, cái gì cũng nghe không thấy. Y Na cảm thấy trong trời đất, trừ bỏ tiếng tim đập mạnh mẽ của Từ Hồ, cơ hồ cái gì cũng không tồn tại, ngay lúc nàng cho rằng ngay cả tiếng tim đập của Từ Hồ cũng bắt đầu mong manh, thân thể đột nhiên buông lỏng, một ngụm không khí lạnh như băng tràn vào phổi làm cho nàng mảnh liệt ho khan lên.

Ho xong mới chú ý, chung quanh đã là một mảnh trắng xoá, thậm chí đến cây cối cũng không tồn tại. Mà Từ đang thở từng ngụm từng ngụm, hân ôm nàng vào trong ngực, còn dùng sức bao kín nàng.

Y Na biết là hân sợ mình tổn thương do giá rét, nhưng nàng lại chú ý tới hai cánh tay Từ Hồ đều đông lạnh đến xanh tím. Nàng có chút muốn khóc, nhưng thời tiết lạnh như vậy, nếu khóc sẽ tổn thương da do giá rét. Nàng đã sắp là mẹ của em bé, không thể cứ làm cho người ta lo lắng.

Cố nén khóc, nàng sờ sờ cánh tay của Từ Hồ.

Từ Hồ kéo tay nàng xuống, lại nhét trong áo da thú của hân, sau đó đi trong tuyết.

Hân không có đi giúp người khác, mà Y Na cũng không có tâm tư bảo hân đi giúp người khác.

Sau khi bọn họ đi qua, có rất nhiều thú nhân cũng đi ra khỏi đám tuyết. Y Na ở trong lòng Từ Hồ nghe được có nữ thú nhân đang kêu khóc, nếu không đoán sai hân là có mấy thú nhân nhỏ hít thở không được hoặc là bị đông chết. Tại dạng thời tiết này, có rất ít thú nhân nhỏ có thể sống sót.

Vừa mới nảy nếu không phải Từ Hồ dùng thân thể bảo vệ nàng, chỉ sợ bây giờ Y Na đã biến thành một khối thi thể.

Lúc mặt trời lại lên, bọn họ tới bên ngoài một tòa thành đá. Y Na cũng được Từ Hồ thả ra hoạt động một chút!

Nàng xem đã không thấy các thú nhân nhỏ, mà nữ thú nhân cũng hình như thiếu hai người. Thú nhân trẻ tuổi được nàng cho thịt cũng không thấy, nàng nghĩ đại khái là thất trong lạc gió tuyết, hoặc là sinh mệnh đã bị đoạt mất.

Lần đầu tiên nhận thức thế giới này thì ra tàn khốc như thế, nàng bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

Một bàn tay khoát lên trên vai nàng, sau đó một khối thịt nóng hằm hập đưa tới.

Nhìn đến bàn tay tím đỏ kia, Y Na lại cảm thấy kỳ thật hết thảy cũng không quan trọng, cả đời mình có người này làm bạn đời là rất tốt rồi. Nàng tiếp nhận thịt, ăn từng ngụm từng ngụm, hoàn cảnh càng ác liệt, nàng càng phải kiên cường.

Nghĩ như thế, nàng ăn luôn toàn bộ thịt vốn không thể ăn hết, sau đó vỗ vỗ bụng mình cười sáng lạn với Từ Hồ.

Từ Hồ rất vừa lòng gật đầu, sau đó cũng cười. Tuy rằng mặt hân cười giống như run rẩy, nhưng Y Na cảm thấy rất thỏa mãn.

Lại qua ba ngày, bọn họ rốt cục đi tới một chỗ hơi bằng phẳng một chút. Nơi này đã tụ họp nhiều thú nhân, bọn họ tụ tập từng nhóm nhỏ dùng các tảng đá to vây xung quanh nơi này, sau đó nam thú nhân biến thành hình thú, nữ thú nhân cùng thú nhân nhỏ tụ ở bên trong.

Sau đó đốt lửa, làm cho chung quanh ấm áp một chút.

Y Na biết nhiệt độ không khí nơi này cao hơn trên núi rất nhiều, nếu không bọn họ cũng sẽ không tụ ở chỗ này sống qua mùa đông. Nhưng có một chuyện làm cho nàng rất kinh ngạc, đó là thì ra thú nhân cũng có lúc quần cư.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Ưu khuyết điểm của quần cư

Ads Thú nhân quần cư có lợi rất nhiều!

Tỷ như, ấm áp!

Tương tượng một chút, một đồng động vật to dùng xù lông, mà bạn thì ngủ ở giữa bọn họ?

Mỗi ngày ôm mèo to ngủ, bởi vì trừ bỏ ngủ không có chuyện khác để làm.

Nhưng là, cũng có rất nhiều khuyết điểm.

Tỷ như, bạn phải giải quyết chuyện vệ sinh trước mặt nhiều nam thú nhân và Từ Hồ. Tiểu thi còn may, nếu là đại, nàng rất có loại xúc động muốn chui

xuống đất.

Tỷ như, cơ hồ mỗi ngày có thể nhìn đến vợ chồng nhà người khác thân thiết. Tình cảm mãnh liệt cứ bắn ra bốn phía, nhưng mà người xem trừ bỏ nàng hình như không có ai khác.

Cho nên, lúc đang Y Na nhìn chăm chăm một đôi vợ chồng đang ân ái, xem bốn phía, lần đầu tiên cảm thấy bộ dáng mình giống đứa trẻ mới vào đời, gặp cái gì cũng tò mò.

Từ Hồ không dám thân thiết cùng nàng, trừ bỏ hôn môi cùng liếm bụng nàng, những nơi khác hình như đã trở thành vùng cấm.

Y Na cảm thấy Từ Hồ rất khấn trương, hình như không giống nam thú nhân khác tùy ý đối đãi với phối ngẫu như vậy. Hắn làm cho nàng trộm cao hứng hồi lâu.

Nhưng mà, nàng cảm thấy có một chút kỳ quái.

Đó là nàng chưa từng cảm thấy có một chút khó chịu, thậm chí ngay cả nôn mửa choáng váng đầu cái gì cũng không cảm thấy. Nhưng thật ra ăn nhiều hơn, sức ăn gấp đôi bình thường.

Trước kia ngay cả nửa cái chân trước cũng ăn không vô, bây giờ có thể nuốt sạch, thậm chí còn chưa no.

Bầy động vật hoặc là trốn vào núi sâu, hoặc là đã đi ngủ đông.

Bây giờ các thú nhân tìm thức ăn đã tương đối khó khăn, bọn họ tới chỗ quần cư liền đi săn. Hơn nữa thức ăn đều đặt ở bên cạnh những kẻ mạnh, thẳng đến khi bọn họ muốn ăn mới đem đi nướng. Nếu làm sai chỉ sợ sẽ phát sinh một trận đại chiến.

Còn may là, ít nhất đến bây giờ chưa phát sinh tranh chấp.

Có lẽ, còn chưa đến lúc. Bởi vì thức ăn miễn cưỡng cũng đủ dùng, bây giờ Từ Hồ ăn chỉ bằng một nửa lúc trước, bộ lông cũng khôi phục màu sắc trước kia, hoàn toàn không có chút sắc thái phấn hồng mê người.

Y Na cho rằng thân thể hắn đã chuyển sang trạng thái bán ngủ đông, lúc không đi săn chỉ nằm ở một nơi không nhúc nhích, thậm chí ngay cả tim đập cũng chậm hơn bình thường một chút.

Nàng biết lúc này thú nhân hắn là tận lực dự trữ năng lượng để ứng phó thời tiết cùng đói khát, Y Na chưa có vượt qua mùa đông ở đây cho nên không biết sẽ có bao nhiêu khổ sở. Cho nên, nàng đang nghĩ lung tung.

Sờ sờ bụng mình, là một mảnh bằng phẳng, Y Na thậm chí bắt đầu hoài nghi nơi đó có con mèo nhỏ hay không. Nếu không có, Từ Hồ chăm sóc mình như vậy làm nàng có chút băn khoăn. Dù sao, thú nhân khác không có mang theo phối ngẫu và thú con kè kè bên mình.

Chỉ có Từ Hồ không giống, có lẽ có liên quan tới việc nàng là con người.

Y Na ăn xong thịt liền được Từ Hồ ôm vào trong ngực ngủ, nàng dùng sức sờ sờ bụng, sau đó nói: “Nơi này thực có sao? Bé cạp con của chàng?”

“Có.” Từ Hồ rất kiên quyết trả lời.

“Nhưng, không có phản ứng gì.” Cho dù vậy cũng rất tốt, nhưng không cần im lặng như vậy a!

“Phản ứng?”

“Chính là không thoải mái, ói ra, hoặc là buồn nôn.”

“Vì sao?”

“Bởi vì, có em bé không đều là như thế sao?”

“.....” Về mặt Từ Hồ mờ mịt, xem ra hắn cũng không biết.

Y Na thở dài, nhưng lại không thể nói ra rõ ràng, đành ngủ trong lòng Từ Hồ.

Lại qua hơn mười ngày, Y Na đột nhiên cảm thấy nàng béo ra rất nhiều. Rõ ràng nhất là bộ ngực cỡ B, bây giờ đã thăng cấp!

Còn bụng nữa, rõ ràng chỉ có hai tháng, nhưng đã nổi lên rồi.

Nàng bắt đầu sợ hãi. Đứa con này hai tháng đã lớn như vậy, rốt cuộc là có mấy đứa, to bao nhiêu đây!

Nghĩ đến trong thế giới của mình, cạp là động vật đa bào thai, hơn nữa Từ Hồ lại làm nhiều như vậy, không chừng trong bụng mình có nhiều bé. Nếu mỗi bé đều sinh trưởng nhanh, chỉ sợ còn chưa sinh ra đã nứt vỡ bụng mình rồi.

Thời đại này lại không có phương pháp đẻ mổ, vậy chẳng phải nàng chết chắc sao?

Sờ sờ bụng, nhìn nhìn thái độ Từ Hồ, luyến tiếc xa rời hẳn!

“Từ Hồ, trước kia có nữ nhân loại sinh con cho thú nhân không?”

“Có.”

“Thật sao?” Y Na thấy may mắn mình đã hỏi như vậy, nếu có liên chứng minh nhân loại có thể sinh con với thú nhân, mình sẽ không có chuyện.

“Ừ.”

“Vậy nữ nhân kia thì sao?”

“Đã chết.”

Tâm Y Na chợt lạnh, mình nghĩ quá đơn giản rồi. Nàng nén nước mắt, nhẹ nhàng bắt lấy Từ Hồ cơ hồ ngày ngày đêm đêm đều ở bên người nàng nói: “Từ Hồ, nếu em chết, chẳng phải chăm con cho tốt, biết chưa?”

Từ Hồ hoảng sợ, hần đột nhiên nhảy lên người Y Na từ đầu đến cuối, sau đó mới yên tâm nói: “Nàng không có bị thương, sẽ không chết.”

Nhìn đến bộ dáng hần khẩn trương, Y Na vừa vui vừa buồn, miễn cưỡng cười nói: “Vậy là tốt rồi.”

“Nữ nhân kia bị thương mới chết, nàng sẽ không.” Từ Hồ vỗ vỗ đầu Y Na nói.

Y Na ngẩn ra, Từ Hồ không thường quan sát để ý lòng người, nhưng bây giờ hần lại chú ý tới nguyên nhân nàng thương tâm. Nàng ôm chặt Từ Hồ, trong lòng thầm nghĩ, nếu vì nam nhân này sinh đứa con, cho dù chết cũng đáng.

Hôm nay Từ Hồ tay không mà về, mà các thú nhân khác cũng như thế. Xem ra là tới thời khắc thiếu thức ăn rồi.

Y Na vẫn ăn con mồi Từ Hồ bắt được vào hai ngày trước, hiện giờ cũng chỉ còn lại nội tạng cùng da lông. Nàng làm cho Từ Hồ ăn nhưng hần cũng không ăn, cứ như vậy suốt hai ngày không ăn thứ gì.

Y Na rất lo lắng Từ Hồ cứ tiếp tục tuyệt thực như vậy, nhưng mà còn may bọn họ có mang theo thức ăn đông lạnh. Lần đầu tiên nàng lấy ra một khối thịt đông, sau đó đưa Từ Hồ nướng.

Từ Hồ nướng thịt liền giao cho Y Na, còn mình ăn hết rồi nội tạng động vật còn dư. Trước kia hần cũng không ăn, nhưng mà lần này lại ăn sạch sẽ.

Tuy rằng không hợp khẩu vị, nhưng Y Na biết nội tạng đó cũng đủ Từ Hồ chống đỡ một đoạn thời gian. Khối thịt đông cũng không lớn, nếu trước đây nhất định nàng ăn không hết, nhưng bây giờ vừa vặn cho nàng ăn no. Nhưng mà, Y Na ăn một nửa, sau đó đem một nửa kia đưa cho Từ Hồ nói: “Em ăn no, chàng ăn đi!” Lâm trụ cột gia đình, bây giờ nên bảo tồn thể lực hần là Từ Hồ mới đúng.

Nhưng Từ Hồ lại đẩy thịt trở về, hần sờ sờ bụng Y Na nói: “Y Na ăn thay nó.”

Y Na vẫn cảm thấy mình là không hay khóc, nhưng nhìn đến biểu tình Từ Hồ như vậy, nước mắt bộp một tiếng rớt xuống. Nàng vừa khóc vừa cảm thật nói: “Ừm, em ăn thay bé, nhất định phải làm cho bé sinh ra khỏe mạnh.”

Nàng biết, thú nhân không có nhờ con cái dưỡng già. Bọn họ rất đơn thuần hy vọng lũ trẻ sống tốt, thậm chí có thể vì lũ trẻ mà hy sinh tính mạng của mình.

Đối với mặt Từ Hồ, Y Na cảm thấy mình rất không xứng làm mẹ. Bởi vì nàng nghĩ, hình như chỉ là sống chết của mình!

Gần đây trong đàn thú thường truyền ra kêu rên, Y Na thường bị giật mình nửa đêm khi đang ngủ say. Thẳng đến buổi sáng ngày hôm sau, nàng mới nhìn thấy thì ra là có vài thú nhân trẻ con bị lạnh đói mà chết.

Y Na bắt đầu lo lắng, bây giờ Từ Hồ đi săn ba ngày cũng không có con mồi, bọn họ chỉ dựa vào thịt đông mang đến để không bị đói chết.

Ngay cả nàng, một ngày cũng chỉ ăn một chút mà thôi.

Nhưng theo tình huống bây giờ, nếu các thú nhân không săn được con mồi, như vậy có thể sẽ bởi vì đói khát mà phát sinh bạo lực không?

Đầu tiên, bọn họ có thức ăn, có thể sẽ trở thành mục tiêu!

Bạn đang đọc truyện *Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Dã thú ác đấu

Ads Nhưng mà, Y Na đã nghĩ nhiều.

Thú nhân có quy củ, cho dù không ngừng có thú nhân nhỏ đối chết cùng nam nữ thú nhân ôm đối, nhưng chuyện cướp đoạt đồ của người khác không có phát sinh.

Thú nhân sẽ không giành, cũng không nghĩ tới việc giành.

Vào một buổi sáng tương đối sáng sủa, đàn thú bắt đầu bất an.

Y Na thấy toàn thân Từ Hồ đột nhiên dựng đứng lông lên, không nhúc nhích nhìn một phương hướng.

Nhất định là có nguy hiểm tới gần, Y Na cũng khẩn trương lên.

Từ Hồ gầm nhẹ một tiếng với Y Na, biết nàng nghe không hiểu, lại bồi thêm một câu: “Bảo vệ mình.” Thú nhân từ trước đến nay rất lo lắng cho phổi ngẫu của mình, vẫn ở bên cạnh bảo vệ. Nhưng Từ Hồ đột nhiên bảo nàng tự bảo vệ mình, vậy là sắp sửa phát sinh chuyện rất nghiêm trọng, ngay cả hắn cũng không có biện pháp bảo vệ nàng như trước kia.

Y Na thấy rất nhiều nam thú nhân đi ra ngoài, biết bọn họ cũng không có vứt bỏ nữ thú nhân mà là dùng sinh mệnh của mình để bảo vệ các nàng.

Vì làm cho Từ Hồ an tâm, Y Na nhìn vào đôi mắt dã thú xinh đẹp của Từ Hồ dùng sức gạt đầu, sau đó cầm đao xương trong tay.

Từ Hồ rống to tận trời, sau đó xông ra ngoài đứng ở trước đội ngũ.

Đúng rồi, hắn không chỉ là thú nhân, mà còn là vương. Cho nên, hắn chọn vị trí là nơi nguy hiểm nhất.

Y Na sờ sờ bụng mình, đứng ở bên trong các nữ thú nhân. Bây giờ nàng phải làm không phải là bảo vệ người khác, lại càng không là cậy mạnh, nàng phải làm là bảo vệ bé cọt nhỏ trong bụng mình. Vì thế, dùng các nữ thú nhân này che dấu thân nàng.

Nhưng mà, nữ các thú nhân cũng không chờ chết giống như bình thường, mà đều vươn răng nanh cùng móng vuốt chuẩn bị đấu. Xem ra, các nàng cũng muốn liều mạng.

Đang nghĩ ngợi, thấy đám tuyết xa xa hóa thành sương khói màu trắng, dựa theo phạm vi thấy được, đại khái có mấy trăm người hoặc là nhiều hơn.

Đến gần, mới thấy bên trong trắng xoá lộ ra màu đen. Trong đen trắng lại mang theo tiếng thú rống. Loại tiếng hô này Y Na vô cùng rõ ràng, là tộc sói.

Thanh thế lớn như vậy, chẳng lẽ tộc sói cũng giống thú nhân quần cư trong mùa đông, mà vì thiếu thức ăn cho nên mới mạo hiểm công kích thú nhân.

Nhưng bên này cũng lâm vào tình huống không có thức ăn, chẳng lẽ bọn chúng muốn.....

Y Na cảm thấy lạnh toàn thân, nàng nghĩ đến là người ăn thịt người.

Đúng rồi, bây giờ không có con mồi, như vậy đương nhiên sẽ đem thú nhân trở thành mục tiêu công kích.

Mà thú nhân cũng như thế, chỉ sợ cũng đem lũ sói đến công kích trở thành thức ăn.

Như thế, hai bên ai thắng ai là kẻ mạnh, ai bại thành thức ăn!

Đang nghĩ ngợi, chỉ thấy bầy sói gầm lớn một tiếng vọt đến.

Từ Hồ mang theo các thú nhân nghênh diện vọt lên!

Đây là một hồi chiến tranh không có chiến lược, có chi có dục vọng nguyên thủy nhất.

Y Na không dám nhìn, bên tai chỉ nghe tiếng thú rống cùng rên rĩ! Nhưng lại lo lắng cho Từ Hồ, cắn chặt răng ngẩng đầu tìm kiếm Từ Hồ ở trong bầy thú nhân.

Đột nhiên, bên người có một tiếng rên rĩ, nàng cả kinh lui về sau một bước, tránh ở sau tảng đá.

Thì ra không biết khi nào có con sói trộm tiến vào, hơn nữa cắn cổ họng một nữ thú nhân lôi đi. Bây giờ sói đã không có tạp niệm gì với giống cái, lôi đi ra ngoài sẽ lập tức ăn luôn. Cho dù có nhiều nam thú nhân vây quanh ở bên ngoài như vậy, nhưng luôn có sói vọt vào.

Nữ thú nhân kia kêu một tiếng, chết đi.

Các nam thú nhân đánh trả muốn cướp lại thi thể, nhưng lập tức có bầy sói nhảy ra ngăn cản bọn họ. Bây giờ Y Na biết vì sao Tử Hồ không thể bảo vệ mình, dưới tình huống hỗn loạn như vậy chỉ có thể tự mình bảo vệ mình. Nàng cắn chặt răng tận lực tránh ở nơi kín đáo, nắm đao xương trong tay, chỉ cần có sói chạy tới nàng liền chuẩn bị công kích.

Nhưng nàng không nghĩ tới là bầy sói chỉ công kích một chút, chốc lát sau bầy sói đột nhiên lui lại. Đương nhiên, bọn chúng lòi mấy thi thể thú nhân vừa ăn vừa chạy đi.

Đồng thời, cũng có mấy thi thể sói bị giữ lại.

Y Na mau nhảy ra, hai chân run rẩy, kêu tên Tử Hồ.

Kêu hai tiếng không có đáp lại, nàng sợ tới mức cơ hồ khóc thành tiếng. Còn may, một đôi cánh tay ôm chặt nàng, sau đó một ngụm máu tươi bị người dùng miệng đối miệng đút cho nàng.

Đối với mùa đông mà nói, máu tươi như vậy là thực phẩm tốt nhất.

Y Na không có nhớ ra, nàng tự bức mình nuốt xuống, sau đó ôm chặt Tử Hồ nói: “Chàng có sao không, có bị thương hay không?”

Trên người Tử Hồ có máu, trải qua kiểm tra, máu này đại khái đều là máu sói. Đồng thời trong tay hắn còn nắm nửa thi thể con sói.

Y Na nhìn đến hắn không có việc gì thật vô cùng cao hứng, dựa vào hắn trên người khóc nói: “Thật tốt quá, chàng không sao, thật tốt quá.”

Tử Hồ vỗ vỗ lưng nàng, hình như đang an ủi. Sau đó không quan tâm tình huống chung quanh, bắt đầu xé thịt tươi đút Y Na.

Y Na làm sao nuốt nổi thịt tươi, vẫn lắc đầu không ăn.

Tử Hồ đại khái hiểu được, hắn xếp dọn củi lửa một chút, sau đó đặt thịt sói lên nướng.

Y Na cho rằng trong các động vật, thịt sói là khó ăn nhất, nhưng mà bây giờ với bọn họ mà nói, cũng là không tồi.

Lần này tộc sói công kích làm cho các thú nhân ăn no nê một chút, bọn họ có thể kiên trì một đoạn thời gian ngắn, cho dù bắt không được con mồi cũng sẽ không bị đói chết.

Bên này Y Na còn có chút thịt dự trữ cho nên cũng không lo lắng nhiều, nhưng Tử Hồ sợ nàng ăn không đủ, luôn nghĩ mọi phương pháp làm cho nàng ăn nhiều. Mà nàng sợ hắn đói, lỡ lần sau tộc sói công kích, hắn không có sức lực, như vậy rất nguy hiểm.

Cho nên hai người ăn thịt đồng dưới tình huống đẩy qua đẩy lại, Y Na phải lừa Tử Hồ mới có thể làm cho hắn ăn một chút.

Kế tiếp, cách mỗi năm sáu ngày sói sẽ đến quấy rầy một lần, Y Na đã biết phương pháp trốn tránh, nàng vì con cùng tánh mạng của mình, sẽ không để cho sói tha mình đi.

Mà Tử Hồ dựa vào sự dũng mãnh của hắn, mỗi lần chỉ thương bị một ít! Nhưng mà, bởi vì mỗi lần đều có nữ thú nhân hoặc nam thú nhân mất đi sinh mệnh, cho nên lúc thú nhân khác rên rỉ Tử Hồ luôn rất khẩn trương ôm Y Na, giống như sợ nàng cũng sẽ bị sói tha đi.

Y Na vỗ ngực hắn nói: “Tử Hồ, em sẽ cố gắng tự bảo vệ mình và con, chàng yên tâm.”

Tử Hồ hét lớn một tiếng tận trời giống như kêu gào!

Bây giờ Y Na hiểu được vì sao nam thú nhân muốn tìm nữ thú nhân cường tráng làm vợ, cũng không phải hoàn toàn vì sinh ra đứa con cường tráng, bọn họ cũng cần các nàng có thể tự bảo vệ mình ở trong hoàn cảnh ác liệt, như thế mới sẽ không vì các nàng chết đi mà thương tâm.

Đúng, các thú nhân sẽ thương tâm, nhất là khi phối ngẫu của bọn họ chết đi.

Bọn họ có lẽ còn không hiểu được cái gì là tình yêu, nhưng mà hàng đêm rên rỉ vì phối ngẫu đã chết. Mỗi lúc này Y Na liền cảm thấy vận phần may mắn vì mình có thể ở bên cạnh Tử Hồ.

Cứ như vậy qua một tháng, thời tiết rõ ràng có chuyển biến.

Tuyệt không rơi nữa, các thú nhân bắt đầu bắt được con mồi.

Tộc sói cũng không lại đến tập kích, nhưng các thú nhân trẻ tuổi dần dần rời khỏi đội ngũ.

Mùa đông thiếu thốn, Y Na chỉ béo ra một ít, nhưng bộ ngực lại to ra nhiều, gần đây Y Na cảm thấy bộ ngực vừa trướng vừa đau, vừa mới hơn ba tháng mà bộ ngực bắt đầu biến hóa sao? Ban đêm đang lúc nàng ngủ say, đột nhiên cảm thấy trước ngực có cảm giác mát, nhưng lại vô cùng ấm áp.

Mở to mắt liền 睜, bởi vì Tử Hồ đang cúi đầu bú trên ngực nàng.

“Chàng làm cái gì vậy?” Y Na cảm thấy hình như có thứ gì đó từ trong cơ thể bị hút ra vô cùng không thoải mái, nàng nhẹ nhàng đẩy Tử Hồ, làm cho đầu hắn rời khỏi bộ ngực.

Tử Hồ ngẩng đầu lên, Y Na rõ ràng nhìn đến bên môi Tử Hồ lộ ra một vết màu trắng nhạt, là sữa sao?

Mới ba tháng sao có thể?

Y Na không tin, nàng tự bóp nhẹ ngực nàng một cái.

Phụt!

Một dòng chất lỏng màu trắng ngà phun ra!

Nàng kinh ngạc, cảm thiếu chút nữa rơi trên mặt đất, sớm như vậy đã có sữa? Không tin lại bóp bóp bộ ngực, nhưng mà lần này nơi đó chảy ra vài giọt sữa, còn hơi đau.

Y Na nhú nhú mày, nghĩ đến mình捏 mạnh mới đau. Nhưng Tử Hồ lấy tay của nàng ra, sau đó cúi đầu bú tiếp.

Lúc này nàng mới hiểu, thì ra vừa mới này Tử Hồ là giúp nàng làm cho nơi đó lưu thông lên.

Như vậy ngực sẽ không đau như khi bị bóp ra sữa, mặt khác cũng có thể hút sữa ra giúp ngực bớt căng trướng.

Lúc này Tử Hồ mới bắt đầu thu dọn đồ đạc, xem ra là muốn rời khỏi nơi thú đàn tụ tập này.

Không giống như khi cùng đến, bọn họ tách ra đi riêng lẻ.

Y Na được Tử Hồ ôm trong lòng, xuất phát đi lên núi.

Nhưng vài ngày gần đây, tới buổi sáng bộ ngực nàng sẽ vô cùng trướng, nếu cử động hơi mạnh, nơi đó sẽ tự động chảy sữa, nhiều lúc làm ướt cả người nàng.

Lúc này Tử Hồ gửi được mùi sẽ dừng lại, cực kỳ kiên nhẫn liếm sạch sẽ những vết màu trắng trên người nàng, liếm sạch toàn bộ ngực nàng mới tiếp tục đi.

Y Na rõ ràng cảm thấy rất 爽, nhưng lại vô cùng thoải mái, có lúc liếm liếm làm nàng ngủ mất.

Sau nghỉ ngơi, nàng cảm thấy gần đây giấc ngủ càng ngày càng tốt, thường không tự chủ được ngủ mất. Chất lượng giấc ngủ cũng tốt, ngay cả mộng cũng không có.

Tử Hồ hình như rất gấp, trừ bỏ khi ăn hoặc là giải quyết vấn đề sinh lý, hắn đều chạy. Thời tiết tuy đã ấm áp, nhưng Y Na vẫn cảm thấy lạnh, cho nên cũng cực muốn trở lại trong động.

Cứ như vậy, ngay cả buổi tối bọn họ cũng không nghỉ ngơi, chạy về núi. Có lúc gặp được thú nhân đi ngang qua, Tử Hồ cũng gầm nhẹ vài tiếng, ngay cả cước bộ cũng không dừng một chút.

Qua mấy ngày, Y Na rốt cục về tới trên núi sau hai tháng rời đi.

Nàng đột nhiên nghĩ đến, hình như năm trước chính là lúc này gặp được Tử Hồ, thì ra là lúc hắn là rời khỏi chỗ quần cư trở về, mới cướp được nàng làm phối ngẫu.

Nhưng mà, thời tiết lúc đó hình như ấm áp hơn bây giờ một chút.

Hoặc là nói Tử Hồ vì mau chóng trở về nên tiết kiệm thời gian đi đường?

Tử Hồ vừa lên núi, liền thu dọn sơn động một chút. Nhưng mà lần này hắn lại đặt Y Na trong cái động nhỏ mới làm bên vách, sau đó đốt lửa sưởi ấm phía ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Bé cộp con

Ads Y Na nằm một chút liền phát hiện Tử Hồ đã bắt con mồi trở về, hẩn nướng thịt chín nhưng không cho nàng tự ăn mà là cùng nhau ngồi ở trên giường lông chim cực ấm áp đút nàng ăn.

“Tử Hồ, tuy chàng như vậy làm cho em cảm giác thật cao hứng, nhưng em có thể tự ăn. ....” Y Na mới vừa nói xong, một miếng nhỏ thịt lại đặt ở trong miệng nàng.

Nàng đành phải nuốt xuống, nhưng thiếu chút nữa nuốt không nổi, bởi vì Tử Hồ vừa đút vừa quấy rầy nàng. Hẩn dùng một tay nhẹ nhàng vuốt ve bụng nàng, sau đó chậm rãi sờ xuống phía dưới, sờ đi xuống nửa liên phạm quy. ....

Còn may, ở lúc máu chốt tay hẩn đổi phương hướng lại sờ lên trên.

“Tử Hồ bây giờ chàng sờ cũng vô dụng, cục cưng còn nhỏ. .... gì. ....” Nàng đang nói bỗng đau bụng, không khỏi kinh ngạc cúi đầu, bởi vì trong nháy mắt hình như thấy có thứ gì đập tay Tử Hồ một chút, giống như chổng cựa.

Hình như Tử Hồ cũng hoảng sợ, tay nâng lên sau đó lại chậm rãi đè xuống.

Em bé đập?

Lúc này mới không đến bốn tháng a!

Y Na cũng không ăn, dùng ánh mắt hoài nghi nhìn chằm chằm bụng mình.

Đại khái là bởi vì bị tay Tử Hồ ép rất không thoải mái, cái bụng nhỏ của nàng không vừa lòng, lại hung hăng đập một chút.

Lần này hai người đều thấy được, mà Y Na cũng cảm giác được. Nàng đau đến kêu ‘a’ một tiếng một, sau đó nhúu mày nói: “Sao đập kịch liệt như vậy chứ, đau quá!”

Tử Hồ cười to vỗ tay, nói rất nhanh hai chữ: “Tốt lắm.”

Y Na cười khổ nói: “Chàng chẳng lẽ là cố ý chọc bé? Nhưng bé vừa động em liền đau, như vậy còn tốt sao?”

Tử Hồ nghĩ nghĩ, thu tay lại, nói: “Không tốt.” Sau đó lại bắt đầu đút Y Na ăn.

Nhưng Y Na lại tò mò, nàng sờ bụng mình, nhưng sờ soạng nửa ngày lại không có một chút phản ứng, thật sự là kỳ quái!

Ăn no, Y Na muốn đi lại một chút.

Tử Hồ tự nhiên là đi cùng, hẩn dùng một tay đỡ Y Na sợ nàng ngã sắp xuống.

Cuối cùng, biến thành Y Na ngồi ở trên vai Tử Hồ tản bộ, cảm giác này thật sự là muốn bao nhiêu kỳ quái có bấy nhiêu kỳ quái.

Y Na hít một hơi, sau đó nói: “Tử Hồ, đặt tên gì cho con đây?”

Tử Hồ nói: “Phải sinh ra mới có thể gọi tên.”

“Là vậy à!” Y Na bắt đầu nghĩ nàng căn bản là không có kinh nghiệm chăm sóc trẻ con, không biết mình có thể làm ra một đồng chuyện bị chê cười hay không.

Mặt khác, sinh con cũng là vấn đề. Nàng không thể biết sản kì của mình, cho nên không thể chuẩn bị lúc nào sẽ sinh.

Nhưng mà, chăn nệm của trẻ con hẩn là chuẩn bị trước đi!

“Tử Hồ, về sau chàng phải sản nhiều rắn để lấy da.”

“Được!” Tử Hồ không hỏi nguyên nhân, Y Na cũng không giải thích.

Da rắn vừa mềm mại vừa nhẹ nhàng thích hợp đắp cho trẻ con, bây giờ tuy bọn họ còn dư một ít, nhưng mà hình như không đủ.

Y Na đang tính toán, một trận gió thổi qua. Nàng đánh bò cạp: “Rất lạnh.”

Tử Hồ liền ôm nàng mang về trong động, cũng nói: “Nằm xuống nghỉ ngơi.”

Y Na bị hẩn ôm không có biện pháp, đành phải nhắm mắt nghỉ ngơi.

Trở về đã hơn mười ngày, Tử Hồ thu dọn trong ngoài động rất tốt. Kỳ quái là, hẩn còn dựng thêm nhiều tảng đá bên cạnh vách núi, hình như sợ thứ gì

rớt xuống.

Y Na vừa may da rần vừa nghĩ, có phải Từ Hồ chuẩn bị quá sớm hay không, mấy tháng nữa mới sinh ra bé cộp con, lại mấy tháng nữa bọn chúng mới có thể chạy loạn chung quanh!

Cúi đầu nhìn bụng mình, gần đây hình như không to thêm. Nhưng mà nàng biết đứa nhóc bên trong khỏe mạnh, bởi vì thỉnh thoảng bé sẽ chen chân đạp nàng, đến nằm mộng cũng có thể đau tỉnh.

Nàng vỗ vỗ bụng nói: “Lại khi dễ mẹ, coi chừng lúc đi ra mẹ vỗ mông con. ....”

Bên trong hình như có cảm ứng, dùng sức đạp hai cái.

Y Na hít vào một hơi, tiểu gia hỏa này còn không cho người khác nói!

Xem ra, là đứa con tính tình không tốt.

Nàng mỉm cười, tiếp tục đùa nghịch da rần, cái này làm chắc thật sự là quá tốt.

Đột nhiên, phía dưới có một mảnh ẩm áp, nàng ngẩn ra sờ vào, không phải máu, có chút nước màu vàng nhạt!

Đây là cái tình huống gì?

Đang nghĩ ngợi, bụng bỗng đau lên.

“A..... Từ Hồ.....” Sẽ không phải sanh non đi, Y Na sợ tới mức sắp rớt nước mắt.

Từ Hồ nghe được tiếng kêu vội chạy tới, hấn cúi đầu ngửi ở dưới thân Y Na một chút, sau đó rất khẩn trương chạy một vòng trên mặt đất mới ôm lấy Y Na chạy vào trong động.

Y Na cảm thấy bụng đau quặn, nói: “Sẽ không sanh non đi, bé rõ ràng rất khỏe mạnh. ....”

Từ Hồ đặt ở nàng trên giường lông chim, sau đó an ủi liếm hai má nàng.

Tiếp theo Từ Hồ kéo hai chân Y Na, cởi ra toàn bộ váy áo của nàng.

“Thế nào, có phải có vấn đề gì hay không?” Bây giờ Y Na lại không cảm thấy đau như vậy, mở miệng hỏi.

Từ Hồ nhẹ nhàng vuốt dọc theo bụng Y Na, sau đó vờn ngón tay nhẹ nhàng kéo cái gì đó.

Y Na cảm giác bụng vốn yên tĩnh đột nhiên cuộn lên như nổi sóng. Nàng khẩn trương nắm chặt một tay Từ Hồ, muốn hỏi xem cái gì xảy ra. Nhưng, hình như có thứ gì từ trong cơ thể mình chảy ra.

Là đứa con, không giữ được sao?

Đang muốn khóc, nhưng nhìn đến ánh mắt Từ Hồ vô cùng hưng phấn.

Trong đầu Y Na vòng vo cái ý tưởng, bây giờ chẳng lẽ là mình đang sinh con?

Đang nghĩ ngợi, bụng lại quặn lên, tiếp theo thứ gì đó lại chảy ra.

Nháy mắt, toàn thân Y Na giống như mất đi sức lực ngã vào trên giường, thờ đốc từng ngum từng ngum, nàng thấy Từ Hồ cúi đầu hình như cắn đứt cái gì, sau đó lại đi rửa sạch.

Nàng nhắm mắt chờ khôi phục sức lực liền vịn vách động ngồi dậy, sau đó há to miệng chỉ vào hai bé cộp con trên mặt đất, đầy người là lông, miệng còn vờn đầu lưỡi hồng hồng, run giọng hỏi: “Này..... Đây là em sinh sao?”

Từ Hồ đem bảo bối đặt ở giữa bọn họ, sau đó dùng lông chim quần quanh thân mình nhỏ nhắn của các bé. Làm xong hết thấy, hấn bỏ nhào vào bên người Y Na cuồng hôn nàng hai cái, tiếp theo bắt đầu lau rửa hạ thể của nàng!

Y Na run rẩy, này là nàng sinh, nàng sinh không phải người, mà là hai động vật toàn thân là lông!

Vốn hoài nghi nếu sinh ra giống như nàng, vậy cục cưng không thể cường đại như thú nhân bình thường. Nhưng mà bây giờ xem ra là mình lo lắng nhiều, bởi vì gien Từ Hồ rất mạnh, hai bé này giống hấn như đực, ngay cả một chút bộ dáng nhân loại cũng không có.

Từ Hồ lau rửa cho nàng xong, liền đỡ nàng nằm xuống, sau đó đem hai đứa nhỏ đang lảo đảo thăm dò chung quanh như đang tìm hiểu cái gì, đặt ở trong lòng nàng.

Y Na nghĩ đến tình huống tiếp theo khi mình dùng sữa mẹ nuôi nấng hai động vật nhỏ mà rồi rấm một chút, nhưng mà nhìn đến ánh mắt tha thiết của Từ

Hồ, đành đưa núm vú vào trong miệng hai con cạp con.

Vô lực nhu nhược bú từng chút làm tâm nàng hơi bị cảm hóa, cho dù hình dạng bên ngoài không giống, các bé đều là con nàng sinh ra.

Cạp con sức ăn ít, rất nhanh các bé liền ngủ mất.

Từ Hồ thật cẩn thận đem các bé từ trên người Y Na đặt xuống giường, hai đứa nhóc kia hoàn toàn không sợ lạnh, thân thể thân mập mạp, miệng vươn đầu lưỡi nhỏ hồng ngủ đến ngon lành.

Y Na rốt cục sinh ý tưởng sờ sờ bọn họ, ngón tay vừa nhẹ nhàng đụng liền cảm thấy mềm mại ấm áp, không khỏi nói: “Rất nhỏ.....” Đang nói, bé cạp con bị nàng sờ nhẹ run cái lỗ tai, móng vuốt nhỏ dùng sức cào cào, vừa lúc đá vào một cái miệng khác.

Bé kia hé miệng không nhúc nhích, cứ như vậy ngậm chân anh em ngủ ngon.

Y Na thiếu chút nữa bật cười, các bé như vậy thật sự là rất đáng yêu.

Nàng chỉ vào các bé nói: “Các bé là nam hay nữ?”

Từ Hồ chỉ vào con chen chân vào miệng con kia nói: “Nàng là giống cái sinh ra trước, hấn là giống đực sinh ra sau.”

“Cũng chính là, bé gái là chị, bé trai là em?”

“Chị?” Thú nhân không đặt tên cho nữ thú nhân, cho nên chỉ có anh em không có chị em.

Y Na nhìn hấn khi dễ đứa chị nói: “Đúng vậy, bây giờ chàng nên đặt tên đi!”

Từ Hồ nhìn đứa em, nói: “Văn Hồ.” (‘Văn’ là đường văn)

Lúc này Y Na mới chú ý tới trên đầu đứa em ngoài chữ ‘vương’ (王) còn có hoa văn nhạt như hình hoa cúc rất đẹp, nhưng đứa chị không có.

“Tốt lắm, vậy đứa chị thì sao?”

“Nữ thú nhân không có tên.”

“Con gái chúng ta phải có.”

“Được, con gái sinh ra chính là hình thú, về sau nhất định là nữ thú nhân lợi hại, vậy kêu con gái là ‘chị’.” Từ Hồ rất đứng đắn nói.

“Chị không phải tên, là cách xưng hô.” Y Na không nói gì, nhưng mà nghĩ xong lại nói: “Kêu A Tỷ đi.” Tại thế giới này cho dù có tên chỉ sợ cũng không có thú nhân kêu, không bằng kêu như vậy cho dễ nhớ.

Từ Hồ gật đầu, chỉ vào hai nhóc nói: “Văn Hồ, A Tỷ.”

Y Na gật đầu, sau đó cảm thấy vô cùng buồn ngủ, liền chậm rãi vừa ngủ vừa cười.

Lại nói các bé cạp con lớn nhanh đến làm cho người ta sợ hãi, năm ngày các bé đã mở to hai mắt sau đó có thể bò chung quanh.

Có lúc sẽ bị vướng lông chim, nhưng các bé không thèm để ý cứ tiếp tục bò.

Thăng đến bò ra xa, Y Na mới ôm các bé trở về.

Từ Hồ rất thích các bé bò loạn, có lúc nếu các bé yên tĩnh quá mức, hấn sẽ lấy ngón tay chọc chọc các bé.

Y Na lắc đầu, nào có người cha như vậy, hy vọng con mình bướng bỉnh.

Vốn ngủ ngon, bây giờ tốt lắm, toàn bộ đuổi theo ngón tay Từ Hồ chơi.

Các bé vừa mới học đi, móng vuốt nhỏ đã bắt ngón tay Từ Hồ giống như bắt giữ con mồi lại. Kết quả bắt không được té lăn lông lốc ở trên giường lông chim. Lông các bé dày như vậy, xem ra chuẩn bị chắn da rắn hoàn toàn vô ích.

Y Na lúc đầu là thờ dài, nhìn xong lại cười khanh khách.

Nàng phát hiện Từ Hồ cũng không phải cứ trốn, có lúc sẽ cố gắng hiển ngón tay ra làm cho các bé cắn được. Vì thế hai nhóc ôm ngón tay Từ Hồ đến khi chung quanh dính đầy nước miếng.

Đã tính trời sinh, xem ra các bé quả thật không có một chỗ giống nàng.

Y Na có chút mất mát, nhưng mà cũng có chút yên tâm, bởi vì các bé có thể bình an sinh tồn tại thế giới này.

Nhìn con chơi đùa, nàng lại bắt đầu nổi lên máu vú em.

Y Na thích ngồi đút sữa, nàng ôm hai nhóc vào trong ngực, sau đó nhìn các bé bận rộn chơi đùa.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Về vấn đề biến hóa

Ads Lại tuyết rơi, hẳn là trận tuyết cuối cùng của mùa đông này.

Lông của cạp con vừa dài vừa dày, giống hệt cạp đồ chơi lông xù vô cùng đáng yêu, Y Na sắp xem các bé trở thành thú cưng rồi.

Từ Hồ nói bây giờ các bé có thể đi ra ngoài động, Y Na rất giật mình, bởi vì các bé sinh ra đến bây giờ vừa mới hơn mười ngày thôi. Quan trọng là nàng còn đang ở cữ, cũng bị Từ Hồ dẫn theo đi ra.

Nhưng mà, nàng hoàn toàn không có cảm giác không thích ứng, thậm chí rất thích hít thở không khí mới mẻ.

Xem ra tới thế giới này thân thể đã thay đổi nhiều, không đủ tháng đã sinh hai cục cưng, bây giờ lại ngay cả trong tháng cũng có thể đi ra. Đây có tính là đột biến không?

Ngồi xem hai con cạp nhỏ ở trên tấm da thú đã trải cẩn thận, các bé mở mắt ra nhìn đến cha mẹ, cho nên rất cố gắng muốn đi đến bên cạnh Y Na.

Y Na lo lắng các bé lạnh, nhưng Từ Hồ cũng không cho nàng ôm. Còn cố ý làm cho nàng lui xa xa, làm hai thú con phải dùng sức đi đến chỗ nàng.

Y Na biết Từ Hồ làm như vậy là vì rèn luyện các bé, nhưng thời tiết lạnh như vậy các bé có thể sao?

Kết quả nhìn nửa ngày, hai bé cạp con không có bị đông lạnh, ngược lại càng đi càng hăng hái. Các bé còn dùng cái mũi nhỏ linh mãnh ngửi ngửi thăm dò xung quanh.

Y Na cũng yên tâm, liền ngồi ở trong lòng Từ Hồ nhìn các bé.

“Phải ở bên ngoài bao lâu, mặt trời hạ xuống sẽ rất lạnh.”

“Chờ con mệt mỏi.”

Sự thật nói lên cạp con rất dễ mệt, các bé chơi một hồi cũng từ từ nhắm hai mắt lại, bởi vì có chút lạnh cho nên liền co thành một cục ngủ.

Y Na cười nói: “A, ngủ rồi.”

Từ Hồ gật đầu, ôm hai đứa nhóc, đặt ở Y Na trong lòng nói: “Cho con ăn no.”

Y Na gật đầu, nàng ôm lũ nhóc vào trong động, sau đó cõi da thú cho chúng bú. Từ Hồ thì đốt lửa vừa ngắm ba mẹ con!

Bú sữa xong hai nhóc ngủ đến ngon lành, Y Na đặt các bé ở trên giường lông chim, sau đó hỏi Từ Hồ: “Các bé lúc nào có thể biến thành bộ dáng con người?”

“Một tuổi.”

“Lâu như vậy?”

“Nữ thú nhân mới sinh vốn là bộ dáng hình người, nhưng A Tỷ có chút không giống.”

“Vậy về sau có thể có vấn đề gì hay không?”

“Truyền thuyết, nữ thú nhân trước kia cũng có năng lực đi săn như nam thú nhân, nhưng bởi vì phải cho thú con bú cho nên dần dần biến thành dạng như bây giờ.”

“Nói cách khác, con gái của chúng ta về sau sẽ rất lợi hại?” Y Na có chút hưng phấn, nàng rất không muốn con gái mình quá yếu đuối, tại thế giới này, sức mạnh nói lên hết thảy.

Một năm có lâu quá hay không?

Y Na vốn rất mất mát, nhưng mà nghĩ lại có chút vui mừng. Bởi vì này hình dạng thú con thật sự là rất đáng yêu, nhìn một năm cũng tốt.

Lại qua vài ngày, thú con thả đi ra đã có thể tự do đi lại ở trên da thú. Cứ việc các bé đi rất chệnh choạng, còn thường ngã sấp xuống, nhưng mà rất có tính bền, ngã sấp xuống liền đứng lên!

Các bé đôi khi còn dùng móng vuốt nhỏ cào đối phương, giống như chơi đùa, lại giống như đang rèn luyện bản lĩnh.

Mấy việc này Y Na đã xem nhiều, nhưng nàng rất có kiên nhẫn quan sát các bé. Kết quả phát hiện, chủ động công kích lại là A Tỷ. Bé hoàn toàn không cần biết em trai là ngủ hay là thức, tóm lại chỉ cần bé muốn chơi sẽ đưa móng vuốt đi chụp em trai, quấy rầy đến nó không chịu nổi phiền phức đánh trả mới thôi.

“A Tỷ cố lên, đã bảo em trai.” Y Na là phái nữ đương nhiên nên cổ vũ cho con gái, nhưng Từ Hồ lại hy vọng con trai có thể trở thành nam tử hán, vì thế cũng nói: “Nam thú nhân không thể thua, Văn Hồ..... cố lên!”

“A Tỷ cố lên mới đúng, đừng cho nam nhân đánh bại.”

“Văn Hồ cố lên.”

Hai nhóc vốn quay cuồng ở trên da thú đột nhiên đều ngừng đầu, chớp hai đôi mắt mênh mông sương mù đáng yêu nhìn cha mẹ, hình như đối với hành vi này có chút khó hiểu.

Ách.....

Y Na cùng Từ Hồ đồng thời dừng thanh âm, nàng cực lực mỉm cười nói: “Các con tiếp tục, cha mẹ đang cổ vũ.”

Nhìn nửa ngày, hai nhóc vẫn không hiểu được, sau đó lại mặc kệ mọi thứ, chơi tiếp.

Vẫn là A Tỷ khơi mào chiến tranh, mà Văn Hồ rất bất đắc dĩ dùng móng vuốt cào lại. Đại chiến bắt đầu, cha mẹ hai người lại vừa xem cuộc chiến vừa bình luận.

Mấy điều này bây giờ trở thành một phần thú vị nhất trong cuộc sống bọn họ, Từ Hồ cũng không coi ăn thịt là niềm vui lớn nhất, mà là vừa ăn thịt vừa nhìn hai cục cưng của mình.

Các bé không có mọc răng, nhưng có lúc Từ Hồ sẽ đưa thịt tới.

Hai đứa nhóc đã biết đó là thức ăn, rõ ràng ăn không được, nhưng vẫn ôm đến cướp đi vô cùng kịch liệt.

Vừa thấy các bé giành thức ăn, bộ ngực Y Na sẽ từ từ trướng lên, nàng xoa xoa sau đó nói: “Là lúc nên bú sữa rồi!” Ôm lấy một bé vào trong lòng.

Cọc con bây giờ đã lớn hơn, cho nên Y Na chỉ có thể ẵm từng bé một cho bú.

So với đứa chị, đứa em dài hơn một chút, cho nên Y Na muốn cho con gái bú nhiều một chút. Nhưng mới vừa ôm đứa chị lên, bé bắt đầu phản kháng, ra sức vùng khỏi người Y Na, tiếp tục lao vào giành thịt.

Y Na nghĩ tính cách hai đứa nhóc này có phải hơi bạo lực hay không, tuy rằng nàng cũng không phản đối phụ nữ cường đại, nhưng tranh cường hão thắng như vậy chỉ sợ đứa em sẽ bị thương.

Từ Hồ thấy A Tỷ quá mệt mỏi, cầm lấy cái đuôi bé, kéo bé ra.

Nhưng A Tỷ căn bản là không chịu buông tha, tiếp tục đi hướng về phía trước.

Từ Hồ thật ra rất thích tính cách như vậy, vừa buông bé ra vừa cong khóe miệng cười khê.

“Giống nàng.” Từ Hồ nói.

“Là sao? Làm sao giống?”

“Thích đấu.....”

Y Na không nghĩ tới hình tượng của mình ở Từ Hồ trong lòng là như thế này, nói: “Em cũng không đấu với chàng.”

Từ Hồ nói: “Lúc đầu mang nàng trở về nàng có đấu.”

Y Na hồi tưởng chuyện trước kia, mỉm cười, sau đó lại ôm lấy em trai nói: “Dù sao đã sinh hai đứa con, đấu nữa cũng không có ý nghĩa.”

Từ Hồ ngồi bên người Y Na, sờ sờ một bên ngực không có bị lỗ nhỏ ngâm, sau đó ngừng hồi lâu mới nói: “Rất lớn.”

Y Na có ý hỏi: “Như vậy, thoải mái không?” Nàng muốn nghĩ hỏi là có cảm giác không? Nhưng dù sao ở trước mặt con cái không thể nói ra như vậy.

Cứ việc như thế, Từ Hồ cũng nghe ra.

Hắn ôm lấy Y Na, nói: “Thoải mái.” Sờ biến thành niết, niết biến thành nhu. Nhưng sức lực Từ Hồ rất lớn, động tác của hắn làm nơi đó chảy sữa ra.

Dựa theo thói quen của thú nhân, chỉ cần nam thú nhân muốn sẽ từ từ mà động dục. Y Na cũng không nghĩ đang ở thời kỳ có sữa nuôi hai con mà còn sinh thêm hai đứa nữa, nàng né tránh nói: “Bây giờ không được.”

Từ Hồ gầm nhẹ một tiếng, u buồn vô tận.

Y Na cảm thấy buồn cười, con mới lớn như vậy hắn đã mạnh động. Nhưng mà, như vậy quả thật làm cho nàng không thể không để ý.

Buồng hai đứa con đã ngủ xuống, Y Na quay lại ôm đầu Từ Hồ nói: “Ngoan, chờ một chút.” Nói xong mình lại đỏ mặt, thì ra, trong lòng trong nàng cũng hy vọng có thể cùng mèo to ôn tồn.

Từ Hồ được một chút ngon ngọt liền cao hứng lên, hắn đuổi bọn nhỏ về động, sau đó liền quần quít lấy Y Na cùng hắn tiến vào trong rừng rậm. Đương nhiên, bọn họ sẽ không đi xa!

Y Na cũng đã lâu không có đi ra, vì thế rất mau đáp ứng yêu cầu của hắn.

Cái gọi là thế giới hai người chính là như thế đi, Y Na ngồi ở trên lưng cọp, mà hắn mang theo nàng đi ra. Tới một chỗ có thể nghỉ ngơi, Từ Hồ đã buông Y Na, còn mình thì lăn lộn trên mặt cỏ khô bên chân nàng.

Y Na thở dài vô hạn, xem ra con mèo to là này làm nũng với mình.

Nàng ngồi xổm xuống lấy ngón tay chọc chọc cái bụng Từ Hồ, cười nói: “Hai nhóc kia không biết bao giờ sẽ giống như chàng, bày ra tư thế này lấy lòng em, thật là chờ mong.” Nghĩ ba con mèo một to hai nhỏ lăn lộn ở bên người mình, Y Na ngửa tâm lên.

Từ Hồ dừng quay cuồng, liếm ngón tay nàng, sau đó cọ cọ, liền nheo mắt lại.

Vốn tưởng rằng sẽ lãng mạn, sao lại biến thành chọc mắt rồi?

Nhưng mà như vậy cũng không sai, rất im lặng rất hài hòa.

Hơn nữa thời tiết cũng càng ngày càng ấm áp, ngồi như vậy cũng không lạnh.

Bọn họ ngồi hồi lâu mới trở về, kết quả vừa vào động liền nhìn đến cọp con không biết khi nào đã tỉnh lại, cũng đi ra trong huyết động. Các bé giương móng vuốt nhỏ gầm rú, hình như đang gọi cha mẹ về.

Y Na vội vàng chạy tới ôm các bé, nói: “Thật xin lỗi thật xin lỗi, mẹ ở đây không có việc gì.” Xem ra các bé rất sốt ruột, kêu lớn tiếng như vậy.

Cọp con cọ người Y Na, sau đó liền tiến vào trước ngực nàng đi tìm thứ có thể an ủi tâm linh.

Y Na không nói gì, xem ra là thức ăn có lực hấp dẫn lớn. Nàng ngồi xuống cho con bú.

Cọp con không giống nhân loại, các bé hai giờ phải ăn một lần, cho nên buổi tối Y Na rất ít khi ngủ ngon.

Đến lúc này Từ Hồ cũng sẽ thức dậy, hắn giúp nàng chăm hai bé, thậm chí chủ động ẵm con đưa lên ngực nàng. ....

Có chồng như vậy, Y Na thật sự là cảm động.

Hôm nay một ngày là đáng kỷ niệm, cọp con mọc răng. Em trai Văn Hồ lần này chiếm quyền ưu tiên, mọc ra cái răng nanh nhỏ sớm hơn chị nửa ngày.

Bên ngoài tuyết đã bắt đầu tan, cho nên cọp con có thể đi ra ngoài động chơi.

Bởi vì mọc răng cho nên các bé ngứa răng, cơ hồ là gặp cái gì cắn cái đó. Y Na đành trông chừng không cho các bé cắn thứ không nên cắn, tỷ như tảng đá. ....

Nếu cắn có thể sẽ làm răng bị thương, cho nên vừa thấy lỗ nhóc cắn tảng đá nàng sẽ quát bảo ngưng lại.

Cọp con có thể nghe hiểu tiếng nàng quát, hình như cũng rất nghe lời, chỉ cần nàng vừa quát sẽ dừng lại, nhưng không đến một phút đồng hồ sẽ lại phóng đi cắn.

Roi vào đường cùng, Y Na giặt sạch một tấm da thú, sau đó đặt ở trong động cho các bé cắn chơi. Da thú rất mềm, sẽ không làm đau răng, cọp con cắn rất thích thú, có lúc còn giành da thú.

Hai chị em đôi khi còn cắn lẫn nhau, tuy cắn mạnh cũng sẽ không làm bị thương đối phương, bởi vì răng ngắn ngắn không có chút tác dụng nào.

Có lúc các bé còn đột nhiên há mồm cắn mẹ mình, hoặc là tay hoặc là chân. Bởi vì Y Na vừa mới nướng thịt, trên tay dính mùi thịt, hai chị em liền một trái một phải ôm tay của nàng liếm.

Y Na cảm thấy trong lòng bàn tay nhột nhột, không khỏi cười khanh khách lên.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Thử Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Tranh thức ăn

Ads Bé cạp con vừa mọc răng đã muốn ăn thức ăn.

Tuy sữa của Y Na là món chính của các bé, nhưng các bé sẽ cướp thịt cắn ăn lúc cha mẹ ăn cơm.

Mỗi lúc này Từ Hồ cũng không hề hững, một mình mình ăn, mà hấn sẽ biến thành cạp, đặt thịt ở trên da thú.

Hai bé cạp con cũng học bộ dáng của hấn nằm rạp trên mặt đất, sau đó vuron đầu cắn xé thịt. Nhưng răng nhỏ của các bé cắn không nổi, vì thế vừa cắn vừa nghênh cổ.

Y Na nhìn không được liền cười ha ha, sau đó hai đứa nhóc quay đầu lại nhìn mẹ, không biết nàng đang cười cái gì.

“Ách, các con tiếp tục tiếp tục.....”

Cạp con cũng không để ý nàng, quay đầu lại tiếp tục gặm.

Kết quả là, gặm xong rồi Y Na còn phải rửa miệng cho các bé, bởi vì thịt gặm không được còn chảy nước miếng làm ướt lông, muốn bao nhiêu bản có bấy nhiêu bản.

“Hai con mèo bản.....” Y Na ai oán, nhưng Từ Hồ ở bên cạnh lại nghiêm trang nói: “Là cạp.”

Y Na cười nói: “Em biết, là cạp không phải mèo, chỉ là bộ dáng giống như mèo, đáng yêu.....”

“Là cạp.” Từ Hồ lại nhắc lại một lần.

“Đã biết, là cạp.” Nàng đột nhiên chú ý tới lông cổ Từ Hồ hơi hơi hồng, ngẩn ra, hấn như vậy chẳng lẽ lại động dục?

Nghĩ nghĩ, bây giờ đúng là lúc xuân về, hấn động dục cũng là bình thường.

Nhưng, nhưng.....

Hai đứa trẻ còn đang bú sữa, nàng cố hết sức cũng chỉ có thể nuôi hai đứa thôi! Hơn nữa trước kia thấy các nữ thú nhân, không đều là ôm con hình người sao? Bọn họ vẫn đang bú sữa, vậy là đã hơn một tuổi.

Đang nghĩ ngợi, Từ Hồ đã cạp lên, vì thế trong lòng nàng ôm hai đứa, bên cạnh dính sát một đứa, rất bất đắc dĩ. Vì sao cạp lại thích làm nũng vậy, nhỏ còn chưa tính, to cũng là như thế.

Chờ mấy bé con bú no đi ngủ, Từ Hồ đem các bé thả vào trong động nhỏ, sau đó nằm rạp trên mặt đất lộ cái bụng ra.

Y Na nghĩ hấn muốn phơi cái bụng, ai ngờ Từ Hồ dùng móng vuốt vỗ vỗ cái bụng mình, hướng về phía Y Na làm bầm vài tiếng.

Nàng lập tức hiểu được, đây là muốn cho nàng nằm lên!

Trước kia bởi vì nằm ở mặt trên rất thoải mái, nàng làm nũng với Từ Hồ đòi nằm lên. Nhưng bây giờ đã làm mẹ người ta, cứ như vậy được không đây?

Nhưng Từ Hồ nhìn tha thiết, nàng đành phải co rút khoe miệng lập tức trào lên.

Không tồi, vẫn thoải mái giống như trước đây. Y Na dùng sức cạp cạp, nghe được Từ Hồ cũng phát ra tiếng rầm rì thoải mái.

Tiếng kêu giống mèo này khiến Y Na ngửa tâm, bèn dùng miệng cắn bộ ngực hấn.

Toàn thân Từ Hồ cứng đờ, hấn đột nhiên ôm lấy Y Na, nghiêng người.

Chờ khi Y Na mở to mắt, thấy Từ Hồ không biết lúc nào đã biến thành hình người. Hai mắt hấn tràn ngập chờ mong, lại cúi đầu liếm cổ Y Na.

Đây là kêu gọi trần trụi a, trong đầu Y Na lập tức nghĩ đến tình hình hai người hoan ái trước đây, thân thể cùng tâm lý nháy mắt sinh ra cộng hưởng, liền giờ giáo đầu hàng.

Từ Hồ nhân cơ hội xâm nhập, đánh quân địch đến ngay cả sức phản kháng cũng không có mới bỏ qua. Chờ bọn họ xong việc, đương nhiên đứng dậy chỉ có Từ Hồ.

Nhìn cửa động, bốn con mắt nhỏ tròn tròn đang nhìn qua bên này, nhưng mà hình như bị dọa, tránh ở trong động không đi ra.

Y Na đỏ hết mặt, nàng không nghĩ tới sẽ làm cho cục cưng của mình xem hiện trường phim người lớn này. Làm sao bây giờ, nàng miễn cưỡng phủ thêm quần áo đi tới cửa động, giải thích: “Ách, vừa mới. ....” Chưa nói xong chỉ thấy hai bé cộp con đột nhiên bỏ nhào vào bên người nàng, sau đó nhẹ nhàng liếm lên tay cùng chân của nàng, còn phát ra tiếng ô ô giống như khóc.

Tình hình có chút cổ quái a, chẳng lẽ lũ trẻ nghĩ rằng mình và Từ Hồ lúc này là đánh nhau, mà kẻ bại là nàng, cho nên đây là đang an ủi nàng sao?

Cảm động một chút, dù sao bọn nhỏ là quan tâm mẹ chúng.

Y Na bế bọn chúng lên nói: “Mẹ không có việc gì.”

Sau đó nàng thấy hai bé cộp con quay sang nhìn Từ Hồ gằm gừ, thanh âm đặc biệt có uy hiếp, không khỏi ngẩn ra, hai đứa nhóc này là muốn bảo vệ nàng. Nhưng mà hình như tìm lầm đối tượng, cha lũ trẻ vừa mới này cũng không phải làm chuyện thương tổn nàng.

Nàng lấy ngón tay ấn thái dương, không biết nên làm ra phản ứng gì.

Từ Hồ rất bình tĩnh, đi lên một tay xách lũ trẻ trở về động, sau đó tựa đầu vào trong lòng Y Na làm nũng.

Cái này cũng quá bá đạo đi, trước kia còn cảm thấy hấn nhất định là người cha tốt, nhưng bây giờ xem ra người cha lòng dạ hẹp hòi.

Gió xuân ấm áp, thỉnh thoảng có chim chóc bay đến trên tường rào riu rít kêu.

Nhưng vừa qua khỏi giữa trưa, chân trời liền nổi mây đen. Y Na cảm giác là trời muốn mưa, vội vàng đem da thú đang phơi vào nhà.

Hai bé cộp con đang đùa giỡn bên ngoài, động tác các bé bây giờ đã rất nhanh nhẹn, lúc đánh nhau đôi khi sẽ va vào tường rào, hoặc vào tảng đá.

Y Na sợ các bé đau, đã dùng da thú bao lên tường rào và mấy tảng đá.

Nhưng Từ Hồ cũng không đồng ý, lúc nàng mới bao xong, đều bị hấn kéo xuống. Y Na cho rằng hấn làm như vậy là vì rèn luyện năng lực hai bé cộp con, nhưng có lúc nàng nhìn thấy trên đầu hoặc trên móng vuốt của con xuất hiện vết thương, thật sự đau lòng.

Nhưng mà hai đứa nhóc hình như không thèm để ý, liếm liếm cạp cạp, nên làm cái gì thì làm cái đó, một chút cũng không chậm trễ.

Xem ra, lũ trẻ sẽ khỏe mạnh lớn lên.

Mưa rơi ở trên đầu, nàng mới phát hiện này giờ mình xem con đến ngây người, vội vàng cuốn da thú cuốn chạy vào trong động, vừa chạy vừa la lớn: “Hai đứa nhóc các con mau trở lại, không thấy trời mưa sao?”

Hai đứa nhóc lần đầu tiên nhìn đến trời mưa, đầu tiên là ngẩn ra, sau đó nghe được mẹ kêu liền chạy vào trong động. Mà lúc này Từ Hồ lại dùng sức gằm rú, Y Na mới nhớ tới trời mưa là cơ hội săn rửa đất.

Hai bé cộp con thấy cha kêu tận trời, các bé cũng đứng ở cửa động học tập theo. Nhưng mà thanh âm non nớt nghe rất buồn cười.

Hơn nữa, lũ trẻ học gằm rú hình như còn hơi sớm, thế cho nên lúc cao nhất bị lạc giọng. Không những vậy, A Tỷ còn cúi đầu ho khan hai tiếng, xem ra là bị sặc rồi.

Y Na cảm thấy lũ trẻ rất đáng yêu, liền cúi đầu ôm các bé hôn chụt chụt hai cái lên mặt.

Hai bé cộp con hình như rất không bình tĩnh, từ trong lòng nàng gãy dụa đi ra tiếp tục học Từ Hồ gằm rú.

Chung quy vẫn là dã thú a!

Nhưng mà học tập theo Từ Hồ cũng không sai, ít nhất có thể học được bản lĩnh sinh tồn tại thế giới này.

Từ Hồ kêu trong chốc lát đã hưng phấn phóng ra tường rào, hai đứa nhóc hướng về phía bóng dáng của cha gằm rú, hình như muốn cùng đi ra ngoài.

Y Na kéo hai cái đuôi nhỏ quay về nói: “Mấy đứa trở về cho mẹ, mưa lớn như vậy đi ra ngoài sẽ bị bệnh.”

Các bé bây giờ còn chưa có nhiều sức lực, bị Y Na kéo lại liền ứ rũ đứng ở cửa động.

Y Na cảm thấy buồn cười, bắt đầu lấy thịt ra nướng, mùi thịt rất nhanh hấp dẫn hai bé cạp con. Hai nhóc quay lại, không nhìn hàng rào nữa mà là nhìn đồng lửa.

Nàng nghĩ lúc Từ Hồ trở về thịt hẳn là chín, lại thấy hai đứa nhóc xuất thần xem đồng lửa, không khỏi mỉm cười.

Chờ thịt chín một lớp bên ngoài, nàng dùng dao xương cắt hai miếng nhỏ, sau đó đưa cho các con dùng để luyện răng.

Hai bé cạp con vô cùng hưng phấn nhận thịt cắn xé, mà Y Na tiếp tục canh chừng thịt trên đồng lửa chờ Từ Hồ trở về.

Thịt còn chưa có chín hết, Từ Hồ đã trở lại. Toàn thân hắn ướt nhẹp, miệng tha một con rùa đất trưởng thành hình như đã chết.

Cạp con nhìn thấy cha trở về, lại thấy được con mồi, không thèm để ý thịt nữa, chạy vội ra ngoài, trong miệng mấy bé gặm gù con mồi đã chết, sau đó cắn trái cắn phải, giống như con mồi này cần các bé giết.

Xem ra thú nhân phát triển trước tiên là thú tính, nếu không vì sao lũ trẻ lại cảm thấy hứng thú với con mồi như vậy.

Từ Hồ kéo rùa đất vào trong động, sau đó biến thành hình người làm thịt.

Nhưng thật ra hắn không vội xử lý rùa đất, mà để tùy ý cho hai đứa nhóc cắn đến đầy mặt và đầu cổ là máu.

Y Na sợ dơ con, nhưng Từ Hồ cũng không cho nàng đi quấy rầy lũ nhóc.

Y Na đành phải vừa ăn trong tay thịt vừa nói: “Thịt chín cắn còn không được mà đi cắn thịt tươi, thật là!”

Từ Hồ nói: “Rất nhanh là có thể cắn rồi.”

Y Na cười nói: “Em đột nhiên nghĩ đến lúc chàng còn nhỏ cũng như thế, liền cảm thấy rất thú vị.”

Từ Hồ có chút ngượng ngùng, đúng, mặt hắn có chút ửng đỏ, ánh mắt nhìn thịt không dám đối diện với Y Na. Trải qua thời gian dài hiểu biết, Y Na cho rằng biểu tình này chính là ngượng ngùng.

Nàng cười khúc khích, không nghĩ tới Từ Hồ cũng có lúc ngượng ngùng.

Một nhà bốn miệng cuối cùng ăn xong bữa tối, Từ Hồ bắt đầu thu dọn rùa đất. Trong nháy mắt, mai rùa đất bị hắn lấy ra, sau đó ném hai bé cạp con vào bên trong.

Nơi đó thành chỗ các bé vui chơi, bởi vì Từ Hồ cố ý để vài miếng thịt nhỏ dính trong mai rùa, các bé liền nhào vào cắn cắn.

Phương pháp tốt như thế, Từ Hồ không chậm trễ việc chính, lại có thể rèn luyện kỹ thuật cho hai bé cạp con. Y Na vừa trải da thú vừa nghĩ!

Đột nhiên, nàng nghe được hai đứa nhóc phát ra tiếng kêu không giống bình thường, hình như là tiếng rên. Nàng hoảng sợ chạy đến mai rùa nhìn, chỉ thấy hai đứa nhóc giãy lộn cả lên. Cụ thể là, A Tỷ hoàn toàn đè em trai Văn Hồ xuống, dùng sức gặm cắn cái móng của em.

Mà em trai cũng không yếu thế, miệng ngậm cái đuôi A Tỷ không buông.

Y Na kéo A Tỷ ra nói: “Nơi này không thể cắn bậy……” A Tỷ căn bản không nghe, tiếp tục ôm em trai gặm cắn.

Khi nàng đang cảm giác không có biện pháp, Từ Hồ điên cuồng hét lên một tiếng. Hai đứa nhóc lập tức run run, đều buông đối phương ra.

Y Na lau mồ hôi, con cái đánh nhau là rất bình thường, nhưng nàng cũng không biết làm sao can ngăn.

“Các con rất không hiểu chuyện, chị em sao lại đánh nhau, muốn đánh cũng phải đánh người ngoài a!” Nàng thuyết giáo một trận, nhưng hai bé cạp con lại giống như nghe không vào, lác lác đầu không để ý tới đối phương.

“Rốt cuộc là làm sao vậy?” Y Na bất đắc dĩ hỏi Từ Hồ.

Từ Hồ lại nói: “Tranh đồ ăn.”

“Gi, không ăn mà cũng tranh sao?” Nghĩ nghĩ, dã thú chính là thích dùng phương pháp như vậy chứng minh mình cường tráng, xem ra lũ trẻ không phát triển theo hướng con người a!

Chương 61: Chơi xuân

Ads Du xuân là việc gần đây Y Na vẫn hy vọng, Từ Hồ vốn đã nói qua vài ngày sẽ dẫn mẹ con bọn họ đi ra ngoài, nhưng chờ thật nhiều ngày cũng không thấy hấn đưa đi. Nàng nghĩ, đại khái là bởi vì gần đây thời tiết không tốt, cho nên tiếp tục chờ!

Rất cực, ở một ngày đẹp trời, Từ Hồ nói: “Chúng ta đi thôi!”

Y Na vô cùng cao hứng cầm da thú, hai bé cạp con sẽ đi theo Từ Hồ.

Nàng cũng không có ôm con đi, bởi vì Từ Hồ đã nói, muốn cho con tự đi.

Cạp con lần đầu tiên ra khỏi cửa, bộ dáng hình như có chút sợ hãi. Các bé cơ hồ là dán bên chân Y Na, nhìn chung quanh vừa mới mẻ vừa khản trương.

Y Na cảm thấy vướng chân, nhưng mà cái này cũng chứng minh các bé rất ý lại nàng, trong lòng cao hứng. Nhưng Từ Hồ cũng không cao hứng, rống lũ trẻ một tiếng, hai bé cạp con sợ tới mức lui hai bước, tự mình đi đường.

Lũ trẻ thật ra rất nghe lời Từ Hồ, mà bình thường nàng nói hoặc quát, hai đứa nhóc con này xem như gió bên tai, trừ phi động tay, nếu không mấy nhóc nhất định không nghe. Chẳng lẽ đây là cái gọi là con hư tại mẹ?.

Nhưng Từ Hồ lại dùng phương pháp giáo dục này, làm cho con về sau có thể tự bảo vệ mình, mới có thể bình an sinh tồn ở thế giới này.

Y Na nghĩ, tại phương diện này mình vốn thiếu kinh nghiệm, hết thầy theo hấn đi!

Nhưng mà, nàng lại thầm muốn ở bên cạnh bảo vệ con, không để con bị thương tổn quá lớn!

Bởi vì có mấy nhóc đi theo cho nên bọn họ đi rất chậm, đến giữa trưa mới đi được một nửa. Y Na nhìn đến hai đứa nhóc đã mệt đến thở hồng hộc, nói: “Nghỉ ngơi một chút đi!”

Từ Hồ gật đầu, chọn gốc cây to ngồi xuống.

Y Na trải da thú trên mặt đất, sau đó lấy nước hoa quả và thịt đã chuẩn bị sẵn ra. Nàng đặt nước trái cây ở trong chén đá cho cạp con uống, sau đó lại cầm khối thịt đưa cho Từ Hồ làm đồ ăn vặt.

Xem như ăn cơm đã ngoại đi, không khí cũng không sai, Y Na cầm chén nước trái cây uống, cười nói: “Thời tiết tốt như vậy, một nhà ngồi ở chỗ này nghỉ ngơi rất thoải mái, em còn muốn nằm xuống đây.” Nói xong liền nằm xuống, ngửa mặt lên trời nhìn phiến lá cây che bầu trời, khóe miệng hơi hơi nhếch lên.

Hai cái bé cạp con thấy nàng nằm xuống liền nhào tới, bốn bàn móng vuốt nhỏ bắt tới quần áo da thú của nàng.

“A, các con làm cái gì. .... Trước khi đi không phải mới vừa bú xong sao?”

Hai đứa nhóc làm sao chịu nghe, tiếp tục cào. Không có biện pháp, Y Na đành cời áo cho lũ trẻ bú.

Lúc này mấy nhóc đã khác trước kia, bú xong sẽ không lập tức ngủ. Từ Hồ thấy con bú xong, liền thúc giục lên đường. (Minh thì cứ tưởng Từ Hồ cũng nhào vào.. Đồ mặt!)

Bọn họ đến suối nước nóng, có thể tắm rửa, phong cảnh cũng không sai.

Cạp con chưa biết rừng rậm, cho nên đây là bước đầu tiên cho lũ trẻ quen thuộc thế giới này.

Vốn tưởng rằng các bé không đi được xa như vậy, nhưng không nghĩ tới hai nhóc vẫn đi theo bọn họ.

Cứ như vậy đến suối nước nóng, cạp con liền cao hứng chạy tới vũng nước. Nhưng các bé cũng không dám xuống nước, mà ở bên cạnh đi tới đi lui.

Y Na còn nghĩ làm cho con quen thuộc dần dần, nhưng Từ Hồ lại vron tay túm một cái quăng hai nhóc vào bên trong suối nước nóng.

Cạp con chưa bao giờ vào suối nước lập tức lấp bắp kinh hãi, các bé vừa kêu vừa giãy, còn không dừng truyền ra âm thanh cầu cứu hướng Y Na.

Nàng đau lòng, muốn đi kéo hai con ra.

Nhưng Từ Hồ không cho, hấn quay đầu lại ôm Y Na, rất ôn nhu thay nàng cởi quần áo.

Y Na khóc không ra nước mắt nói: “Lũ trẻ sẽ chết đuối.”

Từ Hồ nói: “Sẽ không.”

Cho dù hấn nói sẽ không, nhưng Y Na vẫn lo lắng, chỉ hy vọng hấn nhanh cởi quần áo mình xong rồi nhảy xuống cứu con.

Nhưng chờ nàng chạy đến bên cạnh suối nước nóng, chỉ thấy hai bé cộp con nổi bông bênh ở trên mặt nước. Đương nhiên hai nhóc không phải là bị chết trôi, mà là không biết làm sao đã học xong phương pháp bơi lội nổi lên. Hơn nữa còn bơi du ngoạn về phía trước.

Đại khái là mới biết được mình biết bơi, cho nên hai đứa nhóc thích đến quên trời quên đất.

Không ai dạy lại không ai làm mẫu, làm sao các bé học được?

Y Na khó hiểu, nhưng nhìn Từ Hồ không có chút giật mình, không khỏi nghĩ, có phải thú nhân trời sinh sẽ biết bơi, căn bản là không cần phải học hay không?

Nhưng vừa nghĩ rất nguy hiểm, thật sự là dọa nàng nhảy dựng.

Nhẹ nhàng thở ra, Y Na cũng đi vào bên trong suối nước nóng.

Xem hai đứa nhóc vô cùng cao hứng, Y Na dựa ở Từ Hồ ngực nói: “Hai bé thật sự là thiên tài.”

“Thiên tài?”

“Chính là mới sinh ra đã biết nhiều thứ, học cũng mau hơn người khác rất nhiều.”

“Đây là các con vốn biết.”

“Là sao? Thú nhân còn biết cái gì?”

“Đi sẵn.”

“Nhưng con còn quá nhỏ học không được.”

“Có thể xem.”

“Chàng muốn dẫn con đi xem chàng sẵn sao?”

Từ Hồ không có nói, nhưng có thể nhìn ra là có ý này. Hấn giúp Y Na gội đầu, hơn nữa rất cẩn thận sửa sang mái tóc.

Tóc Y Na đã dài qua thắt lưng, Từ Hồ rất nhiều lúc muốn thay nàng cắt đứt, nhưng nàng cũng không muốn cho hấn cắt hư tóc mình, vì thế nói cái gì cũng không đồng ý.

Lúc sau Từ Hồ liền thay nàng tắm, tắm rất cẩn thận.

Y Na nhắm mắt lại hưởng thụ, nhưng chỉ chốc lát sau hai bé cộp con đã đi lại đây. Từ Hồ gầm nhẹ, hai nhóc liền tự động bơi ra.

Cộp con học được giữ lông, hơn nữa còn biết liếm khô người.

Lúc sau, hai bé lại mơ màng ngủ mất.

“Thật sự là vô tư lự!” Nhưng mà tại dạng thể giới này, tuy rằng sinh tồn là việc rất tàn khốc, nhưng quả thật rất vô tư lự, có lẽ sẽ gặp một ít nguy hiểm, nhưng không phiền lụy!

Nghĩ đến cuộc sống hiện đại, tuy rằng nàng là học sinh, nhưng áp lực học tập, ánh mắt người khác đều làm cho người ta lúc nào cũng có loại cảm giác hít thở không thông. Nhưng thời đại này không giống, nàng không có áp lực.

Nhất là có Từ Hồ bảo vệ, nàng cảm thấy bây giờ mình vô cùng hạnh phúc.

Về phần cái mắt, bây giờ nàng cũng chỉ có thể thờ dài, nhân sinh có được tất có mất a!

Từ Hồ ôm nàng, sau đó từ phía sau hôn cổ nàng.

Cũng không biết lúc nào hấn học được kỹ năng hôn làm cho Y Na cao hứng. Cho nên có lúc vô sự, hoặc là lúc suy nghĩ chuyện kia, hấn sẽ học tập nam nhân hiện đại hôn nàng rất nhiều.

Có lúc kích động, từ hôn sẽ biến thành liếm

Y Na kỳ thật không quen làm như vậy ở trước mặt con, tuy rằng biết bây giờ con còn nhỏ, căn bản là cái gì cũng không hiểu được.

Nhưng Từ Hồ hoàn toàn không thêm đề ý, hoặc là nói tất cả thú nhân hoàn toàn không thêm đề ý.

Nàng cảm thấy mình hẳn là nên mau chóng thích ứng cuộc sống của thú nhân, đã là người một nhà, nàng không thể sống ở trong thế giới quá khứ của mình.

Cho nên, nàng ôm chặt Từ Hồ, rất thuận theo hắn, cùng làm một lần tình cảm mãnh liệt lúc dã ngoại.

Bọn nhỏ đại khái là quá mệt mỏi, cho nên khi bọn họ xong việc chuẩn bị trở về, hai đứa nhóc vẫn ngủ thật say.

Y Na muốn ôm con trở về, nhưng Từ Hồ không đồng ý, hắn nói phải đợi con tỉnh lại mới đi trở về.

Được rồi, đây lại là một phần huấn luyện.

Lúc mặt trời sắp sửa xuống núi, hai nhóc rốt cục tỉnh lại. Bộ dáng mơ mơ màng màng nhìn chung quanh đặc biệt thú vị.

Từ Hồ gầm nhẹ, hai bé cộp con liền đi theo sau hắn.

Sau đó là Từ Hồ đi đầu, Y Na đi cuối cùng, hai nhóc đi giữa hướng về sơn động.

Không biết vì sao Y Na nghĩ tới mình đã đi vào thôn quỷ, bởi vì thấy phía trước có vài đốm mắt sáng lờ.

Từ Hồ đang đi đột nhiên ngừng, hắn quay đầu lại kêu. Y Na biết đây là tín hiệu nguy hiểm, vì thế vừa muốn ôm cộp con nhóm giấu đi, lại phát hiện hai bé tự động chui vào nằm trong bụi cỏ thật cao.

Thân hình Y Na rất cao không thể giấu ở trong cây cỏ, vì thế nàng trèo lên cây, trốn trong tán lá dày đặc.

Tiếng kêu của con gì mà cộp nghe được phải né tránh? Y Na có chút hoài nghi, càng thêm lo lắng cho lũ nhỏ nấp ở trong bụi cỏ.

Nhưng cho dù từ trên cao nhìn xuống, nàng cũng vô pháp nhìn đến thân ảnh hai nhóc. Cũng không biết vì sao các bé có thể nấp tốt như vậy, ở trong cây cỏ vẫn không nhúc nhích.

Bình thường, trẻ con chưa đến một tuổi có thể làm được loại chuyện này sao?

Nghĩ lại, trẻ con một tuổi quả thật làm không được, nhưng là cộp con một tuổi là có thể. Bọn họ là động vật, cho nên sinh ra chỉ biết bảo vệ mình.

Điểm ấy làm cho nàng vui mừng, nhưng đồng thời lại cảm thấy con mình rất không giống người thường, từ khi quyết định mang thai nàng đã nghĩ dùng toàn lực bảo vệ con mình, cho nên bây giờ trong lòng không khỏi vắng vẻ.

Xa xa truyền đến tiếng dã thú kêu, lúc này Y Na lập tức liền biết âm thanh của dã thú đó là ai, chính là sói. Bây giờ là mùa xuân, là lúc chúng nó động dục muốn đi từ phía tìm người giao phối, trách không được đụng tới bọn chúng ở chỗ này.

Từ Hồ lần này không rống, mà cũng núp vào, hình như tính toán phục kích.

Dù sao bây giờ hoạt động theo quần thể, cho nên muốn tấn công bọn chúng sẽ rất nguy hiểm. Nếu bọn chúng chỉ đi ngang qua, vậy không cần ra tay.

Y Na cho rằng Từ Hồ lựa chọn rất chính xác, ít nhất lúc có cộp con ở đây hẳn là nên làm như thế.

Đang nghĩ ngợi, gặp một đám thân ảnh đen đen vừa cướp đoạt cái gì chạy tới nơi này. Y Na căng thẳng, tuy nàng đã gặp sói nhiều lần, nhưng vẫn không thể bình tĩnh.

Sói rất đoàn kết, chúng nó rất ít lúc đục trong bầy, bây giờ không biết chúng đang tranh nhau là vì cái gì.

Khi Y Na thấy rõ thứ chúng cướp, máu toàn thân đều lạnh đi, trái tim co rút lại, thậm chí ngay cả hô hấp cũng quên!

Trong bầy sói đông nghìn nghịt có một bóng dáng màu xám trắng, nàng bị giành đến cướp đi ở bên trong bầy sói, thỉnh thoảng phát ra rên rỉ. Nhưng lũ sói căn bản không để ý, chỉ dựa vào bản năng mà làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Máu lạnh sao?

Ads Y Na chưa bao giờ biết mình có thể bình tĩnh như vậy!

Bình tĩnh đến gần như máu lạnh!

Phía dưới đang phát sinh một sự kiện X tập thể cực kỳ bí thảm, nạn nhân là cô gái một thú nhân.

Nàng hình như chưa quá lớn, bộ lông không dài cũng không đen, đại khái là vừa mới trưởng thành đi!

Bầy sói chỉ lo phát tiết thú tính ở trên người nàng, cũng mặc kệ nàng có bao nhiêu thống khổ. Tóm lại Y Na nhìn đến nàng hình như hôn mê đi, nhưng một con sói vẫn tiếp tục chiếm đoạt trên người nàng.

Cơ hồ là không hề thương tiếc, nữ thú nhân kia lại kêu rên một tiếng tỉnh lại.

Y Na nhìn đến phía dưới nàng đã tràn đầy XX. Không biết nàng sẽ sinh mấy con sói, nhưng là điều kiện tiên quyết là nàng còn có thể sống sót. Chúng nó mang nữ thú nhân chạy đi.

Chuyện xảy ra chưa tới 30 phút, nhưng Y Na lại cảm thấy giống như vượt qua một ngày dài. Nàng có chút cảm kích Từ Hồ lúc trước có thể toàn lực bảo vệ nàng, nếu không mình nhất định sẽ bị chết thảm.

Nhảy xuống cây, tâm tình nàng vẫn rất áp lực, Từ Hồ từ bụi cỏ trong ôm lấy hai bé cộp con rất trấn định đặt ở phía trên bả vai, một bàn khác tay đưa hướng Y Na, hình như biết nàng sợ hãi.

Y Na đưa tay qua, nhưng dưới chân lại trượt thiếu chút nữa ngã sắp xuống.

Cúi đầu thấy gập mình đập phải tinh dịch lũ sói, bên trong còn dính màu đỏ, xem ra là máu nữ thú nhân kia.

Nàng gục ở trước ngực Từ Hồ, bọn họ quả thật không thể cứu cô gái thú nhân kia, bởi vì bọn họ phải lo cho người nhà.

Ý là, khi bọn họ phải hành động đầu tiên phải nghĩ đến người nhà của mình.

Y Na được Từ Hồ dùng một tay ấm lên chạy nhanh về nhà họ, nghĩ có lẽ hấn sợ bầy sói lại quay lại.

Y Na nhẹ giọng hỏi: “Nữ thú nhân kia không có việc gì đi?”

Từ Hồ nói: “Thú nhân có thể sinh con cho sói, nàng hẳn là sẽ không chết.”

Nghĩ đến cũng lạ, tuy rằng nàng là nữ nhân nhưng cũng là thú nhân, thân thể tất nhiên rất cường tráng. Tuy rằng bị luân phiên X, nhưng hẳn là sẽ rất nhanh khôi phục. (Chữ ‘X’ mình đánh không nổi)

Nhưng mà nghe ngữ khí của Từ Hồ, hình như loại này chuyện rất dễ dàng phát sinh. Quan trọng là chồng của nữ thú nhân, có thể bởi vì nàng từng bị này chuyện loại mà chán ghét nàng hay không?

Ở trong thế giới nhân loại, nam nhân không cho phép vợ mình phát sinh chuyện như vậy.

Nhớ rõ thú nhân hình như có chút không giống, vì thế Y Na hỏi Từ Hồ: “Nếu em bị sói bắt, phải làm sao bây giờ?”

Từ Hồ rất nhanh tiếp lời: “Nghĩ biện pháp chạy.”

“Chạy không thoát thì sao?”

“Nhất định phải còn sống.”

Y Na không hỏi nữa, nàng mỉm cười, bởi vì so sánh với loại chuyện mất mặt này, thú nhân càng thêm hy vọng phối ngẫu của mình có thể còn sống.

Sau khi trở về, Từ Hồ lại sửa sang tường rào chung quanh một chút, sau đó ngay cả cánh cửa gỗ vô cùng chắc chắn cũng bị hấn thay mới, đại khái là sợ bầy sói không biết khi nào sẽ chạy vào.

Nhưng thật ra Y Na có chút không yên, bởi vì từ sau khi nàng sinh con, thân thể vẫn rất im lặng, kinh nguyệt không đến. Chuyện này nàng cũng không sốt ruột, chỉ sợ đến lúc này sẽ không tiện.

Lại qua hai tháng, nàng biết mình lo lắng là dư thừa.

Bởi vì có một ngày Từ Hồ nói cho nàng, nữ thú nhân phải chờ thời kỳ có sữa chấm dứt mới lại có thể động dục.

Điều này chứng minh thân thể nàng đã dung hợp cùng thế giới này, đang chậm rãi thích ứng thế giới này.

Tỷ như nói, gần đây nàng cùng Tử Hồ giao hợp đã rất ấn ý.

Trước kia chỉ có thể nói là rất kích thích, nhưng gần đây cũng không đơn giản như vậy. Nàng đã cảm nhận được khoái cảm, đây là chuyện trước kia chưa từng phát giác đến.

Cứ như vậy hai người liền bắt đầu không biết tiết chế, dù sao bây giờ cũng không phải lo lắng chuyện lại trúng thầu.

Tuy rằng thường thường bọn họ sẽ lựa chọn làm việc sau khi cọp con nhóm ngủ, nhưng chưa xong chuyện cọp con đã tỉnh lại. Có vài lần, hai đứa nhóc nhảy vọt vào. Y Na không biết sao lại thế này, muốn cho Tử Hồ dừng lại, nhưng đúng là lúc hấn khoái hoạt, làm sao chịu nghe.

Lúc sau nàng mới biết được, thì ra hai nhóc chỉ đến bú sữa mà thôi.

Loại tình hình ba con hổ ghé vào trên người chính là bộ dáng gì? Y Na cảm thấy 囧, đặc biệt 囧, nhưng chồng nhà mình không chịu thua kém a, chính là lưu luyến đến trình độ coi như không có gì, sau đó da mặt người nào đó cũng dày theo.

Hôm nay, Y Na vừa ôm hai bé cọp con đặt xuống, vừa nói: “Tốt lắm, các con đều ăn no rồi, lập tức rời khỏi mẹ đi.”

Tử Hồ đột nhiên ngừng đầu, còn rất thật sự nói: “Ta không có.”

Lời này rõ ràng là nói với hai nhóc, hấn còn sửa vậy!

Mặt Y Na đỏ hoàn toàn, bất đắc dĩ nói: “Được rồi, chàng tiếp tục ăn.”

Tử Hồ rất vừa lòng những lời này, quả nhiên tiếp tục ‘ăn’ thật. Mà hai đứa nhóc cũng no rồi, liếm liếm ‘thức ăn’ dính mép, sau đó quay cuồng chạy đi chơi.

Y Na không biết Tử Hồ khi nào mới ăn no, nhưng mà nàng đã no rồi. Đang lúc cảm thấy bụng đã trướng, Tử Hồ mới ngừng lại. Hấn khoái hoạt liếm liếm Y Na, tỏ vẻ hấn ăn thật sự thỏa mãn. Y Na không có nửa phần sức lực, nàng gần đây lại nuôi cọp con ăn, lại nuôi cọp cha ăn, thân thể đã vận động quá độ rồi.

Đang lúc nàng nằm trên mặt đất chuẩn bị ngủ một giấc, bên ngoài tường rào đột nhiên truyền đến tiếng thú nhân tru lên. Nàng ngẩng ra ngẩng đầu lên, hỏi Tử Hồ: “Là ai?”

Tử Hồ liếc mắt bên ngoài một cái, không nói, cúi đầu tự tại phơi nắng.

Y Na tò mò, theo lý nói nếu có thú nhân khác xông vào địa bàn Tử Hồ, hấn đã sớm chạy ra đi liều mạng, nhưng bây giờ hấn lại giống như hoàn toàn không để ý đối phương xâm nhập.

Nàng ngồi dậy mặc áo da đi ra phía ngoài nhìn, liếc mắt một cái liền nhận ra người ở bên ngoài đúng là nữ thú nhân vài ngày trước đó bị bảy sói cướp, mà bụng nàng bây giờ hơi hơi to, cũng có ngực, vậy là đã mang thai con của sói, hơn nữa là muốn sinh đi?

Vừa mới hơn hai tháng, chẳng lẽ sói sinh còn nhanh hơn cọp sao? Hoặc là, chỉ có thế giới này mới là như thế!

Nàng vốn định đi ra ngoài giúp nữ thú nhân này, nhưng Tử Hồ lại đột nhiên giữ chặt nàng.

Y Na nói: “Nàng ấy không có nguy hiểm gì đi?”

Tử Hồ không nói, nhưng biểu tình của hấn có thể nói cho nàng tình huống cũng không lạc quan! Chẳng lẽ là khó sinh sao?

Đang nghĩ ngợi, chỉ nghe nữ thú nhân kia quát to một tiếng, tiếp theo phía dưới liền có một vật chảy ra. Bên ngoài nó bao một lớp màng hơi mỏng, bên trong có thứ gì dùng sức giấy dựa, màng liền rách ra. Một con sói con chui ra trước mặt Y Na, bộ dáng đen đen có chút đáng yêu.

Nữ thú nhân cũng không có vội vã đi rửa sạch, bởi vì tiếp theo con sói thứ hai thứ ba lại lục tục chui ra.

Cao sản a, làm sao có thể nuôi lớn chứ?

Y Na đang buồn bực nghĩ, chỉ thấy con sói thứ tư thứ năm cũng chui ra.

Một thai năm con, thật là lợi hại. Trách không được số lượng sói nhiều như vậy.

Lúc này nữ thú nhân mới lau sạch thân thể, sau đó hình như đối với mấy đứa con mới sinh này vô cùng yêu thương. Nàng giúp chúng nó rửa sạch thân thể, sau đó muốn dùng sữa nuôi chúng nó.

Nhưng mới vừa ôm một con sói nhỏ, chợt nghe nàng ‘a’ một tiếng.

Y Na hoảng sợ, tiếp theo thấy cánh tay nữ thú nhân kia bị sói con ngoạm một miếng thịt. Mà bốn con sói khác hình như cũng ngửi được mùi máu tanh, chủ động há mồm cắn mẹ mình.

Tâm lạnh, đây là nguy hiểm theo lời Từ Hồ nói đi!

Nhưng nữ thú nhân như không nghĩ chạy trốn, nàng còn lo cho con mình. Cho nên vừa tránh vừa cẩn thận không làm bị thương sói con.

Tình thương của mẹ thật vĩ đại, thà rằng hy sinh mình cũng không nguyện thương tổn con mình.

Y Na đau lòng, nàng quay đầu lại nhìn hai bé cạp con đang ngoạm thịt chơi đùa, sau đó đi ra bên ngoài, chạy đến cửa, mở cửa ra kéo nữ thú nhân vào.

Nhưng trên đùi nàng có một con sói con cắn chặt, Y Na ác lên, đưa chân đá con sói bay ra ngoài.

Nữ thú nhân hình như đau lòng, nhưng vẫn cùng Y Na chạy vào.

Nàng cách tường rào nhìn con mình bên ngoài, trong yết hầu phát ra âm rên rĩ.

“Mấy con sói con làm sao bây giờ?” Là giết chết hay là nhìn chúng nó đói chết?

Từ Hồ nói: “Rất nhanh sẽ có sói lại đây đón chúng nó.”

Quả nhiên, qua một giờ, một đám sói chạy về nơi này. Tru lên vài tiếng, lũ sói con ngay cả quay đầu lại nhìn mẹ một cái cũng không thèm, theo bầy sói chạy mất.

Nữ thú nhân không ngừng rên rĩ, nhưng chúng nó đã một đi không trở lại.

Làm mẹ chính là kết quả này, Y Na lắc đầu.

Từ Hồ sẽ không cho phép nàng kia ở cửa động nhà mình lâu, cho nên rất nhanh phát ra tiếng gầm đuổi đi.

Tuy Y Na cho rằng nàng đi ra ngoài, đại khái rất có thể sẽ bị bầy sói từng có quan hệ với nàng ăn luôn, nhưng mà quy củ thế giới này chính là như thế.

Nhưng nữ thú nhân cũng không đi, nàng vừa trốn tránh Từ Hồ, vừa đem ánh mắt nhắm ngay hai con của Y Na. Chẳng lẽ bởi vì mới mất con mà muốn tìm con người khác thay thế sao? Quả nhiên Y Na nghĩ đúng, bởi vì nữ thú nhân này đưa bộ ngực hướng hai bé cạp con thấp giọng kêu.

Cạp con nghe hiểu, nhưng các bé nhưng không có đi tới chỗ nữ thú nhân mà là nhảy tới bên Y Na, kéo áo nàng, đưa miệng ngậm lấy!

Nhưng hai bé cũng không đói, cho nên ngậm trong chốc lát lại nhảy xuống đi chơi.

Nữ thú nhân đại khái biết các bé sẽ không để ý mình, vì thế đành bị Từ Hồ rống to đuổi đi ra ngoài.

Y Na thật ra rất muốn giữ nàng lại, nhưng mà lại sợ nữ thú nhân này sẽ động tâm đoạt con mình. Nhìn bóng lưng nàng, Y Na hỏi: “Nàng có thể bị sói ăn hay không?”

Từ Hồ nói: “Bây giờ chỉ cần nàng xuống núi, rất có thể sẽ bị thú nhân mang đi.”

Chỉ cần bị thú nhân mang đi là an toàn, Y Na chỉ hy vọng nàng sẽ đi xuống núi, không cần nhớ mấy con sói con không lương tâm kia.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Tạm biệt Vân Thụ

Ads Tuy rằng không biết nữ thú nhân có xuống núi hay không, nhưng một nhà Từ Hồ lại phải xuống núi.

Lần này bởi vì Y Na đã bàn bạc kỹ với Từ Hồ, cho nên làm chút công việc chuẩn bị.

Vì vậy tuy mùa hè có chút khô hạn, nhưng thức ăn phong phú, cho nên rất thích hợp cho cạp con lớn lên.

Bây giờ các bé đã cao tới đầu gối Y Na, tuy rằng Từ Hồ nói cần thời gian một năm mới có thể hóa thành hình người, nhưng gần đây nàng phát hiện có lúc nửa đêm đang ngủ, hai đứa nhóc sẽ đột nhiên biến thành hình dạng hai đứa bé khoảng hai tuổi.

Từ Hồ thật cao hứng, biểu hiện này nói lên cộc con đã thành thực. Trên cơ bản sau khi biến thành hình người, liền chứng minh cộc con có thể học đi săn.

Y Na học tập tinh thần nữ thú nhân, ôm em bé cộc đi đường.

Nhưng trời quá nóng, ôm trong chốc lát nàng liền cảm thấy khó chịu.

Từ Hồ nhìn đến bộ dáng nàng khó chịu sẽ tiếp nhận cộc con ăn đi, nhưng bởi vì trên người hắn cũng có lông, cho nên còn đỡ mồ hôi nhiều hơn Y Na.

Y Na lại đau lòng Từ Hồ, vì thế lại giành ôm cộc con.

Không có biện pháp, đi đêm hai bé không quen. Hơn nửa đường tối, lỡ đi lạc là không xong.

Rất cực tới ban ngày, Từ Hồ mang cả ba lên cây.

Y Na sợ hai bé ngã xuống, vì thế dùng dây da thú cột cộc con vào trên lưng Từ Hồ.

Trong lúc đó hai bé bởi vì bướng bỉnh mà ngã xuống một lần, kết quả được Từ Hồ lôi lên. Y Na vuốt ngực, nói: “Các con về sau không được đứng ở mép cây biết chưa?”

Hai bé cộc con gật đầu, sau đó ngoan ngoãn nằm úp sấp xuống.

Từ Hồ lần này lại mang theo mấy con động vật nhỏ có thể uống máu, bây giờ hắn càng thêm chú ý chuyện ăn uống của Y Na, nếu nàng đói chính là đói cả một nhà ba người, đây là chuyện không thể chịu nổi.

Lần này Y Na ngoan ngoãn uống máu, sau đó hai bé cộc con lại bắt đầu bú sữa mẹ. Chờ các bé ăn no đi ngủ, Từ Hồ liền ôm Y Na làm động tác thân mật.

Hai người vừa mới chuẩn bị tiến thêm một bước, chợt nghe phía dưới có đàn thú đi qua.

Thanh âm oanh oanh liệt liệt qua đi, Y Na ôm Từ Hồ nói: “Kỳ thật từ trên mặt nhìn xuống, cũng là phong cảnh không tồi.”

Từ Hồ không có trả lời nàng, lại bắt đầu sờ mó.

Y Na nhìn trên cây này cũng không rộng, vừa động rất có thể sẽ làm hai nhóc bùng tính, vì thế nhẫn tâm đẩy hắn nói ra: “Nghỉ ngơi đi!”

Từ Hồ học được không bắt buộc người khác, cho nên bình thường là hắn chờ Y Na đồng ý, hoặc là thân thể nàng đồng ý mới làm. Đây là tôn trọng, Y Na cho rằng hắn đã học được cái gì gọi là tôn trọng người khác.

Đương nhiên, người này cũng chỉ có một mình nàng mà thôi.

Mùa hè năm nay, bọn họ lại đến nơi ở năm trước. Từ Hồ bắt đầu đi chung quanh đánh dấu lãnh địa, mà Y Na thì làm cái giường trên cây, chuẩn bị một chỗ vững chắc cho hai bé cộc khỏi ngã xuống. Bốn phía dùng cây gỗ vây quanh, như vậy có thể bảo vệ các bé.

Từ Hồ rất đồng ý nàng làm như vậy, chủ động giúp nàng.

Chuẩn bị tốt, nàng cảm thấy giống như đã hoàn thành một tòa biệt thự.

Hoàn thành xong, nàng lau mồ hôi nói: “Lần này cực cùng hắn là an toàn.”

Từ Hồ sờ sờ đầu nàng, Y Na hí mắt hưởng thụ.

“Ta đi săn thú vật, lại đi đến chỗ nhân loại đôi lấy một ít đồ đạc.” Bây giờ Từ Hồ muốn đi làm cái gì đều sẽ nói với Y Na.

Y Na gật gật đầu nói: “Cùng đi đi.” Nàng cũng muốn nhìn xem nhân loại có phải bộ lạc năm trước hay không.

Kết quả khi bọn họ đi tới, quả nhiên là bộ lạc năm trước, mà thủ lĩnh bộ lạc vẫn là Vân Thụ.

Nhưng mà, bây giờ hắn hoàn toàn không giống lúc trước, bởi vì bên cạnh có một bà bầu đi theo.

Mà bên cạnh bà bầu còn có một nữ nhân ôm con.

Nàng xoa thái dương, xem ra Vân Thụ này cũng giống người khác, cưới con gái tộc trưởng còn chưa đủ, lại làm một nữ nhân khác to bụng.

Nhớ rõ lúc trước tộc trưởng nói hắn không có năng lực XXX cùng nữ nhân, nhưng nhìn tình hình này, hình như năng lực vô cùng cường đại a!

“Chúng ta tới đôi đồ đạc.” Y Na ôm hai bé cộc con, nghĩ thầm, rằng mình cũng cường đại không kém, người ta mới sinh ra một đứa, mà nàng đã có hai đứa biết chạy lon ton.

Vân Thụ bảo người khác đem đồ vật tới, sau đó nói: “Tùy người chọn.”

Có thể nhìn thấy Vân Thụ, trong lòng nàng cũng cao hứng, tuy rằng nhìn đến hần một thê một thiếp, trong lòng không được tự nhiên, nhưng không ảnh hưởng đến tâm tình nàng chọn đồ.

Nhưng mà, nàng phát hiện đồ cũ rất nhiều, mà đồ mới rất ít.

“Người gần đây không có làm thứ gì sao?” Y Na kỳ quái hỏi.

Vân Thụ nói: “Gần đây không có thời gian.”

Đúng vậy, thời gian đều dùng để chơi trò mập mờ với mấy em rồi. Y Na nhìn nhìn nữ nhân đứng sau Vân Thụ, nàng vuốt bụng, sau đó một tay còn ôm lấy cổ Vân Thụ.

Nàng xinh đẹp hơn con gái tộc trưởng rất nhiều!

Hơn nữa tính theo thời gian, hần là sau khi con gái tộc trưởng mang thai, nàng mới ở cùng Vân Thụ, cho nên mới biến thành tình huống bây giờ.

Y Na chọn chút đồ, sau đó bảo Từ Hồ đưa thịt.

Vân Thụ nhìn thấy hai bé cạp con, nói: “Bọn họ rất cường tráng.”

Y Na nói: “Con của người cũng rất được.”

Vân Thụ gật gật đầu, sau đó nói: “Người còn cần hạt mầm không, ta còn mang theo một ít.”

Lúc này Y Na mới nhớ tới hạt mầm cất ở trong động, nàng vẫn quên chưa có lấy ra, cũng không biết biến thành bộ dáng gì nữa.

Mà nguyên nhân nàng quên, chính là hai bé cạp con đang đứng ở bên cạnh mình tò mò nhìn chung quanh.

Lấy hạt mầm, sau đó cáo biệt Vân Thụ về nhà.

Ai ngờ ngủ một buổi tối, buổi sáng ngày hôm sau phát hiện hai bé cạp con biến thành một bé trai và một bé gái.

So sánh với con người bình thường, trên người hai bé lông dài hơn một chút.

Từ Hồ phi thường cao hứng, bắt động vật nhỏ cho hai bé cắn. Bây giờ hai bé đã mọc ra bốn năm cái răng, cho nên có thể cắn chút thịt vụn.

Bây giờ thức ăn rất phong phú, cho nên không cần lo lắng lũ trẻ bị đói.

Y Na gần đây được Từ Hồ đút ăn rất no, sữa cũng càng ngày càng nhiều.

Nhưng mà có chỗ khó xử, chính là răng cạp con hơi cứng, lúc bú sẽ không tự giác cắn nàng một chút, có lúc cắn đến chảy máu.

Vì thế Từ Hồ rất giận, rống hai nhóc vài tiếng, lúc đầu còn hữu dụng, nhưng lúc hai đứa nhóc vừa bú vừa mơ mơ màng màng sẽ mở miệng cắn người.

Vì thế, thời gian vài ngày ngắn ngủn, trên ngực nàng đã có mấy vết thương.

Từ Hồ nổi giận, cho nên chờ hai nhóc bú no sắp ngủ liền nâng hai nhóc đặt vào giường cây mà Y Na đã chuẩn bị.

Nhưng hai bé ngủ trên giường cây có chút không quen, trong chốc lát ngồi lên, trong chốc lát lại nằm úp sấp. Chẳng đến Từ Hồ rống, hai bé mới thành thành thật thật nằm ngủ.

Thời tiết càng ngày càng nóng, từ sau khi cạp con có thể biến thành hình người, trên cơ bản là ban ngày biến thành hình người, buổi tối mới biến thành bộ dáng con cạp, như vậy sẽ không quá nóng.

Mà Từ Hồ, chỉ cần là xuống cây liền biến thành mèo to, tuy nóng đến lè lưỡi thở phì phì, nhưng vẫn không thay đổi hình dạng dã thú.

Y Na cho rằng, hần như vậy là vì nếu gặp phải thú triều, động tác có thể nhanh hơn một chút.

Lần này nàng cũng không muốn gặp lại tình huống ngã khỏi cây giống lần trước, cho nên ngày ngày nàng cũng cột mình vào trên cây, tận lực làm trạch nữ.

Mà Từ Hồ làm chuyện mình phải làm, thức ăn đều nướng tốt mới đưa đến trên cây.

Trong thời gian ngắn ngủn hai nhóc đã học xong ăn thịt, cho nên bộ dạng lớn nhanh hơn.

Bây giờ Y Na muốn ôm hai nhóc một lúc đã không đủ sức, chỉ có thể ôm một nhóc thôi.

Nhưng mà, bây giờ đã nhìn ra bé nào mạnh hơn bé nào yếu hơn.

A Tỷ cường thế hơn, cho dù bú sữa hay là ăn thịt, luôn áp em trai gắt gao. Nhưng mà thân thể em trai Văn Hồ không có yếu hơn chị, chỉ là khí thế lại vẫn kém hơn một chút.

Xem ra thú nhân không có chăm sóc em trai hay em gái, hơn nữa đến bây giờ Y Na cũng không biết vì sao em trai sợ chị.

Nàng hỏi Từ Hồ, Từ Hồ cũng không biết.

Cuối cùng, việc này trở thành bí ẩn đầu tiên khi nàng đi vào trong thế giới thú nhân.

Bí ẩn chính là bí ẩn, bây giờ Y Na cũng không có gì tâm tư đi nghiên cứu nó.

Mùa hè bởi vì có hai bé cộp con cho nên qua mau, rất nhanh Y Na bọn họ liền thu dọn đồ đạc đi về.

Bởi vì có kinh nghiệm năm trước, cho nên Y Na cùng Từ Hồ tận lực tránh mọi loại chuyện bất hạnh có thể phát sinh.

Nhưng còn có một chuyện ngoài ý muốn, đó là trên đường trở về A Tỷ đột nhiên mất tích.

Y Na gấp đến muốn chảy nước mắt, ở cái dạng thế giới này nếu lạc đường chỉ sợ sẽ phát sinh chuyện không thể văn hồi.

Từ Hồ đem hai mẹ con lên cây, sau đó dặn bọn họ không được xuống dưới.

Mà hắn nhảy xuống đi ra ngoài rộng to, thanh âm có chút gấp, đại khái là gọi A Tỷ về.

Y Na ôm Văn Hồ, nước mắt không nhịn được xuống rơi xuống, nàng nhớ rõ trước khi ngủ còn ôm hai con gắt gao, làm sao tỉnh lại lại mất một đứa.

Nếu A Tỷ xảy ra chuyện gì..... Nàng không thể tưởng tượng.

Cũng không biết qua bao lâu, Từ Hồ vẫn không có tin tức.

Có phải lúc đi tìm đã xảy ra chuyện gì không, sao ngay cả Từ Hồ cũng không thấy?

Run rẩy, trái tim băng giá, nếu không phải đang ôm con trai trong lòng, cơ hồ nàng sẽ không khống chế được.

Thấy mặt trời sắp dâng lên, tâm Y Na siết chặt. Nàng nghĩ, chỉ cần mặt trời mọc, nàng liền nhảy xuống cây đi tìm bọn họ. Nếu mất đi bọn họ, mình còn sống cũng không có ý nghĩa.

Đang lúc nàng tuyệt vọng, chỉ thấy ở phương xa có một thân ảnh chạy tới hướng nàng.

Là Từ Hồ!

Xa xa, nàng nhận ra thân ảnh liền nhảy xuống cây đi đón, thấy Từ Hồ ôm A Tỷ trong tay, bé đang ngủ.

Nhìn đến hai người vô sự, nàng nhẹ nhàng thở ra, sau đó buồn bực hỏi: “Con đi đâu vậy?”

Từ Hồ nói: “Ngủ trong bụi cỏ cách đây không xa, đại khái là đi ra ngoài lạc đường tìm không ra đường về.”

Y Na rất muốn mắng bé, nhưng nghĩ nghĩ, dù sao cũng là đứa trẻ, lại đang ngủ.

Từ Hồ đột nhiên nói: “Nơi này đau đi!” Hắn vuốt chỗ ngực mình nói.

Y Na nghĩ, hắn đại khái là muốn hỏi nàng có lo lắng không, bởi vì lo lắng tim sẽ đau. Nàng gật đầu nói: “Rất đau.”

Từ Hồ nói: “Nếu không thấy nàng, nơi này của ta cũng rất đau.”

Y Na ngẩn ra, sau đó ôm lấy hắn nói: “Từ Hồ.....” Xem ra là hắn rất quan tâm mình, hoặc là nói hắn rất yêu mình. Nàng rất cảm động, sau đó hai người mỗi người ôm một bé cộp con đi về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Giáo dục không dễ dàng

Ads Hai đứa nhóc lớn rất nhanh, lúc biến thành hình người đã là ở tuổi đi nhà trẻ, hẳn là thời khắc phải giáo dục.

Y Na nôn nóng muốn truyền thụ toàn bộ tri thức của mình cho các bé, nhưng đối phương nhận hay không nhận là vấn đề rất quan trọng.

Bé cộp con rất không an phận, cho dù đang ngoan ngoãn ngồi nghe nàng nói chuyện, nhưng mọi lúc có thể nổi hứng đánh nhau ầm ĩ.

Chờ nàng lôi cổ hai nhóc ra, dạy cái gì đã quên sạch.

Lại có, bé cộp con vừa an tĩnh liền thích ngủ.

Cho nên, đang lúc vì hai bé không có đánh đấm mà cao hứng quay đầu lại đánh giá, cả hai đã ngủ ngon thành hai đồng.

Y Na tức giận đến nổi điên, vì thế chỉ vào Từ Hồ nói: “Bọn họ..... Bọn họ.....”

Từ Hồ lắc lắc đầu cộp cục đại lắng nghe, hẳn gần đây hay nghe phu nhân nhà mình ai oán, nhưng khi nàng nói chuyện, biểu tình rất phong phú, xem thật thích.

“Y chang chàng” Y Na run lên, nửa ngày cũng không biết nói cái gì, đành phun ra một câu khinh thường.

Từ Hồ rống lên một tiếng, phát biểu một chút ý kiến không biết là có ý gì kia, lại cúi đầu tiếp tục phơi nắng ngủ.

Y Na cơ hồ không còn lời nào để nói, nàng bắt đầu nghĩ phải dạy từ chỗ nào.

Đầu tiên hẳn là vấn đề lễ phép, các bé vẫn tiểu tiện lung tung, bây giờ tuy rằng không tiểu trong động, nhưng khi tìm chỗ đi vệ sinh, cũng không thêm tránh mặt người ta, điểm ấy hẳn là phải dạy.

Vấn đề lễ phép thứ hai là, hai đứa nhóc này buổi tối không có gì làm liền xông vào phòng cha mẹ. Khiến nàng cùng Từ Hồ đang lúc làm chuyện kia thường nhìn thấy bọn họ ở cửa động, đột nhiên chạy đến, còn nhìn đến trường hợp xấu hổ nhất.

Tuy rằng mấy chuyện này Từ Hồ không thêm để ý, nàng cũng không thể không để ý, dù sao hai con càng lúc càng lớn.

Tiếp theo.....

Về sau.....

Tổng kết xong, Y Na quyết định bắt đầu dạy dỗ.

Các bé cộp không dễ dạy, cho nên chỉ là chuyện WC nàng đã phải dạy ba ngày.

Mà việc xông vào phòng, đại khái là sửa không được.

Nhưng mà, hai bé học tập kỹ xảo đi săn thì có mười phần thiên phú.

Mới học vài ngày, cùng Từ Hồ đi ra ngoài không tới nửa giờ đã tha về một con thú nhỏ, xem thần sắc đắc ý của Từ Hồ, hẳn là tự hai bé săn được.

Y Na có chút không tin, hỏi: “Tự lũ trẻ bắt?”

Từ Hồ nói: “Rất lợi hại, còn biết phối hợp.”

Y Na cảm thấy chỉ số thông minh của cộp con có chút giống nhân loại, ít nhất thú nhân khác sẽ không biết phối hợp bắt con mồi.

Nhưng mà, Từ Hồ không trọng nam khinh nữ, mang theo con gái đi săn, điểm ấy ngoài dự kiến của Y Na.

Xem ra, các thú nhân cũng không phải cố ý không cho nữ thú nhân đi săn, có lẽ là trời sinh các nàng như thế, hoặc có lẽ là nguyên nhân khác.

A Tỷ nhà bọn họ lại không giống nữ thú nhân khác, phi thường cường đại a.

Nhìn tình huống bé khi dễ em trai là có thể nghĩ đến, nếu tương lai gà bé ra ngoài, như vậy nam thú nhân chỉ sợ không chịu nổi.

Ít nhất, hẳn muốn làm trụ cột gia đình cũng sẽ rất tốn sức lực.

Nếu lũ trẻ có thể săn thú, có phải nên dạy võ phòng thân cho hai nhóc không?

Y Na bảo hai nhóc biến thành hình người, bắt đầu dạy đứng trung bình tấn, nhưng hai bé cọp con thích dùng hình cọp đánh nhau hơn. Nàng nổi giận, dùng roi vút vào tảng đá nói: “Cẩn thận mẹ đánh hai đứa.”

Hai bé cọp con lập tức không nào loạn, mà Từ Hồ không tán thành cách dùng hình phạt về thể xác, hướng Y Na giảm nhẹ một tiếng, đại khái là bảo nàng không nên ra tay.

Y Na cắn răng nói: “Chàng đi phơi da thú đi, nếu không buổi tối chàng ngủ ngoài động.”

Từ Hồ rất thông minh, cân nhắc lợi hại một chút liền xoay người đi phơi da thú, đối với tín hiệu cầu cứu như sét đánh của hai bé cọp con, hắn coi như mắt điếc tai ngơ.

“Đứng yên cho mẹ, móng vuốt không cần lộn xộn.”

A Tỷ ngao một tiếng, muốn phản kháng.

Y Na trừng mắt nói: “Tôi nay không muốn ăn thịt sao?”

A Tỷ muốn ăn, cho nên không hé răng.

Một lát sau, Văn Hồ ngao một tiếng.

Y Na nói: “Không muốn đi săn thú sao?”

Văn Hồ thích theo cha Từ Hồ chạy chung quanh, bởi vì bé thấy được Từ Hồ nghe lời Y Na, cho nên cũng không hé răng.

Y Na giữ roi, rốt cục làm cho hai nhóc im lặng một hồi, lần này quá trình giáo dục đại thành công.

Nàng vui mừng trong lòng, chuẩn bị dạy hai nhóc đánh quyền.

Trung bình tấn chủ yếu là luyện tập tính nhẫn nại, nhưng bé cọp con tính nhẫn không cao.

Hay là dạy vài chiêu võ đi, nếu cứ tiếp tục trung bình tấn, lũ nhóc nhất định sẽ phát điên.

Đúng như Y Na nghĩ, hai nhóc rất hăng hái học.

Vừa học đánh quyền cùng đá chân, hai bé liền rất chăm chỉ, thậm chí biến thành hình cọp giương móng vuốt nhỏ quyết đấu.

Buổi sáng, hai nhóc đánh nhau hồi lâu, Y Na nhìn nửa ngày, cảm thấy chúng chơi rất là vui.

Mà phương pháp giáo dục của Từ Hồ rất thực tế, hắn đi ra ngoài bắt động vật còn sống về, sau đó thả ở trong sân cho hai nhóc đuổi cắn.

Đương nhiên, đây đều là động vật ăn cỏ không có tính uy hiếp.

Hai bé cọp con đương nhiên không có dùng bài quyền để đánh nhau với con thú, mà theo bản năng chạy tới chạy lui đuổi theo. Con thú kia là thú trưởng thành, cho nên rất giao hoạt. Nó chạy trốn làm cho hai bé cọp con vội đến rồi tung.

Y Na cùng Từ Hồ ngồi vừa nướng thịt vừa nhìn hai nhóc.

“Chàng bắt về cho hai nhóc một món đồ chơi rất thú vị rồi.” Xem ra đủ cho hai nhóc chơi vài ngày.

“Đừng cho nó chết đói.”

“Được!” Y Na gật đầu, dù sao trong sân nàng đã trồng chút cây hoa cỏ, tin tưởng là đủ cho nó ăn.

“Các con mệt chưa? Ăn thịt đi.”

Hai cọp con đã đói bụng, liền đã chạy tới ăn vô cùng gấp gáp.

Các bé bây giờ tuy còn bú sữa, nhưng thịt đã trở thành món ăn chính. Y Na thật cao hứng, bởi vì có lúc nàng cả ngày nàng quên cho bú, mà hai bé cũng sẽ không bị đói.

Nhưng mà, thời gian không thể lâu hơn hai ngày, nếu không hai nhóc sẽ đói đến kêu oa oa. Bởi vì thịt vẫn hơi khó tiêu hóa.

Quá trình nuôi con rất quan trọng, Y Na rất muốn làm một người mẹ tốt!

Nhưng mà, nàng lại phát hiện kinh nguyệt đến rồi.

Bọn họ còn nhỏ, lại đang bú sữa, kinh nguyệt đến có sớm quá không?

Y Na rối rắm, Từ Hồ cao hứng. Hấn nói: “Chỉ cần nằng lại mang thai, như vậy cạp con sẽ dùng bú sữa mẹ.”

Y Na nói: “Vậy không lẽ sẽ nuôi bốn con sao?”

Từ Hồ nói: “Hai con lớn dần tự nhiên sẽ rời khỏi.”

Nghĩ đến con rời khỏi, Y Na luyến tiếc, cho nên nằng quyết định không cần sinh thêm cục cưng.

Từ Hồ cầu yêu không được, chỉ có chịu đựng.

Đáng tiếc nhìn vài ngày mà thôi, ở buổi chiều tối nào đó Từ Hồ đánh lén Y Na. Lúc đầu nằng còn tức giận, nhưng sau lại bị Từ Hồ đánh đến giao thương đầu hàng.

Từ Hồ tại phương diện này có thiên phú cực cao, Y Na cũng không dám đem kỹ xảo mình nhìn đến nghe được trước kia nói cho hấn nghe, nhưng cho dù không nói, hấn đã chậm rãi áp dụng rồi.

Còn may, hai đứa nhóc ban ngày bởi vì đuổi bắt con mồi quá mệt mỏi, cho nên đến buổi tối, cho dù Từ Hồ cùng nằng nháo như thế nào cũng không thức giấc.

Y Na nhẹ nhàng thở ra nói: “Nếu có gắn cửa thì tốt rồi.”

Từ Hồ biết cửa là vật gì, nói: “Có thể gắn.”

Y Na vui vẻ nói: “Thật sao?”

Từ Hồ gật đầu, ngày hôm sau hấn mà bắt đầu dùng gỗ hợp lại buộc thành một cái cửa, sau đó đào một cái lỗ nhỏ ở trong động, lại cắm một thân cây vào, dùng dây mây buộc cửa vào cây, hình thành một cái cửa phòng.

Con thú kia cuối cùng cũng bị hai nhóc xé xác, Y Na tận mắt nhìn thấy. Kỳ quái là, nằng cũng giống Từ Hồ, không có cảm thấy con động vật kia đáng thương, mà cao hứng vì con mình đang lớn dần.

Hai bé cạp con sau khi ra tay không có vội vàng xé thịt ăn, mà là học bộ dáng Từ Hồ rống to tận trời. Hai nhóc cao hứng, chạy loanh quanh trong sân kêu.

Y Na bất đắc dĩ chỉ vào hai nhóc nói: “Hai đứa sẽ kêu như vậy đến lúc nào?”

Từ Hồ nói: “Mệt mỏi.”

Y Na xoa đầu, nói: “Vậy thi thể kia thì sao?”

Từ Hồ nói: “Đó là con mồi của hai đứa, phải để hai đứa nướng.”

Y Na ngồi ở trong lòng Từ Hồ nói: “Được rồi, từ bây giờ chúng ta bắt đầu nhờ con cái nuôi rồi.” Không nghĩ tới hưởng phúc sớm như vậy, nhanh như vậy con cái đã đem thịt tới mời ăn rồi.

Thịt ăn rất ngon, hôm nay Y Na không ăn ít. Từ Hồ cũng là như thế, ăn không ít, bộ dáng hấn ăn hình như còn ngon hơn thịt do hấn nướng.

Y Na biết tâm tư hấn, hai người nhìn nhau, trong mắt đều là an ủi.

Mà có một điểm làm cho Y Na giật mình, đó là hai con lớn nhanh vượt quá tưởng tượng của nằng. Từ lúc có thể bắt con mồi, hai nhóc liền điên cuồng đi săn.

Nhất là Văn Hồ, thái độ thú nhân vương giả trời sinh rốt cục biểu hiện ra.

Có lúc thậm chí bé đi ra ngoài săn một mình, tuy đi không xa, nhưng đủ để cho người than sợ hãi.

Về phần A Tỷ, đại khái đã có thân hình của bé gái, bé tuy rằng cường hãn nhưng hình như không có nhiều hứng thú đối với việc đi săn, mà rất thích cùng Y Na học tập võ thuật.

Bây giờ nhìn đến, hai bé cạp con sau khi biến thành hình người, bộ dáng giống Y Na nhiều hơn. Lông trên người hai bé không quá dày, nhất là A Tỷ chỉ có vài sợi lông nhợt nhạt. Nhưng biến thành cạp, lại vẫn dày đến đáng sợ.

Đương nhiên, thân hình A Tỷ bây giờ đã giống như một bé gái bảy tám tuổi, sức lực vô cùng khỏe, có thể ném bay cả tảng đá.

Bé học được gieo trồng cây bắp, thu hoạch trái bắp, Văn Hồ cũng biết, nhưng mà không khéo bằng A Tỷ.

Lúc này đã vào đông, bọn họ bắt đầu tồn trữ thịt cho mùa đông.

Bởi vì sợ hai con đông lạnh, cho nên Y Na muốn chuẩn bị da thú ấm áp cho các bé.

Nàng nghiên cứu qua, chỉ có da sói là ấm áp nhất, nhưng lại cứng hơn các loại da khác.

Vì làm cho người nhà có thể bình an vượt qua mùa đông, cho nên Y Na đã nghĩ ra một phương pháp rất hay. Nàng may da chim vào da sói xem như lớp lót, sau đó nhồi lông chim vào trong bên trong. Áo da thú hai tầng như vậy, mặc vào rất ấm, lại rất êm.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Thù Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Con lớn dần

Ads Sau khi mùa đông qua đi, Y Na phát hiện Văn Hồ cơ hồ đã cao như nàng. Mà A Tỷ thấp hơn nó một cái đầu, nhưng vẫn là khi dễ em trai.

Nàng liền kỳ quái, khổ người lớn như vậy sao vẫn bị chị ức hiếp chứ.

Nhưng mà, càng làm cho nàng Ẽ là, đều đã lớn như vậy, thịt đã là thức ăn chính, nhưng hai chị em không có việc gì làm vẫn kéo áo nàng tìm sữa bú!

Cuối cùng Từ Hồ làm một quyết định, hấn vung một tay quăng hai đứa vắng ra, sau đó nhìn ngực Y Na, lại nhìn hai con cộp choai choai, rống lớn một tiếng. Ý đại khái là, nơi này đã là vùng cấm, về sau không cho đến gần.

Hai đứa nhóc hiểu được, nhưng khi không có việc gì làm cũng hay đánh lén.

Nhưng mà em trai cao to, có lúc rất dễ dàng áp đảo mẹ biến thành tình hình xấu hổ. Y Na cũng không có tâm tư làm cái gì loạn X, nhưng chuyện này thật sự không thể thừa nhận.

Lúc này Từ Hồ càng gấp hơn nàng, cơ hồ coi con thành kẻ địch đuổi ra rất xa, lúc này mới bỏ qua.

Nam nhân a, thật sự là làm cho người ta khó hiểu.

Lúc trước nói làm cho nàng giúp hấn sinh đứa con, kết quả con sinh ra hấn là người đầu tiên hét bỏ.

Y Na lo lắng phát hiện, con họ đã trưởng thành.

Về phần đặc thù của trưởng thành là gì? Đó là nó cảm thấy bắt đầu hứng thú với phái nữ.

Gần đây lúc Y Na trộm cho hai đứa bú, A Tỷ bú mấy miếng liền thôi, còn Văn Hồ vừa ngậm vừa sờ. Thẳng đến Từ Hồ xuất hiện, lại bị đuổi chạy vòng vòng.

Y Na hồi lâu không nói gì, cuối cùng quyết định về sau không cần cho hai đứa bú nữa.

Mà không bú cũng chỉ có Văn Hồ đi ra ngoài, còn A Tỷ không đi.

Nữ thú nhân trưởng thành chậm hơn nam thú nhân một chút, mà A Tỷ đã có chút bộ dáng thiếu nữ, bộ ngực đã hơi to ra, nhưng vẫn còn quá nhỏ.

Chính là bộ dáng như có như không này vô cùng chọc người, gần đây chỉ cần A Tỷ biến thành hình người, Văn Hồ sẽ phóng tới sờ sờ.

Đứa này mẹ không được, muốn tới chị gái sao?

Trong lòng Y Na rất là buồn khổ, nàng lấy việc bảo vệ con gái làm nhiệm vụ hàng đầu, tách Văn Hồ ra khỏi A Tỷ. Nhưng qua vài ngày nàng phát hiện, thì ra A Tỷ cũng biết bảo vệ trinh tiết của mình. Chỉ cần Văn Hồ đến gần, A Tỷ sẽ nhẹ nhàng.

Nàng rất lo lắng hai đứa sẽ phát sinh tỷ đệ luyện, vì thế thương lượng với Từ Hồ một chút.

Từ Hồ cũng không có lo lắng, mà gấp gấp thì chỉ có mình.

Có một ngày Văn Hồ đột nhiên biến mất, điều này làm cho nàng hoảng sợ. Nàng bảo Từ Hồ đi tìm, nhưng Từ Hồ nhưng không có động tĩnh gì.

Rốt cục hai ngày sau nó đã trở lại, nhưng mang theo một nữ thú nhân.

Nhìn đến nữ thú nhân này, Y Na rối rắm, tình huống này phát sinh quá nhanh, nàng căn bản còn chưa chuẩn bị làm bà nội, nhưng bây giờ nhìn đến, hình như đã sắp làm rồi.

Kỳ quái là Văn Hổ cũng không có tiến vào, mà là ở bên ngoài đi tới đi lui gằm rú. Y Na vốn muốn gọi nó tiến vào, dù sao lần đầu tiên mang vợ vào nhà, cũng phải chuẩn bị chút món ngon.

Nhưng Từ Hổ lại đột nhiên vọt tới trước cửa, hướng về phía Văn Hổ gằm nhẹ, Văn Hổ hình như rất bất đắc dĩ cứ như vậy kêu với Từ Hổ suốt một giờ.

Y Na lạnh tâm, chẳng lẽ Từ Hổ muốn đuổi đi hán sao?

Nàng còn chưa chuẩn bị xa con, hơn nữa nó còn quá nhỏ.

“Từ Hổ đừng cho con rời khỏi.”

Từ Hổ căn bản không nghe nàng, rống to, cuối cùng Văn Hổ kêu một tiếng rồi đi.

“Không được……” Y Na khóc, nàng còn có rất nhiều thứ chưa dạy cho nó, nàng còn muốn chăm sóc nó, nấu cơm cho nó ăn, sao lại rời đi nhanh như vậy!

Người trưởng thành luôn phải rời khỏi cha mẹ, nhưng Y Na không nỡ, lúc Văn Hổ đi rồi nàng vẫn khóc.

Từ Hổ dùng đủ phương pháp dụ dỗ cũng vô dụng, vì thế có một ngày liền kéo nàng đi ra ngoài.

Y Na nào có tâm tình, nhưng Từ Hổ làm cho nàng cười ở trên lưng, mãi cho đến một vách núi. Sau đó đứng ở mặt trên, chỉ chỉ dưới chân núi.

Y Na theo ánh mắt hán nhìn xuống phía dưới thấy nơi đó có một cái động, bên cạnh có hai thân ảnh hình như đang quang minh chính đại ái ân, hơn nữa tuy cách xa, nàng cũng có thể xem thấy, diễn viên đúng là con mình cùng nữ thú nhân nó mang về.

“Bọn họ……” Thì ra không đi xa, ở dưới chân núi mà thôi. Nhưng Ờ là, nhìn đến con trai cùng con dâu, thật sự rất làm cho người ta xấu hổ.

Nhưng mà bọn họ làm cũng không tệ lắm, đó có thể thấy được tình cảm rất tốt.

Y Na lòi kéo Từ Hổ nói: “Em yên tâm, đi thôi!”

Như vậy bọn họ liền nắm tay nắm, biết con bình an, hơn nữa còn là hàng xóm, có thể thường xuyên đến xem, thật không tồi.

Chuyện con trai không cần phiền não rồi, nhưng còn con gái khi nào mới có thể gả ra ngoài? Bây giờ A Tỷ đã mang bộ dáng thiếu nữ, tuy rằng được Y Na giáo dục, biết mặc quần áo, nhưng bây giờ nó trưởng thành, lại có cả kinh nguyệt, điều này làm cho Y Na vô cùng oán hận.

Thì ra con cái lớn nhanh như vậy, nhất là con gái, trưởng thành có thể có chút vọng tưởng với cha mình hay không?

Y Na bắt đầu nghĩ làm sao tìm nhà người tốt để gả con gái, nàng quan tâm nhưng Từ Hổ lại vẫn không vội.

Lại một lần đi trú đông, Y Na thấy được con trai cùng con dâu, bọn họ cùng nhau dòi đi, vì thế nàng cho rằng đây là lúc cả nhà đoàn tụ.

Nhưng không nghĩ tới là, con dâu có thai, lúc này đúng là lúc thiếu thức ăn. Còn may, không biết khi nào Văn Hổ học được phương pháp đông thịt, cũng mang theo. Lúc ấy nàng nghĩ đến, nó chỉ lo chơi, không có chú ý!

Thì ra, hết thảy bọn chúng đều thấy, về sau biết áp dụng.

Từ Hổ gặp con cũng không có hưng phấn, thậm chí đối đãi giống như các thú nhân khác. Nhưng mà, sau một sự kiện phát sinh, Y Na biết hán vẫn rất thân thiết với Văn Hổ.

Đó là khi sói công kích, Từ Hổ cùng Văn Hổ tự cảm thấy không thể đứng ở một chỗ bảo vệ vợ con. Đáng người Văn Hổ bây giờ tuy rằng nhỏ hơn cha một chút, nhưng khi biến thành cạp, hai con cạp to đứng ở bên người, thật đúng là có cảm giác an toàn.

Mà Y Na không nghĩ tới là, con gái mình cũng biến thành thú xông lên!

Ba con cạp, Y Na cảm thấy vô cùng vui mừng.

Sau khi sói lui đi, con dâu nàng đột nhiên kêu to lên.

Y Na hoảng sợ, nhưng nhìn Văn Hổ vô cùng trấn định đi về phía vợ mình, sau đó làm ra động tác an ủi vợ. Nếu nàng không đoán sai, chẳng lẽ là sắp sinh?

Mình phải làm bà nội? Điều này làm cho người ta khó chấp nhận!

Y Na khóc không ra nước mắt, đi qua hỗ trợ, bởi vì là mẹ mình, cho nên Văn Hổ rất tín nhiệm. Vốn tưởng rằng con dâu chỉ cho nàng hai đứa cháu, kết quả là một lần sinh ba.

Hai trai một gái, nàng lập tức có ba đứa cháu.

Hai đứa rổng rổng kêu, một đứa anh anh khóc. Đúng, con gái bọn họ sinh ra là hình dạng trẻ con, cũng không có hình cạp giống A Tỷ.

Y Na sợ trẻ con bị đông lạnh, dùng da thú mang theo quần chúng lại, giao cho bọn họ.

Hai người cha mẹ trẻ tuổi này không có luống cuống tay chân, mà đặt con mình ở trước ngực, vừa cho bú vừa làm cho chúng ấm áp.

Con dâu chỉ có thể ôm hai đứa, cho nên đứa còn lại là Văn Hồ chăm sóc.

Vất vả là, bọn họ sinh con xong phải cùng đàn thú nhân đi chuyển. Y Na sợ Văn Hồ không có thời gian đi săn, vì thế bảo Từ Hồ sau khi đi săn chia cho bọn họ một ít.

Từ Hồ đồng ý, nhưng mà cũng không tự mình đi đưa, mà bảo con gái đưa.

Y Na cho rằng hẳn đang thẹn thùng, lại không biết quan tâm con mình thì phải thẹn thùng cái gì!

Thời tiết lạnh như vậy, Y Na rất sợ mấy đứa cháu đông chết. Cho nên đem toàn bộ da thú còn lại giao cho bọn họ, dù sao mình bên này là ba người lớn có thể chịu được.

Một loại gian khổ, rốt cục tới chỗ thú nhân tụ họp.

Tuy cha con nhà này không có nội năng gì, nhưng đều chọn chỗ gần nhau ở trong đàn thú nhân. Bởi vì chăm sóc cho nhau nên cuộc sống cũng không quá gian nan, lúc Văn Hồ cùng Từ Hồ đi ra ngoài săn, Y Na liền cùng con gái giúp đỡ chăm sóc ba đứa cháu.

Y Na vừa nhìn bọn họ vừa cảm thán, hết thấy thật sự quá khó tin, mình đột nhiên làm mẹ, còn chưa có chuẩn bị tốt lại làm bà nội.

Nhưng mà thú nhân lớn thật sự quá nhanh, vậy cũng sẽ già rất nhanh phải không? Vậy mình đều đã làm bà nội, có phải bộ dạng đã già đi không?

Bởi vì luôn bận rộn, Y Na cơ hồ không có thời gian soi gương, nghĩ vậy vội dùng băng soi bộ dáng mình.

Cơ bản không có gì thay đổi so với lúc mới đến, không có già nua, mà còn làn da bóng loáng tóc đen thui, càng không có béo lên, thật sự là kỳ tích!

Đương nhiên càng kỳ tích là, A Tỷ hung hăng của nhà bọn họ được một thú nhân vượn điên cuồng theo đuổi. Nhưng mà, hẳn theo đuổi rất vất vả, đây là lần thứ ba bị đuổi trở về!

Con gái thật sự có chút khác người ta, phương pháp đánh đuổi vượn người là dùng võ thuật.

Y Na có chút hối hận đã dạy con, thật vất vả mới có người theo đuổi, lỡ đánh chạy mất thì làm sao bây giờ?

Thực chứng minh, người vượn không hổ là trí giả trong thú nhân, hẳn rất nhẫn nại, thậm chí còn biết động não theo đuổi nữ tử.

Tỷ như nói, hôm nay hẳn còn tặng hoa!

Mùa đông tự nhiên không có hoa tươi, hẳn là dùng đao xương khắc một đóa hoa băng đưa cho A Tỷ.

Y Na đang suy nghĩ, lãng mạn cỡ nào a, Từ Hồ còn không có làm như vậy đâu. Còn chưa cảm động xong, A Tỷ đã quăng đóa hoa băng vào mặt hẳn.

Với hôn nhân của con cái, nàng vốn không muốn nhiều lời, nhưng có phải con gái mình hơi kiêu ngạo hay không?

Y Na quyết định khuyên con gái, nhưng mới vừa mở miệng, A Tỷ lại nói: “Con khi kia mùi quá nặng, không thích.”

Bạn đang đọc truyện *Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Hạnh phúc

Ads Thì ra chán ghét một người, không phải, là một thú nhân, có thể có lý do như vậy.

Y Na chưa bao giờ nghĩ tới con gái nhà mình có bệnh thích sạch, có lẽ là lâu dài bồi dưỡng thói quen tắm rửa, cho nên đặc biệt miễn cảm với thú nhân có mùi.

Nàng đưa đầu ngừi ngừi Từ Hồ, trên người hần cũng có mùi, mùi cỏ xanh nhiều năm không lụi. Không biết người vượn kia có mùi gì đây, có cơ hội phải tìm hiểu mới được.

Tuy rằng Y Na đã dạy con có chuyện phải nói thẳng, không cần rổng. Nhưng nàng nhưng không có nói cho con, mắng người phải mắng thẳng a.

Lúc bị người vượn bám dính làm cho bức tức, A Tỷ rất cục diện cuồng hét lên: “Trên người người mùi quá nặng, cách xa ta một chút.”

Người vượn rơi vào bị kịch, hần cúi đầu ngừi ngừi mình, sau đó ư ừ một tiếng chạy vội.

Y Na than nhẹ, con gái mình cứ như vậy tổn thương tâm một người nam nhân.

Vốn tưởng rằng, người vượn sẽ không đến nữa, nhưng không được vài ngày, tên kia xuất hiện cùng mấy nhánh hoa khô trên người, còn mang đến một con động vật.

Hần đứng ở nơi đó vừa cảm lấy con mồi cực đại đưa cho A Tỷ vừa kéo kéo miệng.

Y Na xem ra, hình như hần đang cười.

Nhưng, đứa con rể này sao chỉ biết dụng tâm với A Tỷ thôi, mà không biết hiếu kính cha mẹ vợ sao?

Điểm ấy Y Na rất không cao hứng, nàng có ý khó xử hần, vì thế kéo A Tỷ về, đá con mồi của hần trở về.

Từ chối nhận con mồi là chuyện rất lớn, thú nhân hần là tức giận mới đúng. Nhưng hần không có tức giận, tiếp tục đưa con mồi đến.

Không thông minh chút nào, sao chỉ biết đưa con mồi cho vợ mà không biết đưa cho mẹ vợ?

Đang rối rắm, A Tỷ lại nhận lấy con mồi, đưa cho Y Na.

Y Na nhủ mày, con gái thật sự là nuôi không uống phí. Nàng dùng dao xương đem chặt chân động tay, sau đó đặt lên bếp lửa nướng.

Người vượn không đi, ra mồi là muốn chờ com, hoặc là chờ A Tỷ chia thịt cho hần?

Nhưng mà A Tỷ mới không dư hơi như vậy đâu, tưởng đưa một chút đồ ăn là sẽ có tình yêu hướng tới người sao?

Nhưng mà, nàng thất vọng rồi.

Bởi vì nướng thịt xong, A Tỷ chia cho mọi người, sau đó lấy một khối tối thịt nhỏ xiu ném cho người vượn. Tuy rằng khối thịt kia cực kỳ không ngon, người vượn vẫn thật cao hứng tiếp nhận, sau đó nhảy loạn gầm rú chung quanh.

Y Na co rút khóe miệng nói: “Con muốn gả hần sao A Tỷ?”

A Tỷ nói: “Mùi cây cỏ rất khó tẩy.”

Đây là đang nói hần rất dụng tâm sao?

Y Na nói: “Dễ dàng đi cùng hần, hần sẽ không quý trọng con.” Tuy nàng lo lắng con gái biến thành gái già, nhưng càng lo lắng sợ nó rời khỏi.

A Tỷ nói: “Trước để cho hần đi theo đi!”

Liền một câu này quyết định cả đời người vượn, hần không đi cùng đám thú nhân khác mà là cô đơn đi theo phục vụ nhà Từ Hồ. Bất được con mồi cũng chia cho bọn họ, da thú cho cho bọn họ, ngay cả lúc đói khát nhất cũng là như thế.

Bởi vì bọn họ có ba lao động đi săn, cho nên tình huống tốt hơn người khác rất nhiều.

Thế cho nên lúc quay lại núi, bọn họ vẫn còn chút thịt đông.

Một mùa đông này A Tỷ đều trong trạng thái là bị theo đuổi, chờ tất cả mọi người lên đường trở về núi, người vượn cũng đi theo. Thảm khen trí tuệ của con gái, quả nhiên rất có tác phong của phụ nữ hiện đại.

Y Na vốn tưởng rằng Từ Hồ sẽ đuổi đi hần, nhưng mà đợi vài ngày cũng không nhúc nhích.

Xem ra thú nhân sẽ theo đuổi nữ thú nhân, nhưng mà A Tỷ hơi khó theo đuổi hơn người khác một chút mà thôi.

Tới trên núi, Từ Hồ cho phép người vượn ở ngoài tường rào, nhưng là chỉ cần hần đi quá tường rào sẽ bị công kích. Vì thế người vượn phát huy sở trường của hần, trèo cây.

Hần thường ngồi ở trên đỉnh tường rào rổng với A Tỷ, cũng không biết rổng cái gì.

Bình thường còn may, nhưng nếu A Tỷ nghe phiền sẽ biến thành hình thú, xông lên —— cắn!

Người vợ rất thích nói chuyện (rổn) với A Tỷ, hẳn trở thành thú nhân đầu tiên bị bệnh viêm khí quản.

Một ngày nào đó, Từ Hồ đột nhiên lại không hề đụng Y Na, Y Na quát to một tiếng ở trong lòng, xong rồi! Không biết khi nào, nàng lại mang thai.

Sức sinh sản như vậy, tốc độ nhanh như vậy, có lẽ nàng có thể sinh ra vô số thú nhân. Tốc độ này, thật sự là đáng sợ, cơ hồ là không có kì nghỉ ngơi!

A Tỷ đại khái cũng biết Y Na không đúng, vào một ngày nọ nó cùng người vợ đi ra ngoài hẹn ước. Bọn họ hẹn ước dĩ nhiên là trận đấu săn thú vật, kết quả lúc Y Na nhìn đến hai người tha con mỗi về, nàng bắt đầu lo lắng con mỗi trên núi này có thể bị hai người bắt sạch hay không.

Tối giữa trưa, hai đứa một đến nỗi vừa đi vừa thở.

Y Na đếm đếm, A Tỷ tha trở về bốn con, mà người vợ là năm con.

Kết quả cuối cùng, người vợ thắng.

Người vợ biết tin tức này liền nhảy vòng vòng gầm rú.

Trong lòng Y Na có dự cảm không tốt. Nàng nhớ rõ chưa từng đã dạy con gái thách đấu, làm sao A Tỷ lại biết chứ?

Nhưng A Tỷ rất bình tĩnh, nàng đi lên tung cho người vợ đang điên cuồng một cú đấm làm hắn hôn mê, sau đó mình ghé vào nơi nào đó đi ngủ.

Y Na gật gật đầu, xem ra mình không cần lo lắng cho con gái.

Một ngày nọ, A Tỷ cùng người vợ biến mất.

Y Na đau lòng, nàng nhìn Từ Hồ, hy vọng hắn biết chỗ con gái.

Từ Hồ gầm nhẹ, không có biện pháp dẫn theo Y Na đi.

Nàng không nghĩ tới hắn thực biết, nhưng mà ngẫm lại cũng đúng, nếu con ở chung quanh, như vậy con gái hẳn là sẽ không đi quá xa. Dù sao, trong hai đứa, chân chính quyết định là A Tỷ.

Lại là sườn núi, nhưng mà cách chỗ Văn Hồ rất xa.

Từ Hồ chiếm là chỗ núi cao nhất, cho nên có thể nhìn đến bọn họ.

Chỗ Văn Hồ ở vốn có một thú nhân, nếu không đoán sai hẳn là hắn đuổi người ta đi sau đó chiếm chỗ.

Bây giờ nàng hiểu được ý nghĩ của thú nhân cường đại, bọn họ có thể dùng sự cường đại của mình lựa chọn chỗ ở. Nơi đó có thể cách người thân của mình rất gần. Tuy rằng không thể đi lại giống như nhân loại, nhưng là cha mẹ có thể không cần quá lo lắng, con cái cũng sẽ không ý lại!

Y Na tự hào nhìn hai con dưới chân núi, cảm giác rất nhanh Từ Hồ cùng nàng đã có thể con cháu đầy đàn.

Nếu nói là đây là một loại hạnh phúc, vậy loại hạnh phúc này thật là có chút khác người a!

Sau khi Y Na trở về liền bắt đầu tính toán làm đồ dùng cho mấy đứa con tương lai, lúc này đây nàng có kinh nghiệm, nhất định sẽ không bỏ lỡ cái gì.

Lần trước, bởi vì nàng không nghĩ bọn họ lớn quá nhanh, cho nên chưa kịp dạy dỗ hai nhóc đã bay ra ngoài. Bây giờ, nàng muốn bắt kịp thời gian.

Từ Hồ cũng vậy, hắn cũng thường mang đến cho Y Na đủ loại kinh hi!

Hắn học được cách làm mũi tên, có thể từ xa bắn con mỗi. Thậm chí còn học được làm ruộng!

Tiếp theo, hắn học cách ẵm con, bởi vì lần này bọn họ sinh hai cô con gái, hơn nữa là bé gái nhân loại.

Y Na rốt cục thỏa mãn con nghiện làm mẹ, thay tã giặt tã cho con, đây cũng là một loại hưởng thụ.

Lần này Từ Hồ hình như không ngờ, bởi vì là con gái sẽ không có chuyện cho hắn làm. Tổng không thể mang theo hai bé gái hình người đi săn a!

Y Na lại cho rằng có thể huấn luyện các bé, có thể lợi hại giống như A Tỷ vậy.

Hai nhóc lớn rất nhanh, nhưng cũng không thể biến thành hình thú, cũng không có quá yêu thích ăn thịt, cảm thấy hứng thú với bánh bột bắp của Y Na hơn.

Y Na roi lệ cho rằng, nàng rốt cục có hai đứa con giống người cổ hương quê mình.

Hai bé giống như nhân loại có mái tóc thật dài, bộ dáng có chút giống như Y Na. Điểm ấy Từ Hồ rất thương thích, có lúc liền nhìn các bé nói: “Ánh mắt giống như nàng.”

Y Na nhìn một đôi mắt cộp của hấn nói: “Nếu giống như chàng liền hồng rồi.” Lại nói tiếp, ánh mắt của A Tỷ cũng không giống Từ Hồ, chỉ có Văn Hồ giống.

Các bé rất nhanh tới bộ dáng trẻ con năm sáu tuổi, Y Na ngứa tâm muốn cùng các bé đi dạo phố, bởi vì trước kia còn có giấc mộng, muốn mang theo con gái xinh đẹp đi trên đường phố, hiệu quả hình ảnh nhất định rất tốt. Nhưng thời đại này không có đường phố, mà rừng rậm nguy hiểm thì có.

Từ Hồ cũng không muốn mang các bé đi, bởi vì nữ thú nhân không cần đi săn.

Nhưng Y Na lại muốn cho các bé nhìn một chút, dù sao sống tại thế giới này, nếu không thể đi dạo phố thì hiểu biết một chút hoàn cảnh sống của mình cũng tốt.

Nào biết hai tiểu cô nương không sợ đối mặt với con mồi, nhìn các bé hấp tấp đuổi theo, bộ dáng vô cùng buồn cười.

Y Na giữ chặt hai nhóc, nàng bắt đầu nói với Từ Hồ: “Dù sao cũng là con gái chàng, hoàn toàn kế thừa tính cách muốn truy đuổi động vật rồi.”

Vốn tưởng rằng các bé là phiên bản của mình, không nghĩ tới là vẫn có bóng dáng của Từ Hồ, giấc mộng hoàn toàn bị tiêu diệt.

Cả nhà du ngoạn, dù sao rừng rậm đã hoàn toàn bị Từ Hồ dọn dẹp, ngay cả bầy sói đều rất ít xuất hiện.

Không biết sao lúc đi tới sườn núi, hai tiểu cô nương nhìn thấy một nhà phía dưới đột nhiên hỏi Y Na: “Có người, là anh trai sao?”

Y Na gật đầu nói: “Đúng vậy, một nhà anh trai rất hạnh phúc.” Mấy đứa con nhà Văn Hồ đã trưởng thành, nhưng mà hình như chậm hơn Văn Hồ lúc trước một chút, đều vẫn chưa rời đi.

Từ Hồ đứng ở bên cạnh, rống lớn một tiếng với phía dưới.

Hấn đây là đang chào hỏi đi!

Chỉ chớp lát sau, phía dưới cũng truyền đến tiếng rống. Là thanh âm của Văn Hồ, trong đó còn mang theo hai thanh âm rất non nớt, là các con của hấn đi!

Thú nhân thật sự là kỳ quái a, rõ ràng là thân người lại phải chia lìa.

Nhưng mà, sống chung giống nhân loại cũng có chỗ không tốt. Tỷ như con cái rất ý lại cha mẹ, tới cuối cùng yếu đuối không làm được cái gì.

Thú nhân lại không như thế, bọn họ theo cha mẹ học tập, sau khi thành niên tự động rời khỏi. Cho dù bọn họ muốn ở lại, người cha cũng sẽ mạnh mẽ đuổi đi.

Xa xa nhìn thấy một nhà con trai, Y Na lại nghĩ tới con gái, nấn nì Từ Hồ một lát, hấn lại mang theo ba người bọn họ đi đến hướng nhà A Tỷ.

A Tỷ hình như cũng làm mẹ, nhưng mà là chuyện gần đây. Cho nên bọn họ đứng ở trên sườn núi cũng không có nhìn đến A Tỷ, mà thấy người vượn đang vội vàng ra vào làm cái gì đó.

Tuy cách xa, nhưng Y Na có thể thấy, hấn đang phoi thứ gì linh tinh. Xem ra, A Tỷ cũng sinh con gái, hơn nữa là phải dùng da thú quần em bé.

Thú nhân có thể di truyền cách hai thế hệ không, nếu không, vì sao cháu gái của nàng giống nàng, mà con gái của nàng lại mạnh mẽ giống nữ thú nhân?

Ý tưởng này nàng vĩnh viễn không được chứng thật, bất quá hai nhà tựa hồ đều rất hạnh phúc!

Y Na dựa ở trong lòng ngực Từ Hồ, cười nói: “Thật tốt quá, các con đều bình an.”

Từ Hồ hôn trán nàng một cái, sau đó dùng tui cười đã quen thuộc, mỉm cười.

Y Na nhìn con gái cùng chồng, tuy rằng nàng từng mất đi rất nhiều, nhưng hiện tại cũng hạnh phúc. Hơn nữa, hạnh phúc này vẫn sẽ tiếp tục. Ôm lấy hai cô con gái, chỉ cảm thấy tương lai là một mảnh tốt đẹp!

Bạn đang đọc truyện *Thuần Thú Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

